

ELLEN G. WHITE ESTATE

TANÁCSOK A GYÜLEKEZETNEK

ELLEN G. WHITE

Tanácsok a gyülekezetnek

Ellen G. White

**Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Tartalomjegyzék

Information about this Book	i
Előszó	xiv
A próféta ajándéka és Ellen G. White	xvi
Előkészület a Krisztussal való találkozásra	xvi
Látomás a Krisztus és Sátán között folyó nagy küzdelemről	xviii
Hogyan nyert világosságot a próféta?	xxi
White testvérnő élete és munkája	xxvi
Milyenek ismerték Ellen White-ot?	xxx
Életeket megváltoztató üzenetek	xxxiv
A látomás, amelyet nem tudott elmondani	xxxviii
A bizonyágtételek és az olvasó	xliii
Az igaz próféta gyakorlati ismertetőjelei	xlvi
Fejezet 1 — A hűségesek jutalmának látomása	48
(Első látomásom)	48
Fejezet 2 — A vég ideje	53
Fejezet 3 — Készülj az Úrral való találkozásra!	57
Fejezet 4 — Egyesülés Krisztussal a testvéri szeretetben	60
(Egyek Krisztussal Istenben)	60
Leghatásosabb bizonyágtévésünk a közöttünk levő egység és összhang	62
Együttműködés	63
Fejezet 5 — Krisztus a mi igazságunk	65
Fejezet 6 — A megszentelt élet	69
A megszentelődés igazi bizonyítékai	71
Dániel: a megszentelt élet példája	72
Isten megpróbálja azokat, akiket értékeli	75
Bizonyíték arról, hogy Isten elfogadott	76
Érzéseink egyedül még nem jelentik megszentelődésünket ..	77
Fejezet 7 — Istennek egy munkát kell elvégeznie általunk ...	80
Krisztus igazi követői bizonyágot tesznek Mesterükről ...	81
Hely a család minden tagja számára	83
Bizonyágtévés új területekre költözés által	84
A vallás gyakorlati megnyilvánulás	86
Fejezet 8 — Itt vagyok, küldj el engemet!	88

Szükség van képességeidre!	89
Isten reánk akarja árasztani Szentlelkének ajándékát	90
A késedelem veszélye	91
A munkások képezzék ki a tagokat	93
Fejezet 9 — Az egyház sajtótermékei	97
Fejezet 10 — Hit egy személyes Istenben	100
Isten, az Atya, Krisztusban nyilatkoztatta ki magát	101
Krisztus hatalmat ad az embereknek, hogy Isten fiaivá legyenek	102
Isten személyes érdeklődése gyermekei iránt	103
Fejezet 11 — A keresztények képviseljék Istent!	105
A krisztusi jellem kifejlesztése	105
Élj bátran ma!	106
Mutasd be Istent önzetlen életeddel!	107
A megbocsáthatatlan bűn	108
Krisztus megvallása, vagy megtagadása	109
Fejezet 12 — A világban, de nem a világból	111
Keresztényi feddhetetlenség	111
A hívő becsületesebb üzletember	112
Üzleti kapcsolat a világgal	113
Fejezet 13 — A Biblia	115
Tanulmányozd a Bibliát szorgalmasan és rendszeresen!	116
Isteni megvilágosítás ígérete az olvasó számára	117
A bibliatanulmányozás szeretete nem természetes	118
A Biblia tanulmányozása megerősíti értelmünket	119
Krisztus az egész Bibliában	120
Fejezet 14 — Bizonyágtételek a gyülekezet számára	122
A Bibliához utasítják az embereket	123
A Bizonyágtételeket gyümölcseikről ítéljétek meg	124
Sátán célja az, hogy kételyt ébresszen	125
A Bizonyágtételekben való járatlanság nem mentség	126
A Bizonyágtételek helytelen használata	127
A Bizonyágtételek bírálgatásának veszélye	127
Hogyan fogadjuk a dorgálást?	128
Fejezet 15 — A Szentlélek	131
A Szentlélek kitöltését egységnek kell megelőznie	131
Használhatóságunk attól függ, hogy alárendeljük-e magunkat a Szentléleknek	132

A Szentlélek velünk marad mindvégig	133
Fejezet 16 — Isten kapcsolata az emberrel legyen akadálytalan	135
Sátán legrombolóbb találmánya	136
A részegítő bor	136
Az alkohol rabszolgává teszi az embert	137
A dohány lassan ölő méreg	138
A dohányfüst árt a nőknek és a gyermekeknek	139
A kávé és a tea nem táplálja a szervezetet	139
A kémiai gyógyszerek használata	140
Az adventisták legyenek példaképei a világnak!	141
Fejezet 17 — A szív és az élet tisztasága	143
Ne fertőzd meg Isten templomát!	144
Az erkölcsi tisztátalanság következményei	146
Fejezet 18 — A férj vagy feleség kiválasztása	150
Milyen tulajdonságai legyenek a leendő feleségnek?	151
Milyen tulajdonságokat keress leendő férjedben?	152
A szeretet Jézus drága ajándéka	153
A helyes döntéshez ima és a Biblia tanulmányozása szükséges	153
Az istenfélő szülők tanácsa	154
Figyelmeztetés azoknak, akik házasságra gondolnak	156
Fejezet 19 — Ne válassz hitetlen házastársat	159
Járhatnak-e ketten együtt, ha nem egyeznek?	160
A keresztény válasza a hitetlennek	162
Oktalan eljegyzést jobb felbontani	162
Tanács a házasság után megtért félnek	163
Fejezet 20 — A házasság	165
A menyegző legyen egyszerű, boldog alkalom!	165
Tanács az új házaspárnak	166
Fejezet 21 — Boldog, sikeres házasság	170
Két élet egybeolvadása	171
A nézeteltérések kiküszöbölése	172
Fejezet 22 — A férj és feleség közötti kapcsolat	175
A házasság törvényes és szent	175
A házasság kiváltságai	176
Gyakoroljunk önuralmat és mértékletességet!	176
Sátán igyekszik elgyengíteni önuralmunkat	177
A férjek legyenek megfontoltak!	178

Ésszerűtlen követelések	179
Testünk Isten megvásárolt tulajdona	180
Fejezet 23 — Az anya és gyermekei	181
Az anyaság	182
Az anya terhein könnyíteni kell	183
A szoptató anya magatartása	184
Rendszeres, szeretetteljes gondozás	184
A gyermek fegyelmezésénél szükséges az önuralom	185
Fejezet 24 — A keresztény apa és anya	187
Az anya munkájának szentsége	187
Az édesanya áldott befolyása	188
A családfő kövesse Krisztust	189
Szülők, munkálkodjatok együtt gyermekeitek üdvösségéért!	191
Tanács a gyermekek létszámára vonatkozólag	192
Fejezet 25 — A keresztény otthon	194
A bútorzat legyen egyszerű és olcsó!	195
Fejezet 26 — Az otthon lelki befolyása	198
Reggeli és esti istentisztelet	199
Fejezet 27 — Pénzkezelés az otthonban	202
Senkinek semmivel ne tartozzatok!	203
A szükséges dolgok elhanyagolása nem takarékoság	203
A szülők kötelessége a gyermekek tanításában	204
Tanács pénzügyekben	205
Fejezet 28 — Családi tevékenységek ünnepnapokon és évfordulókon	207
Isten ügye legyen az első	208
A születésnapok legyenek Isten dicsőítésének alkalmai	208
Fejezet 29 — Üdülés	210
Üdülés gazdag és szegény számára	211
A társaság és a helyes szokások	213
Teljes nyugalom és önmagunk szórakoztatása	214
Fejezet 30 — Őrizzük a lelkünkhöz vezető utakat!	217
Sátán nem uralhatja gondolatainkat engedélyünk nélkül	217
Fejezet 31 — Mit olvassunk?	219
A káros olvasmányok hatása	219
Olvasmányok, amelyek megsemmisítik lelkünket	220
Izgató történetek olvasásának veszélye	221
A Könyvek Könyve	222

Fejezet 32 — A zene	224
Fejezet 33 — A bírálgatás hatása	226
Gondoljunk jót minden emberről!	226
Az irigy ember nem lát jót másokban	228
Féltékenység és hibakeresés	229
A gyülekezeti vezetők és intézeti vezetők kritizálásának hatása	230
Egyedül az önkritikának van gyakorlati értéke	232
Fejezet 34 — Tanács a ruházkodásra	234
Vezérelvek a ruházkodásban	234
Bibliai tanítás	235
A ruházkodási mód befolyása	237
Fejezet 35 — Felhívás az ifjúsághoz	239
Fejleszd ki ízlésedet a lelki dolgok iránt!	240
Törekedj nagyobb lelki teljesítményekre!	241
A mennyei jellemet e földön kell kifejlesztened	242
Biztosítsd Isten szeretetét, amíg lehet!	243
Mégmérve a mérlegen	244
Fejezet 36 — Gyermekünk helyes fegyelmezése és nevelése	247
A szülők legyenek összhangban egymással!	249
A túl szigorú nevelés veszélye	250
A szülők vétkeznek, ha gyermekeik tudatlanságban nőnek fel	251
A tétlenség káros hatása	252
Szülők, vezessétek gyermekeiteket Krisztushoz!	254
Ne hanyagold el a lélek szükségletét	255
Gyermekeiteket sohase utasítsátok rendre haraggal	257
A szigorú becsületesség fontossága a nevelésben	257
A jellemfejlesztés fontossága	258
Személyes tapasztalat gyermekeink tanácsolásában	259
A szülőknek szükségük van több isteni vezetésre	260
Tanítsd meg gyermekeidet tiszteletre és előzékenységre! . .	262
Fejezet 37 — Keresztényi nevelés	263
A gyülekezet felelőssége	264
Intézményeink erkölcsi támogatása	266
Isten vezetése alatt álló tánítók	267
A tanító képesítése	268
A Biblia a keresztényi nevelésben	270
A gyermek túl korai iskolába küldésének veszélye	270

A gyakorlati élet kötelességeire való kiképzés fontossága .	271
A munka méltósága	272
Ne hanyagoljuk el anyanyelvünket	273
Isten tiltja a kételkedők munkáját	274
A keresztény nevelés eredményei	274
A tanulók felelőssége az Úr iskolájának fenntartásában . . .	275
Fejezet 38 — Felhívás mértékletes életre	278
Az engedelmesség személyes kötelességünk	280
Az ember egyedüli reménye: Isten élete a lélekben	280
Mutassátok be az egészségügyi reformot!	282
Fejezet 39 — A tisztaság fontossága	283
Fejezet 40 — Az étel, amit megesszünk	286
Isten eredeti terve az ember étrendjére	287
A főzés tudománya	287
Erősen fűszerezett ételek	288
Rendszeres táplálkozás	289
Az egészségügyi reform elveinek alkalmazása	290
Az étvágy és szenvedélyek megfékezése	292
Fejezet 41 — Húsételek	294
Sok erőtelenség és betegség okozója	295
„A disznó tisztátalan néktek”	296
A húsevés hatása az értelemre és a lélekre	297
Tanács az étrend megváltoztatásával kapcsolatban	298
Fejezet 42 — Hűség az egészségügyi reformban	300
Erő, engedelmesség által	301
Felhívás szilárd állásfoglalásra	302
Cselekedjétek mindent Isten dicsőségére!	303
Neveljétek az embereket!	304
A szélsőség árt az egészségügyi reformnak	305
Vegyétek tekintetbe a helyi viszonyokat!	306
Akkor Isten megáldhat	306
Fejezet 43 — A földi gyülekezet	308
A mennyei gyülekezettel egyesülve	309
A gyülekezet tekintélye	310
Krisztus Saulust a gyülekezethez küldi tanításért	311
Tanács egy tanítónak	312
Fejezet 44 — Gyülekezeti szervezet	313
A próféták által megszervezett gyülekezetek	314

Gyülekezeti vizsályok kezelése	315
Az egyéni vélemény túlbecsülésének veszélye	316
A helyi gyülekezeti tisztviselők választása és felavatása . .	317
A gyülekezet tulajdona	317
Évi összejövetelek	318
Fejezet 45 — Isten háza	320
Magatartásunk Isten házában	320
Úgy viselkedj, mintha Isten látható jelenlétében lennél! . . .	321
A gyermekek tanúsítsanak tiszteletet!	322
Ruházatod terelje Istenre a figyelmet!	325
Fejezet 46 — A tévedők kezelése	326
Szeressétek egymást, amint én is szerettelek titeket!	327
A gyülekezet kötelessége azok iránt, akik visszautasítják tanácsát	330
Kinek kell bűnvallomást tennünk?	331
Egyedül Krisztus ítélni meg az embert	333
Fejezet 47 — Isten szent Szombatjának megtartása	334
„Megemlékezzél a Szombatnapról”	335
Istentisztelet napnyugtakor	337
A család legszentebb órái	339
Jöjünk el és imádjuk az Urat!	340
A szombatiskola	341
„Szabad Szombaton jól cselekedni”	343
Iskolába-járás Szombaton	344
A világi foglalkozástól való megnyugvás napja	345
A Szombatünneplés áldásai	348
Fejezet 48 — Tanácsok a sáfárságra	349
„Szedjenek nekem ajándékokat minden embertől, aki készségesen ad!”	350
A tizedet Isten rendelte el	351
Az Istennel való munkatársi viszony kiváltsága	353
Isten kéri jövedelmünk tizedrészét	354
Isten azon szeretet szerint értékeli az adományt, amely az áldozathozatalra készítette az adakozót	356
Helyes rendelkezés vagyunk felől	357
Ne bízzatok a növekvő gazdagságban!	358
Az Istennek tett fogadásunk kötelező és szent	359
Tegyünk félre hálaadományt a szegényeknek!	360

Vagyonunk és Isten munkájának támogatása	360
Az önmegtartózkodás és önfeláldozás lelki üze	361
Fejezet 49 — A keresztény magatartása a szűkölködők és szennvedők iránt	364
Kötelességünk a gyülekezet szegényei iránt.	365
Hogyan segítsük a szűkölködőket?	366
Gondoskodás az árvákról	367
Fejezet 50 — A világ összes keresztényei egyek lesznek Krisztusban	369
Krisztus viszonya a nemzetiségekhez	371
Az egység létrehozásának példája	372
Az egységben erő rejlik	373
Fejezet 51 — Az imaórák	375
A nyilvános imák ne legyenek hosszúak	375
Több dicsőítés legyen imáinkban!	376
Isten érdeklődése a kis dolgok iránt	377
Fejezet 52 — Keresztség	379
A jelölteket alaposan készítsék elő	380
A gyermekek előkészítése a keresztségre	380
Fejezet 53 — Az Úrvacsora	383
A szolgák szolgálja	384
Az előkészület rendtartása	386
Emlékeztet Krisztus második eljövételére	387
Fejezet 54 — Ima a betegekért	390
Az imameghallgatás feltételei	390
Fejezet 55 — Az orvosi munka	396
Alapítsunk intézeteket!	397
Az evangélium úttörő munkája	398
Munka, amelyben egyesülnünk kell	399
Az orvosi munka megnyitja az ajtót az evangélium előtt . .	400
Fejezet 56 — Viszonyunk más véleményű emberekkel	402
Beszélgetés más felekezeti lelkesekkel és csoportokkal . .	403
Fejezet 57 — Viszonyunk a polgári hatóságokhoz és törvényeikhez	405
Eskü	407
Izgalom a politikával kapcsolatban	407
A megdöntetlen kijelentések veszélye	408
A vasárnapi törvény	409

Fejezet 58 — Sátán megtévesztő munkája	412
A mennyei oltalom elvesztésének veszélye	413
Senki sem szolgálhat két úrnak	414
Fejezet 59 — A hamis tudomány: Sátán modern fényruhája .	416
Amikor a tévelygés világosságnak látszik	416
Sátán igyekszik elhitetni a választottakat is	417
Sátán terve az, hogy a természetet istenné emelje	419
Figyelmeztetés a feltűnéstkeltő vallások ellen	420
A lelki élet megújulásának szükségessége	421
Az Ige szeretete és ismerete a biztosítékunk	422
A teljes alárendelés szükségessége	423
Fejezet 60 — Sátán hazug csodái	425
Ne engedd, hogy valaki uralja gondolataidat!	426
Varázslat és babona	427
A hit imája	428
Fejezet 61 — A közeledő válság	430
A szombat a vitapont	432
Készüljete a viharra!	433
Isten büntető ítéletei	434
Fejezet 62 — A rostálás ideje	436
A szabadulást várók győzelme	436
A két hadsereg	439
Fejezet 63 — Emlékezzünk néhány dologra!	441
A vég közel	443
Veszélyes az a gondolat, hogy Krisztus eljövetele késik . . .	443
Megtévesztő „új világosság”	444
A személyes átadás fontossága	444
A keresztények szívesen elmélkednek és beszélnek mennyei dolgokról	445
Isten népe haladjon előre kételye és félelme ellenére!	446
Fejezet 64 — Krisztus a mi nagy Főpapunk	448
Fejezet 65 — Jósua és az angyal	452
A maradék gyülekezet	454
Krisztus igazságának ruháival betakarva	456
Fejezet 66 — Íme, Én hamar eljövök	458
Közel van a ti megváltástok	459
A győzelem ígérete	460
A hűségesek jutalma	462

A bátortás és bizalom búcsúszavai	463
---	-----

Előszó

Ahogy a hetednapos adventista mozgalom növekedett a világ minden táján, egyházunk különböző nyelven beszélő tagjai igényelték a „*Bizonyságtételek a gyülekezet számára*” című könyvsorozatot, amely akár teljes, akár csak részleges kiadásban is, a gyülekezetek egységesítésére és áldására volt szerte a világon. Nincs mód arra, hogy minden nyelven kiadjuk a kilenc kötetes Bizonyságtételeket és a Prófétaság Lelkének sok más írását. Azonban ebben a kötetben oly tanácsokat adunk közre, amelyeket ezekből a forrásokból gyűjtöttünk össze. Bízunk abban, hogy nagy szolgálatára lesznek és gyakorlati segítséget nyújtanak a közösségnek.

E kötet anyagának kiválasztása és hatvanhat fejezetben való megfelelő rendszerezése az Ellen G. White Kiadványok Megbízottjainak munkája. Ez a *testület* amely a Hetednapos Adventista Egyház világszervezetének központjában, az Egyesült Államokban, Washingtonban van felelős White testvérnő írásainak kezeléséért és kiadásáért.

Nehéz munka volt összegyűjteni, rendezni, értelmezni és kiadni ebben az egy könyvben E.G. White sok könyvéből a tárgyköröket átfogó anyag választékát. A korlátozott terjedelem miatt csak a nagyon fontos kérdésekkel kapcsolatos lényegesebb tanácsokat foglalhattuk bele. Ennek ellenére a különböző tárgyak széles körét öleli fel a könyv. Némely esetben a kivonat csak néhány bekezdésre korlátozódik, elszírt forrásokból. A könyvre való utalás, amelyből az idézet származik, megtalálható minden fejezet végén, rövidített formában. A közölt „*Rövidítések jegyzéke*” segítségével könnyen megtalálható a megfelelő könyv, amelyre a betűk utalnak. Azt meg sem kísérelhettük, hogy jelöljük az idézett bekezdéseket vagy mondatokat.

Ne tévesszük össze a Bevezetést, amelyet az Ellen G. White Kiadványok Megbízottjai írtak, White testvérmő saját írásaival, amelyek mindjárt az első fejezetnél kezdődnek!

Megelégedés és öröm számunkra, hogy ez a könyv most már elérhető mindazok számára, akik olyan régóta várták megjelenését. Őszinte imánk, hogy a drága tanácsok és tanítások, amelyek megtöltik e lapokat, tegyék mélyebbé minden olvasó meggyőződését az adventi üzenet igazságaiban, szélesítsék gyakorlati hívői élettapasztalataikat és növeljék vágyakozásukat a végső győzelemre, amikor Urunk visszatér.

Az Ellen G. White Kiadványok Megbízottjai

[6]

A próféta ajándéka és Ellen G. White

[7]

Előkészület a Krisztussal való találkozásra

Minden adventista sóvárogva várja azt az időt, amikor Jézus eljön, hogy magával vigye őket a számukra készített szép otthonba. A mennyei otthonban nem lesz többé bűn, csalódás, éhség, szegénység, betegség és halál. Amikor János apostol szemlélte a hűségesekre váró kiváltságokat, önkéntelenül is így kiáltott fel: *„Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! ...most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlökká leszünk Őhozzá”* (1 Jn 3:1-2).

Isten célja az, hogy népének jelleme Jézuséhoz legyen hasonló. Terve az volt kezdettől fogva, hogy az emberi család tagjai, akiket saját képmására teremtett, hozzá hasonló jellemet fejlesszenek. Őszüleink Édenben Krisztustól és az angyaloktól személyes oktatást nyertek e cél elérése érdekében. A bűnbeesés után már nem érintkezhetek többé ilyen közvetlenül a mennyei lényekkel.

Azért, hogy az emberiség ne maradjon vezetés nélkül, Isten más módot választott, hogy közölje akaratát népével. E módszerek közül kimagaslott a próféták szerepe. Prófétáknak azokat a férfiakat és nőket nevezték, akiket Isten megbízott a népének küldött üzenet továbbításával. Isten maga magyarázta meg Izrael népének: *„Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal”* (4Móz 12:6).

Isten célja az, hogy népe tájékozott legyen és ne csak azt az időt ismerje és értse, amelyikben él, hanem az eljövendőket is. *„Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az Ő szolgálóinak, a prófétáknak”* (Ám 3:7). Ez különbözteti meg Isten népét, *„a világosság fiait”* (1 Thess 5:5) a világtól.

A próféta munkája több, mint jövendőmondás. Mózes, Isten prófétája, aki a Biblia hat könyvét írta, keveset írt a jövendőről. Hóseás sokkal szélesebb értelemben jellemezte munkáját: *„És próféta által*

hozta fel az Úr Izraelt Egyiptomból, és próféta által tartatott meg” (Hós 12:13).

A prófétát nem embertársai választják, sem önmaga. Elhívása teljesen Isten hatalmában van. Egyedül Ő képes arra, hogy lássa és ismerje az emberek szívét. Igen fontos az, hogy Isten időről időre férfiakat és nőket választott szószólóiként, népének történelmében.

Ezek a próféták, akiket Isten közvetítő csatornául választott, azt szolták és írták le, amit Isten szent látomásban nekik kinyilatkoztatt. Üzeneteiket Isten drága Igéje foglalja magában. E próféták által vezette Isten az emberiséget arra, hogy megértsék a lelkekért folyó küzdelmet, azt a harcot, amely Krisztus és angyalai, valamint Sátán és angyalai között folyik. Általuk értjük meg mi is a föld utolsó napjainak küzdelmét és azokat az eszközöket, amelyeket Isten rendelt, hogy általuk művét fenntartsa, és tökéletessé tegye azoknak az embereknek a jellemét, akik az Úrral való találkozásra várnak.

Az apostolok, a Biblia legkésőbbi írói világos képet nyújtanak az utolsó napok eseményeiről. Pál a „nehéz idők”-ről ír; Péter óv a csúfolódóktól, „*akik saját kívánságaik szerint járnak és ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete?*” Ebben az időben az egyház harcban áll és János látta, amint Sátán harcba szállt a maradék néppel.

A Biblia írói tudták: Istennek az volt a terve, hogy különleges világosságot és segítséget adjon népének, mielőtt Jézus újra eljönne.

Pál apostol megállapítja, hogy a gyülekezet, amely reménykedve várja Krisztus megjelenését „*semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködik*” (1 Kor 1:7-8). Egységes, érett, jó vezetőkkel és a Prófétaság Lelkének ajándékával megáldott nép lesz, mert apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók lesznek majd közöttük (Ef 4:11).

János apostol az utolsó napok gyülekezetét, a „maradék gyülekezetet” úgy jellemzi, mint akik „*megtartják Isten parancsolatait*” (Jel 12:17), tehát parancsolatot megtartó gyülekezetnek nevezi őket. E gyülekezet rendelkezik a „*Jézus bizonyágtételével*” is, amely pedig a „*Prófétaság Lelke*” (Jel 19:10). Világos tehát, hogy Isten tervében a H.N. Adventista Egyháznak a prófécia egyházának keletkezésekor bírnia kellett a Prófétaság Lelkének ajándékával. Mennyire ésszerű, hogy a világ utolsó napjaiban, amikor a küzdelem élessé válik és az

[8]

idők veszélyessé, Isten ugyanúgy szóljon népéhez, ahogyan azt az elmúlt századok különleges szükségének idején tette.

Amikor a próféciának ez az egyháza a H.N. Adventista Egyház pontosan a jövendölés által megjelölt időben létrejött, a következő hang hallatszott közöttünk, mondván: „*Isten megmutatta nekem szent látomásban.*”

Nem kérkedő szavak voltak ezek, hanem egy tizenhét éves lány megnyilatkozása, akit szószólóul hívott el Isten. Ez a hang szólt hozzánk hetven éven át tartó hűséges szolgálatában; vezetett, helyreigazított és tanított bennünket. E hang még ma is hallható a sok ezer oldalt kitevő írásokon keresztül, amely Isten kiválasztott követe, E.G. White fáradhatatlan tollából jutott el hozzánk.

[9] **Látomás a Krisztus és Sátán között folyó nagy küzdelemről**

1858. március közepén, vasárnap délután, Amerika keleti részén, egy falu kis iskolája megtelt férfiakkal és nőekkel, akik egy fiatalember temetésére gyülekeztek. A gyászbeszédet James White lelkész tartotta. Amint beszédét befejezte, White testvérnő indítást érzett, hogy néhány szót szóljon a gyászolókhöz. Felállt és egy-két percig beszélt, majd elhallgatott. Az emberek felnéztek és várták ajkáról a további szavakat. Azonban kissé meglepődtek a háromszori, fokozatosan erősödő felkiáltáson: „Dicsőség Istennek! Dicsőség Istennek! Dicsőség Istennek!” Ellen White látomást kapott.

White lelkész beszélt a népnek a White testvérnőnek adott látomásokról. Elmondta, hogy mint egészen fiatal lány, tizenhét éves korától kezdve kapott látomásokat. Megmagyarázta, hogy bár szeme nyitva van, mintha a távolban figyelne valamit, de tökéletesen öntudatlan a környezetével és a körülötte történő dolgokkal szemben. Utalt 4Móz 24:4, 16 versére, ahol valakiről ezt olvashatjuk: „aki hallja Istennek beszédét, és aki tudja a Magasságosnak tudományát, és aki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemekkel.”

White testvér megmagyarázta az embereknek, hogy felesége nem lélegzik látomása alatt, és Dániel 10:17-hez lapozva elolvasta Dániel hasonló élményét látomása közben. „Bennem attól fogva nem áll meg az erő, és lélekzet sem marada bennem.” Majd felszólította a jelenlevőket, hogy aki akar, menjen előre és vizsgálja

meg White testvérnőt látomása közben. Ilyen vizsgálatokat megengedett mindenkor, és szívesen vette, ha orvos is jelen volt, hogy megvizsgálja feleségét látomása közben.

Amint az emberek közelebb nyomultak, láthatták, hogy White testvérnő nem lélegzett, szíve mégis szabályosan vert és arcszíne természetes volt. Majd tükröt hoztak és arca elé tartották, de az nem lett párás. Ezután gyertyát hoztak, meggyújtották és közel tartották orrához és szájához. A láng azonban egyenes maradt, egyetlen rebbenés nélkül. A jelenlevők meggyőződtek, hogy nem lélegzik. Járkált a szobában, karját kecsesen mozgatta, amint rövid felkiáltásokban szólt a látomásban kinyilatkoztatott dolgokról. Dánielhez hasonlóan először elvesztette természetes erejét, majd utána természetfeletti erőt nyert. (Lásd: Dán 10:7-8, 18-19)

White testvérnő látomása két óra hosszat tartott. Ez alatt egyetlenegyszer sem lélegzett. Amikor látomása véget ért, mély lélegzetet vett, körülbelül egy perc szünet után újra lélegzett és hamarosan természetes ütemben lélegzett. Ugyanakkor kezdte felismerni környezetét és tudatára ébredt annak, hogy mi történik körülötte. [10]

Martha Amadon asszony, aki gyakran látta őt látomás közben, a következő leírást adta róla:

„Látomása alatt szeme nyitva volt. Nem lélegzett, de vállát, karját és kezét igen kifejezően mozgatta, annak megfelelően, amit látott. Lehetetlen volt, hogy bárki más mozgassa kezét vagy a karját. Gyakran szavakat is szólt, néha pedig egész mondatokat, amelyek kifejezték a körülötte levők számára a látomás természetét, hogy mennyei vagy földi dolgokról szólt.

Látomása alatt első szava »dicsőség« volt, amely először közletről hallatszott, majd elhalt, mintha a hang messze távolból hangzana. Ez néha megisméltődött... Látomása sem izgalmat, sem félelmet nem keltett a jelenlevőkben. Ünnepeles, csendes jelenet volt.

Amikor a látomás véget ért, és a mennyei fény eltűnt szeme elől, mintha újra e földre térne vissza, hosszú, mély sóhajtással felkiáltott, amint első, természetes lélegzetét vette: »sötét«. Utána ernyedett volt és erőtelen.”

Azonban vissza kell térnünk a kétórás látomás történetéhez, amelyet az iskolában kapott. E látomásról később maga Ellen White így ír:

„A tíz évvel ezelőtt kapott, Krisztus és Sátán között korszakokon át tartó nagy küzdelemről szóló látomásnak legnagyobb részét ismét láttam, és utasítást kaptam, hogy írjam le a látottakat.”

A látomásban úgy tűnt neki, mintha szemtanúként lett volna jelen az előtte lepergő jeleneteknél. Először úgy tűnt, mintha a mennyben lenne tanúja Lucifer bűnének és bukásának. Majd látta a föld megteremtését és ősszüleinket édeni otthonukban. Látta, amint engedtek a kígyó kísértésének, és látta kiűzetésüket kerti otthonukból. Egy-más után peregték le előtte a Biblia történetei. Látta mindazt, amit Izrael pátriárkái és prófétái átéltek. Majd szemlélte Megváltónknak, Jézus Krisztusnak életét, halálát és mennybemenetelét, aki azóta mint Főpapunk végzi szolgálatát. Ezt követően látta a tanítványokat, amint munkába álltak, hogy terjesszék az evangélium üzenetét a föld végső határáig. Milyen gyorsan követte ezt a hitehagyás, s aztán a sötét középkor! Ezután látomásban szemlélte a reformációt, amikor nemes lelkű férfiak és nők életük kockáztatásával is kiálltak az igazságért. Majd eljutott az ítélet jelenetéhez, amely 1844-ben kezdődött a mennyben, s napjainkhoz is, majd a jövőbe pillanthatott és látta Krisztus eljövetelét az ég felhőiben. Szemlélte a Millennium és az újjáteremtett föld jeleneteit.

Miután visszatért otthonába ezekkel az élénk képekkel szembe előtt, hozzálátott a látomásban hallott és látott dolgok leírásához.

[11] Körülbelül hat hónap múlva megjelent egy kis 219 oldalas kötet „Krisztus és angyalainak nagy küzdelme Sátánnal és angyalaival” címmel.

A könyvet nagy lelkesedéssel fogadták, mert nagyon élénken festette le azokat a tapasztalatokat, amelyek az egyházra várnak, és felfedte Sátán terveit és módszerét, amelyekkel megkísérli félrevezetni az egyházat és a világot a föld utolsó nagy küzdelmében. Mennyire hálásak voltak az adventisták, hogy Isten szólt hozzájuk ezekben az utolsó napokban a Prófétaság Lelke által úgy, ahogy azt azelőtt megígérte.

A „Lelki ajándékok” című könyvben a nagy küzdelemről röviden elmondott összegzést később újra kinyomtatták a „Tapasztalatok és látomások” második részében és ott ma is megtalálható.

Amint azonban az egyház növekedett és az idő is előrehaladt, az Úr sok egymást követő látomásban sokkal részletesebben jelentette ki a nagy küzdelem történetét és White testvérnő átírta azt

négy kötetbe 1870 és 1884 között, a „Prófétaság Lelke” címen. „A megváltás története” című könyv a nagy küzdelem történetének e kötetekből gyűjtött fontosabb részeit tartalmazza. Ez a könyv, amelyet több nyelven adtak ki, nagyon sok néppel ismerteti meg a nagy küzdelemről szóló látomások kinyilatkoztatásait. Később White testvérnő a „Korszakok harca” című sorozat öt kötetében Pátriárkák és próféták, Próféták és királyok, Jézus élete, Az apostolok története és A nagy küzdelem leírja az egész nagy küzdelmet a legfontosabb részletekig.

E könyvek, amelyek a teremtéstől kezdve a keresztény korszakokon át párhuzamosan követik a Bibliában leírt történéseket és elvezetnek az idők végéig, nagy világosságot és bátorítást nyújtanak. Olyan könyvek ezek, amelyek hozzásegítik az adventistákat, hogy a „világosság gyermekeivé”, a „nappal fiaivá” váljanak. Láthatjuk e tapasztalatban az isteni biztosítás beteljesedését:

„Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az Ő szolgálóinak, a prófétáknak” (Ám 3:7).

Amikor White testvérnő arról ír, hogy hogyan kapta a világosságot, amelyet könyveiben a nagy küzdelem történeteiként közöl, azt mondja: „A Szentlélek megvilágítása által feltárultak a jó és a gonosz között hosszú ideje folyó küzdelem jelenetei e lapok írója előtt. Időről időre Isten megengedte, hogy szemléljem a nagy küzdelem alakulását a különböző korszakokban, Krisztus, az élet Fejedelme, megváltásunk szerzője, valamint Sátán, a gonoszság fejedelme, a bűn szerzője, Isten törvényének első megrontója között...

Amint Isten Lelke megnyitotta értelmem előtt Igéjének nagy igazságait és a múlt és a jövő jeleneteit, parancsot kaptam, hogy másokkal is ismertessem meg mindazt, amit ily módon kinyilatkoztatott; hogy nyomon kövessem az elmúlt korszakok küzdelmének történetét, s külö- nősen, hogy úgy mutassam be azokat, hogy fényt vessenek a jövő gyorsan közeledő küzdelmére is.”

[12]

Hogyan nyert világosságot a próféta?

Izrael gyermekeinek tapasztalatában mint ahogy már előbb láttuk egy alkalommal az Úr megmondta a népnek, hogy mi módon szól hozzájuk a próféták által. Azt mondta: „Ha valaki az Úr prófétája

közöttetek, én megjelenek annak látásban, vagy álomban szólok azzal” (4Móz 12:6).

Az előző fejezetben olvashattuk a nagy küzdelemről kapott látomások történetét és láthattuk, hogy a látomásokat bizonyos fizikai jelenségek kísérték. Bárki joggal kérdezhetné: miért adta Isten a látomásokat ilyen módon? Kétség nélkül azért, hogy a nép bizalmát megalapozza, és hogy mindenkit biztosítson afelől, hogy valóban az Úr szól a prófétához. White testvérnő nem gyakran beszélt látomás alatti állapotáról, de egy alkalommal ezt mondta:

„Ezeket az üzeneteket azért adta Isten ilyen módon, hogy mindenki hitét megalapozza, s hogy ezekben az utolsó napokban bizalmunk lehessen a Prófétaság Lelkében.”

Később, amint White testvérnő munkája előrehaladt, hitelességét bibliai vizsgálatok alapján lehetett lemérni: *„gyümölcseikről ismeritek meg őket.”* A gyümölcs fejlődése azonban időt igényel, ezért az Úr kezdetben a látomások közlési módjában adott bizonyítékokat, amelyek segítettek, hogy az emberek higgyenek a látomásokban.

Azonban nem mindegyik látomását kapta nyilvánosság előtt, és nem kísérte mindegyiket rendkívüli fizikai jelenség. E fejezet bevezető szövegében azt olvashattuk, hogy Isten nemcsak „látásban” jelenti ki magát a prófétáknak, hanem *„álomban” is szól hozzájuk. Ez a prófétikus álom, amelyre Dániel is utal: „Belszárnak, a babiloni királynak első esztendejében álmot látta Dániel és fejének látásait az ő ágyában. Az álmot akkor följegyezé; a dolog velejét elmondá” (Dán 7:1).*

Amikor Dániel arról beszél, hogy Isten mit jelentett ki neki, több esetben ezt mondja: *„Látám éjszakai látásokban.”* White testvérnő életében is gyakran előfordult, hogy éjszaka kapott látomásokat, amikor elméje megnyugodott, írásaiban ilyen bevezető mondatokat olvashatunk: *„Éjszakai látomásban Isten világosan elem tárt néhány dolgot.”* Isten gyakran szólt a prófétákhoz prófétikus álmokban is. Felvetődhet a kérdés, hogy mi a kapcsolat a prófétikus álom és az éjszakai látomás, valamint a közönséges álom között. Erről 1868-ban ezt írta White testvérnő:

„Sok álom van, amely az élet közönséges dolgaiból ered, amelyekhez Isten Lelkének nincs semmi köze... Ugyanakkor vannak hamis álmok és hamis látomások is, amelyeket Sátán lelke ihlet. Az Úrtól kapott álmokat azonban Isten Igéje a látomások közé sorolja.

Az ilyen álmok, ha tekintetbe vesszük az egyéneket, akik az álmot látták, és azt, hogy milyen körülmények között kapták, magukban hordozzák valódiságuk próbáját.”

Egy alkalommal, White testvérnő idősebb éveiben, fia, William C. White lelkész felvilágosítást kért tőle, hogy segítsen azoknak, akiknek kevés ismeretük volt:

—Anyám, te sokszor beszélsz dolgokról, amelyeket éjszaka jelentettek ki neked. Álmokról beszélsz, amelyek által világosságot nyersz. Mindnyájan álmodunk. Honnan tudod, hogy Isten szól hozzád az álmokban, amelyekről oly gyakran beszélsz?

—Onnan - válaszolta White testvérnő -, hogy ugyanaz az angyal áll mellettem és oktat éjszakai látomásokban, mint aki a nappali látomásokban vezet. E mennyei lényt, akire itt utal, máskor vezetőnek, oktatónak nevezi.

Az éjszaka óráiban kapott kinyilatkoztatások felől nem volt bizonytalanság elméjében, és kérdéses sem volt számára, mert a látomást kísérő körülmények világossá tették, hogy azok Istentől jövő utasítások voltak.

Más alkalommal imádkozás, beszéd vagy írás közben kapta a látomást. A körülötte levők nem vették észre, hogy látomást lát, csak akkor, ha rövid szünetet tartott a nyilvános beszéd vagy ima közben. Egy alkalommal így írt erről:

„Mialatt buzgó imába merültem, körülöttem minden eltűnt; a szoba fénnel telt meg és egy gyűléshez intézett üzenetet hallottam, s úgy tűnt, mintha ez a gyűlés a Generál Konferencia lett volna.”

White testvérnő hosszú életének 70 éves szolgálata alatt nyert sok-sok látomása közül a leghosszabb négy órán át tartott, míg a legrovidebb csak egy röpké pillanatig. A látomások gyakran félórásak voltak, vagy valamivel hosszabbak is. Nincs olyan szabály, amely minden látomására vonatkoztatható lenne, mivel éppen úgy történtek, ahogy azt Pál apostol írta: *„Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által...”* (Zsid 1:1).

A világosságot a próféta a látomás által nyerte, de a látomás alatt nem írt. Feladata nem gépies munka volt. Ritka eseteket kivéve, az Úr nem adta a szájába a pontos szavakat, amiket szólania kellett. Angyal sem vezette kezét, hogy lejegyezze a pontos szavakat. A látomás által megvilágított értelméből azokat a szavakat mondta

vagy írta le, amelyek segítségével a legjobban adhatta vissza a nyert világosságot és a tanítást hallgatói számára, akár olvasták az üzenetet, akár elbeszélését hallgatták.

Feltehetjük a kérdést: Hogyan világosodott meg a próféta értelme, hogyan nyerte az ismeretet és a tanítást, amelyet közölnie kellett? Amint nem állítható fel szabály a látomás adásának módjára, ugyanúgy nem lehet szabályt felállítani arra sem, hogy hogyan fogta fel a próféta az ihletett üzenetet. Azonban az élmény minden esetben olyan eleven volt, hogy kitörölhetetlen benyomást tett a próféta elméjére. S ahogyan mélyebb nyomot hagy a mi emlékezetünkben is, amit látunk vagy átélünk, mint az, amit csak hallunk, ugyanúgy a prófétáknak bemutatott jelenetek, amelyekben látszólag szemtanúként élük át az előttük elvonuló eseményeket, mély és maradandó benyomást gyakorolnak gondolatvilágukra.

Az előző részben, a nagy küzdelemről szóló látomás leírásánál idéztük White testvérnő szavait, amelyekben elmondja, hogy hogyan kapta a történelmi eseményekre vonatkozó ismereteket. Más alkalommal, amikor arról beszélt, hogy hogyan nyeri a világosságot, elmondta, hogy látomásban *„figyelmem gyakran a földön végbemenő eseményekre irányul. Időnként messze előre, a jövőbe pillanthatok és láthatom, ami majd történni fog. Azután ismét a múltban történt eseményeket szemlélhetem.”*

Ebből a magyarázatból megérthető, hogy White testvérnő látószólag mint szemtanú, történés közben látta az eseményeket. Újra lejátszódtak előtte a látomásban, s így élénk benyomást tettek emlékezetére.

Máskor úgy tűnt számára, mintha maga is valóban részt vett volna az előtte zajló jelenetben, ahogy érzett, látott, hallott és engedelmeskedett, pedig természetesen a valóságban nem volt ott, de a hatás felejthetetlen nyomot hagyott benne. Legelső látomása, amelyet az első fejezetben közlünk, ilyen természetű volt.

Más alkalommal úgy tűnt White testvérnőnek, mintha jelen lett volna gyűléseken, otthonokban vagy intézményekben, messze, távoli helyeken. A jelenlét érzetét olyan valóságosan átélte ezeken az összejöveteleken, hogy részletesen közölni tudta az eseményeket és a különböző személyek szavait. Egyszer látomásban úgy tűnt neki, hogy egyik egészségügyi intézményünkben látogat, és mintha sorra

látogatta volna a szobákat, mindent látott, ami ott végbement. Erről az eseményről így írt:

„Az illetlen beszéd, az ostoba tréfálkozás, az értelem nélküli nevetés fájdalmas volt a fülnek... Csodálkoztam, amint láttam a megengedett féltékenységet, s hallottam az irigység szavait, s a könnyelmű beszélgetést, amelyek miatt Isten angyalai szégyenkeztek.”

Azután ugyanannak az intézetnek másik, sokkal kellemesebb állapota tárult fel előtte. Vezetője azokhoz a szobákhoz kísérte, „ahonnan imádság hangja hallatszott. Milyen áldott volt a csengése!” A későbbiekben leírta az utasításokat közlő üzenetet a látszólagos látogatás és az angyal szavai alapján, aki őt a különböző osztályokon és termeken látszólag körülvezette.

Gyakran nagyon élénk, szimbolikus képekben kapott világosságot White testvérem. Egy ilyen ábrázolás olvasható a következő négy mondatban, amit egy általa veszélyben látott vezetőhöz írt személyes levélből idézünk:

„Egy másik alkalommal mint generálist láttalak, lóháton ülve, zászlót hordozva. Valaki jött és kivette kezedből a zászlót, amelyen a következő felírás volt: »Isten parancsolatai és a Jézus hite«, és a zászlót a porba taposták. Emberekkel körülvéve láttalak, akik a világgal kötöttek össze téged.”

Volt olyan eset is, amikor két különböző vagy eltérő nézőpontot mutatott be Isten White testvéremnek egyfelől szemléltette, hogy mi történne, ha bizonyos terveket, vagy irányvonalat követnének, a másik képben pedig bemutatta a másik terv és irányvonal következményeit. Kitűnő példa erre a Loma Linda-i vegetáriánus tápszerüzem helyének kijelölése. Az igazgató és munkatársai egy hatalmas épület felállítását tervezték Amerika nyugati partján, egészen közel a szanatórium fő épületéhez. Míg alakultak a tervek, White testvérnő attól a helytől több száz mérföld távolságra, egy éjszaka látomást kapott. Az elsőről ezt mondja:

„Egy nagy épületet láttam, ahol sokféle élelmiszert készítettek. Több kisebb épület is volt ott, a pékséghez közel. Közelükben állva, vitatkozó, hangos szavakat hallottam a végzendő munka felől. Nem volt egyetértés a munkások között, és zavar keletkezett.”

Azután látta az elkeseredett igazgatót, amint tárgyalni próbált a munkásokkal, hogy összhangot teremtsen. White testvérnő betegeket is látott, akik meghallották e vitatkozásokat és »sajnálataikat fejezték

ki amiatt, hogy miért kell tápszerüzemet alapítani ezen a gyönyörű területen«, olyan közel a szanatóriumhoz. Azután Valaki megjelent a színen és így szólt:

— Mindez tanulságként vonult el előtted, hogy lásd mi lesz az eredménye, ha véghezvisznek bizonyos terveket.

Azután megváltozott a kép és White testvérnő látta a tápszerüzemet „*a szanatórium épületétől távol, a vasút felé vezető út mellett*” Itt a munkát alázatos módon, Isten tervével összhangban végezték. A látomás után néhány órán belül White testvérnő levelet írt Loma Linda dolgozóinak és ez eldöntötte azt a kérdést, hogy hova építsék a tápszerüzemet. Ha az eredeti tervet valósították volna meg, nagyon megszegyenültek volna a későbbi években amiatt, hogy ilyen nagy ipari épület áll a szanatórium közelében.

Látható tehát, hogy az Úr hírnöke különböző módon nyerte a kijelentéseket és utasításokat a látomások által, éjjel is és nappal is. Megvilágosult elmével szólt, vagy írt a próféta, átadva az embereknek az utasításokat és az ismereteket közlő üzeneteket. White testvérnőt az Úr segítette munkájában, de nem volt gépies az irányítás. Tőle függött a szavak megválasztása, amelyek által az üzenetet közölte. Szolgálatának kezdeti éveiben ezt írta egyházi folyóiratunkba:

„Bár látomásaim leírásánál ugyanúgy függök a Szentlélek segítségétől, mint amikor a látomást kapom, mégis a szavak, amelyekkel a látottakat leírom, saját szavaim, kivéve azokat, amelyeket angyal mond nekem, de ezeket mindenkor idézőjelbe teszem.”

White testvérnő élete és munkája

Ellen G. Harmon és ikertestvére 1827. november 26-án születtek Gorhamban, Maine államban, az Egyesült Államok észak-keleti részén. Ellent kilenc éves korában baleset érte, egy meggondolatlan iskolatársa kővel megdobta. Súlyos arcsérülése miatt majdnem életét veszítette és annyira legyengült, hogy nem tudta tovább folytatni iskolai tanulmányait.

Tizenegy éves volt, amikor átadta szívét Istennek és röviddel azután alámerítkezéssel megkeresztelkedett a tengerben, és a Metodista Egyház tagja lett. Családja többi tagjával együtt részt vett az adventisták összejövetelein Portlandban, Maine államban, és teljesen

elfogadta a tanítást Krisztus közeli, második adventjével kapcsolatban, amelyet William Miller és társai hirdettek, és bizakodva nézett a Megváltó visszatérése elé.

1844 decemberének egyik reggelén, miközben négy testvérrel együtt imádkozott, Isten ereje nyugodott meg rajta. Először minden földi dolog eltűnt szeme elől, majd jelképes ábrázolásban látta az adventnép vándorlását Isten városa felé és a hűségesek jutalmát. A tizenhét éves lány félve és remegve mondta el ezt és további látomásait hittársainak Portlandban. Később, amikor alkalom nyílt rá, elmondta a látomást adventista csoportoknak Maine-ben és a közeli államokban.

Ellen Harmon 1846 augusztusában kötött házasságot James White, fiatal adventista lelkésszel. Az elkövetkezendő harmincöt évben élete szorosan egybeforrt férjével az evangéliumért végzett fáradhatatlan munkában, férjének 1881. augusztus 8-án bekövetkezett haláláig. Sokat utaztak mindenfelé az Egyesült Államokban, Igét [17] hirdettek, írtak, alapítottak és építettek, szerveztek és irányítottak.

Az idő és a próbák igazolták, hogy mennyire széles és szilárd alapot fektettek le White testvérék és munkatársaik, s hogy mennyire bölcsen és jól építettek. Ők szervezték meg a szombattartó adventisták könyvkiadói munkáját 1849-1950 között és a gyülekezetek szilárd pénzügyi rendszerét az 1850-es évek végén. Ezt követte a H.N. Adventista Egyház Generál Konferenciájának megszervezése 1863-ban. Az 1860-as évek közepe jelzi egészségügyi munkánk kezdetét, majd a felekezet nagyszerű oktatási munkája kezdődött meg a hetvenes évek elején. Az évenkénti sátoros összejövetelek tervét 1868-ban dolgozták ki, majd 1874-ben a h.n. adventisták kiküldték első misszionárusukat.

Mindezt a fejlődést az a sok szóban és írásban közölt tanács irányította, amelyet Isten küldött népének White testvérnőn keresztül.

Kezdeti üzeneteinek legtöbbje személyes levelek formájában jelent meg, vagy a *Jelenvaló Igazság* című, első, rendszeres folyóiratunk cikkeiben. Csak 1851-ben adta ki White testvérnő első, hatvannyolc oldalas könyvét, amelynek címe: *Ellen G. White keresztényi tapasztalatainak és nézeteinek összefoglalója*.

1855-től kezdődően számozott cikksorozat jelent meg, mindegyik *A gyülekezet bizonyágtétele* címet viselte. Ezek által jutottak el mindenkihez a tanítás és az útbaigazítás üzenetei, amelyeket Isten

küldött időről időre, hogy megáldja, megdorgálja és vezesse népét. Azért, hogy a tanítások iránti állandó igény kielégíthető legyen, 1885-ben újra kiadásra került a sorozat, négykötetes könyvalakban. Később azoknak a köteteknek a hozzácsatolásával, amelyeket 1889-1909-ig adtak ki, megjelent a *Bizonyságtételek a gyülekezet számára* című könyvsorozat kilenc kötetben.

White testvéreknél négy gyermek született. A legidősebb fiú, Henry, 16 éves koráig élt, Herbert, a legfiatalabb, meghalt három hónapos korában. A két középső fiú, Edson és William elérték a felnőtt kort és mindketten tevékenyen részt vettek a H.N. Adventista Egyház munkájában. A Generál Konferencia kérésének engedve, White testvérnő Európába utazott 1885 nyarán. Két évet töltött ott, hogy erősítse a kontinensen az újonnan szervezett missziót. Svájcban, Baselben lakott, ahonnan beutazta Dél-, Középés Észak Európát, részt vett az egyház konferenciáin, és találkozott a hívőkkel összejövetelek alkalmával.

Négy évvel Amerikába való visszatérése után, hatvanhárom éves korában a Generál Konferencia kérésére Ausztráliába hajózott, ahol kilenc évig tartózkodott. Segített a mű megalapozásában és fejlesztésében, különösen oktatási és egészségügyi vonalon. 1900-ban tért vissza az Egyesült Államok nyugati részén lévő St. Helena nevű városba; Kaliforniában telepedett le, s itt lakott 1915. július 16-án bekövetkezett haláláig.

Hosszú, hatvan évi amerikai és tíz évi tengerentúli szolgálata alatt közel kétezer látomást kapott White testvérnő. E látomások, amelyeknek tanácsait fáradhatatlan erőfeszítéssel közölte személyekkel, gyülekezetekkel, nyilvános összejöveteleken és a Generál Konferencia ülésein, nagyban formálták e nagy mozgalom kialakulását. Sohasem tagadta meg feladatát, hogy közölje minden illetékessel az üzenetet, amelyet Istentől kapott.

Írásainak terjedelme meghaladja a százezer oldalt. A tollából jövő üzenetek személyes közlés útján, gyülekezeti folyóirataink hetenként megjelenő cikkeiben, valamint sok-sok könyve által jutottak el az emberekhez. A tárgyak, amelyekkel írásaiban foglalkozik, bibliai történelemmel, gyakorlati keresztény élettel, az egészség, a nevelés, az evangélizáció és más gyakorlati dolgokkal kapcsolatosak. Negyvenhat könyve közül sokat nyomtattak ki a világ közismertebb nyelvein és több milliós példányszámban keltek el.

Nyolcvannégy éves korában White testvérmő utoljára utazta át az amerikai kontinenst, hogy részt vegyen az 1909-es Generál Konferencián. Életének utolsó hat évét irodalmi munkájának rendezésével töltötte. Röviddel halála előtt a következő szavakat vetette papírra: „Akár élek még egy kis ideig, akár nem, írásaim továbbra is beszélnek majd, és folytatni fogják feladatukat mindaddig, amíg az idő tart.”

Rendíthetetlen bátorsággal és Megváltójába vetett teljes bizalommal halt meg otthonában, 1915. július 16-án, és Battle Creekben, Michigan államban helyezték nyugalomra férje és gyermekei mellé az Oak Hill temetőben.

Munkatársai, a gyülekezet és a család tagjai nagyra értékelték és tisztelték White testvérmőt, mint hűséges anyát, s mint buzgó, mindenkor vezető egyéniséget és fáradhatatlan egyházi munkást. Soha nem viselt hivatalos egyházi tisztséget. Az egyház és ő maga is azt tartotta, hogy ő nem más, mint *hírnök*, aki által Isten küldött üzenetet népe számára. Soha nem kívánta, hogy valaki felnézzen rá, és soha nem használta fel lelki képességeit arra, hogy saját anyagi előnyét, vagy népszerűségét kiépítse. Életét és mindazt, amivel bírt, az Úr ügyének szolgálatára szentelte.

Halálakor egy népszerű heti újság, a *The Independent* szerkesztője ezekkel a szavakkal zárta White testvérmő eredményes életéről szóló cikkét a lap 1915. augusztus 25-i számában: „*Teljes őszinteséggel hitt a kapott kinyilatkoztatásokban. Élete méltó volt azokhoz. Nem volt benne lelki gőg, nem hajhászott szennyes előnyöket. Prófé-tanóhoz méltóan élt és végezte hivatását.*”

Halála előtt néhány évvel White testvérnő az egyház vezető férfיאiból egy bizalmi testületet alapított. Rájuk bízta írásait és meghagyta, hogy ők legyenek a felelősek azok megőrzéséért és folytatólagos kiadásáért. A bizalmi testület irodái Washingtonban, a Generál Konferencia épületében, a H.N. Adventista Egyház világszervezetének központjában vannak. Innen irányítják az E.G. White könyvek folytatólagos angol nyelvű kiadását és támogatást nyújtanak e művek teljes, vagy részleges kiadására más nyelveken is. A különböző folyóiratokban megjelent cikkeiből és egyéb kézírataiból is állítottak össze kivonatokat kiadásra, White testvérnő utasításával összhangban. E kötet kiadása is ennek a testületnek a felhatalmazásával történt.

[19]

Milyenek ismerték Ellen White-ot?

Amikor White testvérmő rendkívüli tapasztalatairól hallunk, amelyet mint az Úr küldötte nyert, felvetődik a kérdés: Milyen egyéniség volt? Voltak-e problémái, mint nekünk? Gazdag volt-e vagy szegény? Mosolygott-e valaha?

White testvérnő gondos anya volt és jó háziasszony. Mint szívélyes vendégfogadó, nagyon gyakran látta vendégül otthonában a testvéreket. Segítőkész szomszédnak ismerték. Szilárd meggyőződésű, kellemes magatartású, gyengéd modorú és hanghordozású asszony volt. Életében nem volt helye a savanyú, mosoly nélküli, örömtelen vallásnak. Mindenki fesztelenül érezte magát jelenlétében. Talán legkönnyebben úgy ismerkedhetünk meg vele, ha felidézzük őt otthonában, naplója feljegyzései alapján, amit 1859-től naponta vezetett.

Azt találjuk a naplóban, hogy a White család Battle Creek szélén lakott egy kis tanyán, egy nagy telek közepén, amelyen bőven volt hely kertnek, néhány gyümölcsfának, egy tehénnek és néhány tyúknak, valamint a fiúknak is volt munka és játszóterük. Ekkor White testvérnő harmincegy éves volt, White lelkész pedig harminchat. Otthonukban ezidőben három fiú volt; négy, kilenc és tizenkét évesek.

Találunk a családnál egy fiatal, jó hívő lányt is, aki a házimunkában segített, mert White testvérmő gyakran volt távol otthonától, és nagyon elfoglalták előadásai és az írás. Mindemellett látjuk őt, amint az otthon felelősségeit hordozza, főz, takarít, mos és varr. Néha elment a kiadóhivatalba, ahol az íráshoz csendes helyet talált. Egyéb napokon a kertben találjuk, amint virágot és zöldséget ültet és szomszédaival virágpalántákat cserélget. Elhatározta, hogy otthonát oly kellemessé teszi családjá számára, amennyire csak lehet, hogy gyermekei az otthont a legkívánatosabb helynek tekintsék.

[20]

White testvérmő egyes vásárló volt, és adventista szomszédai örültek, ha vele mehettek vásárolni, mert ismerte a dolgok értékét. Édesanyja nagyon gyakorlati asszony volt és leányai sok értékes leckét tanultak tőle. Megtanulta, hogy a gyengén elkészített dolgok a végén sokkal drágábbnak bizonyulnak, mint a jó minőségű áruk.

Gyermekei számára a Szombatot a hét legkellemesebb napjává tette. Természetesen a család részt vett a gyülekezeti istentiszteleten,

és amikor White testvérek szabadok voltak a prédikálás felelősségétől, a család együtt ült az istentisztelet alatt. Ebédre valami különleges ételt készített és ebéd után, ha kellemes idő volt, White testvérnő sétálni ment a gyerekekkel az erdőbe vagy a folyópartra, hogy szemléljék a természet szépségeit és tanulmányozzák Isten teremtett művét. Ha a Szombat esős volt, vagy hideg, akkor a gyerekeket a tűz köré gyűjtötte és sokszor azokat a történeteket olvasta nekik, amelyeket utazásai közben gyűjtött. E történetek egy részét később kinyomtatták könyv formájában, hogy más szülők is olvashassák azokat gyermekeiknek.

Ebben az időben White testvérnő egészségi állapota gyenge volt. Többször elájult napközben, de ez nem akadályozta abban, hogy folytassa munkáját otthonáért és az Úrért. Néhány évvel később, 1863-ban látomást kapott az egészségügyre és a betegek gondozására vonatkozóan. Isten megmutatta neki látomásban a megfelelő ruházkodást, a táplálkozásra alkalmas eledeleket, a helyes testgyakorlat és a pihenés szükségességét, valamint az Istenben való bizalom fontosságát, testünk erejének megőrzése érdekében.

Az Istentől jövő világosság a táplálkozásra és a húsételek ártalmosságára vonatkozóan teljesen ellentétben állt White testvérnő személyes véleményével, amely szerint a hús lényeges volt az egészség és az erő fenntartásához. A látomásban nyert világosság értelmében megkérte a leányt, aki a család ételének készítésében segédkezett, hogy az asztalra csak tápláló, egyszerű ételt hozzon, amelyek gabonafélékből, zöldségekből, diófélékből, tejből, tejszínből és tojásból készülnek. Gyümölcs is bőven volt az asztalon.

Amikor a család asztalhoz ült, bőven talált jó, tápláló eledelt, de hús nem volt feltálalva. White testvérnő húsrá volt éhes, és a többi ételt nem kívánta, így elhatározta, hogy elhagyja az asztalt, amíg étvágyat nem kap az egyszerű ételre. A következő étkezésnél ugyanez történt, az egyszerű étel nem gerjesztette fel étvágyát. Ezután mégegyszer asztalhoz ültek. Az egyszerű élelmiszerek, amelyek a látomás szerint a legalkalmasabbak az egészség, az erő és a növekedés szempontjából, mind terítve voltak. Ő azonban húsrá volt éhes, amihez annyira hozzászokott. Pedig mostmár tudta, hogy a hús nem a legjobb táplálék. Maga mondja el, hogy kezét gyomrára téve ezekkel a szavakkal szól hozzá: „*Te még várhatsz, amíg hajlandó leszel megenni az üres kenyeret is.*”

Nem telt sok időbe, amíg Ellen White megkedvelte az egyszerű ételeket és táplálkozásának megváltoztatásával egészsége azonnal javulni kezdett. Hosszú életének hátralévő részében viszonylag jó egészségnek örvendett. Láthatjuk tehát, hogy White testvérnőnek ugyanolyan problémái voltak, mint nekünk. Ugyanúgy le kellett győznie étvágyát, mint nekünk. Az egészségügyi reform nagy áldást jelentett a White családnak, és úgyszintén adventista családok ezreinek szerte a világon.

Az egészségügyi reformról kapott látomás után és miután a White otthonban elfogadták a beteggondozásra vonatkozó egyszerű módszereket, a White testvéreket a szomszédok gyakran hívták segítségül betegség idején, hogy ápolást kapjanak, és az Úr nagyon megáldotta erőfeszítéseiket ezen a téren. Máskor otthonukba hozták a betegeket és ott gondosan ápolták őket, amíg teljesen felerősödtek.

White testvérmő kikapcsolódásra és üdülésre is szakított időt, amelyet hegyekben, tavak mentén vagy a nyílt vizen töltött. Élete közepe felé, amikor Amerika nyugati partján levő kiadóhivatalunk, a Pacific Press közelében lakott, a kiadóhivatal munkásai általános javaslatra egy napot pihenésre és üdülésre szenteltek. Meghívták White testvérnőt is, hogy otthona és hivatala tagjaival együtt csatlakozzon a kiadó munkásainak nagy családjához, amit ő készségesen el is fogadott. Férje ekkor Amerika keleti részén járt egyházi ügyekben. White testvérnő élményéről férjéhez írt levelében számol be.

Miután jóízűen elfogyasztották tápláló ebédjüket a tengerparton, az egész csoport hajózni ment a San Francisco öbölbe. A vitorlászajó kapitánya gyülekezeti tag volt és kellemes délutánt töltöttek együtt. Majd valaki azt javasolta, hogy menjenek ki a nyílt óceánra. Visszaidézve az élményt, ezt írta Ellen White:

„Nagyszerű volt, ahogy a hullámok magasra szöktek, és fel és le dobáltak bennünket. Érzelmeim magasra emelkedtek, de nem találtam szavakat, hogy elmondjam azt bárkinek is. Magasztos érzés volt. A tenger permetje arcunkba vágott. A szél erős volt az Arany Kapun kívül, de én még sosem éreztem magam olyan jól, mint akkor.”

Azután figyelte a kapitány vigyázó szemét és a személyzetet, akik készenlétben voltak, hogy parancsait teljesítsék és így elmélkedett:

„Isten tartja kezében a szeleket. Ő uralja a vizet. Mi csak foltockák vagyunk a Csendes-óceán széles, mély vize felett; de Isten

elküldte angyalait ígérete szerint, hogy őrizzék a kicsiny vitorlás csónakot, amint tovasiklik a hullámok felett. Ó, Isten csodálatos tettei! Mennyire meg haladják értelmünket! Egy pillantással áttekinti a legmagasabb mennyet és a tenger közepét!”

[22]

White testvérnő már működése kezdetén víg kedélyt fejlesztett ki magatartásában. Egyszer azt kérdezte: „*Láttok engem valaha is komoran, csüggedten, panaszkodva? Hitem tiltja ezt. A keresztényi jellem igazi ideáljának és a keresztényi szolgálatnak félreismerése vezet erre a következtetésre... A Jézusért végzett szívélyes, készséges szolgálat napsugaras vallást eredményez. Akik Krisztust a leghűségesebben követik, azok sohasem komorak.*”

Más alkalommal ezt írta: „*Egyesek azt tartják, hogy a vidámság nem fér össze a keresztényi jellem méltóságával; ez azonban tévedés! A menny csupa öröm.*” Észrevette, hogy ha mi mosolygunk, reánk is visszamosolyognak, és ha kedves szavakat szólunk másokhoz, kedves szavakat kapunk feleletül.

Mindazáltal voltak életében olyan időszakok is, amikor nagyon sokat szenvedett. Egy ilyen időszak állt be hamarosan azután, hogy Ausztráliába ment, hogy az ottani munkát segítse. Súlyos beteg volt, majdnem egy évig, és nagyon szenvedett. Ágyhoz volt kötve legtöbbször és éjjel is csak néhány órát tudott aludni. Erről a tapasztalatáról levélben így írt egyik barátjának:

„Amikor ilyen tehetetlen állapotba kerültem, mélyen megbántam, hogy átszeltem a széles óceánt. Miért nem maradtam Amerikában? Miért kell ilyen nagy árat fizetnem ittlétemért? Kedvem lett volna újra és újra beletemetni arcomat a paplanba és jól kisírni magam. De nem engedhettem meg magamnak azt a fényűzést, hogy sírjak. Így szóltam magamhoz: Ellen G. White, mit gondolsz? Nem azért jöttél Ausztráliába, mert úgy érezted, hogy kötelességed oda menni, ahol a konferencia szerint a legjobb a számodra? Nem ez volt mindig a szokásod?

Azt válaszoltam: »Igen«

Akkor miért érzed magad majdnem elhagyatva és csüggedten? Nem az ellenség műve ez? Azt mondtam: Hiszem, hogy az! Felszárítottam könnyeimet, amilyen gyorsan csak tudtam és így szóltam: »Elég volt. Nem nézem többé a sötét oldalt. Élek vagy halok, lelkem megőrzését arra bízom, Aki meghalt értem.«

Azután elhittem, hogy az Úr mindent jóra fog fordítani és a nyolc hónapig tartó tehetetlenségemben nem volt többé csüggedés, sem kételkedés szívemben. Most már úgy nézek vissza a történetekre, mint az Úr tervének egy részére, amely népének javára szolgált itt, ebben az országban is, Amerikában is, valamint az én javamra is. Nem tudom megmagyarázni miért és hogyan van ez, de hiszem, és boldog vagyok szenvedéseimben. Bízni tudok mennyei Atyámban. Nem akarok kételkedni szeretetében.”

[23] Kaliforniai otthonában töltve élete utolsó tizenöt évét, White testvérnő egyre öregedett, de azért érdeklődést mutatott a kis farm körüli munka és a családok jóléte iránt, akik segítettek neki munkájában. Látjuk, milyen elfoglalt írásaival, gyakran mindjárt éjfél után írni kezdett, mivel korán ment aludni. Ha az idő kellemes volt és munkája megengedte, rövid utazást tett a környéken. Meg-megállt, hogy beszélgethessen egy-egy háziasszonnyal, akit a kertben látott, vagy a házak előtt, amerre elhaladt. Néha olyanokra talált, akiknek szükségük volt ruhára vagy ennivalóra. Ekkor hazament és az otthon levő készletéből adott. Évekkel halála után is úgy emlegették szomszédai a völgyben, ahol lakott, mint a kis fehér hajú asszonyt, aki mindig olyan szeretettel beszélt Jézusról.

Amikor meghalt, alig rendelkezett többel, mint az élet szükséges és alapvető kényelmeit szolgáló dolgokkal. Soha senkinek nem mondta, hogy példaként nézzenek rá, hisz csak egy volt ő közülünk, egy h.n. adventista, aki bízott feltámadt Urának érdemeiben, és igyekezett hűségesen végezni az Úrtól rábízott munkát. Így, szívében bizalommal érkezett el egy kiteljesedett élet végéhez, amelyben mindvégig következetes maradt a gyakorlati keresztényi életről alkotott elveihez.

Életeket megváltoztató üzenetek

Egy evangélizátor előadássorozatot tartott Michigan államban, Bushnellban; a keresztség után azonban hamarosan otthagyta a gyülekezetet, anélkül, hogy szilárdan megalapozta volna őket az üzenetben. Az emberek lassan csüggedni kezdtek és néhányan újra visszatértek bűnös szokásaikhoz. Végül a gyülekezet olyan kicsi lett, hogy a megmaradt tíz-tizenkét tag arra az elhatározásra jutott, hogy nincs értelme többé összejönniük.

Miután szétosztak utolsónak vélt összejövételük után, megérkezett a posta és a levelek között ott volt a Review and Herald című folyóirat. Az utazási rovatban az az értesítés volt, hogy White testvérek Bushnellban lesznek az 1867. július 20-i összejövételen. Csak egy hét volt addig. Elküldték a gyerekeket, hogy hívják vissza az embereket, akik már hazafelé tartottak. Elhatározták, hogy egyikük egy ligetben készít helyet az összejövételre, s hogy valamennyien meghívják szomszédaikat, és különösen az elmaradt testvéreket.

Szombat reggel, július 20-án, White testvérek megérkeztek a ligetbe, ahol hatvan személy gyűlt össze. Délelőtt White lelkész testvér beszélt. Délután White testvérnő állt fel, hogy szóljon, de a bibliaszöveg felolvasása után megdöbbentnek látszott. Minden további megjegyzés nélkül becsukta Bibliáját és szokatlanul személyes módon kezdett beszélni hozzájuk. [24]

—Ahogy előttetek állok, közöttetek azoknak arcát szemlélem, akiket két évvel ezelőtt egy látomásban láttam. Ahogy arcotokba nézek, esetetek világosan visszatér emlékezetembe, s üzenetem van számotokra az Úrtól. Itt van az a testvér a fenyőfa mellett. Nem tudom a nevedet, mert nem mutattak be engem neked, de arcod ismerős és eseted világosan áll előttem.

Azután beszélt a testvéreknek a férfi hűtlenségéről. Bátorította, hogy térjen vissza és járjon Isten népével. Majd egy testvérnőhöz fordult, aki a hallgatóság másik oldalán volt és így szólt:

—Testvérnő, te, aki a Greenville-i gyülekezetből való Maynard testvérnő mellett ülsz nem tudlak neveden szólítani, mert senki sem mondta meg nekem, hogy mi a neved de két évvel ezelőtt esetedet látomásban megmutatta nekem az Úr és tapasztalatodat ismerem.

Majd White testvérnő bátorítást nyújtott a testvérnőnek.

—Azután ott van az a testvér, hátul a tölgyfa mellett. Téged sem tudlak neveden hívni, mert még nem találkoztam veled, de eseted világos előttem.

Majd beszélt erről a testvérről is, feltárta mindenki előtt legbensőbb gondolatait és elmondta tapasztalatát.

Ezután az összegyűltek között egyik testvértől a másikhoz fordulva elmondta, amit két évvel ezelőtt látomásban róluk látott. Amikor White testvérnő befejezte prédikációját, amelyben nemcsak feddő, hanem bátorító szavakat is szólt, leült. Valaki a csoportból felállt:

—Tudni akarom, hogy igaz-e az, amit White testvérem mondott nekünk ma délután. White testvérek még sohasem jártak itt; egyáltalán nem ismernek bennünket. White testvérem közlünk a legtöbbször még a nevét sem tudja, ennek ellenére idejött ma délután, és azt mondja, hogy két évvel ezelőtt látomást kapott, amelyben látta a mi eseteinket, majd egyik testvértől a másikhoz fordul és személyenként szól hozzánk, feltárva mindenki előtt életünket és legbensőbb gondolatainkat. Igaz-e mindez minden esetben, vagy tévedett-e valamiben White testvérem? Tudni akarom!

Egymás után álltak fel az emberek. A fenyőfa mellett ülő férfi kijelentette, hogy White testvérem jobban leírta az ő esetét, mint ahogy ő tudta volna. Bevallotta helytelen útjait. Kifejezte határozott szándékát, hogy visszatér és Isten népével együtt halad tovább. A testvérem, aki a Greenville-i gyülekezetből való Maynard testvérem mellett ült, szintén bizonyítást tett. Ő is azt mondta, hogy White testvérem jobban elmondta az ő esetét is, mint ahogy ő tudta volna. A tölgyfánál álló férfi, akit White testvérem megfeddett, majd bátorított, szintén bizonyította, hogy White testvérem jobban leírta az ő esetét is, mint ahogyan ő tudta volna. Mindenki bűnvallomást tett. Elhagyták bűneiket. Isten Lelke töltötte be őket és megújulás jött létre Bushnellben.

White testvérek a következő szombaton újból visszatértek oda. Keresztség is történt és a bushnelli gyülekezet újból megalapozódott és élővé vált az igazságban.

Az Úr szerette Bushnellben levő népét, és ugyanúgy szereti mindazokat, akik Őreá néznek. A felszólítás: *„Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg.”* (Jel 3:19), biztosan sok jelenlevőnek eszébe jutott. Amikor az emberek úgy látták saját szívüket, ahogy Isten látta, akkor értették meg igazi állapotukat és vágyakoztak arra, hogy életük megváltozzon. Ez volt az igazi célja annak a sok látomásnak, amit White testvérem kapott.

White testvér halála után nem sokkal White testvérem a Healdsburg Főiskola közelébe költözött. Néhány fiatal lány lakott otthonában, akik ott tanultak. Abban az időben divat volt a hajháló viselése, ami a haját egész nap rendben tartotta. Egy napon, amikor az egyik lány átment White testvérem szobáján, meglátta a jó minőségű hajhálót és megtetszett neki. Gondolta, hogy White testvéremnek nem fog hiányozni, így elvette és bőröndjébe tette. Valamivel később,

öltözködés közben White testvérnő észrevette, hogy nincs meg a hajhálója, s így anélkül kellett elmennie. Este, amikor a család együtt volt, kérdezősködött hiányzó hajhálója után, de senki sem szólt, hogy tud róla.

Egy vagy két nappal később White testvérnő a lány szobáján haladt keresztül, amikor egy hang így szólt hozzá: „Nyisd fel a bőröndöt!” Mivel a bőrönd nem az övé volt, nem akarta megtenni. A másodszor jövő parancsra felismerte, hogy egy angyal hangját hallja. Amikor a fedelet felemelte, megértette, hogy miért szólt az angyal; a hajháló ott volt a bőröndben. Amikor a család újra összegyűlt, White testvérnő ismételten megkérdezte őket a hajháló felől, s állította, hogy nem tűnhetett el csak úgy, magától. Senki nem szólt, így White testvérnő nem erőltette tovább a dolgot.

Néhány nappal később, amikor White testvérnő írás közben megpihent, egy nagyon rövid látomást kapott. Egy fiatal lány kezét látta, amint a hajhálót egy petróleum lámpába leeresztette. Amint a hajháló a lánghoz ért, eltűnt egy tűzvillanásban. A látomás ezzel véget ért.

Amikor a család megint együtt volt, White testvérnő újra felhozta a hajháló eltűnését, de most sem volt, aki vallomást tett volna, és úgy látszott, hogy senki sem tud róla. Röviddel később White testvérnő félrehívta a fiatal lányt és elmondta neki, hogy egy hangot hallott és hogy mit látott a bőröndben, valamint elmondta a látomást, amelyben látta a hajhálót a lámpa fölött elégetni. A tények hallatán a lány bevallotta, hogy ő vette el a hajhálót és elégette, hogy fel ne fedezzék. [26] Így rendezte az ügyet White testvérnővel és az Úrral is.

Lehet, hogy azt gondoljuk, túl kicsi ügy ez ahhoz, hogy az Úr törődjön vele - csak egy hajháló. Azonban a lopott tárgy értékénél sokkal nagyobb fontosságú dologról volt szó. Arról a fiatal lányról volt szó, aki tagja volt a h.n. adventista gyülekezetnek. Ő azt gondolta, hogy minden rendben van életében, de nem látta saját jellemének fogyatkozásait. Nem látta önzését, amely arra vezette, hogy lopjon és megtevesztően cselekedjen. Amikor azonban felismerte, hogy mennyire fontosak a kicsiny dolgok is hogy Isten látomást ad itt a földön munkával megterhelt hírnökének még egy hajhálóról is -, akkor ez a fiatal lány igazi fényében kezdte látni a dolgot. Ez a tapasztalat fordulópontot jelentett életében és ettől kezdve szép és szilárd keresztényi életet élt.

Éppen ilyen célból adta a látomásokat White testvérnőnek az Úr. Bár sok bizonyágtétele különleges, meghatározott esetekre vonatkozott, azonban olyan elveket tartalmaz, amelyek a gyülekezeteknek a világ minden országában segítségül szolgálnak. White testvérnő ezekkel a szavakkal magyarázta a bizonyágtételek helyét és célját:

„Az írott bizonyágtételek nem arra szolgálnak, hogy új világosságot adjanak, hanem hogy elevenen belevéssék a szívbe azt, amit az ihletett igazságok már kinyilatkoztattak. Isten Igéje világosan meghatározta az ember kötelességét Isten és embertársai iránt; közületek mégis oly kevesen engedelmeskednek a kapott világosságnak. Nem új igazságot hoznak elő, hanem a »bizonyágtételek« által Isten leegyszerűsítette a már kinyilatkoztatott nagy igazságokat... A »bizonyágtételek« nem azért vannak, hogy kisebbé tegyék Isten Igéjének értékét, hanem hogy felmagasztalják azt, és felkeltsék az érdeklődést, hogy az igazság gyönyörű egyszerűsége mindenkit megragadjon.”

White testvérnő egész életén át felemelte Isten Igéjét a nép előtt. Legelső könyvét is ezzel a gondolattal zárja:

„Isten Szavát ajánlom neked, kedves olvasó, hited és gyakorlati életed szabályául. Az Ige alapján fog Isten megítélni minket. Ugyanebben az Igében Isten megígérte, hogy az »utolsó napokban« látomásokat fog adni, nem a hit új szabályául, hanem népének vigasztalására és azok megjobbítására, akik eltévelyedtek a Biblia igazságaitól.”

A látomás, amelyet nem tudott elmondani

[27] 1890 novemberében, a New York államban levő Salamanca nevű városban, egy igehirdetési sorozat idején White testvérnő több beszédet intézett nagyszámú hallgatóságához. Egészsége azonban nagyon meggyengült, mert utazása közben erősen megfázott. Arról gondolkodott, hogy kitárja szívét Isten előtt, és egészségért és erőért könyörög. Letérdelt széke mellett. Saját szavait idézzük, ahogy elmondta, mi történt:

„Még egy szót sem ejtettem ki, amikor úgy tűnt, hogy az egész szoba lágy, ezüstös fénnel telt meg; csalódásom és csüggedésem fájdalma elmúlt. Vigasz és remény töltött be - Krisztus békéje.”

Ezután látomást kapott. A látomás után már nem kívánt pihenni és aludni. Meggyógyult és megnyugodott. Másnap reggel döntését közölnie kellett, hogy el tud-e menni arra a helyre, ahol a következő összejöveteleket tartják, vagy visszamegy otthonába, Battle Creek-be. A.T. Robinson testvér, aki az összejöveteleket vezette és William White, White testvérnő fia bekopogtak szobájába, hogy választ kapjanak tőle. Felöltözve és egészségben találták. Éppen indulni készült. Elmondta nekik, hogyan gyógyult meg, és azt is, hogy látomást látott. Így szólt:

„Szeretném elmondani nektek, ami tegnap éjjel feltárult előttem. A látomás alatt úgy tűnt, hogy Battle Creek-ben vagyok, majd az angyal így szólt hozzám: »Kövess engem!«” Azután beszéde félbeszakadt. Nem tudta emlékezetébe idézni a látomást. Kétszer is megpróbálta elmondani, de nem tudott visszaemlékezni arra, amit látott. Az elkövetkező napokban leírta látomását, amely vallásszabadsági lapunkkal, az „*American Sentinel*” című folyóirattal kapcsolatos tervre vonatkozott.

„Éjszakai látomásban több tanácskozáson voltam jelen, ahol befolyásos emberek ismételten hangoztatták, hogy ha az »American Sentinel« című folyóirat cikkeiből kihagynák a hetednapos adventista kifejezést és semmit sem szólnának a Szombatról, akkor a világ nagy emberei is támogatnák azt, népszerűvé válna és nagyobb munkát végezne. A javaslat nagyon jónak tűnt.

Láttam, hogy arcuk felragyogott és hozzákezdtek egy terv kidolgozásához, hogy a lap népszerű sikert érjen el. Ezt az egész ügyet olyan emberek vetették fel, akik elméjükben és szívükben maguk is nélkülözték az igazságot.”

Világos tehát, hogy egy csoport férfit látott, akik a folyóirat kiadási elveiről tárgyaltak. A Generál Konferencia megnyitó ülésén, 1891 márciusában White testvérnőt kérték meg, hogy beszéljen a dolgozókhöz minden reggel fél hatkor, majd prédikáljon a négyezer létszámú konferencia előtt Szombat délután. White testvérnő alapszövege Szombat délután ez volt: *„Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti menyeyi Atyátokat.”* Az egész beszéd egy felhívás volt a h.n. adventistákhoz, hogy ragaszkodjanak hitük megkülönböztető vonásaihoz. Az istentisztelet alatt háromszor is hozzákezdett, hogy elmondja a salamancai látomást, de mindegyik esetben valami

visszatartotta. Egyszerűen nem emlékezett a látomás jeleneteire. Majd így szólt:

—Erről később többet mondok.

Kiegészítette prédikációját, amely körülbelül egy óra hosszáig tartott, szépen befejezte és azután a gyűlés feloszlott. Mindenki észrevette, hogy képtelen volt visszaidézni a látomást.

A Generál Konferencia elnöke odament hozzá és megkérdezte, hogy megtartja-e a reggeli összejövetelen a beszédet.

—Nem - felelte -, fáradt vagyok, én már bizonyosságot tettem. Tervezzetek mást reggelre.

Így más tervet készítettek. Miután White testvérnő hazament, megmondta családjának, hogy nem fog résztvenni a reggeli összejövetelen; mert nagyon fáradt és szeretne egy jót pihenni. Kicsit tovább akart aludni vasárnap reggel, s ezt figyelembe véve készítették a terveket.

Aznap este, a konferenciai ülés befejezése után, egy férfiakból álló kis csoport gyűlt össze a *Review and Herald* nyomdaépületének egyik irodájában. A kiadóhivatalból, amely az „*American Sentinel*”-t is nyomtatja, szintén voltak képviselők, és jelen voltak a Vallásszabadsági Osztály küldöttei is. Összegyűltek, hogy megtárgyalják és rendezzék ezt a nagyon vitatott kérdést az „*American Sentinel*” kiadási elveit, majd bezárták az ajtót és mindnyájan megegyeztek abban, hogy csak akkor nyitják ki, amikor a kérdés rendeződött.

Vasárnap reggel, kevéssel három óra előtt a tárgyalás holtpontra jutva véget ért a Vallásszabadsági Osztály küldötteinek azzal a határozatával, hogy ha a Pacific Press kiadóhivatal nem enged követelésüknek, és nem hagyja ki a „*hetednap Adventista*” és a „*Szombat*” kifejezéseket a folyóirat cikkeiből, akkor nem fogják azt többé a vallásszabadsági osztály szócsövétül használni. Ez azt jelentette, hogy végeznek a folyóirattal. Kinyitották az ajtót, a férfiak szobáikba tértek és elaludtak.

Isten azonban, aki soha nem szunnyad és nem alszik, elküldte angyalát azon a reggelen három órakor White testvérem szobájába. Felébresztette álmából és utasította, hogy menjen el a fél hatkor kezdődő munkásgyűlésre és ott mondja el, amit Salamancában mutatott neki az Úr. White testvérnő felöltözött, irodájába ment és elhozta onnan jegyzeteit, amelyben leírta mindazt, amit Salamancában látott.

S ahogy a jelenetek világossá váltak emlékezetében, még többet is írt az előbbiekhöz.

A gyűlésteremben a lelkészek éppen akkor álltak fel ima után, amikor White testvérnő megjelent egy kéziratcsomóval a hóna alatt. Az előadó a Generál Konferencia elnöke volt, s megszólította White testvérnőt:

—White testvérnő - mondta -, örülünk, hogy itt vagy! Van valami üzeneted számunkra? —Igen, van - mondta, és előre ment. Beszédét ott folytatta, ahol előző nap abbahagyta. Elmondta, hogy reggel három órakor az angyal felébresztette és utasította, hogy fél hatra menjen el a munkásgyűlésre és adja elő mindazt, amit Salamancában látott.

[29]

—A látomásban - mondta -, úgy tűnt, hogy Battle Creekben vagyok. A *Review and Herald* kiadóhivatalába vitt az angyal és így szólt: »Kövess engem!« Egy terembe vezetett, ahol egy férfiakból álló csoport komolyan tárgyalt egy ügyet. Nagy volt az igyekezet, de nem a megfelelő ismeret alapján.

White testvérnő elmondta, hogyan tárgyalták az „American Sentinel” folyóirat szerkesztési elveit, s így szólt:

—Láttam, amint egy férfi felvette a Sentinel egyik példányát, magasan a feje fölé emelte és így szólt: „*Ha nem vesszük ki azokat a cikkeket, amelyek a Szombatról és a második adventről szólnak, akkor nem használhatjuk tovább a folyóiratot, mint a Vallásszabadsági Osztályt képviselő lapot.*”

Egy óra hosszat beszélt White testvérnő, elmondva nekik mindazt, amit Isten hónapokkal azelőtt látomásban mutatott meg neki, majd a kinyilatkoztatás alapján tanácsot is adott. Azután leült.

A Generál Konferencia elnöke nem tudta, hogy mit gondoljon. Ő semmi ilyen gyűlésről nem hallott. Nem kellett azonban sokáig várnia a magyarázatra, mert felállt egy férfi a terem hátsó részében és beszélni kezdett:

—Én ott voltam tegnap éjjel azon a gyűlésen.

—Tegnap éjjel! - kiáltott fel White testvérnő - Tegnap éjjel? Én azt gondoltam, hogy ez a gyűlés hónapokkal ezelőtt történt, amikor azt a látomást láttam.

—Én ott voltam azon a gyűlésen tegnap éjjel - mondta ismét a férfi, és én tettem ezt a kijelentést a folyóiratban levő cikkekről, magasan a fejem fölé emelve a lapot. Sajnálattal bevallom, hogy a

rossz oldalon álltam, de ezt az alkalmat felhasználom, hogy átálljak a helyes oldalra.

Ezután helyet foglalt.

Egy másik férfi is felszólalt. Ő volt az elnöke a Vallásszabadsági Osztálynak. Figyelemre méltóak a szavai:

[30] —Én is ott voltam azon a gyűlésen. Tegnap este a konferencia után közülünk néhányan az én szobámban találkoztunk a Review irodájában, ahol bezárkóztunk, és ott felvetettük és megtárgyaltuk azokat a kérdéseket és dolgokat, amelyeket White testvérnő elénk tárt ma reggel. Reggel három óráig maradtunk a szobában. Ha le kellene írnom azt, ami ott történt és azoknak a magatartását, akik a teremben voltak, nem tudnám olyan pontosan és helyesen visszaadni, mint ahogyan White testvérnő tette. Most már látom, hogy hibát követtem el és állásfoglalásom nem volt helyes. A ma reggel nyert világosság után beismerem, hogy tévedtem.

Mások is felszólaltak azon a napon. Mindegyik férfi, aki jelen volt az előző éjszakai gyűlésen, felállt, és bizonyosságot tett, hogy White testvérnő pontos leírást adott a gyűlésről és a teremben levők magatartásáról. Mielőtt az összejövetel befejeződött volna azon a vasárnap reggelen, összehívták a vallásszabadság képviselőit, akik azután érvénytelenítették a csupán öt órával azelőtt hozott határozatot.

Ha White testvérnőt nem tartotta volna vissza az Úr és közölte volna látomását szombat délután, akkor üzenete nem szolgált volna azt a célt, amire azt Isten szánta, mivel a gyűlés még nem történt meg.

Valami miatt ezek a férfiak nem követték a szombat délután kapott általános tanácsokat. Azt gondolták, hogy ők jobban értik a dolgot. Vagy talán csak úgy okoskodtak, mint ma is némelyek: „Lehet, hogy White testvérnő nem értette”; vagy „Ma egészen más napokat élünk”; vagy „Az a tanács évekkkel ezelőtt jó volt, de ma már nem használható”. Sátán ma is ugyanazokat a gondolatokat súgja nekünk, mint amelyekkel ezeket a férfiakat kísértette 1891-ben. Isten, az általa rendelt időben és módon világossá tette, hogy az ügy az Övé volt. Ő vezette, Ő védte, Ő tartotta kezét a kormánykeréken. White testvérnő mondja nekünk, hogy Isten „gyakran megengedte, hogy dolgok válságba jussanak, hogy az Ő közbelépése felismerhető legyen. Így tette nyilvánvalóvá, hogy van Isten Izraelben.”

A bizonyágtételek és az olvasó

Hetven évig beszélt és írt Ellen G. White azokról a dolgokról, amelyeket Isten megjelentett neki. Sok esetben azért kapott tanácsokat, hogy helyreigazítsa azokat, akik a Biblia igazságától eltértek. Sokszor a tanácsok rámutattak az útra, amelyet Isten szerint népének követnie kell. Máskor a „*Bizonyágtételek*” az életmóddal, az otthonnal és az egyházzal kapcsolatos dolgokkal foglalkoztak. Hogyan fogadták az egyház tagjai ezeket az üzeneteket?

Felelős vezetők kezdettől fogva megvizsgálták White testvérnő munkáját, hogy maguk is meggyőződjenek arról, hogy a prófétaság ajándékának megnyilvánulása valódi volt-e nála. Pál apostol így figyelmeztet: „*A prófétálást meg ne vessétek, mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok!*” (1 Thess 5:20-21). A próféta bibliai próbáját alkalmazták White testvérnő munkájára is. Ezt ő is így kívánta, amint írta is:

„Ez a munka vagy Istentől van, vagy nem. Isten semmit sem tesz Sátánnal közösen. Munkám az elmúlt harminc év alatt vagy Isten pecsétjét viseli magán, vagy az ellenségét.”

[31]

E dologban nincs középút! A Biblia négy követelményt tár elénk, amelyek alapján a próféta megvizsgálható. White testvérnő munkája megfelel mind a négy követelménynek.

1. Az igaz próféta üzenetének összhangban kell lennie Isten törvényével és a próféták üzeneteivel (Ésa 8:20).

White testvérnő írásai magasra emelik Isten törvényét és az embereket mindenkor a teljes Bibliához vezetik. A Bibliát a hit és a gyakorlati élet szabályának nevezi White testvérnő, és a „nagy világosságnak”, amelyhez az ő írásai, a „*kisebb világosság*”, elvezetnek mindenkit, aki olvassa azokat.

2. Az igaz próféta jóvendöléseinek be kell teljesedniük (Jer 28:9).

Noha White testvérnő munkája inkább Mózeséhez hasonlított - vezette és irányította a népet -, emellett azonban jóvendölésszerűen is írt sok bekövetkezendő eseményről. 1848-ban, könyvkiadói munkánk kezdetén arról beszélt, hogy e munka hogyan fog majd növekedni, míg az egész földet körülveszi világossággal. Ma a h.n. adventisták többszáz nyelven adnak ki irodalmat, évenként több millió dollár értékben.

Amikor a világ 1890-ben kijelentette, hogy nem lesz többé háború, és a millenium hajnala virrad, akkor White testvérnő ezt írta: *„Vihar közeledik és készülnünk kell dühének tombolására... Bajokat látunk majd mindenfelé. Hajók ezrei fognak a tengerek mélységeibe süllyedni. Hajóhadak merülnek el, és emberi életek milliói esnek majd áldozatul.”* Ez az első és a második világháborúban teljeseedett be.

3. Az igaz próféta azt vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, hogy Isten öltött emberi testet (1 Jn 4:2).

A Jézus élete című könyvet olvasva meggyőződhetünk arról, hogy White testvérnő munkája megfelelt ennek a követelménynek is. Figyeljük meg ezeket a szavakat:

„Jézus maradhatott volna az Atya oldalán. Megtarthatta volna a menny dicsőségét és az angyalok hódolatát. Azt választotta azonban, hogy visszaadja a királyi pálcát az Atya kezébe és kilép a világegyetem trónjáról, hogy világosságot vigyen a sötétségben levőknek és életet a veszendőknek.

[32] *Közel kétezer évvel ezelőtt egy titokzatos jelentőségű hang hallatszott a mennyben, Isten trónjáról: »Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem... Ímé itt vagyok (a könyvtekercsben írva vagyon rólam), hogy cselekedjem óh Isten a te akaratodat« (Zsid 10:57). Ezek a szavak jelentik ki Isten örök időiktől fogva elrejtett szándékának beteljesedését. Krisztus készen állt, hogy meglátogassa világunkat, hogy testet öltön... A világ szemében nem bírt oly szépséggel, hogy vágyódtak volna utána; mégis a testet öltött Isten volt ő, a menny és a föld világossága. Dicsőségét fátyol takarta. Nagyságát és fenségét elrejtette, hogy a szomorú és megkísértetett emberek közelébe juthasson” (DA 23).*

4. Az igaz prófétának talán legdöntőbb próbakövét életének, munkájának, és tanításainak befolyásában kereshetjük. Krisztus hangsúlyozta ezt a próbát: *„Gyümölcsseikről ismeritek meg őket”* (Mt 7:15-16).

White testvérnő életét megvizsgálva azt kell mondanunk, hogy tiszteletre méltó keresztényi életet élt, amely összhangban állt tanításával, és mindazt megtartotta, ami egy prófétától elvárható. Ha megvizsgáljuk tanításainak gyümölcsét azok életében, akik követték a Prófétaság Lelkének tanácsait, azt láthatjuk, hogy az igen jó. A bizonyágtételek jó gyümölcsöt teremtek. S ha az egyházat nézzük,

szem előtt tartva azt, hogy ezek a tanácsok sok különböző irányú munka kezdeményezésére indították, ott is el kell ismernünk, hogy White testvérnő munkája kiállja ezt a próbát is. A több mint hetven év alatt papírra vetett írások, tanításainak egysége szintén határozott bizonyítékát adják a prófétai ajándék valódiságának.

Az igaz próféta gyakorlati ismertetőjelei

Az előző négy, fontos bibliai követelmény mellett az Úr bizonyítékokat is adott, melyek világossá teszik, hogy a mű az Ő irányítása alatt áll. Többek között a következőket említjük:

1. Az üzenet időszerűsége. Amikor Isten népe különleges szükségben van, az üzenet éppen a legjobbkor érkezik, hogy segítségül szolgáljon; mint például White testvérnő legelső látomása.

2. Az üzenetek gyakorlati természete. A látomásokban kinyilatkoztatott ismereteknek gyakorlati értékük volt, gyakorlati segítséget jelentettek. Figyeljük csak meg, hogy a bizonyágtételek tanácsai mennyire gyakorlati módon befolyásolják mindennapi életünket!

3. Az üzenetek magas lelki színvonala. Nem gyerekes vagy közönséges dolgokkal foglalkoznak, hanem emelkedett, fenséges tárgyakkal. Nyelvezetük is magasztos. [33]

4. A látomások adásának módja. Sok látomást fizikai jelenségek kísérték, ahogyan erről e bevezetés előző fejezeteiben írtunk. White testvérnő látomás alatt átélt tapasztalata a Biblia prófétáihoz volt hasonló. Habár ez önmagában nem jelent bizonyítékot, mégis lényeges a többi bizonyíték mellett.

5. A látomások határozott átélések voltak, nem csak benyomások. Látomása alatt White testvérnő látott, hallott és érzett, valamint utasításokat fogadott el az angyaloktól. Nem tekinthetjük látomásait lelki izgalom vagy képzelődés következményeinek.

6. White testvérnőt nem befolyásolták a körülötte élők. Ezt írta egy embernek: *„Te azt gondolod, hogy mások befolyásolták gondolataimat. Ha ilyen állapotban lennék, akkor alkalmatlan volnék az Isten munkájával való megbízatásra.”*

7. Kortársai elismerték munkáját. Azok is, akik az egyházon belül White testvérnővel éltek, s együtt dolgoztak és sokan az egyházon kívülvalók közül is valóban *„az Úr követének”* tartották őt.

Elhívásában és munkájában a hozzá legközelebb állóknak volt a legnagyobb bizalma.

A négy bibliai követelmény és a világos bizonyítékok, amelyeket az Úr azért adott népének, hogy bizalmuk legyen úgy az üzenetben, mint az üzenet közvetítőjében, biztosítanak minket afelől, hogy a mű Istené, és méltó kételkedés nélküli bizalmunkra.

White testvérmő sok-sok könyve telve van az egyház számára maradandó értékű tanácsokkal és tanításokkal. Akár általános jellegű bizonyágtételek, akár családokhoz vagy egyénekhez intézett személyes üzenetek is azok, mégis hasznos szolgálatot nyújtanak még ma is. Erre vonatkozólag White testvérnő ezt mondta: „*Mivel az egyes személyekhez szóló bizonyágtételek figyelmeztetései és utasításai ugyanúgy vonatkoztathatók másokra is, akiknek eseteit nem hozta nyilvánosságra az Úr hasonló módon, ezért az egyház érdekében kötelességemnek éreztem, hogy közzé tegyem a személyes bizonyágtételeket... E bizonyágtételek közzétételén kívül nem ismerek jobb lehetőséget arra, hogy ismertessem meglátásomat az általános veszélyekről és tévedésekről, s hogy ismertessem a kötelességeit mindazoknak, akik szeretik Istent és megtartják parancsolatait.*”

[34] A bizonyágtételeket helytelenül használjuk, ha azért olvassuk, hogy arra alapozzuk embertársaink kárhozzátását. Sohasem szabad azokat bunkósbotként használni, s általa kényszeríteni testvéreinket a mi meglátásunk elfogadására. Vannak ügyek, amelyeket az egyénekre kell hagynunk, hogy egyedül Istennel rendezzék azokat.

A tanácsokat azért tanulmányozzuk, hogy megtaláljuk az életünkre ma vonatkoztatható alapelveket. Több üzenetet figyelmeztetés vagy intés céljából adott Isten, s ezek bizonyos időre vagy helyre vonatkoztak; ennek ellenére a hangsúlyozott elvek alkalmazási köre határtalan, és használata mindenkor időszerű. Az emberi szívek nagyon hasonlóak szerte a világon; az egyik embernek ugyanolyan problémái vannak, mint a másoknak. „*Egyik ember hibájának megdorgálása által - írja White testvérnő - sokakat akar Isten a helyes útra téríteni. Némelyek hibáját felszínre hozza, hogy ezáltal másokat is figyelmeztessen.*”

Életének vége felé ezt a tanácsot adta White testvérmő: „*A Szentlélek által Isten szava állandóan figyelmeztetett és tanácsolt... Az idő és a próbák nem hatálytalanították az adott utasításokat... Az*

üzenet kezdetén nyert utasításokat az üzenetnek ez utolsó napjaiban is követésre méltó tanácsként kell elfogadnunk.”

E könyvben leírt tanácsok az E.G. White könyvekből származó kivonatok. Legtöbbje a háromkötetes „*Bizonyságtételek kincses-tára*” című műből való, amely elterjedtebb kiadása a „*Bizonyságtételek a gyülekezet számára*” című sorozatnak. A tanításoknak olyan irányvonalát tartalmazzák, amely feltételezhetően a legnagyobb segítségére lesz a gyülekezeteknek olyan területeken, ahol a tagság korlátolt száma miatt nem lehetséges egyetlen közepes nagyságú kötetnél többet kiadni. A tanácsok kiválogatásának és elrendezésének munkáját egy nagy bizottság végezte, az E.G. White Kiadványok Megbízottjainak felhatalmazásával. Ez a testület vállalja a felelősséget a Prófétaság Lelke írásainak megőrzéséért és egyre szélesebb körben való terjesztéséért. A kivonatok gyakran rövidek, csak egy alapvető gyakorlati elv megállapítására korlátozódnak, azonban így is a különböző tárgyak széles skáláját öleli fel a könyv.

„Bízzatok az Úrban, a ti Istenetekben, és megerősítettek; bízzatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek!” (2 Krón 20:20)

Washington, D.C. 1957. július 22.

Az Ellen White Kiadványok Bizottsága

Fejezet 1 — A hűségesek jutalmának látomása

(Első látomásom)

Midőn a családi oltárnál imádkoztunk, Isten Szentlelke kiáradt reám és elragadtattam messze, e sötét világ fölé. Kerestem a földön maradt, Jézust-váró népet, de nem találtam őket. Ekkor egy hang így szólt hozzám: „*Tekints ismét abba az irányba, de nézz egy kissé feljebb!*” Arrafelé tekintettem és egy keskeny, egyenes ösvényt pillantottam meg, amely magasan a világ fölé emelkedett. Ezen az ösvényen zarándokoltak a Jézust várók a szent város felé, amely az ösvény túlsó végén terült el. Mögöttük az ösvény kezdetén fényes világosság volt látható, amely az angyal kijelentése szerint az „*éjjeli kiáltást*” ábrázolta. Ez a világosság beragyogta az egész ösvényt és szövétnekül szolgált, hogy útközben meg ne botoljanak. Jézus személyesen haladt népe élén és vezette őket. Mindaddig, amíg szemeiket Őreá irányították, biztonságban voltak. Némelyek hamar elcsüggedtek és azt mondták, hogy a város nagyon messze van, pedig ők azt hitték, hogy sokkal hamarabb odaérnek. Jézus oly módon bátorította őket, hogy jobb kezét felemelte, és e kézből fényesség áradt a Jézust váró hívőkre. Ekkor mindnyájan így kiáltottak: „*Halleluja!*” Azonban némelyek megvetették ezt a világosságot és azt mondták, hogy nem Isten vezette ki őket ilyen messzire. Ezek mögött kialudt a világosság. Lábaik sötétségben botorkáltak és megtántorodtak. Elveszítették szemeik elől az útjelzőt és Jézust, ezért alázuhantak az alattuk levő sötét, gonosz világba.

Nemsokára hallottuk Isten szavát, amely hatalmas vizek zúgásához hasonlóan közölte velünk Krisztus eljövételének idejét. Az élő szentek, a 144 ezer, megértették az Úr szavát, a gonoszok azonban mennydörgésnek és földrengésnek tartották. Midőn Isten kinyilatkoztatta a Megváltó eljövételének idejét, kiárasztotta reánk Szentlelkét, úgy, hogy arcunk ragyogni kezdett. Isten dicsősége sugárzott szét rólunk, amiképpen Mózes arca is ragyogott, amikor lejött a Sinai hegyről.

A 144 ezer mind el volt pecsételve és tökéletes egységben tömörültek. Homlokukra ez volt írva: „*Isten, az új Jeruzsálem és egy dicső csillag*”, amely Jézus új nevét tartalmazta. A gonoszok bosszankodtak boldogságunk és szentségünk felett. Éktelen haragjukban ránk akartak támadni, hogy kezüket reánk tegyék és börtönbe vessenek bennünket, azonban ha kezünket kinyújtottuk az Úr nevében, tehetetlenül a földre hullottak. Ekkor tudta meg Sátán és iskolája, akik követték Sátánt, hogy Isten szeret bennünket, akik megmostuk egymás lábait és szent csókkal köszöntöttük egymást, és imádatl borultak le lábaink elé.

[36]

Ezután nemsokára kelet felé tekintettünk, ahol egy kis sötét felhő tűnt fel, amely alig volt tenyérynyi nagyságú. Mindnyájan tudtuk, hogy ez az ember Fiának jele. Ünnepléses csendben néztük a felhőt, amely mindig közelebb jött hozzánk és mindig világosabban, fényesebben és dicsőségesebben ragyogott, amíg végül egy nagy fehér felhővé növekedett. Alapja a tűzhöz hasonlított. A felhő felett szivárvány látszott, amelyet tízezernyi angyal vett körül, akik a leggyönyörűsebb éneket énekelték. A szivárványíven az ember Fia ült. Haja fehér fürtökben omolt vállaira és fején számos korona ékeskedett. Lábai olyanok voltak, mint a tűzszlopok; jobb kezében éles sarló, bal kezében pedig ezüst harsona volt. Szemei olyanok voltak, mint a tűzláng, amely átjárta gyermekeit. Minden arc elsápadt és sötétség vette körül azokat, akik Istent elvetették. Mindnyájan így kiáltottunk fel: „*Ki állhat meg az Úr előtt? Szennytelen-e a ruhám?*” Az angyalok abbahagyták éneküket és egy ideig a legfélelmetesebb csend uralkodott. Midőn Jézus felkiáltott: „*Akiknek szívük és kezük tiszta, azok megállhatnak! Kegyelmem elégséges számotokra!*” ekkor arcunk sugárzott a boldogságtól és szívünket teljesen betöltötte az öröm. Az angyalok még erőteljesebben kezdtek énekelni és a felhő folyton közelebb jött földünkhöz.

Midőn Jézus tűzlángba burkolva leszállt a felhőn, hirtelen felhangzott ezüst-harsonája. A porban alvó szentek sírjaira tekintett, majd két kezét az ég felé emelve így kiáltott: „*Ébredjete! Ti, akik a föld porában alusztok, keljete fel!*” E kiáltást hatalmas földrengés követte, a sírok megnyíltak és a halottak halhatatlanságba öltözve jöttek elő. Midőn a 144 ezer felismerte barátait, akiket a halál elragadott tőlük, halleluját kiáltottak és ugyanabban a pillanatban

mi mindnyájan elvál-toztunk és elragadtattunk velük együtt az Úr elé, a levegőbe.

[37] Mindnyájan bementünk a felhőbe. Hét napon át utaztunk az üvegtenger felé, ahol Jézus személyesen helyezte fejünkre koronánkat. Arany hárfát és győzelmi pálmát is adott. A 144 ezer négyszög alakban állt fel az üvegtengeren. Egyeseknek rendkívül dicső koronájuk volt, másoknak kevésbé. Némelyek koronája telve volt ragyogó csillagokkal, másokén csak néhány csillag tündökölt, de azért mindenki teljesen meg volt elégedve. Vállunktól fogva bokáig érő ragyogó fehér palástba voltunk öltözve. Az angyalok körülvettek bennünket, amikor az üvegtengeren át a város kapuja felé indultunk. Jézus most felemelte hatalmas, dicsőséges karját, megragadta a gyöngykaput, kitárta ragyogó sarkait és így szólt: *„Ti megmostátok ruháitokat az én véremlében, szilárdan megálltatok az én igazságomban, azért most lépjete be!”* Mindnyájan beléptünk és úgy éreztük, hogy jogunk van a városhoz (Jel 22:14).

Itt láttuk az élet fáját és Isten királyiszékét. A királyiszékből tiszta vízfolyam eredt, amelynek két partján az élet fája állt. A folyam mindkét oldalán egy-egy fa törzse állt, tiszta színaranyból. Először azt hittem, hogy két fát látok, de amikor ismét odatekintettem, láttam, hogy csúcsban egyetlen fává egyesülnek. Így áll az élet fája az élet folyójának mindkét partján. Ágai arrafelé hajoltak, ahol mi álltunk. Gyümölcssei fenségesek voltak, mintha arany és ezüst vegyületéből keletkeztek volna.

Mindnyájan a fa alá léptünk és helyet foglaltunk alatta, hogy a hely dicsőségét szemlélhessük. Majd Fitch és Stockmann testvérek, akik Isten országának evangéliumát hirdették de akiket Isten már előbb elszólított, hogy megmentse őket -, közeledtek felénk és élményeink felől érdeklődtek, amelyek az idő alatt történtek, amíg ők a sírban aludtak. El akartuk mondani nagyobb küzdelmeinket, azonban a bennünket körülvevő dicsőséghez képest oly csekélynek tűntek, hogy képtelenek voltunk beszélni róluk, azért így kiáltottunk fel: *„Halleluja, mily könnyű elnyerni a mennyet!”* Majd pengetni kezdtük arany hárfáinkat, úgy, hogy még az égboltozat is visszhangzott tőle.

Jézus vezetése mellett a városból mindnyájan leszálltunk a földre, egy magas hegyre, amely azonban nem hordozhatta el az Urat, úgy, hogy kettévált és helyén egy tágas síkság keletkezett (Zak 14:4).

Ekkor feltekintettünk és láttuk a nagy várost, amelynek 12 alapja és 12 kapuja volt; 3-3 minden oldalon és minden kapunál egy angyal állt. Mindnyájan így kiáltottunk fel: „*A város, a nagy város, leszállt hozzánk Isten a mennyből!*” Majd kívülről szemléltük a városban lévő fenséges dolgokat. Láttam ott ezüst színben ragyogó házakat, amelyeket négy, gyöngyökkel ékesített csodálatos szép oszlop támasztott alá. Ezek voltak a szentek hajlékai; mindegyiken arany párkány. Láttam, hogy a szentek, akik bementek a házakba, levették koronájukat és az arany párkányra helyezték. Majd ismét kijöttek és munkálkodni kezdtek a házak melletti földeken; de nem úgy, ahogy itt e földön kell dolgoznunk. Nem, nem! Fenséges fény sugárzott mindnyájuk feje felett és állandóan dicsőítették és magasztalták Istent.

Majd egy rétet láttam, amelyet különféle virágok díszítettek és amikor szedegettem belőlük, így kiáltottam fel: „Ezek sohasem hervadnak el!” Azután másik rétet láttam, amelyet gyönyörű szép magas fű borított, s amidőn Jézus dicsőítésére hullámozott, az arany és ezüst színpompájában tündökölt. Majd olyan mezőre léptünk, ahol különféle állatok: az oroszlán, bárány, leopárd és farkas egyetértésben éltek egymással. Közöttük járkáltunk, s azok békésen követtek bennünket. Azután egy erdőbe mentünk, amely nem hasonlított a mi sűrű, sötét erdeinkhez, hanem egészen világos volt és ragyogó színben tündökölt. A fák ágai fel és alá hajladoztak, s mi így kiáltottunk: „*Biztonságban lakozunk a vadonban és alszunk az erdőkben!*” Keresztülmentünk az erdőkön, mert éppen útban voltunk Sión hegye felé.

Midőn továbbhaladtunk, egy embercsoporttal találkoztunk, akik szintén a hely pompáját csodálták. Észrevettem, hogy vörös szegély húzódik végig ruhájukon. Koronáik ragyogtak és tiszta fehér ruhát viseltek a vörös szegéllyel. Amikor üdvözöltem őket, megkérdeztem Jézustól, hogy kik ezek? Azt felelte, hogy vértanúk, akik életüket adták Érte. Nagy csapat gyermeket is láttam mellettük, akiknek ruháján szintén vörös szegély volt. Mostmár közvetlenül Sion hegye előtt álltunk, és megpillantottuk a hegyen emelkedő fenséges templomot. Körülötte még hét hegy emelkedett, rózsákkal és liliomokkal borítva. Láttam, ahogy a kicsinyek felmásztak a hegyre, vagy ha akarták, felrepültek a csúcsokra, ahol soha el nem hervadó virágok nyíltak, amelyeket kedvük szerint szedhettek le. A templom körüli térsé-

[38]

get különféle fák díszítették: puspángok, fenyők, ciprusok, olajfák, mirtuszok, s gránátalmák. A fügefák egészen lehajoltak a megszámlálhatatlan gyümölcs terhétől. Mindez rendkívül fenségessé tette ezt a teret. Amikor éppen be akartunk lépni a templomba, Jézus nyájas hangon így szólt: *„E helyre csak a 144 ezer léphet be!”*, s mi így kiáltottunk: *„Halleluja!”*

A templomot hét, színaranyból készült, drágagyöngyökkel díszített pillér tartotta. Nem tudom leírni az ott látott fenséges dolgokat. Oh, bárcsak beszélhetnék Kánaán nyelvén, akkor tökéletesebb képet tudnék rajzolni ama jobb világ dicsőségéről! Láttam ott kőasztalokat, amelyekbe arany betűkkel volt bevésve a 144 ezer neve. Midőn megszemléltük a templom dicsőségét, kiléptünk onnan. Jézus eltávozott tőlünk és a városba ment, azonban nemsokára újra felhangzott nyájas szava: *„Jöjjetek én népem, ti, akik a nagy nyomorúságból jöttetek! Teljesítettétek akaratomat, szenvedtetek értem! Jöjjetek a vacsorához; én felövezem magamat és szolgállok nektek!”* Mi ismét így kiáltottunk: *„Halleluja, dicsőség az Úrnak!”*, s beléptünk a városba. Ott láttam az élet fájának gyümölcsseit, mannát, mandulát, fügét, gránátalmát, szőlőt és még sok más gyümölcsöt. Engedélyt kértem Jézustól, hogy ehessenek a gyümölcsből, de Ő így szólt: *„Most még nem! Azok, akik ez ország gyümölcséből esznek, többé nem térnek vissza a földre; de ha hű maradsz, akkor nemsokára ehetsz az élet fájának gyümölcséből és ihatsz az élet vizéből. Most pedig visszatérsz a földre, hogy a többieknek is elbeszéld mindazt, amit neked kinyilatkoztattam!”* Ezután egy angyal gyengéden levitt a sötét világba. Sokszor úgy érzem, hogy nem maradhatok tovább ebben a világban, ahol minden olyan komor. Nagyon elhagyatottnak, magányosnak érzem magam itt e földön, mert már egy jobb országot láttam. Óh, bárcsak szárnyaim lennének, mint a galambnak, hogy repülhetnék és bemehetnék a nyugodalomba!

[39]

A vég idejében élünk. Az idő gyorsan beteljesedő jelei hirdetik, hogy Krisztus eljövetele közel van, az ajtó előtt. Ünnepeyles és fontos időszakban élünk. Isten Lelke fokozatosan, de biztosan visszavonul a földről. Isten kegyelmének megvetőit már csapások és büntetőítéletek sújtják. A szárazföldön és tengeren történő szerencsétlenségek, a társadalom rendezetlen állapota, a háborúk riasztó hírei baljóslatúak. A legnagyobb jelentőségű események közeledését jelzik.

Sátán ügynökei egyesítik és megszilárdítják erőiket. Erőt gyűjtenek az utolsó nagy válságra. Nemsokára nagy változások történnek világunkban és a végső mozgalmak gyorsak lesznek. A világunkban uralkodó állapotok azt mutatják, hogy csakhamar nehéz idők jönnek reánk. A napilapok állandóan arra utalnak, hogy a közeljövőben rettenetes küzdelem vár reánk. Gyakoriak a vakmerő rablások, sztrájkok, gyilkosságok mindenhol. Ördögöktől megszállt személyek férfiakat, gyermekeket és nőket gyilkolnak le. Az embereket megőrjíti a bűn; a gonoszság mindenféle faja uralkodik.

Az ellenség megrontotta az igazságot és önző nyereségvággal töltötte be az emberek szívét. „*És eltávozott a jogosság és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be*” (Ésa 59:14). A nagy városokban tömegek élnek szegénységben és nyomorban. Majdnem teljesen élelem, lakás és ruházat nélkül tengődnek. Ugyanazon városokban sokan fényűzően élnek. Pénzüket pazarul bebútorozott házakra, személyük ékesítésére, vagy ami még rosszabb, érzéki vágyaik kielégítésére, alkoholra, dohányra vagy más olyan dolgokra költik, amelyek tönkreteszik szellemi képességeiket, megzavarják kiegyensúlyozott gondolkodásukat és lealacsonyítják lelküket. Az éhező emberiség kiáltásai feljutottak Isten elé, mialatt az emberek hatalmas vagyont halmoznak fel az elnyomás és zsarolás különféle módszereivel.

Éjszakai látomásban szemléltem az ég felé tornyosuló felhőkarcolókat, melyekről kijelentették, hogy tűzbiztosak. Tulajdonosaik és

[41] építőik dicsőségére készítették őket. Mindig magasabbra emelkedtek és a legdrágább anyagot használták fel építésükre. Tulajdonosaik nem kérdezték meg önmaguktól: „*Hogyan dicsőíthetjük Istent a legjobban?*” Nem törődtek Istennel.

Mindezek a hatalmas épületek elkészültek, tulajdonosaik becsvágyó büszkeséggel örvendeztek, hogy pénzüket énjük felmagasztalására költhették és felébredhették embertársaik irigységét. Azonban befektetett pénzüik nagy részét a szegények kizsákmányolása és elnyomása által szerezték. Elfelejtették, hogy a mennyben minden üzleti vállalkozásról részletes, pontos feljegyzést vezetnek és minden igazságtalan üzletkötést, minden csaló eljárást feljegyeznek.

Majd egy tűzriadó jelenetei vonultak el előttem. Az emberek a hatalmas és állítólag tűzbiztos épületeket megtekintve így szóltak: „Tökéletesen tűzbiztosak!” Azonban ezek az épületek úgy elégtek, mintha szurokból készültek volna. A tűzoltók nem akadályozhatták meg pusztulásukat. Nem tudták működésbe hozni a tűzoltó berendezéseket.

Kijelentették nekem, hogy amikor az Úr ideje eljön és a büszke, becsvágyó emberek szíve nem változik meg, akkor tapasztalják majd, hogy az a kéz, amely elég erős volt megmentésükre, elég erős lesz megsemmisítésükre is. Földi hatalom nem állíthatja meg Isten kezét. Akármilyen anyagot használnak is az emberek, amikor elérkezik Isten kiszabott ideje, hogy megbüntesse őket törvényének megrontásáért, és önző becsvágyukért, nem menthetik meg épületeiket a pusztulástól.

Csak kevés nevelő és államférfiú ismeri a társadalom jelenlegi állapotának valódi okait. A kormány nem képes megoldani az erkölcsi romlottság, szegénység, nyomor és növekvő bűnözés égető kérdéseit. Hiába törekszenek arra, hogy biztosabb alapokra helyezték az üzleti vállalkozásokat. Ha az emberek jobban figyelnének Isten Igéjének tanításaira, akkor megoldást találnának az őket nyugtalanító megoldatlan problémákra.

A Szentírás leírja azokat az állapotokat, amelyek közvetlenül Krisztus eljövele előtt uralkodnak majd. A Szentírás így ír azokról, akik rablás és zsarolás által nagy vagyont halmoztak fel az utolsó napokban: „*Kincset gyűjtöttek az utolsó napokban! Íme a ti mezőiteket learató munkások bére, amit ti elfogtatok, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füleihez. Dőzsöltetek e föl-*

dön és dobzódtatok; szíveteket legeltettétek mint áldozás napján. Elkárhoztattátok, megöltétek az igazat; nem áll ellent nektek” (Jak 5:3-6).

Azonban ki olvassa és érti meg az idő gyorsan bekövetkező jelei által adott figyelmeztetéseket? Milyen befolyást gyakorolnak a világiakra? Milyen változás látható magatartásukban? Eljárásukban nem láthatunk nagyobb változást, mint a vízözön előtti kor embereiben, akik világi dolgaikba és élvezeteikbe merülve, *„nem vesznek vala észre semmit, mígnem eljőve az özönvíz és mindnyájukat elragadá”* (Mt 24:39). Nem hallgattak a mennyből küldött figyelmeztetésekre. [42] A mai világ sem hallgat Isten figyelmeztető szavaira, hanem rohan örök romlásába.

A világot a háború szelleme tüzezi. Dániel könyvének 11. fejezete majdnem egészen beteljesedett. A jövődőlésben kijelentett nyomorúság jelenetei nemsokára bekövetkeznek.

„Íme az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színtét és elszéleszti lakóit! ...mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegették, megtörték az örök szövetséget. Ezért átok emészti meg a földet, és lakolnak a rajta lakók; ...megszűnt a dobok vidámsága, elcsöndesült az örvendő zajgása, a citerának vidámsága megszűnt” (Ésa 24:1-8).

„Jaj ez a nap! Bizony közel van az Úrnak napja, és mint a pusztítás, úgy jön el a Mindenhatótól!” (Jóel 1:15).

„Nézek a földre, de ímé kietlen és pusztá; és az égre, de nincsen világossága! Nézek a hegyekre is, ímé reszketnek; és a halmokra, de mind ingadoznak! ...Nézek, és ímé a bő termőföld pusztává lön; és minden városa összeomlott” (Jer 4:23-26).

„Jaj!, mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákóbon; de megszabadul abból!” (Jer 30:7).

Világunkban nem mindenki állt az ellenség mellé Isten elleni harcában. Néhányan még hűek Istenhez, akiről így ír János apostol: *„Itt van a szenteknek békességes túsága, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”* (Jel 14:12). A harc nemsokára hevesen dúl majd Isten szolgálói és azok között, akik nem szolgálják Őt. Nemsokára minden meginog, megrendül, ami megingatható és megrendíthető, hogy a megingathatatlan és megrendíthetetlen maradjon meg.

Sátán szorgalmasan tanulmányozza a Bibliát. Tudja, hogy kevés ideje van, ezért minden módon igyekszik akadályozni az Úr földi munkáját. Lehetetlen leírni Isten népének tapasztalatát, akik abban az időben élnek majd, amikor a mennyei dicsőség és a múlt üldözései találkoznak. Az Isten trónjától áradó világosságban járnak majd. Az angyalok közvetítésével állandó összeköttetést tartanak fenn a föld és a menny között. Sátán az ő gonosz angyalaitól körülvéve Krisztusnak adja ki magát és mindenféle csodát tesz, hogy ha lehetséges, elhitesse még a választottakat is. Isten népe abban az időben nem talál biztonságot a csodák cselekvésében, mert Sátán utánozza véghezvitt csodáikat. Isten megvizsgált, s megpróbált népe 2 Móz 31:12-18 verseiben említett jelben találja meg erejét. Az élő Ige mellett foglalnak állást e szavakkal: „*Meg van írva!*” Ez az egyedüli alap, amelyen biztonságban megállhatnak. Azok, akik megtörték az Istennel kötött szövetséget, ama napon Isten és reménység nélkül állnak majd.

[43] Isten imádóit különösen a negyedik parancsolat Szombatja iránti tiszteletük különbözteti meg, mivel ez az Ő teremtoi hatalmának jele, és bizonyága annak, hogy Isten igényt tart az emberek tiszteletére és hódolatára. A gonoszok arról a törekvésükről ismerhetők fel, hogy lerontják a Teremtő emlékművét (a szent Szombatot) és Róma intézményét (a vasárnapot) magasztalják fel. E küzdelemben az egész kereszténység két nagy osztályra oszlik: akik megtartják Isten parancsolatait, s akik imádják a fenevadat és képét, és felveszik bélyegét. Habár az egyház és az állam egyesíti erőit, hogy kényszerítsen mindenkit „*kicsinyeket, nagyokat, gazdagokat és szegényeket, szabadokat és szolgákat*”, hogy felvegyék a fenevad bélyegét, Isten népe azonban nem veszi fel (Jel 13:16). Páthmós prófétája látja „*azokat, akik diadalmasok a fenevaden és az ő képén, és bélyegén és az ő nevének számán, látám állani az üvegtenger mellett, akiknek kezében valának az Istennek hárfái*” (Jel 15:2).

Félelmetes próbák és megpróbáltatások várnak Isten népére! A háború szelleme felingerli, feltüzeli a nemzeteket a föld egyik végétől a másik végéig. Azonban az eljövendő nyomorúság közepette, amilyen még nem volt a nemzetek fennállása óta, Isten népe szilárdan áll. Sátán seregei nem semmisíthetik meg az Úr gyermekeit, mert Isten sokkal erősebb angyalai megvédelmézik őket (9T 11-17).

Fejezet 3 — Készülj az Úrral való találkozásra!

[44]

Láttam, hogy nem kell késleltetnünk az Úr eljövetelét. Az angyal így szólt: „*Készüljetek! Készüljetek el mindarra, ami e földre következik. Cselekedeteitek legyenek összhangban hitetekkel!*” Gondolataink időzzenek Istennél, és befolyásunk is Isten és igazsága mellett szóljon. Nem dicsőíthetjük Istent, ha gondtalanok, közönyösek vagyunk és kétségbe esünk. Komolyan kell törekednünk saját üdvösségünk elérésére és mások megmentésére. Ez a legfontosabb, a többi azután következik.

Láttam a menny szépségét. Hallottam a menny elragadó énekét, amidőn Jézusnak adták a dicsőséget, tisztességet és dicséretet. Ekkor megláthattam valamit Isten Fiának csodálatos szeretetéből. Megváltónk otthagyta a menny minden dicsőségét és szeretetét, és annyira szívéen viselte üdvösségünket, hogy türelmesen és szelíden elviselt minden méltatlanságot, amellyel illették. Megsebezték, megverték, összezúzták. Kálvária keresztségére feszítették és elszenvedte a legborzalmasabb halált, hogy megmentsen minket a haláltól. Meghalt, hogy megtisztulhassunk az Ő vérében, hogy feltámadva Vele élhessünk a hajlékokban, amelyeket készített számunkra, hogy örvendezhessünk a menny világosságában és dicsőségében, hogy hallgathassuk az angyalok énekét és együtt énekelhessünk velük.

Láttam, hogy az egész menny érdeklődik üdvösségünk iránt. Akkor hogyan lehetnénk közönyösek? Lehetünk-e gondtalanok, mintha csekély dolog lenne az, hogy üdvözülünk-e, vagy elveszünk? Megvessük-e az értünk hozott nagy áldozatot? Némelyek ezt cselekedték, mert könnyelműen elutasították a felajánlott kegyelmet, ezért magukra vonták Isten haragját. Isten Lelkét nem szomoríthatjuk meg a végsőkéig, mert ha még egy kevés ideig megszomorítjuk, eltávozik tőlünk. Miután Isten mindent megtett az emberek üdvössége érdekében, ha életükkel kinyilvánítják, hogy megvetik felajánlott kegyelmét, részük a halál lesz; nagy árat kell fizetniük! Haláluk rettenetes lesz, mert érezniük kell azt a borzalmas gyötrelmet, amelyet Krisztus szenvedett el a kereszten, hogy megvásárolja számunkra

[45] az üdvösséget, amelyet ők visszautasítottak. Akkor felismerik, hogy mit vesztek. Meglátják, hogy elveszítették örök életüket és halhatatlan örökségüket. A lelkek megmentése érdekében hozott nagy áldozat mutatja nagy értéküket. Ha egy drága lélek elvesz, örökre elveszett.

Láttam, amint egy angyal mérleget tartott kezében és lemérte Isten népének, különösen az ifjúságnak gondolatait és indítékait. Az egyik mérlegserpenyőben voltak a mennyei gondolatok és vágyak; a másik serpenyőben a földi gondolatok és kívánságok. Ebbe a mérlegserpenyőbe tették a költött történetek (regények) olvasását, a ruházkodás, külszín, hiábavalóság, s büszkeség gondolatait stb. Ó, mily ünnepélyes pillanat! Isten angyalai, kezükben mérleget tartva lemérik Isten gyermekeinek gondolatait, akik azt állítják, hogy meghaltak a világnak és Istennek élnek. A mérlegserpenyő, amely telve van földi gondolatokkal, hiábavalósággal és büszkeséggel, gyorsan lesüllyedt, habár egyik súlyt a másik után vették le róla. A mennyei gondolatokat és vágyakat tartalmazó mérlegserpenyő gyorsan felemelkedett, amidőn a másik lesüllyedt, mert nagyon könnyű volt. Én elmondom ezt úgy, amint láttam, de nem érzékeltethetem veletek azt a mély és ünnepélyes benyomást, amit lelkemre tett, amikor láttam, hogy az angyal leméri Isten népének vágyait, gondolatait és indítékait. Az angyal így szólt: *„Bemehetnek-e a mennybe az ilyenek? Nem, nem soha! Mondjátok meg nekik, hogy a reménység, amelyet most táplálnak magukban, hiábavaló és ha nem térnek meg gyorsan és nem fogadják el az üdvösséget, akkor elvesznek.”*

A kegyesség külső formája senkit se ment meg. Mindenkinek mély és élő tapasztalattal kell bírnia. Csak ez mentheti meg őket a nyomorúság idején. Akkor megvizsgálják munkájukat és ha arany, ezüst, vagy drágakő, akkor elrejtik őket az Úr házának rejtekében; ha azonban munkájuk fa, széna és polyva (1 Kor 3:12-15), akkor semmi se oltalmazhatja meg őket az Úr haragjának hevétől.

Láttam, hogy sokan egymás között mérik le magukat oly módon, hogy összehasonlítják életüket mások életével. Ezt ne tegyék, mert egyedül Krisztus a mi Példaképünk, ezért egymást felülmúlva kövessük Őt. Vagy Krisztus munkatársai vagyunk, vagy az ellenségé. Vagy gyűjtünk Krisztussal vagy tékozlunk. Vagy szíwel-lélekkal keresztények vagyunk, vagy semmik. Krisztus így szól: *„Vajha hi-*

deg volnál, vagy hév. Így mivel lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivétel téged az én számból” (Jel 3:15-16).

Láttam, hogy némelyek alig tudják, hogy mit jelent az önmegtágadás és áldozathozatal, vagy mit jelent az igazságért való szenvedés. Azonban áldozat nélkül senki sem mehet be a mennybe. Gyakorolnunk kell az önmegtágadás és áldozatkészség lelkületét. Némelyek nem áldozták fel önmagukat, saját lelküket Isten oltárán. Elhamarkodott heves természetük és étvágyuk uralja őket. Istennek ügyével nem törődve, saját érdekeiket szolgálják. Azok, akik örök életükért készek minden áldozatra, elnyerik azt. Az örök életért érdemes szenvedni, énünket keresztre feszíteni és minden bálványt feláldozni. A rendkívül nagy örök dicsőség mindent felülmúl és mellette elhomályosul minden földi élvezet (2Kor 4:17) [1T 123-126],

[46]

Fejezet 4 — Egyesülés Krisztussal a testvéri szeretetben

(Egyek Krisztussal Istenben)

Isten célja az, hogy gyermekei egységben összeolvadjanak. Vajon nem szeretnének-e egységben együtt élni a mennyben is? Krisztus meghasonlott-e Önmagával? Adhat-e Isten sikert népének, ha nem távolítják el a gyanakvás és egyenetlenség salakját; ha a munkások közös elhatározással nem szentelik oda szívüket, lelküket és erejüket arra a munkára, amely olyan szent Isten szemében? Az egység erőt ad, a széthúzás gyengít. Ha egymással egységben munkálkodunk az emberek üdvösségéért, akkor valóban Isten munkatársai leszünk. Azok, akik nem hajlandók egységben munkálkodni, nagyon meggyalázzák Istent. A lelkek ellensége gyönyörködik abban, ha azt látja, hogy egymással ellentétben munkálkodnak emberek. Az ilyeneknek ápolniuk kell a testvéri szeretetet és gyengédséget. Ha félrehúzhatnák a jövőt eltakaró függönyt és megláthatnák egyenetlenségük eredményét, ez biztosan megtérésre indítaná őket (T 240).

Egyedüli biztonságunk a Krisztussal és egymással való egység. A világ elégedetten szemléli a keresztények között uralkodó egyenetlenséget és szereti hitetlenségüket, bizalmatlanságukat, ezért Isten változásra szólítja fel népét. Az utolsó napokban egyedüli biztonságunk a Krisztussal és egymással való egység. Ne engedjük, hogy Sátán e szavakkal mutasson rá gyülekezeteink tagjaira: *„Íme, mennyire gyűlölik egymást ezek, akik Krisztus zászlaja alatt állnak! Addig nem kell félni tőlük, amíg több erőt fordítanak az egymás elleni, mint az én seregeim elleni harcra!”*

A Szentlélek kitöltése után a tanítványok elmentek, hogy hirdessék a feltámadt Megváltót és egyetlen vágyuk a lelkek megmentése volt. Örvendeztek a szentek édes közösségének. Gyengédek, figyelmesek, önmegtagadók voltak és készségesen meghozták minden áldozatot az igazságért. Mindennapi társas érintkezésükben kinyil-

vánították azt a szeretetet, amelyet Krisztus megparancsolt nekik. Önzetlen szavaikkal és cselekedeteikkel mások szívében is igyekeztek lánggra lobbantani ezt a szeretetet.

A hívőknek mindig ápolniuk kell azt a szeretetet, amely a Szentlélek elnyerése után betöltötte az apostolok szívét. Az új parancsolat iránti készséges engedelmisségben kellett továbbhaladniuk. *„Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást”* (Jn 13:34). Oly szorosán kellett egyesülniük Krisztussal, hogy teljesíthessék követelményeit. Fel kellett magasztalniuk a Megváltó erejét, aki megigazíthatta őket igazságával.

[48]

Azonban a korai keresztények később fokozatosan hibakeresőkkel váltak. A hibáknál időzve helyet adtak a barátságtalan bírálatnak. Elvesztették szemek előtt a Megváltót és nagy szeretetet, amelyet a bűnösök iránt tanúsított. Szigorúbban ragaszkodtak a külső szertartásokhoz, a hit elméletéhez és szigorúbbak lettek bírálatukban. Ama buzgóságukban, hogy másokat kárhoztassanak, megfélemedeztek saját hibáikról. Elfelejtették a felebaráti szeretet tanítását, amire a Megváltó tanította őket és ami a legszomorúbb, nem voltak tudatában veszteségüknek. Nem vették észre, hogy a boldogság és öröm eltűnt életükből, és nemsokára sötétségben járnak majd, mivel Isten szeretetét kizárták szívükből.

János apostol felismerte, hogy a testvéri szeretet kialvóban van a gyülekezetben, ezért beszédeiben főleg e tárgynál időzött. Halála napjáig hangoztatta a hívők előtt az egymás iránti szeretet állandó gyakorlásának fontosságát. A gyülekezetekhez küldött levelei telve vannak e gondolatokkal. *„Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van ... Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretniünk kell egymást”* (1jn 4:7-11).

Isten mai gyülekezetéből is nagy mértékben hiányzik a szeretet. Sokan azok közül, akik azt állítják, hogy szeretik Megváltójukat, nem szeretik azokat, akik egyesültek velük a keresztényi közösségben. Ugyanazon hitet valljuk, egy családhoz tartozunk, mindnyájan ugyanazon mennyei Atya gyermekei vagyunk és a halhatatlanság ugyanazon reménységével bírunk. Milyen szorosnak és gyengédnek kell lennie e köteléknek, amely összeköt bennünket. A világ gyermekei figyelik, hogy hitünk gyakorol-e szívünkre megszentelő befolyást. Gyorsan meglátnak életünkben minden hibát és cseleke-

deteinkben felfedeznek minden következetlenséget. Ne adjunk rá okot, hogy gyalázzák hitünket! (7T 240-242)

Leghatásosabb bizonyágtevésünk a közöttünk levő egység és összhang

[49] Nem a világ ellenállása fenyeget bennünket a legnagyobb mértékben, hanem az állítólagos hívők szívében ápolt gonosz a legnagyobb szerencsétlenségünk, ami akadályozza Isten művének előrehaladását. Semmi sem gyengíti el lelkeségünket annyira, mint az egymással szembeni irigység, bizalmatlanság, hibakeresés és gonosz gyanakvás. *„Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jő, hanem földi, testi és ördögi. Mert ahol irigység és civakodás van, ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van. A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató. Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, akik békességesen munkálkodnak”* (Jak 3:1518).

A különböző természetű emberek között uralkodó összhang és egység a legerősebb bizonyága annak, hogy Isten elküldte Fiát e világra, hogy megmentse a bűnösöket. Kiváltságunk, hogy bizonyágot tegyünk erről. Azonban, hogy ezt megtehessük, alá kell rendelnünk magunkat az Ő akaratának. Akkor az összetűzés minden gondolata nélkül fogunk együtt munkálkodni.

A sokáig ápolt kis nézeteltérések oly cselekedetekre vezetnek, amelyek megsemmisítik a keresztényi közösséget. Ne engedjük meg az ellenségnek, hogy ily módon előnyt nyerjen felettünk! Közeledjünk Istenhez és egymáshoz, akkor hasonlók leszünk az igazság fáihoz, amelyeket az Úr ültetett és az élet vizével öntözött. Akkor milyen gyümölcstermők leszünk! Nem mondta-e Krisztus: *„Abban dicsőítettik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete!”* (Jn 15:8).

Ha Isten népe teljesen elhiszi Krisztus imáját és megvalósítja tanítását mindennapi életében, akkor sorainkban egységes cselekvést láthatunk majd. Krisztus szeretetének arany kötelékei kötik majd egymáshoz a testvéreket. Azonban ezt az egységet csak Isten Lelke hozhatja létre. Ő, aki megszentelte Önmagát, megszentelheti tanítványait is. Amikor Krisztussal egyesülnek, akkor egymással is

egyesülnek a legszentebb hitben. Ha oly mértékben törekszünk az egységre, ahogyan Isten kívánja, akkor elérjük azt (8T 242-243).

Isten nem kíván sok intézményt, nagy épületeket és külső fitogtatást, hanem egy különleges, Istentől választott, kedves nép egységes cselekvését, akik egymással egyesülve elrejtik életüket Krisztussal Istenben. Mindenkinek meg kell állnia helyén és tisztségében. Mindenkinek helyes befolyást kell gyakorolnia gondolatai, szavai és cselekedetei által. Ha Isten minden munkása megteszi ezt, csak akkor lesz Isten műve teljes, részarányos egész; nem előbb (8T 183).

Az Úr élő hitű és józan gondolkodású férfiakat hív, akik felismerik az igaz és hamis közötti különbséget. Legyünk résen mindnyájan! Tanulmányozzuk és gyakoroljuk János 17. fejezetének tanításait és őrizzük meg hitünket a jelenkori igazságban. Szükségünk van arra az önura- lomra, amely képesít bennünket arra, hogy szokásainkat [50] összhangba hozzuk Krisztus imájával (8T 239).

Megváltónk azt kívánja, hogy követői teljes mértékben megvalósítsák Isten célját: Legyenek egyik Őbenne, habár szét vannak szórva az egész világon. Azonban Isten nem teheti őket eggyé Krisztusban, ha nem adják fel saját utaikat az Ő útjáért (8T 243).

Együttműködés

Az új területeken levő intézetek megalapításánál gyakran olyan személyekre kell helyezni a felelős tisztséget, akik nem ismerik teljesen a munka részleteit. Ezek a személyek nagyon hátrányos körülmények között dolgoznak, ezért ha ők és munkatársaik nem tanúsítanak önzetlen érdeklődést az Úr intézete iránt, akkor ez olyan állapotokat idéz elő, amelyek gátolják az intézet sikerét.

Sokan úgy érzik, hogy munkakörüket teljesen egyedül kell ellátniuk, ezért nem akarják, hogy mások javaslatokat tegyenek munkájukkal kapcsolatban. Azonban lehet, hogy nem ismerik munkájuk végzésének legjobb módszereit; mégis megsértődnek, ha valaki tanácsot ad nekik és annál határozottabban követik saját elgondolásaikat. Előfordul, hogy némelyik munkás nem segíti és nem tanácsolja munkatársát. Mások, akik tapasztalatlanok, nem akarják, hogy tudatlanságuk kiderüljön. Sok idő és anyagi veszteséggel járó hibát követnek el, mert túl büszkék ahhoz, hogy tanácsot kérjenek.

A baj okát nem nehéz megtalálni. A munkások független, külön szálak voltak, pedig olyan szálaknak kellett volna tekinteniük magukat, amelyeket össze kell szőni, hogy együttesen segítsék kiformálni a mintát.

Ezek a dolgok megszomorítják a Szentlelket. Isten azt akarja, hogy tanuljunk egymástól. A megszentetlen függetlenség olyan állapotba hoz bennünket, amelyben Isten nem munkálkodhat együtt velünk. A dolgok ilyen állapota tetszik Sátánnak.

A mennyben minden munkást megvizsgálják, hogy az Úr intézetének előmenetelét, vagy saját érdekeiket szolgálják-e. Aki büszke saját véleményére és önhitt, annak bűne majdnem reménytelen és gyógyíthatatlan. Ez megakadályoz minden növekedést. Ha az ember nem ismeri fel jellemhibáit önelégültsége miatt, hogyan tisztulhat meg? *„Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek”* (Mt 9:12). Hogyan fejlődhet valaki, ha azt gondolja, hogy utai tökéletesek? Csak az lehet igazi úriember, aki teljes szívével keresztény (8T 197-200).

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1 Jn 1:9).

Isten azt kívánja, hogy valljuk meg bűneinket és alázzuk meg szívünket Őelőtte, de ugyanakkor bízunk Benne, mint gyengéden szerető Atyánkban, aki nem hagyja el a Benne bízókat. Sokan látásban járnak és nem hitben. A látható dolgokban hiszünk és nem értékeljük az Isten Igéjében elénk tárt ígéreteket. Azonban Istent azzal gyalázzuk meg leginkább, ha nem bízunk abban, amit mond és kételkedünk abban, hogy az Úr komolyan veszi ígéreteit, vagy azt gondoljuk, hogy megcsal bennünket.

Isten nem hagy el minket bűneink miatt. Követhetünk el hibákat, megszomoríthatjuk a Szentlelket, de amikor megbánjuk és megtört szívvel Hozzá jövünk, nem vet el bennünket. El kell távolítanunk az akadályokat. Helytelen érzéseket ápoltunk, büszkék, türelmetlenek, önelégültek voltunk és zúgolódtunk. Mindezek elválasztanak bennünket Istentől, ezért bűneinket meg kell vallanunk. A kegyelem mélyebb munkálkodására van szükség szívünkben. Azok, akik gyengének és csüggedtnek érzik magukat, Isten erős embereivé válhatnak és áldásos munkát végezhetnek a Mesterért, de ne befolyásolják őket önző indítékok.

Tanuljunk Krisztus iskolájában. Csak az Ő igazsága jogosíthat fel bennünket a kegyelem szövetségének áldásaira. Már régóta igyekeztünk és vágyakoztunk elnyerni ezeket az áldásokat, de nem nyertük el, mert azt gondoltuk, hogy valamilyen cselekedetünkkel méltóvá tehetjük magunkat ez áldásokra. Nem vettük le tekintetünket önmagunkról és nem hittük, hogy Jézus élő Megváltó. Ne higgyük, hogy saját magunk kegyelme és érdemei üdvözíthetnek bennünket. Az üdvösség egyedüli reménysége Krisztus kegyelme. Prófétája által megígéri az Úr: „Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban” (Ésa 55:7). Higgyünk az egyszerű ígéletben és ne fogadjuk el az érzést a hit helyett! Ha teljes

[52] szívvel hiszünk Istenben, ha Jézusnak, a bűnbocsátó Megváltónak érdemeire támaszkodunk, akkor elnyerjük a kívánt segítséget.

Önmagunkra tekintünk, mintha hatalmunkban állna, hogy üdvözítsük magunkat, azonban Jézus azért halt meg értünk, mert nem menthetjük meg magunkat. Őbenne van a mi reménységünk, megigazolásunk és igazságunk. Ne essünk kétségbe, ne féljünk attól, hogy nincsen Megváltónk, vagy hogy nem gondol irgalommal reánk. Most is munkálkodik értünk. Meghív bennünket, hogy jöjjünk Őhozzá gyámoltalanságunkban és üdvözüljünk. Hitetlenségünkkel meggyalázzuk Őt. Megdöbbenő, hogyan bánunk legjobb Barátunkkal és mily kevésbé bízunk Őbenne, aki mindenképpen képes üdvözíteni bennünket és aki nagy szeretetét teljes mértékben bebizonyította irántunk.

Testvéreim, azt gondoljátok, hogy érdemeitek beajánlanak benneteket Isten kegyébe? Azt gondoljátok, hogy előbb meg kell szabadulnotok bűneitektől és csak azután bízhattok üdvözítő kegyelmében? Ha ez a harc dúl lelketekben, akkor úgy érzem, nem nyertek erőt, s végül elcsüggedtek.

Amikor a pusztában az Úr megengedte, hogy a mérges kígyók megmarják Izrael lázongó gyermekeit, utasította Mózes, hogy emeljen fel egy rézkígyót és szólítsa fel a sebesülteket, hogy nézzenek fel rá és éljenek. Sokan azonban nem ismerték fel a segítséget a menny által rendelt gyógyszerben. Holtak és haldoklók vették körül őket és tudták, hogy Isten segítsége nélkül sorsuk elkerülhetetlen, azonban csak panaszkodtak sebeik, fájdalmaik és biztos haláluk miatt, míg végül erejük elfogyott, szemeik megüvegesedtek, holott azonnal meggyógyulhattak volna.

„...amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:14-15). Ha felismerted bűneidet, ne szánd minden idődet arra, hogy bánkódj felettük, hanem nézz fel és élj! Jézus a mi egyedüli Megváltónk és habár milliók utasítják vissza felajánlott kegyelmét, akiknek szükségük lenne gyógyulásra, senki se vész el, aki bízik az Ő érdemeiben. Ha felismerjük Krisztus nélküli, gyámoltalan állapotunkat, ne csüggedjünk el! Támaszkodjunk a feltámadt Megváltóra! Szegény, bűnbeteg, csüggedt lélek, tekints Jézusra, hogy élj! Jézus szavát adta, hogy megmenti mindazokat, akik Őhozzá mennek.

Jöjj Jézushoz, hogy nyugalmat és békét találj! Az áldás már most a tied lehet. Sátán azt sugallja, hogy gyámoltalan vagy és nem áldhatod meg magadat. Az igaz, hogy gyámoltalan vagy, de emeld fel szemedet Jézusra, és mondd a következő szavakat: „*Nekem van egy feltámadt Megváltóm! Őbenne bízom, aki nem engedi meg, hogy csalódjak Benne. Az Ő nevében győzni fogok! Ő az én igazságom és örvendésem koronája!*” Senki se érezze azt, hogy ügye reménytelen, mert nem reménytelen! Láthatod bűnös, elveszett állapotodat, de éppen ezért van szükséged Megváltóra. Ha megvallani való bűneid vannak, ne veszíts semmi időt. Most vannak itt számodra az arany pillanatok! „*Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól*” (1 Jn 1:9). Azok, akik éheznek és szomjúhózzák az igazságot, betelnek örömmel, mert Jézus megígérte. A drága Megváltó kitárja karjait és elfogad bennünket. Szerető szívével arra vár, hogy megáldjon minket.

[53]

Némelyek úgy érzik, hogy ki kell állniuk egy bizonyos próbaidőt és be kell bizonyítaniuk az Úrnak, hogy megváltoztak és csak azután tarthatnak igényt áldásaira. Azonban ezek a drága lelkek már most elnyerhetik az Ő áldásait. Bírniuk kell Krisztus kegyelmével, az Ő Lelkével, hogy segítségükre legyen erőtlenségükben, mert anélkül nem fejleszthetnek keresztényi jellemet. Jézus szereti, ha úgy jövünk Hozzá, amint vagyunk, bűnösen, gyámoltalanul, de bízva Őbenne.

A bűnbánat és a bűnbocsánat is Isten ajándéka Krisztus által. A Szentlélek befolyása által győződünk meg bűneinkről és ismerjük fel, hogy szükségünk van a bűnbocsánatra. Csak a töredelmes bűnbánó nyer bűnbocsánatot, azonban Jézus kegyelme ébreszti fel szívünkben a bűnbánatot. Ő ismeri minden gyengeségünket, erőtlenségünket és segít rajtunk.

Némelyek, akik bűnbánattal és bűneiket megvallva jönnek Istenhez és azt is elhiszik, hogy bűnbocsánatot nyertek, mégse hisznek Isten ígéreteiben úgy, mint kellene. Nem látják, hogy Jézus egy mindig jelenlevő Megváltó, és nem bízzák Reá lelkük megtartását. Nem bízzák Reá annak a munkának befejezését, amelyet a Kegyelem megkezdett szívükben. Mialatt azt vélik, hogy rábízzák magukat Istenre, nagymértékben bíznak önmagukban is. Nem Istentől várják, hogy megtartsa őket hatalma által, hanem a kísértésekben tanúsított éberségüktől és bizonyos kötelességek elvégzésétől teszik függővé, hogy Isten elfogadja őket. Az ilyen hit nem hoz számukra győ-

zelmet. Az ilyen személyek céltalanul küzdenek. Lelkük állandó rabságban sínylődik és addig nem találnak nyugalmat, amíg terheiket nem teszik le Jézus lábaihoz.

Szükségünk van állandó éberségre és komoly, szeretetből fakadó átadásra, azonban ezek a tulajdonságok természetesen akkor fejlődnek ki, amikor Isten hatalma megtart bennünket hit által. Mi semmit se tehetünk, amivel beajánlhatnánk magunkat Isten kegyébe. Ne bízzunk magunkban és jó cselekedeteinkben! Ha mint bűnös, tévedő emberek Jézushoz jövünk, nyugalmat találhatunk az Ő szeretetében. Isten elfogadja mindazokat, akik teljes szívvel bíznak a megfeszített Megváltó érdemeiben. Szívükben felébred a szeretet.

[54] Lehet, hogy nem tapasztalnak érzelmi fellángolást, de maradandó, békés bizalom tölti be szívüket. Minden teher könnyű számukra, mert az iga, amelyet Krisztus helyez vállukra, gyönyörűséges. A kötelesség élvezet lesz számukra és az áldozat kiváltság. Az ösvényt, amelyet azelőtt sötétség borított, most beragyogják az Igazság Napjának sugarai. Ezt jelenti a világosságban járás, amiképpen Krisztus is a világosságban van (2T 91-95).

Megváltónk igényt tart mindarra, ami a miénk. Kéri a maga számára első és legszentebb gondolatainkat, legtisztább és legbensőbb szeretetünket. Ha valóban részesei vagyunk az Ő isteni természetének, akkor dicsérete mindig szívünkben és ajkunkon lesz. Egyedüli biztonságunk abban áll, hogy mindent alárendelünk Neki, hogy állandóan növekedjünk a kegyelemben és az igazság ismeretében.

A Szentírásban élénk tárt megszentelődés magában foglalja egész lényünket, testünket, lelkünket és értelmünket, gondolkodásunkat. Ez jelenti a teljes megszentelődést. Pál azért imádkozik, hogy a thesszalonikai gyülekezet örvendezzen ennek az áldásnak. *„Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére”* (IThess 5:23).

A vallás világában elterjedt a megszentelődés hamis és veszedelemes elmélete. Sok esetben azok, akik a megszentelődést vallják, nem bírnak igazi megszentelődéssel. Megszentelődésük beszédben és istentiszteletek tartásában áll.

Ezek az emberek félreteszik az észet és az ítélőképességet, s teljesen érzéseiktől függenek. Megszentelődésüket érzéseikre alapozzák, amelyeket időnként tapasztalnak. Makacsul, megátalkodottan és sok beszéddel hangoztatják, hogy ők már megszentelődtek, de bizonyítékul nem termik a megszentelődés drága gyümölcseit. Ezek az állítólagos megszentelt személyek nemcsak önmagukat csalják meg színlelésükkel, hanem befolyásuk által másokat is félrevezetnek, akik komolyan vágyódnak arra, hogy cselekedjék Isten akaratát. Ismételten hangoztatják: *„Isten vezet engem! Isten tanít engem! Én bűn nélkül élek!”* Sokan, akik kapcsolatba kerülnek e lelkiülettel, egy megmagyarázhatatlan, sötét, titokzatos valamivel kerülnek szembe, amely nem hasonló Krisztushoz, az egyedüli igazi mintaképhez.

A megszentelődés fokozatosan előrehaladó folyamat. Az egymást követő lépéseket Péter apostol tárja élénk: *„Ugyanerre pedig teljes igyekezetei is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó csele-*

[56] *kedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet. A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve... Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztatásokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetel” (2Pt 1:5-11).*

Ha az itt leírt eljárást követjük, biztosak lehetünk abban, hogy sohasem esünk el. Azok, akik a keresztyeni kegyelmi ajándékok elnyerése érdekében az összeadás elve alapján munkálkodnak, azzal a biztosítékkal rendelkeznek, hogy Isten a szorzás elve alapján munkálkodik értük, hogy részesítse őket az Ő Lelkének ajándékaiban (SL 94-95).

A megszentelődés nem egy pillanat, óra vagy nap műve, hanem állandó növekedés a kegyelemben. Ma nem tudjuk, hogy holnap milyen heves harcot kell vívnunk. Sátán él és tevékeny, ezért minden nap komolyan kell imádkoznunk Istenhez segítségért és erőért, hogy ellenállhassunk Sátánnak. Amíg Sátán uralkodik, addig énünket mindig meg kell fékeznünk és a kísértéseket le kell győzzük. Nincs megállás, nem juthatunk el életünkben egy olyan pontra, amikor azt mondhatnánk: „*Mi már teljesen elértük!*”

A keresztyeni élet állandóan előrehaladó menetelés. Jézus „*ül mint ötvös vagy ezüsttisztogató és megtisztítja Lévi fiait*” (Mal 3:3), és amikor az Ő képmása tökéletesen visszatükröződik bennük, akkor tökéletesek és készek lesznek az elragadtatásra. A keresztyéneknek nagy munkát kell elvégezniük. Azt a figyelmeztetést kapjuk, hogy „*tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket*” (2Kor 7:1). Itt látjuk meg, hogy miben rejlik a nagy munka. A keresztyének állandóan munkálkodnia kell. Minden szőlővesszőnek, ágnak a szőlőtőkéből kell szívnia életet és erőt, hogy gyümölcsöt teremjen (1T 340).

Senki se gondolja, hogy Isten akkor is megáldja, és megbocsát neki, ha lábbal tapossa parancsolatait. Egy ismert bűnnek szándé-

kos elkövetése elhallgattatja a Szentlélek figyelmeztető hangját és elválasztja a lelket Istentől. Bármily magasztosak is érzelmi fel-lángolásai, Jézus nem lakozhat annak szívében, aki megveti Isten törvényét. Isten csak azokat tiszteli, akik tisztelik Őt (SL 92).

Amikor Pál apostol azt írta testvéreinek, hogy „*a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől*”, akkor nem buzdította őket elér- hetetlen lelki színvonalra. Nem imádkozott azért, hogy olyan lelki áldásokat nyerjenek el, amelyeket Isten nem akart meg- adni. Tudta, hogy mindazoknak, akik alkalmasak lesznek arra, hogy békességben találkozzanak Krisztussal, tiszta és szent jellemmel kell bírniuk (lásd: 1 Kor 9:25, 27; 6:19-20).

Ha ragaszkodunk igazi keresztényi alapelveinkhez, akkor nem állunk meg, hogy mérlegeljük a következményeket. Nem kérdezzük: „*Mit gondolnak majd rólam az emberek, ha ezt cselekszem? Hogyan befolyásolja világi sikereimet, ha ezt, vagy azt cselekszem?*” Isten gyermekei a legőszintébben vágyakoznak megtudni, hogy Isten aka- rata szerint mit kell cselekedniük, hogy dicsőítsék Őt cselekedeteik által. Isten bőségesen gondoskodott róla, hogy az isteni kegyelem uralja, irányítsa minden követőjének szívét és életét, hogy a világ égő és fénylő világosságai lehessenek (6T 438).

A megszentelődés igazi bizonyítékai

Megváltónk a világ világossága volt, de a világ nem ismerte meg Őt. Állandóan irgalmasságot cselekedett és mindenki ösvényére világosságot árasztott, mégse szólította fel mindazokat, akikkel talál- kozott, hogy szemléljék példa nélkül álló erényeit, önmegtagadását, önfeláldozását és jótékonyágát, mert a zsidók nem értékelték az ilyen életet. Krisztus vallását értéktelennek tartották, mivel nem állt összhangban kegyességről vallott nézetükkel. Eldöntötték maguk- ban, hogy Krisztus lélekben és jellemben nem vallásos, mert vallásuk külsőségekben, imádkozásokban, a nyilvánosság keresésében és a szeretet munkáinak cselekvésében állt, azonban csak a hatás elérése céljából.

A megszentelődés legértékesebb gyümölcse a szelídség ke- gyelmi ajándéka. Ha ez a kegyelmi ajándék az első helyet foglalja el életünkben, befolyása átformálja természetünket; állandóan várunk Istenre és akaratunkat alárendeljük az Ő akaratának.

[58] Azok, akik valódi összeköttetésben állnak Istennel, naponta megtermik az önmegtagadás, önfeláldozás, jótékonyság, kedvesség, szeretet, türelem, bátorság és a keresztényi bizalom gyümölcseit. Lehet, hogy cselekedeteiket nem kürtölik ki a világnak, de naponta küzdenek a gonosz ellen és értékes győzelmeket aratnak a kísértések és a bűn felett. Megújítják ünnepélyes fogadalmaitkat és megtartják ama erő által, amelyet komoly ima és állandó éberség által nyernek. A lelkes rajongók semmit se tudnak e komoly munkások küzdelmeiről, de Annak szeme, aki látja a szív titkait, észreveszi és tetszéssel szemléli minden erőfeszítésüket, amelyet szelídségben és alázatosságban tesznek. Szükségük van a próba idejére, hogy kinyilvánítsa jellemükben a hit és szeretet tiszta aranyát. Midőn próbák és bajok érik a gyülekezetet, akkor fejlődik ki Krisztus igaz követőiben ez a kitartó buzgalom és meleg szeretet.

Mindazok, akik az igazán vallásos ember befolyásának hatókörébe kerülnek, észreveszik keresztényi életének szépségét és illatát, mialatt önmaga nem tud róla semmit, mert összhangban áll hajlamaival és szokásaival. Imádkozik isteni világosságért és szeret járni abban a világosságban. Eledele és itala az, hogy cselekedje mennyei Atyjának akaratát. Élete el van rejtve Krisztussal Istenségben, mégse kérkedik vele és nem is tud róla. Isten gyönyörködik alázatos és szelíd gyermekeiben, akik lelkiismeretesen követik Mesterük lábnyomait. Magukhoz vonzzák az angyalokat, akik szívesen időznek ösvényükön. Lehet, hogy észrevétlenül elkerülik őket azok, akik nagy teljesítményekre hivatkoznak és akik szeretik előtérbe hozni jó cselekedeteiket, azonban a menny angyalai gyönyörűséggel lebegnek felettük és tűzfalként veszik körül őket (SL 11-15).

Dániel: a megszentelt élet példája

Dániel élete ihletett szemléltetése annak, hogy miben áll a keresztényi jellem. Tanítást jelent mindenki, különösen ifjúságunk számára. Isten követelményeinek teljesítése hasznos a testi és lelki egészségre. A legnagyobb testi és lelki teljesítmények elérése érdekében Istentől kell kérni erőt és bölcsességet, és meg kell őrizni a szigorú mértékletességet az élet minden szokásában.

Minél feddhetetlenebb volt Dániel magaviselete, annál nagyobb gyűlöletet szítottak ellene ellenségei. Telve voltak haraggal, mivel

semmit se tudtak találni erkölcsi jellemében, vagy kötelességeinek teljesítésében, amelyre ellene emelt panaszait alapozhatták volna. *„Akkor mondák azok a férfiak: Nem találunk ebben a Dánielben semmi okot, hacsak nem találhatunk ellene valamit az ő Istenének törvényében!”* (Dán 6:5)

Milyen mély tanítás tárul itt minden keresztény elé. A féltékeny-ség éles szemeivel figyelték Dánielt napról napra. Éberségüket még gyűlöletük is fokozta, azonban életének egyetlen szavát, vagy cselekedetét se minősíthették rossznak. Dániel nem állította magáról, hogy szent, de ennél sokkal jobbat tett: hűséges és megszentelt életet élt.

A király kiadta a rendeletet. Dániel tudta, hogy ellenségei meg akarják vádolni őt, azonban eljárását a legkisebb mértékben se változtatta meg. Nyugodtan végezte megszokott kötelességét és az ima [59] órájának érkezésekor bement szobájába és ablakait Jeruzsálem felé kitárva, a menny Istene elé tárta kéréseit. Cselekedetével félelem nélkül kijelenti, hogy egy földi hatalomnak sincs joga ahhoz, hogy közéje és Isten közé álljon, hogy megmondja neki, hogy kit imádjon, vagy kit ne imádjon. Milyen nemes, elvhű férfiú volt! A keresztényi bátorság és hűség dicséretre méltó példajaként áll a mai világ előtt is. Teljes szívvel Istenhez fordult, habár tudta, hogy odaadásának büntetése halál.

„Erre szála a király, és előhozák Dánielt, és veték az oroszlánok vermébe. Szála a király, és mondá Dánielnek: A te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, ő szabadítson meg téged!” (Dán 6:16)

A király kora reggel az oroszlánok barlangjához sietett és így kiáltott: *„Dániel! az élő Istennek szolgálja, a te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, meg tudott-é szabadítani téged az oroszlánoktól?”* (Dán 6:20). A próféta válasza így hangzott: *„Az én Istenem elbocsátá az ő angyalát, és bezárá az oroszlánok száját és nem ártottak nékem; mert ártatlannak találtattam ő előtte és te előtted sem követtem el, oh király, semmi vétket. Akkor a király igen örvende, és Dánielt kihozatá a veremből. És kivevék Dánielt a veremből, és semmi sérelem nem találtaték ő rajta: mert hitt az ő Istenében”* (Dán 6:22-23). Így szabadult meg Isten szolgálja és a tőr, amelyet ellenségei az ő elpusztítására vetettek, saját romlásukat okozta. A király parancsára a vádlókat bevetették a barlangba, ahol a vadállatok azonnal széttépték őket.

Midőn elérkezett a 70 éves fogság idejének vége, Dániel gondolatait komolyan foglalkoztatták Jeremiás jövendölései.

Dániel nem hivatkozott hűségére az Úr előtt. Ahelyett, hogy tisztának és szentnek vallotta volna magát ez a tiszteletben álló próféta, alázatosan azonosítja magát a valóban bűnös Izraellel. Istentől nyert bölcsessége annyival nagyobb volt a világ nagy embereinek bölcsességénél, amennyivel az égen ragyogó nap felülmúlja a leghalványabb csillag fényét. Mégis gondold át a menny e nagyrabecsült, kedves emberének imáját! Mély alázattal, könnyek között, megtört szívvel imádkozik önmagáért és népéért. Kitarja szívét Isten előtt; és megvallja méltatlanságát. Elismeri Isten nagyságát és fenségét.

Midőn még hangzik Dániel imája, Gábiel gyorsan leszáll a mennyből, hogy közölje vele imájának meghallgatását. Ez a hatalmas angyal megbízatást kapott, hogy adjon Dánielnek bölcsességet és értelmet, hogy megnyissa előtte az eljövendő korszakok titkait. Így mialatt komolyan igyekezett megtudni és megérteni az igazságot, Dániel kapcsolatba került a menny kiválasztott követével.

[60] Válaszul kérésére Dániel nemcsak azt a világosságot és igazságot ismerte meg, amelyre neki és népének legnagyobb szüksége volt, hanem feltárultak szemei előtt a jövő nagy eseményei, sőt a világ Megváltójának eljövételét is szemlélte. Azok, akik azt állítják, hogy megszentelődtek, de nem vágyódnak a Szentírás tanulmányozására, és nem küzdenek imában Istennel, hogy világosabban megértsék a Biblia igazságait, nem tudják mi az igazi megszentelődés.

Dániel társalgott Istennel. Megnyílt előtte a menny. Azonban e nagy megtiszteltetést mély megalázkodása és komoly kérése által nyerte el. Mindazok, akik teljes szívvel hisznek Isten Igéjében, éheznek és szomjaznak az Ő akaratának megismerése után. Isten az igazság Szerzője. Ő megvilágosítja az elsötétült értelmet. Képességet ad, hogy felfogja és megértse azokat az igazságokat, amelyeket Ő kinyilatkoztatott.

A világ Megváltója által kinyilatkoztatott nagy igazságok azokéi, akik elrejtett kincsként kutatják azokat. Dániel ekkor már idős ember volt. Élete egy pogány királyi udvar bűvölete közepette telt el és gondolatait egy nagy birodalom ügyei foglalkoztatták. Mégis mindezekről elfordulva megalázza és megsanyargatja lelkét Isten előtt és igyekszik megismerni a Mindenható céljait. Válaszul könnyörgésére világosságot nyert a mennyből azok számára, akik az

utolsó napokban élnek majd. Milyen komolyan kell keresnünk Istent, hogy megnyithassa értelmünket a mennyből küldött igazságok megértésére?!

Dániel a Mindenható odaadó szolgája volt. Hosszú élete telve volt a Mester szolgálatában végzett nemes cselekedetekkel. Tisztasága, nemes jelleme és megingathatatlan hűsége csak Isten előtti mély alázatosságához és rendíthetetlen hitéhez hasonlítható. Ismételjük: Dániel élete az igazi megszentelődés szemléltetése (SL 42-52).

Isten megpróbálja azokat, akiket értékkel

Az a tény, hogy Megváltónk próbák elviselésére hívott el bennünket, bizonyítja, hogy valami nagyon értékeset lát bennünk, amit ki akar fejleszteni. Ha nem látna bennünk semmi olyat, ami által nevét megdicsőíthetné, akkor nem szánna időt megfinomításunkra. Mi sem szánunk különös fáradságot a tüskés szeder megnyesésére. Krisztus nem vet kemencéjébe értéktelen köveket. Csak az értékes, nemes ércet próbálja meg (7T 214).

Kegyelmében Isten kinyilvánítja azok rejtett hibáit, akikre felelős tisztségeket akar bízni, hogy magukba nézzenek és alaposan megvizsgálják szívük érzelmeit és indítórugóit, hogy felfedezzék benne a rosszat. Így átalakíthatják természetüket és megfinomíthatják magviseletüket. Gondviselése által az Úr olyan helyzetbe hozza az embereket, amelyben kipróbálhatja erkölcsi erőiket, kinyilváníthatja cselekedeteik indítórugóit, hogy kifejleszthessék magukban a jót és kiküszöbölhessék a rosszat. Isten azt akarja, hogy szolgálói megismerjék szívük erkölcsi gépezetét, ezért gyakran megengedi, hogy a szenvedések tűzébe kerüljenek, hogy megtisztuljanak. „Kicsoda szenvedheti el az Ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az Ő megjelenésekor? Hiszen olyan Ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgja! És ül mint ötvös vagy ezüst tisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak” (Mai 3:2-3) [4T 85].

Isten lépésről lépésre vezeti népét. Különböző helyzetekbe hozza őket, hogy kinyilvánítsa, mi van a szívükben. Némelyek kitartanak az egyik helyzetben, de elbuknak a következőben. Isten minden új helyzetben egy kissé közelebből vizsgálja és próbálja meg őket. Ha Isten népe azt tapasztalja, hogy szívük ellenszegül ennek a határozott

munkának, akkor lássák be, hogy nagy munkát kell elvégezniük a győzelem érdekében, ha nem akarják, hogy az Úr kivesse őket szájából (1T 187).

Amikor elismerjük, hogy képtelenek vagyunk az Úr munkájának végzésére és megengedjük, hogy bölcsessége által vezessen bennünket, akkor az Úr együttmunkálkodik velünk. Ha lelkünket megüresítjük, akkor betölti minden szükségünket (7T 213).

Bizonyíték arról, hogy Isten elfogadott

Hogyan tudhatod meg, hogy Isten elfogadott téged? Tanulmányozd Igéjét imádkozó lelkülettel! Ne tedd félre semmi más könyv kedvéért! E könyv meggyőz bűneidről. Világosan megmutatja az üdvösség útját. Szemeid elé tárja a ragyogó, dicső jutalmat. Kijelenti számodra a tökéletes Megváltót és megtanít arra, hogy egyedül az Ő végtelen kegyelme által remélheted üdvösségedet.

Ne hanyagold el a titkos imát, mert az a vallás lelke! Komoly, buzgó imában könyörögj lelki tisztaságért! Olyan komolyan és buzgón könyörögj, mintha halandó életed forogna veszélyben. Maradj mindaddig Isten előtt, amíg kimondhatatlan vágy ébred benned üdvösséged után és akkor elnyered bűneid megbocsátásának édes bizonyítékát (TT 163).

Jézus nem akarja, hogy csodálkozz, meglepődj a próbák és nehézségek miatt, amelyeken át kell menned. Ő mindent közölt a nehézségekkel kapcsolatban és megmondta azt is, hogy a reád következő próbák nem kell, hogy lesújtsanak és elcsüggedjenek. Nézz [62] Jézusra, a te Megváltódra! Légy vidám és örvendj! Legnehezebben azokat a próbákat viseljük el, amelyek meghitt barátaink és testvéreink részéről érnek bennünket, azonban még ezeket a próbákat is türelemmel viselhetjük. Jézus már nem pihen József sírjában, mert feltámadt és felment a mennybe, hogy közbenjárjon érettünk. Olyan Megváltónk van, aki úgy szeretett bennünket, hogy meghalt értünk, hogy Ő általa reménységet, erőt és bátorságot nyerjünk és helyet kapjunk Vele az Ő trónján. Ő képes és kész segíteni neked, bármikor imádkozol Hozzá!

Úgy érzed, hogy alkalmatlan vagy a bizalmi tisztségre, amelyet betöltesz? Istennek hála érte! Minél jobban érzed gyengeségedet, annál jobban keresed a Segítőt. „*Közeledjete az Istenhez, és kö-*

zeledni fog hozzátok” (Jak 4:8). Jézus azt akarja, hogy boldog és vidám légy. Azt akarja, hogy Istentől nyert képességed szerint tedd meg a tőled telhető legjobbat és bízzál az Urban, hogy segít neked, és felindítja azokat, akik segíthetnek terheid hordozásában.

Ne bántsanak az emberek barátságtalan szavai. Vajon nem szóltak barátságtalanul Jézus felől is? Te tévedő ember vagy és néha okot szolgáltatasz barátságtalan megjegyzésekre, de Jézus sohasem adott okot. Ő tiszta, hibátlan és szeplőtlen volt. Ne várj jobb sorsot ebben az életben, mint amilyen a dicsőség Fejedelmének volt! Midőn ellenségeid látják, hogy megbánthatnak, Sátánnal együtt örülnek. Tekints Jézusra és munkálkodj az Ő dicsőségére! Órizd meg szívedet Isten szeretetében!

Érzéseink egyedül még nem jelentik megszentelődésünket

A boldog érzések még nem jelentik, hogy valaki meg van szentelődve, és az öröm távolléte se jelenti azt, hogy valaki nincsen megszentelődve. Azonnali megszentelődés nem létezik. Az igazi megszentelődés mindennapi folyamat, amely életünk végéig tart. Azok, akik naponta küzdenek a kísértések ellen, hogy legyőzzék bűnös hajlamaikat és életszentségre törekszenek, nem kérkednek szentségükkel. Ők éheznek és szomjaznak az igazságot, ezért a bűn rendkívül bűnösnek tűnik fel előttük (SL 10).

Isten nem hagy el bennünket bűneink miatt. Követhetünk el hibákat, megszoríthatjuk a Szentlelket, de amikor megbánjuk és megtört szívvel Hozzá térünk, nem vet el bennünket. El kell távolítanunk az akadályokat. Helytelen érzéseket ápoltunk, büszkék, önelégültek, türelmetlenek voltunk és zúgolódtunk. Mindezek elválasztanak bennünket Istentől, ezért bűneinket meg kell vallanunk. Szükség van a kegyelem mélyebb munkálkodására szívünkben. Azok, akik gyengének és csüggedtnek érzik magukat, Isten erős embereivé válhatnak és áldásos munkát végezhetnek Mesterükért. Azonban magasztos álláspontot elfoglalva munkálkodjanak. Ne befolyásolják őket önző indítékok.

Némelyek úgy érzik, hogy ki kell állniuk egy bizonyos próbaidőt és be kell bizonyítaniuk az Úrnak, hogy megváltoztak és csak azután tarthatnak igényt áldásaira. Azonban ezek a drága lelkek már most is elnyerhetik áldásait. Bírniuk kell Krisztus kegyelmével és az Ő

Lelkével, hogy segítségükre legyen erőtlenségükben, mert anélkül nem fejleszhetnek keresztényi jellemet. Jézus szereti, ha úgy jövünk Hozzá, ahogy vagyunk, bűnösen, gyámoltalanul, de Benne bízva.

A bűnbánat és a bűnbocsánat egyaránt Isten ajándéka Krisztus által. A Szentlélek befolyása által győződünk meg bűneinkről és ismerjük fel a bűnbocsánat szükségességét. Csak a bűnbánó bűnös nyerhet bűnbocsánatot, azonban Isten kegyelme ébreszti fel a szívben a bűnbánatot. Ő ismeri gyengeségünket és erőtlenségünket és segít nekünk (2T 91-94).

Néha sötétség és csüggedés nehezedik lelkünkre és legyőzéssel fenyeget bennünket, azonban ne dobjunk el bizodalunkat! Nézzünk Jézusra érzéseinkre való tekintet nélkül! Igyekezzünk teljesíteni minden ismert kötelességünket és akkor nyugodjunk meg bizalommal Isten ígéreteiben!

Néha a méltatlanság mély érzete megremegteti szívünket, de ez nem bizonyítja azt, hogy Isten megváltozott irántunk, vagy mi Isten iránt. Ne törekedjünk fellobbantani lelkünkben egy bizonyos fokú érzelmi fellángolást. Lehet, hogy ma nem érezzük szívünkben azt a békét és örömet, amit tegnap éreztünk, de ragadjuk meg hittel Krisztus kezét és bízunk Őbenne sötétségben és világosságban egyaránt!

Hitben tekintsünk a koronákra, amelyeket majd a győzők fejére helyeznek. Hallgassuk a megváltottak örömeinekét: „*Méltó, méltó a megöletett Bárány, aki megváltott bennünket Istennek!*” Igyekezz úgy szemlélni ezeket a jeleneteket, mint amelyek valóságosak.

Habár Pált végül római börtönbe vetették elzárva a menny világosságától, s éltető levegőjétől, az evangélium küldetésének munkájától és minden pillanatban halálos ítéletét várta -, mégse adta át magát a kételynek és a kétségbeesésnek. Sötét börtönéből jött utolsó bizonyágtétele, telve élő hittel és bátorsággal, amely az elkövetkezendő évszázadokban lelkesítette a szentek és vértanúk szívét. Szavai találóan írják le a megszentelődés eredményeit, amelyeket e könyvben igyekeztünk bemutatni: „*Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltételetem nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését*” (2Tim 4:7-8) [SL 89-96].

Ha többet foglalkoznánk Krisztussal és a mennyel, akkor erőteljes ösztönzést és segítséget nyernénk az Úr harcaira. A büszkeség és a világ szeretete elveszti hatalmát, ha ama jobb világ dicsőségéről elmélkedünk, ami hamarosan otthonunk lesz. Krisztus szépsége mellett minden földi gyönyörűség értéktelennek tűnik.

Fejezet 7 — Istennek egy munkát kell elvégeznie általunk

Isten földi munkája nem fejeződik be addig, amíg Krisztus gyülekezetének tagjai fel nem sorakoznak a munkára, és nem egyesítik erőfeszítéseiket a lelkészekkel és a gyülekezet tisztviselőivel (9T 117).

E szavak: „*Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek*” (Mk 16:15) Krisztus minden követőjének szólnak. Mindazok, akik örök életre vannak rendelve, el vannak rendelve arra is, hogy munkálkodjanak embertársaik üdvösségéért. Ugyanazt a vágyat kell kinyilvánítaniuk az elveszettek megmentéséért, mint amit Krisztus érzett irántuk. Nem mindenki töltheti be ugyanazt a helyet, de mindenki számára van hely a munkára. Mindazok, akikre Isten kiárasztotta áldását, vegyenek részt a tevékeny szolgálatban! Minden képességüket használják fel az Ő országának előmenetelére! (8T 16)

A prédikálás csak egy kis része a lelkek üdvösségéért végzendő munkának. Isten Lelke meggyőzi a bűnösöket az igazságról és a gyülekezet karjaiba helyezi őket. A lelkészek megtehetik részüket, de sohasem végezhetik el azt a munkát, amelyet a gyülekezetnek kell elvégeznie. Isten elvárja gyülekezetétől, hogy ápolják azokat, akik még fiatalok a hitben és a tapasztalatokban. Menjenek el hozzájuk, de nem azért, hogy együtt pletykálkodjanak, hanem együtt imádkozzanak és oly szavakat intézzenek hozzájuk, amelyek olyanok, mint „az arany alma ezüst tányéron” (Péld 25:11) [4T 69].

Isten mai gyülekezetét a régi Izraelhez hasonlóan azért hívta el, hogy a világ világossága legyen. Az igazság hatalmas bárdja által, az első, második és harmadik angyal üzenetei által elkülönítette őket az egyházaktól, és a világtól, hogy szent közelségbe hozza őket önmagával. Törvényének letéteményeseivé, őrizőivé tette őket és reájuk bízta a jelen korra szóló jövendölések magasztos igazságait. Amiképpen a régi Izraelre szent jövendöléseket bízott Isten, úgy nekünk is közölnünk kell a világgal e szent igazságot.

A Jelenések 14. fejezetének három angyala oly népet ábrázol, amelynek tagjai elfogadják Isten üzenetének világosságát és elmennek, mint az Ő követői, hogy elvigyék az egész földre a figyelmeztetést. Krisztus így szól követőihez: *„Ti vagytok a világ világossága”* [66] (Mt 5:14). A Kálvária keresztje ezt mondja mindazoknak, akik elfogadják Krisztust: *„Íme mily értékes minden lélek!”* *„Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek”* (Mk 16:15). Ne engedjük, hogy bármi is gátolja ezt a munkát, mert a legfontosabb, s következménye oly messzeterjedő, mint az örökévalóság. Az a szeretet, amelyet áldozatában Jézus kinyilvánított az emberek lelki üdvösségéért, minden követőjét tette serkenti (5T 455-456).

Krisztus boldogan elfogad minden emberi eszközt, aki alárendeli magát Neki. Az emberit egyesíti az istenivel, hogy közölhesse a világgal a testté lett szeretet titkait. Beszélj róla, imádkozz érte, énekelj róla, töltsd be a világot az Ő igazságának üzenetével és vidd el a legtávolabbi vidékekre is! (9T 30)

Krisztus igazi követői bizonyosságot tesznek Mesterükről

Ha mindnyájan élő misszionáriusok lennétek, akkor a jelenkori üzenet gyorsan eljutna minden országba, minden néphez, nemzethez és nyelvhez (6T 438).

Mindazoknak, akik be akarnak menni Isten városába, földi életükben be kell mutatniuk Krisztust minden eljárásuk által. Ez teszi őket Krisztus követőivé és tanúivá. Világos, határozott bizonyosságot kell tenniük minden gonosz eljárás ellen és a bűnösöket Isten Bárányához kell utasítaniuk, aki elveszi a világ bűneit. Akik befogadják Őt, azoknak hatalmat, erőt ad, hogy Isten fiaivá legyenek. Az újjáteremtés az egyedüli ösvény, amelyen bemehetünk Isten városába. Az út keskeny, a kapu szoros, de azon az úton kell vezetnünk a férfiakat, nőket és gyermekeket. Meg kell tanítanunk őket, hogy ha üdvözülni akarnak, új szívre és új lélekre van szükségük. Régi, örökölt jellemvonásaikat le kell győzniük. Szívük természetes kívánságait meg kell változtatniuk. Minden megtévesztést, hamisítást, gonosz beszédet el kell hagyniuk. Új életet kell élniük, amely hasonlóná teszi őket Krisztushoz (9T 23).

[67] Kedves Testvéreim és Testvérmőim, le akarjátok-e győzni a varázslatot, amely fogva tart benneteket? Fel akartok-e támadni abból a restségből, amely hasonló a halál dermedtségéhez? Menjetek el és munkálkodjatok, akár éreztek rá kedvet, akár nem. Végezzetek személyes munkát, hogy lelkeket vezessetek Jézushoz, és az igazság ismeretéhez. Az ilyen munkában serkentést és erősítést találtok, amely felébreszt és megszilárdít benneteket. Lelki képességeitek gyakorlása által életerősebbek lesztek, úgyhogy eredményesebben munkálhatjátok saját üdvösségeteket is. Krisztus sok hitvalló követőjét a halál kábultsága uralja. Tegyetek meg mindent, hogy felébresszétek őket! Figyelmeztessétek őket, könyörögjete nekik, buzdítsátok őket! Imádkozzatok, hogy Isten határtalan szeretete felmelegítse, meglágyítsa jéghideg természetüket! Ha nem is hallgatnak rátok, munkátok nem vész el, mert erőfeszítéseitek által, hogy mások áldására szolgáljatok, saját lelketek is áldást nyer (5T 387).

Ne érezd, hogy tanulatlanságod miatt nem vehetsz részt az Úr munkájában. Istennek van munkája számodra. Minden embernek megadta az ő munkáját. Tanulmányozhatod a Szentírást a magad számára. „*A Te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket*” (Zsolt 119:130). Imádkozhatsz a munkáért. Az őszinte szív hittel mondott imája meghallgatásra talál a mennyben, azonban munkálkodj képességeid szerint (6T 433).

A mennyei lények arra várnak, hogy együttműködjenek az emberi eszközökkel, hogy bemutathassák a világnak, hogy mivé lehetnek az emberek és mit tehetnek befolyásuk által az elveszendő bűnösök megmentése érdekében.

Krisztus felszólít bennünket, hogy munkálkodjunk türelmesen és kitartóan a sok ezer emberért, akik elvesznek bűneikben, akik szétszórta élnek minden országban, hasonlóan az elhagyott, tengerpartra vetett roncsokhoz. Azoknak, akik részesülni akarnak Krisztus dicsőségében, részt kell venniük szolgálatában is. Segíteniük kell a gyengéket, nyomorultakat és kétségbeesetteket (9T 30-31).

Minden hívő ragaszkodjék teljes szívvel a gyülekezethez. A gyülekezet sikere legyen legelső érdekük. Ha valaki nem érzi szent kötelességének, hogy a gyülekezet áldást nyerjen általa, akkor sokkal könnyebben áldást nyerhet nélküle. Mindenki tehet valamit az Úr ügyéért. Sokan nagy összegeket adnak ki szükségtelen fényűzésre,

és kívánságaik kielégítésére, de nagy tehernek tartják, hogy a gyülekezet fenntartására adakozzanak. Készek elfogadni kiváltságainak minden előnyét, de a számlák kifizetését átengedik másoknak.

Krisztus gyülekezetét találóan hasonlíthatjuk egy hadsereghez. Minden katona élete telve van fáradságos munkával, nehézségekkel, veszedelmekkel. Mindenütt éber ellenség leselkedik reájuk, akiket a sötétség hatalmasságainak fejedelme vezet, aki sohase alszik és sohase hagyja el őrhelyét. Midőn a keresztények nem vigyáznak, akkor ez a hatalmas ellenség hirtelen és nagy erővel támad reájuk. Ha a gyülekezet tagjai nem tevékenyek és nem éberek, Sátán legyőzi őket ravaszságával.

Mi történne, ha egy hadseregben a katonák fele tétlen lenne, vagy aludna akkor, amikor kötelességét kellene teljesítenie? Az eredmény vereség, fogság, vagy halál lenne. Megmenekülhetnének-e az ellenség kezéből? Gondolnának-e arra, hogy jutalmat érdemelnek? Nem! Gyorsan halálra ítélnék őket. Ennél sokkal komolyabb következményekkel jár, ha Krisztus gyülekezete gondtalan és hűtlen. Mi lehet rettenetesebb a keresztény katonák alvó seregénél? Mennyivel különbek a világiaknál azok, akik a sötétség fejedelmének irányítása alatt állnak? Akik a harc napján közönyösen hátravonulnak, mivel nem éreznek felelősséget a harc kimenetele iránt, jobb, ha azonnal megváltoztatják magatartásukat, vagy azonnal hagyják el a sereget! (5T 394)

[68]

Hely a család minden tagja számára

A nők a férfiakhoz hasonlóan tevékenykedhetnek oly módon, hogy elviszik oly helyekre az igazságot, ahol csendben munkálkodhat és megnyilvánulhat. Munkálkodhatnak ezen válság idején és az Úr dolgozni fog általuk. Ha átérzik kötelességüket és munkálkodnak Isten lelkének befolyása alatt, akkor azzal az önuralommal rendelkeznek majd, amelyre szükségük van ebben az időben. Az Úr ráárasztja ezekre az önfeláldozó nőkre mennyei világosságát, ami által oly erőt nyernek, amely felülmúlja a férfiakét. Oly munkát végezhetnek a családokban, amely által eléri az emberek szívét, amit a férfiak nem végezhetnek el. Közel juthatnak azok szívéhez, akiket a férfiak nem érhetnek el, ezért szükség van munkájukra. Tapintatos, alázatos nők jó munkát végezhetnek azáltal, hogy meg-

magyarázzák az igazságot az embereknek az ő otthonukban. Isten igazsága ily módon megmagyarázva kifejti kelesztő munkáját a kovászhoz hasonlóan és befolyása által egész családok térnek meg (9T 128-129).

Mindenki tehet valamit. Némelyek a következő szavakkal mentegethetik magukat: „*Otthoni kötelességeim, gyermekeim lekötik időmet és javaimat!*” Gyermekeitek legyenek segítő kezeitek! Növeljék erőteteket és képességeiteket az Úr munkájának végzésében. A gyermekek az Úr családjának ifjabb tagjai, ezért rá kell bírni őket, hogy szenteljék magukat Istennek, akinek tulajdonai a teremtés és megváltás által. Tanítsuk meg őket arra, hogy minden testi, lelki és szellemi képességük Istené. Képezzük ki őket az önzetlen keresztényi szolgálat minden ágában. Ne engedjétek meg, hogy gyermekeitek akadályozzanak benneteket! Gyermekeitek osztozzanak veletek fizikai és lelki terheitek hordozásában, mert ha másokat segítenek, növelik és megalapozzák saját boldogságukat és használhatóságukat is! (7T 63)

Krisztusért való munkánk otthonunkban kezdődik családjunkért. Ifjúságunk nevelése különbözzék attól, mint amit a múltban kaptak. Jólétük sokkal több munkát kíván annál, mint amit a múltban szántak reájuk. Nincs ennél fontosabb misszióterület. A szülők élőszó és példa által tanítsák meg gyermekeiket a megtéretlenekért való munkára. Gyermekeiket úgy neveljék, hogy együtt érezzenek az idősekkel és szenvedőkkel, hogy igyekezzenek megkönnyíteni a szegények és nélkülözők szenvedéseit. Tanítsák meg őket, hogy szorgalmasan dolgozzanak a missziómunkában és a legfiatalabb kortól fogva gyakorolják az önmegtágadást és önfeláldozást mások érdekében, hogy szívükön viseljék az Úr művének előmenetelét, hogy Isten munkatársai lehessenek (5T 429).

Bizonyságtétel új területekre költözés által

Nem Isten akarata, hogy népe összetömörüljön, vagy nagy csoportokban telepedjen le. Krisztus tanítványai az Ő képviselői a földön, ezért Isten azt akarja, hogy szétszóródjanak minden országban, a kis és nagy városokban, a falvakban, mint e sötét világ világosságai. Legyenek Isten misszionáriusai! Hitük és cselekedeteik által tegyenek bizonyosságot a Megváltó eljövételének közelségéről.

Gyülekezeteink tagjai oly munkát végezhetnek, amelyet még alig kezdtek el. Senki se költözzék új helyre csupán világi előnyökért. Ahol azonban megkereshetik megélhetésüket, az igazságban jól megalapozott családok egy vagy két család telepedjen le egy helyen és dolgozzanak, mint misszionáriusok. Érezzenek szeretetet a lelkek iránt, viseljék az értük való munka terhét és tanulmányozzák, hogyan hozhatják őket az igazsághoz. Terjeszthetik iratainkat, összefüveteket tarthatnak otthonaikban és meghívhatják őket ezekre az összefüvetekre. Így világosságuk fényleni fog jó cselekedeteik által. Munkásaink egyedül Istenben álljanak meg. Sírva imádkozzanak és dolgozzanak embertársaik megmentéséért. Gondolj arra, hogy versenyfutásban veszel részt és a halhatatlanság koronájáért küzdesz. Mialatt sokan jobban szeretik az emberek dicséretét, mint Isten kegyét, te dolgozz alázatossággal. Tanulj meg hitet gyakorolni és vidd felebarátodat a kegyelem királyiszéke elé. Könyörögj Istenhez, hogy érintse szívüket. Ily módon eredményes missziómunkát végezhetsz. Megnyerhetsz olyanokat is, akiket a lelkész, vagy könyvevangélista nem érhet el. Akik így munkálkodnak az új helyeken, megtanulják az emberekhez való közeledés legjobb módját és előkészíthetik az utat más munkások számára (8T 244-245).

[70]

Látogassátok meg szomszédaitokat és nyilvánítsátok ki érdeklődésüket lelki üdvösségük iránt! Serkentsétek tevékenységre minden lelki képességüket! Mondjátok meg azoknak, akiket meglátogattok, hogy érkezett minden dolog vége! Az Úr Jézus megnyitja szívük ajtaját és tartós benyomást tesz lelkükre.

Isten népe mindennapi munkája közben is vezethet embereket Krisztushoz. Miközben ezt cselekszik, azzal a drága biztosítékkal bírnak, hogy a Megváltó közel van hozzájuk. Ne gondolják, hogy gyenge erőfeszítéseikre hagyja őket! Krisztus oly szavakat ad ajkukra, amelyek felüdítik, bátorítják és megerősítik a szegény, küzdő lelkeket, akik még a sötétségben vannak. Saját hitük is megerősödik, amidőn látják, hogy a Megváltó ígérete beteljesedett. Nemcsak másokra árasztanak áldást, hanem Krisztusért végzett munkájuk által önmagukra is áldást hoznak (9T 38-39).

Nagy munkát végezhetünk azáltal, hogy úgy mutatjuk be az embereknek a Bibliát, ahogyan olvassuk. Vigyétek el a Bibliát minden otthonba és igyekezzetek felébreszteni lelkiismeretüket világos kijelentései által. Ismételjétek meg előttük a Megváltó szavait: „Tu-

dakozzátok az Írásokat!” (Jn 5:39). Figyelmeztessétek őket, hogy fogadják el a Bibliát úgy, amint van. Könyörögjenek mennyei világosságért, és fogadják el minden drága fénysugarát és vállalják a következményeket félelem nélkül (5T 388).

Gyülekezetünk tagjai végezzenek több házról házra való munkát; tartsanak bibliaórát és terjesszék irodalmunkat! Kiegyensúlyozott, tökéletes keresztényi jellemet csak akkor fejleszthetünk, ha önzetlenül és örömmel munkálkodunk az igazság terjesztésében és támogatjuk Isten ügyét javainkkal. Vessünk „*minden vizek mellett*” (Ésa 32:20), és őrizzük meg szívünket Isten szeretetében. Munkálkodjunk, amíg nappal van és használjuk fel az Úrtól kapott javainkat, hogy elvégezzük legközelebb eső kötelességeinket. Végezzünk el hűségesen minden kezünk ügyébe eső munkát. Bármilyen áldozatra hívnak fel bennünket, tegyük meg vidáman. Amidőn „*minden vizek mellett*” vetünk, tapasztaljuk, hogy „*aki bőven vet, bőven is arat*” (2 Kor 9:6) [9T 126].

A vallás gyakorlati megnyilvánulás

[71] Ha nem tevékenykedünk komolyan a Mester szolgálatában, meghazudtoljuk hitvallásunkat. Csak a komoly, gyakorlati munkában megnyilvánuló kereszténység gyakorol hatást azokra, akik holtak törvényszegésükben és bűneikben. Az imádkozó, alázatos keresztények, akik cselekedeteikkel megmutatják, hogy leghőbb vágyuk az, hogy megismertessék a megmentő igazságot, amely minden embert megvizsgál, a lelkek gazdag aratását gyűjtik be Mesterük számára.

Semmi mentséget sem hozhatunk fel arra, hogy gyülekezeteink tagjainak hite oly lanyha és gyenge. „*Térjete vissza az erősséghez, reménységnek foglyai*” (Zak 9:12). Krisztusban erőt nyerhetünk. Ő a mi Védőügyvédünk az Atya előtt. Követőit sürgősen elküldi birodalmának minden részébe, hogy közöljék akaratát népével. Gyülekezetei között jár. Arra vágyik, hogy felemelje, megszentelje és megneemesítse követőit. Azoknak befolyása, akik igazán hisznek benne, élet illata lesz a világban. Jobb kezében tartja csillagait és célja az, hogy általuk a világra árassza világosságát. Így akarja népét előkészíteni a magasabb szolgálatra mennyei gyülekezetében. Egy nagy munkát bízott ránk. Végezzük el pontosan és odaadással! Mutassuk meg életünkkel, hogy mit tett értünk az igazság!

Önmegtagadásba, önfeláldozásba, rendkívüli erőfeszítésekbe és sok imába került, hogy a különböző misszióvállalkozásokat odáig fejlesszék, ahol most vannak. Fennáll a veszély, hogy a jelenlegi munkások meglehetősen pihennek erőtlenségükben, mert úgy érzik, hogy most nincsen oly nagy szükség önmegtagadásra és szorgalomra, oly kemény és nehéz munkára, mint amit a mű vezetői kezdetben végeztek. Azt gondolják, hogy az idők megváltoztak és azóta több anyagi javakkal rendelkezik Isten műve, ezért nem kell oly próbára tevő körülmények közé kerülniük, mint az üzenet hirdetésének kezdetén.

Azonban, ha ugyanazt a szorgalmat nyilvánítanák ki a mű jelenlegi szakaszában, mint kezdetben, akkor százszor többet végeznének, mint amit most látunk (6T 417-419).

Magasztos hitvallással bírunk, mert mint szombatünneplő adventisták azt valljuk, hogy megtartjuk Isten minden parancsolatát és várjuk Megváltónk eljövetelét. Isten a legünnepélyesebb figyelmeztető üzenetét bízta kicsiny, hűséges népére. Mutassuk meg szavainkkal és cselekedeteinkkel, hogy felismerjük a rajtunk nyugvó nagy felelősséget. Világosságunk oly fényesen ragyogjon, hogy az emberek lássák meg, hogy mindennapi életünkkel dicsőítjük Istent. Lássák meg, hogy kapcsolatban állunk a mennyei, örökös társai vagyunk Krisztusnak, hogy amikor eljön hatalommal és nagy dicsőséggel, hasonlókké legyünk Őhozá (4T 16).

Fejezet 8 — Itt vagyok, küldj el engemet!

A vég közel van. Az éjszakai tolvajhoz hasonlóan titokban, észrevétlenül közeledik. Adja az Úr, hogy ne aludjunk, mint mások, hanem vigyázzunk és legyünk éberek. Az igazság nemsokára dicső diadalt arat és Isten önkéntes munkatársai együtt győznek vele. Az idő rövid; az éjszaka nemsokára eljön, amidőn már senki se munkálkodhat. Azok, akik örvendeznek a jelenkori igazság világosságában, most közölik másokkal az igazságot. Az Úr felteszi a kérdést: „*Kit küldjék el?*” Azok, akik készek áldozatot hozni az igazságért, most felelnek: „*Itt vagyok Uram, küldj el engemet!*” Csak egy kis részét végezték el annak az evangélizáló munkának, amelyet Isten akaratára szerint el kell végeznünk szomszédaink és barátaink között. Országunk minden városában vannak olyanok, akik nem ismerik az igazságot. A tengeren túli széles világon is sok új terület van, amelyeknek földjét fel kell szántanunk és el kell vetnünk a magot. (Felhívás a lelkészekhez és a gyülekezetek tisztviselőihez, 1. old.)

A nyomorúságos idő küszöbén állunk és oly bajok elé nézünk, amelyekről nem is álmodunk. Az embereket egy ördögi hatalom a menny elleni háborúra vezeti. Az emberek szövetkeztek a sátáni hatalmakkal, hogy érvénytelenítsék Isten törvényét. E világ lakói gyorsan olyanokká válnak, mint Noé napjainak lakosai, akiket elsodort az özönvíz és Sodoma lakói, akiket mennyei tűz emésztett meg. Sátán hatalmasságai arra törekszenek, hogy az emberek gondolatait elvonják az örök valóságoktól. Az ellenség úgy intézi a dolgokat, hogy megfeleljenek céljának. Világi üzlet, játékok, a legújabb divat foglalja le az emberek gondolatait. A szórakozások és a haszontalan olvasmányok megrontják az emberek ítélőképességét. Az örök romlásba vezető széles úton hosszú menet halad. A világ, amely telve van erőszakossággal, mulatozással és részegséggel, magához vonja a gyülekezetet. Isten törvényét, az igazság mennyei zsinórmértékét érvénytelennek nyilvánítják (9T 42-43).

Vajon csak akkor akarunk szólni a végről szóló jövendölésekről, amikor már beteljesedtek? Mit érnek akkor már szavaink? Addig

várjunk, amíg Isten büntető ítéletei sújtják a törvénszegőket, és csak akkor akarjuk megmondani, hogyan kerüljük el azokat? Hol van Isten Igéjébe vett hitünk? Csak akkor akarjuk elhinni az Isten Igéjében kijelentett dolgokat, amikor már beteljesedtek? A világosság tiszta, ragyogó sugarakban áradt reánk és megmutatta, hogy az Urnak nagy napja közel van „Az ajtó előtt”. Olvassuk és értsük meg, mielőtt túl késő! (9T 20)

[73]

Szükség van képességeidre!

Az Úr nagy tervében mindenki számára van hely. Ő nem ad oly talantumokat, képességeket, amelyekre nincs szükség. Lehet, hogy a talantum kevés, de az Úrnak van helye számára. A hűségesen felhasznált egy talantum elvégzi azt a munkát, amit Isten akart elvégezni általa. Az egyszerű ember talantumára is szükség van a házról házra való munkában és ő többet végezhet ebben a munkában, mint a ragyogó képességű emberek (9T 37-38).

Ha az emberek Isten utasításai szerint használják képességeiket, akkor azok növekednek, gyarapodnak és mennyei bölcsességet nyernek, hogy milyen módon keressék meg az elveszetteket. Ha azonban a gyülekezet tagjai elhanyagolják Istentől kapott felelősségüket, hogy közöljék másokkal is a világosságot, akkor hogyan várják, hogy elnyerjék a mennyei kincseket? Ha a hitvalló keresztények nem érznek felelősséget, hogy megvilágosítsák a sötétségben levő embereket, ha nem közlik a kegyelmet és annak ismeretét, akkor csökken megkülönböztető képességük, többé nem értékelik a mennyei adományok gazdagságát és miután önmaguk se értékelik, nem tartják szükségesnek azt sem, hogy másoknak bemutassák.

Láthatunk nagy gyülekezeteket, melyeknek tagjai megismerték az igazságot. Sokan megelégednek azzal, hogy hallgassák az élet Igéjét, de nem közlik azt másokkal. Kevés felelősséget érznek a munka előrehaladása iránt és kevés felelősséget tanúsítanak az emberek üdvössége érdekében. Buzgók a világi dolgokban, de nem viszik be hitvallásukat munkájukba. Azt mondják: „A vallás vallás, az üzlet az üzlet!” Azt hiszik, hogy mindegyiknek megvan a maga helye, ezért azt mondják: „Válasszuk külön őket.” Alkalmaik, és kiváltságaik elhanyagolása miatt a gyülekezetek tagjai nem növekednek „a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak

ismeretében” (2Pt 3:18), ezért gyengék a hitben, fogyatékosak az ismeretben és gyermekek a tapasztalatokban. Nem vertek gyökereket és nem alapozódtak meg az igazságban. Ha ilyenek maradnak, az utolsó idők ármításai biztosan megcsalják, elhitetik őket, mivel nem bírnak lelki látással, hogy az igazságot megkülönböztessék a tévelygéstől (6T 424-425).

[74] **Isten reánk akarja árasztani Szentlelkének ajándékát**

Midőn a tapasztalt bibliamunkások rendkívüli erőfeszítéseket tesznek abban a környezetben, ahol gyülekezeteink tagjai élnek, akkor ünnepélyes kötelezettség hárul az ott élő hívőkre, hogy mindent megtegyenek, hogy egyengessék az utat az Úr munkája számára. Vizsgálják meg szívüket imádkozó lelkülettel; tisztítsák meg a Király országútját és tegyenek félre minden bűnt, amely akadályozná őket az Istennel és testvéreikkel való együttműködésben.

Éjszakai látomásokban szemléltették velem az Isten népe között végbemenő nagy reformációs mozgalmat. Sokan dicsőítették Istent. A betegek meggyógyultak és más csodák történtek. A másokért való imádkozás lelkülete nyilvánult meg, mint pünkösdi nagy napja előtt. Százak és ezrek látogatták a családokat és megnyitották előttük Isten Igéjét. A szíveket meggyőzte a Szentlélek ereje és a valódi megtérés lelkülete nyilatkozott meg. Mindenütt megnyíltak az ajtók az igazság hirdetése számára. A világot mennyei befolyás világította meg. Isten igaz, alázatos népe nagy áldásokat nyert. A hálaadás és dicséret hangját hallottam és olyan reformáció ment végbe, mint amelyet 1844-ben tapasztaltunk (9T 125-126).

Isten arra vágyik, hogy felüdítse népét a Szentlélek ajándéka által és újra megkeresztelje őket szeretetében. Nem szükséges, hogy a gyülekezet nélkülözze a Szentlelket. Krisztus mennybemenetele után a Szentlélek oly teljességgel és erővel szállt le a várakozó, imádkozó, hívő tanítványokra, hogy minden szívet elérte. Földünk a jövőben Isten dicsőségétől fog fényleni. Szent befolyás árad majd a világra azoktól, akik megszentelődtek az igazság által. A földet a kegyelem légköre fogja körülvenni. A Szentlélek munkálkodik majd a szívekben és bemutatja Isten dolgait az embereknek (9T 40).

Az Úr kész nagy munkát végezni azokért, akik hisznek Benne. Ha a gyülekezet tagjai felkelnek és elvégzik azt a munkát, amire

képesek és saját költségükön indulnak el a munkába, s mindegyik igyekszik a legtöbb lelket megnyerni Jézus számára, akkor sokan elhagyják majd Sátán seregét és Krisztus zászlaja alá sorakoznak. Ha Isten népe aszerint a világosság szerint cselekszik, amelyet e néhány szóban adott tanítás nyújt (Jn 15:8), akkor biztosan meg látjuk Isten szabadítását, üdvözítését. Akkor csodálatos lelki ébredések következnek. A bűnösök megtérnek és sok lélek csatlakozik a gyülekezethez. Ha szívünket egyesítjük Krisztussal és életünket összhangba hozzuk az Ő munkájával, akkor a Szentlélek, aki leszállt a tanítványokra pünkösdi napján, mireánk is kiárad (8T 246).

A késedelem veszélye

[75]

Éjszakai látomásokban egy nagyon megkapó jelenet vonult el előttem. Láttam, hogy hatalmas tűzgolyó esett némely szép hajlékra és azonnali pusztulásukat okozta. Hallottam, amint valaki ezt mondta: „*Mi tudtuk, hogy Isten büntetőítéletei fogják sújtani a földet!*” Mások aggódva mondták: „*Ha ti tudtátok, akkor miért nem mondtátok meg nekünk? Mi nem tudtuk!*” Mindenütt hasonló szemrehányó szavakat hallottam.

Nagy gyötrelemben ébredtem fel. Majd újra elaludtam és álmomban egy nagy összejövetelem voltam. Egy tekintélyes egyén szólt a csoporthoz, s egy világtérképet terített szét előttük. Azt mondta, hogy a térkép Isten szőlőjét ábrázolja, amelyet gondoznunk kell. Míelőtt a mennyből fény áradt valakire, másokra is rá kellett árasztania a kapott világosságot. Világosságot kellett gyűjtani sok helyen és ezekkel a világosságokkal ismét új világosságokat kellett meggyűjtani.

Ezeket a szavakat ismételték: „*Ti vagytok a földnek savai; ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyűjtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljenek mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fényljenek a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat*” (Mt 5:13-16).

Minden elmúló nap közelebb visz bennünket a véghez. Vajon közelebb visz bennünket Istenhez is? Vigyázunk-e imában mind-

azokkal, akikkel kapcsolatba kerülünk, akiknek szükségük van segítségünkre és vezetésünkre? Olyan lelkiállapotban lehetnek, hogy egy Szentlélektől ihletett, idejében mondott szó olyan lesz számukra, mint egy alkalmas és biztos helyre vert szeg. Némelyek közülük olyan helyre kerülhetnek, ahol már többé nem érhetjük el őket sohasem. Milyen befolyást gyakorolunk zárandoktársainkra? Milyen erőfeszítést teszünk, hogy megnyerjük őket Krisztusnak? (9T 27-28)

Amíg az angyalok visszatartják a négy szelet, képességeink szerint munkálkodnunk kell. Késedelem nélkül közölnünk kell üzenetünket. Bizonyítsuk be a mennyei világegyetemnek és ezen elfajult kor emberiségének, hogy vallásunk hit és erő, amelynek szerzője: Krisztus és az Ő Igéje: isteni kinyilatkoztatás. Emberek sorsa van mérlegen, akik vagy Isten országának alattvalói lesznek, vagy Sátán önkényuralmának rabszolgái. Mindenkinek bírnia kell azzal a kiváltsággal, hogy magáévá tegye az evangéliumban eléje tárt reménységet, azonban „*mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül?*” [76] (Róm 10:14). Az emberi családnak megújulásra, jellemének átalakulására van szüksége, hogy megállhasson Isten jelenlétében. A lelkek elveszendő állapotban vannak az uralkodó elméleti tévedések miatt, amelyek gátolják az evangélium üzenetét. Kik akarják teljesen odaszentelni magukat most, hogy Isten munkatársai legyenek? (6T 21)

Gyülekezeteink tagjai ma nagyrészen holtak törvényszegéseikben és bűneikben. Úgy jönnek-mennek, mint ajtó a sarkában. Éveken át elégedetten hallgatták a legünnepélyesebb, lélekemelő igazságokat, de nem valósították meg azokat gyakorlati életükben, ezért egyre jobban elvesztik fogékonyságukat az igazság iránt. A dorgálás és figyelmeztetés buzdító bizonyágtételei nem indítják őket bűnbánatra. A legdrágább üzenetek, amelyeket Isten édes zeneként küld hozzánk emberi ajkakon keresztül a hit általi megigazulás és Krisztus igazsága -, nem ébreszti fel bennük a szeretet és hála érzetét. Habár a mennyei Kereskedő kitárja előttük a hit és szeretet legdrágább ékszereit és felszólítja őket, hogy vegyenek Tőle „*tűzben megpróbált aranyat és fehér ruhákat*”, hogy öltözetük legyen és „*szemgyógyító irt*”, hogy lássanak (Jel 3:18), megkeményítik szívüket Vele szemben és langymeleg közönyösségüket nem cserélik fel Iránta való forró szeretetre és buzgóságra. Hitvallomásuk ellenére megtagadják a kegyesség erejét. Ha tovább is megmaradnak ebben az állapotban,

Isten elveti őket, mert alkalmatlanokká teszik magukat arra, hogy az Ő mennyei családjának tagjai legyenek (6T 426-427).

A gyülekezet tagjai gondoljanak arra, hogy az a tény, hogy neküket beírták a gyülekezet könyvébe, még nem menti meg őket. El kell nyerniük Isten tetszését, mint oly munkások, akik nem vallanak szegényt. Jellemük épületét napról napra Krisztus utasítása szerint kell felépíteniük. Őbenne kell maradniuk és állandóan gyakorolniuk kell hitüket Őbenne, így felnövekednek a teljes érettségig a Krisztusban és egészséges, vidám, hálás keresztényekké válnak, akik Isten vezetése mellett mindig tisztább világosságot nyernek. Ha nem szerzik meg ezt a tapasztalatot, akkor egykor keserűen panaszkodnak majd társaikkal együtt: *„Elmúlt az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg”* (Jer 8:20). *„Miért nem menekültem az erősségbe menedékül? Miért játszottam üdvösségemmel és miért cselekedtem a kegyelem Lelke ellen?”* (9T 48) Kedves testvéreim és testvérnőim, akik régóta azt állítjátok, hogy hisztek az igazságban! Eljárásotok összhangban van-e a mennyből nyert világossággal, kiváltságokkal és alkalmakkal? Komoly kérdés ez. Az Igazság Napja feltámadt a gyülekezetre, ezért a gyülekezet kötelessége, hogy világítson. Kötelessége mindenkinek, hogy előrehaladást tegyen életében. Akik kapcsolatban állnak Krisztussal, növekednek a kegyelemben, s Isten Fiaának megismerésében, egészen a teljes férfi és női kor mértékéig. Ha mindazok, akik azt állítják, hogy hiszik az igazságot, a legjobb képességeik szerint használták volna ki alkalmukat a cselekvésre, akkor erősek lennének Krisztusban. Bármi a foglalkozásuk - földművesek, iparosok, tanítók, vagy lelkészek -, ha teljesen odaszentelték volna magukat Istennek, akkor a mennyei Mester eredményes munkásai lehettek volna (6T 423).

[77]

A munkások képezék ki a tagokat

Nyilvánvaló, hogy az összes elhanyagolt prédikáció se fejleszthette ki a gyülekezetben az önmegtadó munkások nagy osztályát, ami a legsúlyosabb következményeket idézte elő az Úr művében. Örökkévaló jövőnk forog kockán. Gyülekezeteink emiatt elhervadnak, mert nem használták fel talentumaikat a világosság terjesztésére. A Mester tanításaihoz hasonló tanításokat kell adnunk, hogy mindenki gyakorlatilag hasznosítsa világosságát. A gyülekezet vezetői

válasszák ki a tehetséges tagokat és helyezték őket felelős tisztségekbe! Tanítsák meg őket, hogyan nyerhetik meg az embereket a dicső igazságnak! (4T 67)

A gyülekezet megszervezése után a lelkész azonnal állítsa munkába a tagokat és tanítsa meg őket, hogyan munkálkodhatnak eredményesen! A lelkész fordítson több időt a tagok kiképzésére, mint az Ige hirdetésére! Tanítsák meg népünket, hogyan közöljék másokkal a nyert ismereteket! Miközben az újonnan megtérteket meg kell tanítanunk, hogy kérjenek tanácsot azoktól, akik tapasztaltabbak a műben, ugyanakkor tanítsák meg őket arra is, hogy a lelkészt ne tegyék Isten helyébe!

A legnagyobb segítséget akkor nyújtjuk népünknek, ha megtanítjuk őket munkálkodni Istenért és arra is tanítjuk őket, hogy Istentől függjenek, ne a lelkészekről. Tanítsuk meg őket arra, hogy úgy munkálkodjanak, mint Krisztus; csatlakozzanak az Ő munkás seregéhez, és szolgáljanak Neki hűségesen (7T 19-20).

A tanítók munkálkodjanak a nép között és akkor példájukból tanulva mások is egyesülnek majd velük! A példa többet ér, mint a sok előírás (MH 49).

A gyülekezet lelki vezetői gondoljanak ki különböző módokat, amelyek alkalmat nyújtanak a gyülekezet minden tagjának, hogy Isten művének valamelyik ágában munkálkodjanak! Ezt nem mindig tették meg a múltban. A tervet nem mindig valósították meg, amelynek alapján minden tag képességét felhasználhatták volna a tevékeny szolgálatban. Csak kevesen ismerik fel, hogy milyen sokat veszítettünk ezáltal.

[78] Minden gyülekezetben vannak tehetséges tagok, akiknek táalentumait megfelelő munkával kifejleszthetjük, ami által nagy segítségül lesznek a munkában. Készítsünk jól megalapozott tervet munkásaink foglalkoztatására! Menjenek el kis és nagy gyülekezeteinkbe, és tanítsák meg a tagokat arra, hogyan munkálkodjanak a gyülekezet és a hitetlenek érdekében! Kiképzésre, nevelésre van szükség. Törekedjen mindenki szívvel-lélekkel arra, hogy értelmet szerezzen a jelenkori munka végzésére és képesítést nyerjen arra a munkára, amelyre a legalkalmasabb.

Gyülekezeteink építésére most oly bölcs munkásokra van szükség, akik felismerik és fejlesztik a gyülekezetben levő táalentumokat. A gyülekezeteket látogató munkások tanítsák meg a testvéreket a

missziómunka végzésének gyakorlati módszereire! Alakítsanak egy osztályt az ifjúság kiképzésére is! Képezzék ki az ifjú férfiakat és nőket, hogy munkások legyenek otthon, szomszédságukban, és a gyülekezetben! (Felhívás a lelkészekhez és a gyülekezet tisztviselőihez 1-2. oldal.)

A mennyei angyalok régóta várnak az emberi eszközökre, a gyülekezet tagjaira, hogy együttműködjenek velük az elvégzendő nagy munkában. Rád is várnak! Oly nagy a terület, oly mindent magába foglaló a terv, hogy minden megszentelt szívet munkára serkent, mint az isteni hatalom eszközeit (9T 46-47).

Ha a keresztyének összhangban munkálkodnának és egységben előrehaladnának a mennyei Hatalom irányítása alatt, az egy cél megvalósítása érdekében, akkor megmozdítanák a világot (9T 22).

Felhívást kell intéznünk mindazokhoz, akik a „*fő utakon*” haladnak, akik tevékeny részt vesznek a világ irányításának munkájában, a nép vezetőihez és tanítóihoz. Vigyünk tiszta és világos üzenetet azoknak, akik súlyos felelősséget viselnek a nyilvános életben: tanítóknak, ügyvédeknek, bírácoknak, állami tisztviselőknak és üzletembereknek! *„Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért?”* (Mk 8:36-37)

Sokat beszélünk és írunk az elhanyagolt szegényekről. Ne szenteljünk némi figyelmet az elhanyagolt gazdagokra is? Sokan reménytelennek látják ezt az osztályt és csak keveset tesznek, hogy megnyissák azoknak szemeit, akiket Sátán annyira elkápráztatott és elvakított, hogy kihagyták számításukból az örökkévalóságot. A gazdagok ezrei figyelmeztetés nélkül szállnak alá a sírba, mivel a látszat szerint ítélték meg és elkerülték őket, mint reményteleneket. Azonban bármily közönyösöknek látszanak megmutatták nekem -, hogy ezen osztály tagjainak legnagyobb részét lelki teher nyugtalanítja. A gazdagok ezrei lelki eledel után sóvárognak. Mindennapi életükben sokan érzik a hiányát valaminek, amivel nem bírnak. Közülük csak kevesen járnak templomba, mert érzik, hogy ott nem nyernek áldást. Az ott hallott tanítás nem érinti lelküket. Ne tegyünk-e érdekükben személyes erőfeszítéseket?

Sokan felteszik a kérdést: *„Nem nyerhetjük-e meg őket irataink által?”* Sok embert nem érhetünk el ily módon. Ezeket csak személyes erőfeszítés által nyerhetjük meg. Hagyhatjuk-e elveszni őket

figyelmeztetés nélkül? A régi időben nem így volt. Isten elküldte szolgáit, hogy megmondják a világ nagyjainak, hogy csak az Úr Jézus Krisztusban található lelki békét.

A mennyei Fenség lejött e földre, hogy megmentse az elveszett, elbukott emberiséget. Nemcsak a társadalom kivetettjeiért munkálkodott, hanem a világ tiszteletben álló nagyjaiért is. Bölcsen munkálkodott, hogy lelkeket nyerjen meg a magasabb osztály tagjai közül is, akik nem ismerték Istent és nem tartották meg parancsolatait.

Ugyanezt a munkát folytatták a tanítványok Krisztus mennybe-menetele után. Szívemet nagyon meghatotta az érdeklődés, amelyet az Úr tanúsított Kornélius iránt. Kornélius magas tisztséget viselt a római hadseregben, azonban a kapott világossággal összhangban járt el, ezért az Úr különleges üzenetet küldött számára a mennyből és egy másik üzenet által utasította Péter apostolt, hogy látogassa meg és világosítsa fel őt. Nagy bátorítást jelent számunkra munkánkban az, ha Isten gyengéd részvételére és szeretetére gondolunk azok iránt, akik keresik és imádkoznak a világosságért.

Sok személyt úgy mutattak be előttem, mint akik hasonlóak Kornéliushoz, akiket az Úr kapcsolatba akar hozni gyülekezetével. Ők rokonszenvet éreznek Isten parancsolattartó népe iránt, de még erősen fogva tartják őket e múltó világhoz húzó kötelékek. Nincs elég erkölcsi bátorságuk, hogy állást foglaljanak Isten egyszerű, szerény népe mellett. E lelkek megmentése érdekében különleges erőfeszítéseket kell tennünk, kísértéseik és felelős tisztségeik miatt.

A kapott világosság alapján tudom, hogy a határozott: „Meg van írva!” szavakkal kell szólnunk a világ befolyásos és tekintélyes embereihez, mert sáfárok ők, akiknek Isten fontos megbízatást adott. Ha elfogadják hívását, Isten felhasználja őket művében...

Némelyek különösen alkalmasak a magasabb osztály érdekében végzendő munkára. Keressék naponta az Urat és tanulmányozzák, hogyan nyerhetik meg e személyeket! Ne csak futó ismeretséget kössenek velük, hanem nyerjék meg őket személyes erőfeszítések és élő hit által. Tanúsítsanak mély szeretetet lelki üdvösségük iránt és igazán viseljék szívükön, hogy ezek az emberek megismerjék az Isten Igéjében feltárt Igazságot (6T 78-81).

Kiadóhivatali munkánkat Isten irányítása és különleges felügyelete alatt alapítottuk meg. Célja: egy különleges munka elvégzése. A h.n. adventistákat Isten választotta ki, mint különleges népet, akiket elkülönített a világtól. Az igazság hatalmas csákányával kivágta őket a világ kőbányájából és kapcsolatba hozta önmagával. Képviselőivé és követeivé nevezte ki őket a megváltás befejező munkájában. Az igazság legdrágább kincseit, amelyeket valaha emberekre bízta, a legünnepélyesebb és legfélelmetesebb figyelmeztetéseket küldte Isten általuk az emberekhez, és e munka végzésében egyik leghatásosabb eszköz: kiadóhivatalunk. Nyomdáinkból kikerülő kiadványainknak egy népet kell előkészítenie az Istennel való találkozásra (7T 138-139).

Ha egyik munka fontosabb lehet a másiknál, akkor sajtótermékeink terjesztése az, hogy rábírjuk az embereket a Szentírás tanulmányozására. Az a missziómunka, hogy bevisszük iratainkat a családokba, beszélgetve, imádkozva értük és velük, jó munka, amely ráneveli a férfiakat és nőket a lelkeszi szolgálatra (4T 390).

Irataink terjesztése az evangéliumi munkának egyik legfontosabb és legáldásosabb ága. Kiadványaink oly helyekre is eljuthatnak, ahol nem tarthatunk összejöveteleket. Ilyen helyeken a hűséges könyvevangélista tölti be a prédikátor szolgálatát. A könyvevangélista munkája által ezreknek mutathatjuk be az igazságot, akik más módon soha nem hallották volna meg.

Könyvevangélistáink jussanak el az ország különböző részeibe! E munka ugyanolyan fontos, mint a lelkeszi munka. A prédikátor és a néma, csöndes követ egyaránt szükséges az előttünk levő nagy munka elvégzéséhez (CM 8).

Isten a könyvevangélista munkát rendelte eszközül arra, hogy a könyveinkben levő világosságot közöljük az emberekkel. A könyvevangélisták legyenek meggyőződve annak fontosságáról, hogy a lehető leggyorsabban elvigyék az emberekhez azokat a könyveket, amelyek szükségesek lelki nevelésükhöz és felvilágosításukhoz!

[81] Ebben az időben az Úr megkívánja népétől e munka végzését. Mind-azok, akik odaszentelik magukat a könyvevangélista munkára, segítik hirdetni a világnak az utolsó figyelmeztető üzenetet. Nem mérhetjük fel e munka fontosságát, mert könyvevangélistáink erőfeszítései nélkül sokan soha nem hallanák meg a figyelmeztető üzenetet (6T 313).

Sajtótermékeink jussanak el mindenhova! Adjuk ki őket sok nyelven! Hirdessük általuk és a prédikátorok által a harmadik angyal üzenetét. Ti, akik hiszitek a jelenkori igazságot, ébredjete fel! Kötelességetek most, hogy behozzatok minden anyagi eszközt, amit lehet, hogy segítséget nyújtsatok azoknak, akiknek képességük van az igazság hirdetésére. A sajtótermékek eladásából befolyó jövedelem egy részét használják fel új iratok kiadására, amelyek megnyitják a vak szemeket és feltörik a szívek kemény talaját (9T 62).

Utasítást kaptam, hogy mindenütt, ahol az emberek előben hallják az üzenetet a prédikátoroktól, a könyvevangélisták is dolgozzanak, mivel az emberek akkor sem képesek a hallottakat mind megjegyezni, ha a prédikátor hűségesen hirdette is az üzenetet! Sajtótermékeink nemcsak azért fontosak, hogy meggyőzzék az embereket a jelenkori igazság fontosságáról, hanem azért is, hogy megalapozzák és megerősítsék őket az igazságban és felvértezzék őket a káros befolyások és tévtanok ellen. Az iratok és könyvek az Úr eszközei, hogy a jelenkori üzenetet állandóan a nép elé tárják. A lelkek megvilágosítása és az igazságban való megerősítése által sajtótermékeink sokkal nagyobb munkát végeznek, mint amit egyedül az Ige hirdetése által végezhetnének. A csendes követek, amelyeket könyvevangélistáink az emberek otthonában elhelyeznek, minden módon elősegítik az evangélium szolgálatát, mert a Szentlélek ugyanúgy befolyásolja a könyvek olvasóinak szívét, mint akik az Ige hirdetését hallgatják. Az angyaloknak ugyanaz a szolgálata kíséri az igazságot tartalmazó könyveket, mint a lelkész munkáját (6T 315-316).

Tanulóinkat segítve dolgozzunk ki bölcs terveket, hogy a könyvek terjesztése által megkereshessék iskolai költségeiket, ha akarják. Azok, akik ily módon eleget keresnek, hogy megfizessék valamelyik nevelőintézetünk költségeit, a legértékesebb gyakorlati tapasztalatokat szerzik, amelyek alkalmasakká teszik őket arra, hogy úttörő missziómunkát végezzenek más területeken (9T 79).

Amikor gyülekezeteink tagjai felismerik irataink terjesztésének fontosságát, akkor több időt szentelnek majd e munka végzésére (CM 7). Ameddig a próbaidő tart, addig alkalom lesz a könyevangélista munka végzésére is.

Testvéreim és Testvérmőim, az Úr kedvesen veszi tőletek, ha készségesen támogatjátok kiadóhivatalaink munkáját imáitok és anyagi javaitok által. Imádkozzatok minden reggel és este, hogy elnyerhessék Isten gazdag áldását! Ne támogassátok a velük kapcsolatos kritikát és panaszt! Zúgolódás és panasz ne hagyja el ajkaitokat! Gondoljatok arra, hogy az angyalok hallják szavaitokat! Lássá meg mindenki, hogy ezeket az intézeteket Isten rendelte! Akik saját érdekeiket keresve lekicsinylik azokat, számot adnak majd Istennek, aki elvárja, hogy minden dolgot, amely kapcsolatban áll az Ő művével, munkájával, tekintsünk szentnek (7T 182-183).

[82]

Fejezet 10 — Hit egy személyes Istenben

A végső elszámolás napján meglátjuk majd, hogy Isten mindnyájunkat név szerint ismert. Egy láthatatlan tanú figyelni életünk minden cselekedetét. Így szól Az, „*aki jár a hét arany gyertyatartó között: tudom (ismerem) a te dolgaidat*” (Jel 2:1-2). Tudja, milyen alkalmakat szalasztottunk el, milyen fáradhatatlanul kereste a jó Pásztor azokat, akik rossz útra tértek, hogy visszahozza őket a biztonság és békesség ösvényére. Isten ismételten hívogatta az élvhajászókat, újra és újra ráárasztotta ösvényükre Igéjének világosságát, hogy meglássák a veszélyt és megmeneküljenek. Azonban ők könnyelműen, tréfálkozva haladnak tovább a széles úton, míg végül letelik próbaidejük. Isten utai igazságosak és igazak, ezért amikor az ítéletet kimondják majd azokra, akiket híjával találunk, akkor minden száj elnémul (6T 435).

Az a hatalmas Erő, amely munkálkodik a természetben és fenn tart minden dolgot, nem valamilyen egy mindent átható alapelv, tevékeny energia, mint némely tudós állítja. Isten lélek, azonban mégis személyes Lény, mert az embert is saját képmására alkotta.

Isten kezének munkája a természetben nem maga Isten. A természet dolgai Isten jellemének kifejezései, amelyek által megértjük szeretetét, hatalmát és dicsőségét, azonban a természetet ne tekintsük Istennek. Az emberek művészi ügyessége nagyon szép dolgokat alkot, amelyek gyönyörködtetik a szemet és némi képet adnak a tervezőről, azonban az ember alkotása nem maga az ember. Nem az alkotás méltó tiszteletünkre, hanem az alkotó. Így mivel a természet Isten gondolatainak kifejezője, ezért nem a természetet, hanem a természet Istenét, Alkotóját kell felmagasztalnunk.

Az ember teremtésében egy személyes Isten tevékenysége nyilvánult meg. Midőn Isten az embert megalkotta az Ő képére, ember alakjának elrendezése tökéletes volt, de még nem volt benne élet. Akkor a személyes, Önmagától létező Isten életet lehelt a testbe és így az ember élő, lélegző, értelmes lény lett. Az emberi test minden szerve működésbe lépett. Az ütőerek, visszerek, a nyelv, a kezek, a

lábak, az érzékszervek, az agy, mind megkezdtek munkájukat bizonyos törvények uralma alatt. Az ember élő lélek lett. A személyes, egy Isten Jézus Krisztus által megteremtette az embert (Zsid 1:1-3), és értelemmel, erővel ruházta fel.

[84]

„Nem volt elrejtve előtted az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítottam, mintegy a föld mélyében. Látták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, amelyeken formáltatni fogtok, holott egy sem volt még meg közülök” (Zsolt 139:15-16).

Isten terve az volt, hogy az ember, a teremtés koronája, minden alacsonyabb rendű lény felett kifejezze az Ő gondolatait és kinyilatkoztassa, visszasugározza az Ő dicsőségét (8T 263-273).

Isten, az Atya, Krisztusban nyilatkoztatta ki magát

Isten, mint személyes Lény, Krisztusban nyilatkoztatta ki Magát. Jézus, az Atya Isten dicsőségének visszatükröződése, „*az Ő valóságának képmása*” (Zsid 1:3), emberi alakban élt a földön, személyes Megváltóként jött le világunkba, személyes Megváltóként ment fel a mennybe és közbenjár értünk. Isten trónja előtt szolgál érdekünkben, mint aki „*hasonló az ember Fiához*” (Jel 1:13).

Krisztus, a Világ Világossága eltakarta dicsőségének elkápráztató fényességét és eljött, hogy mint ember éljen az emberek között, hogy megismerkedjenek Teremtőjükkel, anélkül, hogy megsemmisüljenek. Istent nem látta soha senki, csak amennyire Krisztus kinyilatkoztatta Őt.

Krisztus eljött, hogy megtanítsa az embereket mindarra, amit Isten akarata szerint tudniuk kell. Fent a mennyben, a földön, a széles tengerben, vagy a vízesésben meglátjuk Isten kezeinek munkáját. Minden teremtett dolog bizonyosságot tesz hatalmáról, bölcsességéről és szeretetéről, azonban a csillagokból, a tengerből és a vízesésből nem ismerhetjük meg úgy Isten személyiségét, mint ahogyan megnyilatkozott Krisztusban.

Isten látta, hogy a természetnél világosabb kinyilatkoztatásra volt szükség, hogy az emberek elé tárja az Ő személyiségét és jellemét, ezért elküldte Fiát a mennyből e földre, hogy amennyire az emberi szemek elviselhetik, kinyilatkoztassa előttük a láthatatlan Isten természetét és jellemét.

[85] Ha Isten azt kívánta volna, hogy úgy ábrázolják Őt, mint aki személyesen a természet dolgaiban lakik - a virágban, a fában, a fűszálban, akkor vajon nem beszélt volna róla tanítványainak, amikor a földön járt? Azonban tanításaiban Krisztus soha nem beszélt így Istenről. Krisztus és tanítványai világosan tanították a személyes Isten létezésének igazságát.

Krisztus mindazt kinyilatkoztatta Istenről, amit az emberek elviselhettek anélkül, hogy megsemmisüljenek. Ő az isteni Világosság, a Megvilágosító. Ha Isten jónak gondolta volna, hogy más igazságokat is kijelentsen, mint amelyeket Krisztus által és írott Igéje által kinyilatkoztatott, megtette volna.

Krisztus hatalmat ad az embereknek, hogy Isten fiaivá legyenek

Tanulmányozzuk Krisztus szavait, amelyeket a felső teremben tanítványaihoz intézett a keresztfeszítése előtti éjszakán! Közeledett törvényszéki kihallgatásának órája, ezért igyekezett megvigasztalni tanítványait, akikre oly súlyos kísértés és próba várt.

A tanítványok még nem értették meg Krisztus szavait, amelyeket az Atyához való viszonyával kapcsolatban intézett hozzájuk. Sok tanítása még mindig homályos volt előttük. Sok olyan kérdést tettek fel, amelyek kinyilvánították tudatlanságukat Istennek hozzájuk való viszonyával és a jövő felőli érdeklődésével kapcsolatban. Krisztus azt akarta, hogy tisztább és világosabb ismerettel rendelkezzenek Istenről.

Midőn pünkösöd napján a Szentlélek kiáradt a tanítványokra, megértették azokat az igazságokat, amelyeket Krisztus példázatokban tárt eléjük. Megvilágosodtak előttük azok a tanítások, amelyek azelőtt titkok voltak számukra. Midőn a Szentlélek kitöltése után megértették az igazságot, szégyellték saját maguk által elgondolt elméleteiket. Feltevéseik és magyarázataik balgaságok voltak a mennyei dolgok ismerete mellett, amelyet most elnyertek. A Szentlélek vezette őket és sötét értelmükbe világosság ragyogott.

Azonban a tanítványok még nem nyerték el Krisztus ígérének teljes megvalósulását. Elnyerték mindazt az ismeretet, amit elviselhettek, azonban az Atyáról való teljes ismeretüket, amit Krisztus közölni akart velük, csak később nyerhették el. Így van ez ma is.

Isten-ismeretünk részleges és nem tökéletes. Midőn a küzdelem befejeződik és Krisztus elismeri, megvallja az Atya előtt hűséges munkásait, akik e bűnös világban igaz bizonyosságot tettek Róla, akkor világosan megértik mindazt, ami most még titok előttük.

Krisztus magával vitte a mennyei királyi udvarokba megdicsőült emberi természetét. Azoknak, akik befogadják Őt, hatalmad ad, hogy Isten fiaivá legyenek és Isten magáévá fogadja őket, hogy Vele lakozzanak az örökkévalóságon át. Ha ebben az életben hűségesek Istenhez, akkor végül majd *„látják az Ő orcáját; és az Ő neve homlokukon lesz”* (Jel 22:4). Vajon mi más lehet a menny boldogsága, mint meglátni Istent? Milyen nagy öröm érheti a Krisztus kegyelme által megmentett bűnöst, mint az, hogy meglátja Istent és üdvözölheti Őt, mint Atyát?!

[86]

Isten személyes érdeklődése gyermekei iránt

A Szentírás világosan rámutat az Isten és Krisztus közötti viszonyra és ugyanolyan világosan tárja elénk mindegyikük személyiségét és egyéniségét.

Isten, Jézus Krisztusnak Atyja. Krisztus Istennek Fia, aki magasztos tisztséget nyert, amely egyenlővé tette Őt az Atyával. Betekintethetett Isten minden tervébe.

Ezt az egységet fejezi ki Krisztusnak az Ő tanítványaiért mondott imája: *„De nemcsak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédökre hisznek majd énbennem; Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nékem adtál, önékik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk: Én őbennök, és te énbennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettél”* (Jn 17:20-23).

Csodálatos kijelentés! A Krisztus és tanítványai között fennálló egység nem semmisíti meg egyikük egyéniségét sem. Egyek céljukban, gondolkodásukban és jellemükben, csak személyükben nem. Így egyek Isten és Krisztus...

Az ég és a föld a mi Istenünk rendelkezésére áll, és Ő tudja, hogy mire van szükségünk. Mi csak nagyon keveset látunk előre,

„de mindenek mezítelenek és leplezetlenek Annak színe előtt, akiről mi beszélünk” (Zsid 4:13). Isten a földi zűrzavarok felett ül királyiságában. Minden dolog nyitva áll isteni vizsgálata előtt és az Ő nagy és csendes örökkévalóságából elrendeli azt, amit gondviselése a legjobbnak lát.

Még egy veréb sem esik le a földre a mi mennyei Atyánk tudta nélkül. Sátán Istennel szembeni gyűlöletében gyönyörűségét találja még a néma teremtmények megsemmisítésében is, ezért csak Isten védő gondoskodása őrzi meg számunkra a madarakat, hogy megörvendeztessenek bennünket vidám énekükkel. Isten még a verebekről se feledkezik meg. „*Ne féljete azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok*” (Mt 10:31) [8T 263-273].

Fejezet 11 — A keresztények képviseljék Istent!

[87]

Isten azt akarja, hogy népe nyilvánítsa ki országának alapelveit, azért, hogy életükben és jellemükben bemutathassák ezeket az alapelveket. Azt kívánja, hogy különüljenek el a világ szokásaitól, eljárásaitól és szellemétől. Közel akarja vonni őket Önmagához, hogy tudathassa velük akaratát.

Isten ugyanazt a célt akarja elérni népe által ma, mint Izrael által, amikor kihozta őket Egyiptomból. Amikor a világ szemléli Isten jóságát, kegyelmét, igazságát és szeretetét a gyülekezetben, akkor az Ő jellemét mutatja be. Amikor így szemléltetik Isten törvényét életükben, akkor még a világ is felismeri azoknak felsőbbrendűségét, akik a föld minden népénél jobban szeretik, félik és szolgálják Istent.

Az Úr szemmel tartja népének minden tagját. Mindegyikkel megvan a terve. Célja az, hogy akik megtartják szent rendeléseit, egy kiváló nép legyenek. A Mózes által ihletett szavak ugyanúgy vonatkoznak Isten népére ma, mint a régi Izraelre: „*Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén*” (5Móz 7:6) [6T 9, 12].

A krisztusi jellem kifejtése

Krisztus vallása sohasem alacsonyítja le elfogadját; sohasem teszi őt durva, nyers, udvariatlan, önhitt, szenvedélyes vagy keményszívű emberré. Ellenkezőleg: megfinomítja ízlésünket, megnemesíti gondolatainkat és foglyul ejti azokat Krisztusnak. Isten eszményképe gyermekei számára magasabb, mint amit a legmagasztosabb emberi gondolat elérhet. Szent törvényében Isten az Ő jellemének másolatát adta.

A keresztényi jellem eszményképe: a Krisztushoz való hasonlóság. Az állandó előrehaladás útja nyitva áll előttünk. Egy célt kell elérnünk, egy meghatározott színvonalra kell eljutnunk, ami magába foglalja mind azt, ami tiszta, jó, nemes és magasztos. Állandóan

[88]

küzdjünk és haladjunk előre és felfelé a tökéletes jellem felé [8T 63-63].

Egyénenként azzá leszünk földi életünkben, és az örökkévalóságban, amivé szokásaink tesznek bennünket. Azoknak élete, akik helyes szokásokat fejlesztenek ki és hűségesen teljesítik kötelességüket, olyan lesz, mint a fénylő világosság, amely ragyogó fénysugarakat áraszt mások ösvényére. Ha azonban a hűtlenség szokásait ápoljuk, és megengedjük, hogy megerősödjenek bennünk a lanyhaság, restség és hanyagság szokásai, akkor földi életünk kilátásaira az éjféli sötétségnél is sötétebb felhő ereszkedik és kizár bennünket az eljövendő örök életből (4T 452).

Boldog az, aki figyel az örök élet Igéjére, mert így eljut minden igazságra az „igazság Lelkének” vezetésével. Nem tiszteli, nem szereti és nem dicsőíti őt a világ, de kedves lesz a menny szemeiben. *„Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt”* (1 Jn 3:1) [5T 439].

Élj bátran ma!

A szívedbe fogadott igazság bölccsé tehet téged az üdvösségre. Ha hiszed és engedelmeskedsz az igazságnak, akkor elegendő erőt nyersz a ma kötelességeinek teljesítésére, és próbáinak elviselésére. Holnapra még nincs szükséged kegyelemre. Érezned kell, hogy csak a ma áll előtted. Győzzél ma, tagadd meg magad ma, imádkozz ma, és arass győzelmeket Istenben ma! Körülményeink, a körülöttünk végbemenő mindennapi változások és Isten írott Igéje amely megkülönböztet és megvizsgál minden dolgot világosan megmutatja kötelességeinket, hogy mit kell tennünk napról napra. Ne engedd meg, hogy gondolataid helytelen irányba kalandozzanak, hanem inkább tanulmányozd naponta a Szentírást és teljesítsd a mindennapi élet kötelességeit, amelyek egyhangúnak és fárasztónak tűnhetnek előtted, azonban valakinek el kell végeznie azokat (3T 333).

Tekintetüket sokan a körülöttük uralkodó gonoszságra, hitehagyásra és gyengeségekre irányítják, és addig beszélnek ezekről a dolgokról, amíg szívük megtelik szomorúsággal és kétellyel. Gondolataik főként az őcsaló mestermunkájával foglalkoznak, ezért elvesztik szemeik elől a mennyei Atya hatalmát és végtelen szerete-

tét. Sátán éppen ezt akarja. Helytelen, ha gondolatainkban oly nagy hatalommal ruházzuk fel Sátánt, az igazság ellenségét, és oly keveset gondolunk Isten szeretetére és végtelen hatalmára. Beszéljünk Krisztus hatalmáról! Mi nem szabadít-hatjuk ki magunkat Sátán hatalmából. Isten azonban megmutatta a menekülés útját. Isten Fiának van hatalma arra, hogy megharcolja értünk a harcot és Őáltala, „...aki szeretett minket” (Jel 1:5), fölényes győzelmet arathatunk. [89]

Nem nyújt lelki erőt számunkra, ha állandóan töprengünk gyengeségünk és visszaesésünk felett, ha állandóan azon siránkozunk, hogy Sátán milyen hatalmas. Az értünk hozott áldozat hatásosságának magasztos igazságát meg kell alapoznunk szívünkben és elménkben, hogy „Isten mindenképpen üdvözítheti azokat”, akik teljesítik az Ő Igéjében felsorolt feltételeket. A mi munkánk az, hogy akaratunkat alárendeljük Isten akaratának. Krisztus engesztelő vére által isteni természet részeseivé, Isten gyermekeivé leszünk és azzal a biztosítékkal rendelkezünk majd, hogy Isten úgy szeret bennünket, mint az Ő egyszülött Fiát. Egyek vagyunk Krisztussal, arra megyünk, amerre Ő vezet bennünket. Neki van hatalma arra, hogy elűzze a sötét árnyakat, amelyeket Sátán vet ösvényünkre és akkor a sötétség és csüggedés helyett az Ő dicsőségének napfénye árad szívünkbe.

Kedves Testvéreim és Testvérnőim, szemlélés által változunk el. Midőn Isten és Megváltónk szereteténél időzünk, midőn szemléljük jellemének tökéletességét és hit által elfogadjuk Krisztus igazságát, akkor átváltozunk az Ő képmására. Mindezek tudatában ne gyűjtsük össze a kellemetlen képeket - a bűnöket, a romlottságot és csalódásokat -, Sátán hatalmának bizonyítékait! Ne függesszük fel ezeket a képeket emlékezetünk csarnokaiban! Ne beszéljünk róluk, ne szomorkodjunk miattuk mindaddig, amíg lelkünk megtelik csüggedéssel! A csüggedt lélek egy sötét test, amely nemcsak önmaga nem fogadja be Isten világosságát, hanem másoktól is elzárja azt. Sátán szereti szemlélni győzelmei képeinek hatását, amint általuk hitlenné teszi és elcsüggeszti az embereket (5T 741-745).

Mutasd be Istent önzetlen életeddel!

A legelterjedtebb bűn, amely elválaszt bennünket Istentől és amely olyan sok ragályos rendellenességet okoz: az önzés. Istennek viszonzásul csak önmegtagadás által adhatunk valamit. Magunk-

[90] tól semmit sem cselekedhetünk, azonban amikor Isten megerősít bennünket, képesek vagyunk jól cselekedni másokkal és így módon legyőzzük az önzés gonoszságát. Nem kell pogány országokba mennünk, hogy kinyilvánítsuk ama vágyunkat, hogy hasznos, önzetlen életünk által mindent Istennek szenteljünk. Tegyük meg mindent családi körünkben, a gyülekezetben, azokkal, akikkel kapcsolatba kerülünk és akikkel üzleti viszonyban állunk. Mindennapi életünkben is megtagadhatjuk magunkat és alárendelhetjük énjünket Istennek. Pál apostol elmondhatta: „*naponként halál révén állok*” (1Kor 15:31). A mindennapi meghalás az ének, az élet kis dolgaiban, győzőkké tesz bennünket. Felejtsük el önmagunkat azon törekvésünkben, hogy jól cselekszünk másokkal! Sok embernél határozott módon hiányzik a mások iránti szeretet. Ahelyett, hogy hűségesen végeznék kötelességeiket, inkább saját kényelmüket keresik.

A mennyben senki sem gondol majd önmagára, senki sem keresi a saját örömét, hanem mindenki igaz, tiszta szívből törekszik elősegíteni a körülötte élők boldogságát. Ha az új földön szeretnénk örvendezni a menny társaságában, akkor szükséges, hogy már itt a földön is a mennyei alapelvek uraljanak bennünket (2T 132-133).

Láttam, hogy túl sokat hasonlítjuk össze magunkat másokkal, és esendő halandókat választunk mintaképünknek, amikor van egy tévedhetetlen Mintaképünk. Ne szabjuk magunkat a világhoz, se az emberek véleményéhez, se ahhoz, amik voltunk az igazság elfogadása előtt! Hitünket és a világhoz való mostani helyzetünket azzal kell összehasonlítani, amivé lett volna, ha utunk állandóan előre és felfelé vezetett volna attól az időtől kezdve, amikor Krisztus követőinek valljuk magunkat. Ez az egyetlen biztonságos összehasonlítás, amit tehetünk; a többi összehasonlítás által megcsaljuk önmagunkat. Ha Isten népének erkölcsi jelleme és lelki állapota nem áll arányban a nyert áldásokkal és kiváltságokkal, akkor amidőn Isten angyalai megméri őket a mérlegen, ezt a jelentést teszik: „*Híjával!*” (1T 406)

A megbocsáthatatlan bűn

Mikor követi el valaki a Szentlélek elleni bűnt? Ha készakarva Sátánnak tulajdonítja a Szentlélek munkáját. Vegyük például, hogy valaki tapasztalja a Szentlélek különleges munkáját és meggyőző

bizonyítékkal bír, hogy munkája összhangban van a Szentírással. A Lélek is bizonytságot tesz a saját lelkével együtt, hogy a munka Istentől van, azonban később kísértésbe esik és visszautasítja a munka isteni jellegének minden bizonyítékát. Kijelenti, hogy az, amit azelőtt a Szentlélek munkájának ismert el, Sátán hatalma volt.

Isten a Szentlélek által munkálkodik az emberi szívben, és ha az emberek készakarva visszautasítják a Szentlelket, és azt állítják, hogy Sátántól ered, akkor elzárják azt az utat, amelyen át Isten érintkezésbe léphetne velük. Az Istentől kapott bizonyítékok elvetése által kizárják azt a világosságot, amely felragyogott szívükben, s így sötétségben maradnak. Így igazolják Krisztus szavait: „...*Ha azért a benned lévő világosság sötétség: mekkora akkor a sötétség?!*” (Mt 6:23). Azok a személyek, akik elkövették ezt a bűnt, egy ideig Isten gyermekeinek tűnhetnek fel, azonban bizonyos körülmények kifejlesztik jellemüket és megmutatják, hogy milyen lelkület van bennük. Akkor kiderül majd, hogy az ellenség oldalán állnak, az ő fekete zászlaja alatt (5T 634).

[91]

Krisztus megvallása, vagy megtagadása

A társaságban, a családban, vagy az élet bármely viszonyában, akár szűk, akár széleskörű a kapcsolatunk, sokféle módon megvallhatjuk, vagy megtagadhatjuk az Urat. Megtagadhatjuk Őt szavainkkal, amikor rosszat beszélünk másokról, ha balga beszéddel, könnyelmű tréfálkozással, hiábavaló, barátságtalan szavakkal, vagy az igazság elferdítésével az igazság ellen beszélünk. Szavainkkal elárulhatjuk, hogy Krisztus nincs bennünk. Jellemünkkel is megtagadhatjuk Őt, amikor szeretjük a kényelmet, elkerüljük az élet kötelességeit és terheit, amelyeket valakinek hordoznia kell helyettünk, ha mi nem hordozzuk. Megtagadhatjuk Őt kihívó ruházódásunkkal, a világhoz való hasonlósággal vagy urdvariatlan magaviseletünkkel. Ha ragaszkodunk saját véleményünkhöz, igyekezünk igazolni magunkat és megengedjük, hogy gondolatainkat szerelembeteg érzelműség uralja, és képzelt mostoha sorsunk és próbáink felett töprengünk.

Senki sem vallhatja meg Krisztust a világ előtt, ha nem él benne Krisztus lelkülete és gondolkodása. Nem közölhetjük másokkal azt, amivel önmagunk se bírunk. Beszélgetésünk és magatartásunk legyen valóságos és látható kifejezése a bennünk lakozó kegyelemnek

és igazságnak! Ha szívünk megszentelődött, engedékeny és alázatos, annak gyümölcsei kívülről is megláthatók, amelyek által a leghatásosabban vallhatjuk meg Krisztust (3T 331-332)

Megmutatták nekem a veszélyeket, amelyek népünket fenyegetik, hogy inkább a világhoz válunk hasonlóvá, mint Krisztus képmásához. Most állunk az örökkévalóság küszöbén, azonban a lelkek ellenségének célja az, hogy még messze gondoljuk az idők végét. Sátán minden elképzelhető módon támadja azokat, akik azt állítják, hogy megtartják Isten parancsolatait és várják Megváltójuk eljövetelét az ég felhőiben, nagy hatalommal és dicsőséggel. Arra indít, hogy messze gondoljuk ama napot, hasonlók legyünk a világhoz és utánozzuk szokásait.

Megrémültem, amikor láttam, hogy a világ szelleme uralja sok hívő szívét és gondolkodását, akik magasztos hitvallomást tesznek az igazságról, és önmaguknak kedveskednek, de az igazi kegyességet és feddhetetlenséget nem ápolják (4T 306).

Keresztényi feddhetetlenség

Minden üzleti vállalkozásodban légy szigorúan becsületes! Bármennyire csábít a kísértés, sohase csalj, sohase ferdítsd el az igazságot ravasz módon, a legkisebb mértékben sem! Természetes hajlamod kísértésbe hozhat, de egy hajszálnyira se térj le a becsületesség egyenes ösvényéről! Ha valamely dologban megállapodást kötsz, hogy valamit megteszel, de később látod, hogy a magad kárára kezdtél másnak, egy hajszálnyira se térj el alapelveidtől, hanem járj el megegyezések szerint!

A Biblia a legerősebb kifejezésekkel kárhoztatja a hamisságot, a hamis üzletkötést és becsstelenséget. Világosan megmondja, mi a helyes és mi a helytelen. Azonban láttam, hogy Isten népe az ellenség területére lépett. Engedtek kísértéseinek és addig követték csalásait, amíg megkülönböztető-képességük félelmetes mértékben eltompult. Az igazságtól és Isten követelményeitől való csekély eltérést nem tekintik nagy bűnnek, amikor pénzbeli nyereségről vagy veszteségről van szó. A bűn azonban bűn, akár a milliomos, akár a koldus követi

el. Azok, akik hamis úton szereznek vagyont, a kárhozatba döntenek magukat. Mindaz, amit megtévesztéssel vagy csalással szereznek, csak átkot hoz elfogadójukra (4T 311).

[93] Aki hamisságot mond vagy követ el, elveszti önbecsülését. Talán nem gondol arra, hogy Isten látja, s ismeri minden üzleti vállalkozását, hogy a szent angyalok figyelik indítékait, szavait, és jutalmát cselekedetei szerint nyeri el. Ha el is rejthetné gonosz cselekedeteit az emberek és az isteni felülvizsgálat elől, az a tény, hogy önmaga tud róla, lealacsonyítja gondolkodását és jellemét. Egy cselekedet még nem határozza meg a jellemet, de ledönti a korlátot, úgyhogy az illető könnyebben enged a következő kísértésnek és végül megszokja az igazság elferdítését és az üzletkötésben való becstelenséget, és megbízhatatlanná válik (5T 396).

A hívő becsületesebb üzletember

Egy becsületes ember, Krisztus zsinórmértéke szerint, megingathatatlan feddhetetlenséget nyilvánít ki. Megtévesztő súlyos és hamis mérlegek, amelyekkel némelyek a világiak közül igyekeznek előmozdítani saját érdekeiket, utálatosak Isten szemében. Azonban sokan, akik vallják, hogy megtartják Isten parancsolatait, hamis súlyokat és hamis mérleget használnak. Aki valóban kapcsolatban áll Istennel és igazán megtartja törvényét, életében kinyilvánítja azt, mert élete összhangban lesz Krisztus tanításaival. Becsületét nem adja el anyagi haszonért. Alapelveit biztos alapra építette, és a világi dolgokban való magatartása összhangban áll elveivel. Szilárd feddhetetlensége úgy ragyog elő, mint az arany a világ salakja és szemétje közül. A megtévesztést, a hamisságot, a hűtlenséget eltitkolhatjuk az emberek elől, de Isten szeme elől nem rejthetjük el. Isten angyalai, akik figyelik az emberek jellemének fejlődését és lemérik erkölcsi értéküket, feljegyzik a menny könyveiben azokat a kis vállalkozásokat is, amelyek kinyilvánítják jellemüket. Ha egy munkás mindennapi élethivatásában hűtlen és könnyen veszi munkáját, a világ nem ítéli meg őt helytelenül, ha vallását munkája és üzleti vállalkozása szerint ítéli meg.

Az a hit, hogy az ember Fia nemsokára eljön az ég felhőiben, az igaz keresztényt nem teszi hanyaggá és gondatlanná mindennapi munkájának végzésében. A Krisztus közeli eljövételét várók nem

lesznek tétlenek, hanem szorgalmasan végzik munkájukat. Munkájukat nem végzik gondatlanul és lelkiismeretlenül, hanem hűséggel, lelkiismeretesen és gyorsan. Azok, akik azzal áztatják magukat, hogy a földi dolgok iránt tanúsított figyelmetlenségük bizonyítja lelkiségüket és világtól való elkülönülésüket, nagyon tévednek. Igazságosságukat, hűségüket és feddhetetlenségüket a földi dolgok vizsgálják és próbálják meg. Ha hűségesek a kis dolgokban, hűségesek lesznek a nagy dolgokban is. Megmutatták nekem, hogy e téren sokan nem állják ki a próbát. Kifejlesztik igazi jellemüket a földi dolgok végzése közben, mert hűtlenséget, számító magatartást és becstelenséget tanúsítanak embertársaik kezelésében. Nem gondolnak arra, hogy e földi élet dolgaiban tanúsított magatartásuk dönti el jövő halhatatlan életüket, és hogy egy igaz jellem kifejlesztéséhez feltétlenül szükséges a legszigorúbb feddhetetlenség. Sok hitvalló keresztény langymelegségének oka a becstelenség. Nem állnak összekötetésben Krisztussal és megcsalják saját lelküket. Fájdalommal jelentem ki, hogy a becsületesség félelmetes mértékben hiányzik a szombatünneplő keresztényeknél.

[94]

Üzleti kapcsolat a világgal

Némelyek nem ügyesek a világi dolgok intézésében. Hiányzik belőlük a szükséges képesség és ezt Sátán kihasználja a maga előnyére. Ezek az emberek ne maradjanak tudatlanságban munkájukkal kapcsolatban! Legyenek elég alázatosak és tanácskozzanak testvéreikkel, akiknek ítélőképességében bízhatnak, mielőtt keresztülviszik terveiket! Felhívták figyelmemet e szövegre: „*Egymás terhét hordozzátok*” (Gál 6:2). Egyesek nem elég alázatosak ahhoz, hogy megengedjék, hogy azok tervezzenek helyettük, akik ítélőképességgel bírnak, míg végül saját terveiket követve bajba kerülnek. Akkor belátják, hogy szükségük van testvéreik tanácsára és ítélőképességére, de akkor már sokkal nehezebb a terhük, mint először volt. A testvérek ne menjenek a törvényszékre, ha elkerülhető, mert így nagy előnyt adnak az ellenségnek, hogy behálózza és zavarba hozza őket. Jobb, ha kiegyeznek, még ha bizonyos veszteséggel is.

Láttam, hogy nem tetszik Istennek, ha kezességet vállalunk a hitetlenekért. E szöveghez utasítottak: „*Ne légy azok közt, akik kézbe csapnak, akik adósságért kezkeskednek*” (Péld 22:26). „*Teljességgel*

megrontatik, aki kezes lesz idegenért; aki pedig gyűlöli a kezességet, bátorságos lesz” (Péld 11:15). A kezességet vállalók hűtlen sáfárok, mert azt ajánlják fel, ami nem az övék, hanem mennyei Atyjuké és Sátán készen áll, hogy segítse gyermekeit, hogy elragadják Isten gyermekeinek javait. A szombatünneplő hívők ne legyenek társas viszonyban a hitetlenekkel! Isten gyermekei túlságosan bíznak az idegenek szavaiban. Tanácsot és felvilágosítást kérnek tőlük oly dolgokban, amelyekben nem kellene. Az ellenség eszközeiül használja fel és munkálkodik e hitetlenek által, hogy megzavarja, és kivigye a hívőket Isten népe közül (1T 200-201).

A Szentírásban, a Bibliában az igazság gyémántjainak ezrei vannak elrejtve a felületes kutató elől. Az igazság bányája sohasem meríthető ki. Minél tovább kutatod a Szentírást alázatos szívvel, annál mélyebb lesz érdeklődésed és annál jobban érzed, hogy fel kell kiáltanod Pál apostollal: *„Óh Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az Ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az Ő útai!”* (Róm 11:33)

Krisztus és az Ő Igéje tökéletes összhangban állnak. Utat nyitnak mindazoknak, akik elfogadják, s engedelmeskednek Neki és készek járni a világosságban, amint Krisztus a világosságban van. Ha Isten népe cselekedné az Ő Igéjét, akkor már e földi gyülekezet is mennyország lenne. A keresztények éhesen, mohón tanulmányoznák a Szentírást. Vágyódnának arra, hogy szöveget szöveggel összehasonlítva elmélkedjenek a Szentírásról. Jobban sóvárognának az Ige világossága után, mint a reggeli lapok, folyóiratok, vagy regények után. Leghőbb vágyuk az lenne, hogy egyék az ember Fiának testét és igyák az Ő véré, aminek következtében életük átalakulna az Ige alapelveinek és ígéreteinek hasonlóságára. Az Ige tanításai olyanok lennének számukra, mint az élet fájának levelei; örök életre buzgó víznek kútforrásaivá válnának bennük. A kegyelem üdítő forrásai megelevenítenék lelküket és elfelejtetnének velük minden nehéz munkát és fáradtságot. Megerősödnének és felbátorodnának az ihletett Ige által (8T 193).

A Biblia széleskörű tárgyában és stílusában valami olyannal bír, ami mindenkit érdekel és mindenki szívéhez szól. Lapjain megtalálhatjuk a legősibb történelmet; az állam kormányzásának és a család irányításának alapelveit, amelyekhez emberi bölcsesség fel nem érhet. A legmélyebb bölcseletet, a legkedvesebb, legmagasztosabb, legszebb költészetet tartalmazza. A Biblia írásai mérhetetlenül értékesebbek az emberi szerzők termékeinél még ilyen szempontból nézve is; azonban a nagy központi gondolathoz való viszonyában tekintve: végtelenül szélesebb látókörrrel és értékkel bírnak, mint

az emberek művei. E gondolat világosságában szemlélve a Biblia minden tárgya új jelentőséget nyer. A legegyszerűbben kifejezett igazságok is oly alapelveket tartalmaznak, amelyek magasak, mint az ég és magukba zárják az örökkévalóságot (ED 125).

[96] Minden nap tanulj valami újat a Szentírásból! Kutasd, mint az elrejtett kincseket, mert az örök élet szavait tartalmazza! Imádkozz bölcsességért és értelemért, hogy megértsd e szent írásokat! Ha így cselekszel, új, dicső dolgokat találsz Isten Igéjében. Úgy érzed majd, hogy új és drága világosságot találtál az igazsággal kapcsolatos tárgyakban és így a Szentírást mindig jobban értékeled (5T 266).

Ha befogadod a Biblia igazságait, felemeli gondolataidat az alacsonyrendű földiességből. Ha Isten Igéjét, a Szentírást úgy értékelnek, mint kellene, akkor fiatal és öreg benső egyeneslelkűséggel és szilárd alapelvekkel bírna, hogy ellenállhasson a kísértéseknek (8T 319).

Tanulmányozd a Bibliát szorgalmasan és rendszeresen!

Szülők, ha úgy akarjátok nevelni gyermekeiteket, hogy Istennek szolgáljanak és jót cselekedjenek e földön, akkor a Bibliát válasszátok tankönyveteknek, mert feltárja Sátán ármánykodásait, ravasz csalásait. A Biblia az emberiség nagy felemelője, az erkölcsi gonoszságok dorgálója, felfedezője, helyesbítője, amely képesít bennünket a jó és a gonosz megkülönböztetésére. Bármit tanítanak otthon, vagy az iskolában, a Biblia, mint nagy nevelő álljon első helyen. Ha az első helyet foglalja el, akkor tisztelitek Istent, aki munkálkodni fog gyermekeitek megtérése érdekében. Az igazság és szépség gazdag bányája van e könyvben, ezért a szülők önmagukat hibáztathatják, ha nem ébresztik fel iránta gyermekeik mély érdeklődését.

Krisztus egyedüli fegyvere, amelyet az ellene támadó kísértő csalásaival szemben használt, ez volt: „*Meg van írva!*” (Mt 4:4, 7, 10). A Biblia igazságainak tanítása az a nagy és magasztos munka, amelyet minden szülőnek vállalnia kell. Kellemes, örömteljes lelkiállapotban tárd gyermekeid elé az igazságot, ahogyan Isten szólt. Mint apák és anyák, gyakorlati tanítás lehettek gyermekeitek számára mindennapi életetekben azáltal, hogy türelmet, kedvességet és szeretetet gyakoroltok irántuk, ami által magatokhoz láncoljátok őket. Ne engedjétek meg, hogy azt cselekedjék, ami nekik tetszik,

hanem mutassátok meg, hogy a ti feladatotok az, hogy cselekedjétek Isten Igéjét és az Úr intése és tanítása szerint neveljétek fel őket.

Családokban rendszeresen tanulmányozzátok a Szentírást! Ha minden földi dolgot elhanyagoltok is, ...ne feledkezzetek meg arról, hogy gyermekeitek lelkét tápláljátok az élet kenyerével! Lehetetlen felbecsülni annak jó eredményét, ha naponta egy órát, de legalább fél órát vidám társas együttlétben Isten Igéjének tanulmányozására szenteltek. Tegyétek a Bibliát saját magyarázójává és keressétek meg mindazokat a szövegeket, amelyek egy bizonyos tárgyról különböző időben és különböző körülmények között mondanak el valamit! Ne szakítsátok félbe otthoni tanulástokat telefonhívások vagy látogatások miatt. Ha az áhítat ideje alatt jönnek hozzátok, hívjátok meg őket, hogy vegyenek részt benne! Lássák meg, hogy fontosabbnak tartjátok Isten Igéjének megismerését a világi nyereségnél és élvezetknél.

[97]

Ha naponta szorgalmasan és imádkozó lelkülettel tanulmányozzuk Isten Igéjét, akkor naponta új és ragyogó fényben látunk meg valami szép igazságot (CG 510-511).

Ha gyermekeidet az Úr intése és tanítása szerint akarod felnevelni, akkor a Bibliát kell választanod vezetődnék. Krisztus életét és jellemét tárd gyermekeid elé követendő mintaképül. Ha hibát követnek el, olvasd fel nekik, mit mondott az Úr hasonló bűnökről. Állandó gondosságra és odaadásra van szükség ebben a munkában. Egyetlen gonosz jellemvonás, amit a szülők eltérnek és a tanítók nem helyesbítenek, az egész jellem eltorzulását és kiegyensúlyozatlanságát okozhatja. Tanítsátok meg gyermekeiteket arra, hogy új szívre van szükségük; új ízléssel és új indítékkal kell bírniuk. Segítséget kell kérniük Krisztustól és meg kell ismerniük Isten jellemét úgy, ahogyan Igéjében kinyilatkoztatta (CG 515).

Isteni megvilágosítás ígérete az olvasó számára

A Szentírás, isteni Szerzőjéhez hasonlóan olyan titkokat tartalmaz, amelyeket a véges emberek sohasem érthetnek meg teljesen. Gondolatainkat a Teremtőre irányítja, „*aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik*” (ITim 6:16). A Szentírás feltárja előttünk Isten szándékait, céljait, amelyek felölelik az emberiség történelmének minden korszakát, és amelyek csak az örökkévalóság korszakaiban

teljesednek be. A Szentírás felhívja figyelmünket azon végtelen mélységű és fontosságú tényekre, amelyek Isten kormányzására és az emberiség sorsára vonatkoznak.

A bűn bejövetele világunkba, Krisztus testté létele, a feltámadás és a Bibliában elének tárt sok más tárgy túlságosan mély titok az emberek számára ahhoz, hogy megmagyarázzák, vagy teljesen megértsék. Azonban isteni jellegükről, természetükről Isten elegendő bizonyítékot adott a Szentírásban, ezért ne kételkedjünk Igéjében, mivel nem tudjuk megérteni gondviselésének minden titkát.

[98] Ha a teremtett lények teljesen megérthetnék Istent és teremtett műveit, akkor nem fedeznének fel újabb igazságot, többé nem növekednének az ismeretben, nem fejlődne szívük, lelkük és gondolkodásuk. Isten nem lenne többé a legmagasabbrendű, és miután az emberek elérték az ismeret és teljesítmény legfelsőbb határát, többé nem haladhatnának előre. Hála Istennek, nem így van! Isten végtelen. Őbenne van a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse. Az emberek az örökkévalóságon át kutathatnak és tanulhatnak, mégse meríthetik ki az Ő bölcsességének, jóságának és hatalmának kincseit.

A Szentlélek vezetése nélkül állandóan hajlamosak vagyunk arra, hogy elferdítsük és félremagyarázzuk a Szentírást. Sokan nem nyernek áldást a Szentírás olvasásából, sőt határozottan kárukra szolgál. Ha a Szentírást ima és tisztelet nélkül nyitják meg, ha gondolatuk és szeretetük nem irányul Isten felé és nem állnak összhangban Isten akaratával, akkor lelküket elhomályosítják a kételyek, amelyek a Biblia olvasása közben még megerősödnek. Gondolataikat az ellenség uralja, s helytelen magyarázatokat sugall (6T 699-705).

A bibliatanulmányozás szeretete nem természetes

Öregek és fiatalok egyaránt elhanyagolják a Bibliát. Nem tanulmányozzák és nem teszik életük szabályává. Különösen a fiatalok követik el e hanyagság bűnét. Sokan szánnak időt más könyvek olvasására, de nem tanulmányozzák naponta a Bibliát, amely megmutatja az örök élet útját. A haszontalan történeteket érdeklődéssel olvassák, de a Biblia tanulmányozását elhanyagolják, pedig ez a könyv vezet el bennünket egy magasabbrendű, szentebb életre. Ha az ifjúság képzeletét nem rontotta volna meg a kitalált történetek

olvasása, akkor a Bibliát a legérdekfeszítőbb könyvnek tartanák (CT 138-139).

Mint oly nép, akik nagy világossággal bírunk, ápoljuk otthonunkban és társas életünkben felemelő, nemes szokásainkat, s szavainkat! Adjátok meg a Szentírásnak, mint Vezetőnek az Ő tiszteletreméltó helyét otthonotokban! Minden nehézségben tekintsétek tanácsadótoknak, minden eljárástok zsinórmértékének! Kedves Testvéreim és Testvérnőim! Meg vagytok-e győződve róla, hogy valódi sikert senki se érhet el a családi körben, ha Isten igazsága, az igazság bölcsessége nem foglalja el a fő helyet? Apák és anyák, minden erőttökkel törekedjete arra, hogy ne tekintsétek tehernek Isten szolgálatát! Az igazság ereje legyen otthonotokban egy megszentelő befolyás! (CG508-509)

Gyermekeiteket már kis korukban tanítsátok meg arra, hogy meghajoljanak Isten Igéjének követelményei előtt és fogadják el a Jézusban, mint Megváltójukban való hitet, hogy Ő megtisztítsa őket a bűn foltjaitól. Ezt a hitet tanítsátok naponta élőszóval és példátok által (5T 329).

[99]

A Biblia tanulmányozása megerősíti értelmünket

Ha az emberek úgy tanulmányoznák a Bibliát, ahogyan kellene, akkor éles értelemmel bírnának. A Biblia tárgyai, kifejezéseinek méltóságteljes egyszerűsége, a bemutatott nemes eszmék oly képességeket fejlesztenek az emberekben, amelyek máskülönben nem fejlődhetnének ki. A Bibliában határtalan terület nyílik a képzelet számára. A tanuló a Szentírás magasztos tárgyainak tanulmányozása után tisztább, emelkedettebb gondolatokkal és nemesebb érzelmekkel kerül ki jelképes ábrázolásainak társaságából, mintha bármely más emberi eredetű mű olvasásával töltene idejét, nem is beszélve a haszontalan könyvekről. Az ifjak nem érik el a legmagasabb fejlődési fokot, ha elhanyagolják a bölcsesség leggazdagabb forrását, Isten Igéjét. Annak oka, hogy miért találunk oly kevés nemes gondolkodású, szilárd, maradandó értékű embert, abban található, hogy nem félik és nem szeretik Istent és vallásuk alapelveit nem viszik át gyakorlati életükbe úgy, ahogyan kellene.

Isten azt akarja, hogy minden eszközt használjunk fel értelmünk ápolására és erősítésére... Ha többet tanulmányoznánk a Bibliát, és

jobban megértenénk igazságait, akkor sokkal felvilágosodottabb és műveltebb nép lennénk. A Biblia tanulmányozása által lelki erőt nyerünk (CG 507).

A Biblia tanításai életbevágó fontosságúak az ember sikeres előmenetelére az élet minden vonatkozásában. Feltárják azokat az alapelveket, amelyek a nemzet sikerének alapkövei, a család menedékei, amely elvek nélkül senki se lehet hasznos, boldog és tiszteletre méltó ember ebben az életben és nem remélheti a jövőben a halhatatlan életet. Nincsen olyan tisztség az életben, nincsen az emberi életnek olyan szakasza, amelyre a Biblia tanításai ne nyújtanának lényeges előkészületet (PP 599).

Krisztus az egész Bibliában

[100] Tárjuk az emberek elé Krisztusnak, a megfeszített Megváltónak hatalmát, hogy örök életet ad! Tárjuk eléjük, hogy az Ószövetség ugyan olyan evangélium jelképekben és árnyképekben, mint az Újszövetség az ő kibontakozott erejében. Az Újszövetség nem mutat be új vallást. Az Ószövetség se jelent olyan vallást, amelyet az Újszövetség felülmúl. Az Újszövetség az Ószövetség előrehaladása és kibontakozása.

Ábel hitt Krisztusban, akinek hatalma ugyanúgy megmentette őt, mint Pétert, vagy Saulust. Énok éppen úgy Krisztus képviselője volt, mint János apostol, a szeretett tanítvány. Énok Istennel járt, s eltűnt, mert Isten magához vette őt. Isten Énokra bízta Krisztus második eljövételének hirdetését. *„Ezekről is prófétáit pedig Énok, aki Ádámtól fogva a hetedik volt, mondván: Ímé eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, hogy ítéletet tartson mindenek felett”* (Júd 14-15). Az Énok által hirdetett üzenet és mennybe ragadtatása meggyőző bizonyíték volt mindazok számára, akik abban a korban éltek. Ezek a tapasztalatok érvek lehettek Methuselah és Noé számára is, hogy az igazak élve elragadtatnak a mennybe.

Isten, aki Énokkal járt, a mi Urunk Jézus Krisztus volt. Már akkor ugyanúgy a világ világossága volt, mint most. Az ő korában élőknek is voltak tanítóik, akik megtanították őket az élet útjára, mert Noé és Énok is keresztények voltak. Az evangéliumot megtaláljuk Mózes harmadik könyvének előírásaiban is. Isten most ugyanúgy

engedelmességet kíván, mint akkor. Milyen fontos, hogy megértsük ezt!

Némelyek felteszik a kérdést: Mi az oka a gyülekezetben tapasztalható lelki szárazságnak, ínségnek? Válasz: „Megengedjük, hogy gondolataink eltérjenek az Igétől!” Ha Isten Igéjével úgy táplálkozunk, mint lelkünk eledelével, ha tisztelettel és alázattal kezeljük, akkor nem lenne szükség a sok és ismételt bizonyoságtételre, hanem elfogadnánk és gyakorolnánk a Szentírás egyszerű kijelentéseit (6T 392-393).

[101] **Fejezet 14 — Bizonyságtételek a gyülekezet számára**

Amikor a vég közeledik és a világnak adott utolsó üzenet hirdetése kiterjed, akkor a jelenkori üzenet elfogadói számára még fontosabb lesz a Bizonyságtételek természetének és befolyásának világosabb megértése, amelyet gondviselésében Isten kezdettől fogva összekapcsolt a harmadik angyal üzenetének munkájával.

A régi időkben Isten az apostolok és a próféták által szólt az emberekhez. A mostani időkben Lelkének Bizonyságtételei által szól hozzájuk. Isten még sohasem tanította népét komolyabban, az Ő akaratával és követendő eljárásukkal kapcsolatban, mint most. Isten nem azért adja a figyelmeztetéseket és dorgálásokat a h.n. adventisták között élő tévelygőknek, mintha életüket jobban hibáztathatná, mint a névleges hitvalló keresztények életét, ...hanem mivel nagy világossággal bírnak és Isten különleges, választott népének tartják magukat, akiknek szívébe Isten beírta az Ő törvényét.

Azokat az üzeneteket, amelyeket különböző személyek számára kaptam, gyakran leírtam számukra, nagyon sok esetben saját kérésükre. Ahogy munkám kiterjedt, ez volt feladatomban egyik fontos és legnehezebb része.

Egyik húsz évvel ezelőtti látomásomban utasítottak, hogy fejtsek ki általános alapelveket szóban és írásban és ugyanakkor soroljam fel bizonyos egyének bűneit, tévedéseit, az őket fenyegető veszedelmeket, hogy mindenki részesüljön figyelmeztetésben, dorgálásban és tanácsban. Láttam, hogy mindenkinek komolyan meg kell vizsgálnia saját szívét és életét, hogy meglássák, nem követték-e el ugyanazokat a hibákat, amelyeket másokban helyesbítettek és hogy a másoknak adott figyelmeztetések nem vonatkoznak e saját esetükre. Ha így áll a helyzet, akkor érezniük kell, hogy a tanácsok és figyelmeztetések különösen nekik szólnak és ugyanúgy kell alkalmazniuk önmagukra, mintha személyesen hozzájuk intézték volna azokat.

Isten megvizsgálja mindazok hitét, akik Krisztus követőinek vallják magukat; megvizsgálja mindazoknak őszinteségét, akik azt állítják, hogy komolyan meg akarják ismerni kötelességeiket. Isten

világosan eléjük tárja kötelességeiket és bőséges alkalmat ad nekik, hogy kifejlesszék azt, ami a szívükben van.

Az Úr megdorgálja és helyreigazítja azokat, akik azt állítják, hogy megtartják az Ő törvényét. Feltárja bűneiket és hibáikat, mivel el akar távolítani szívükből minden bűnt és gonoszságot, hogy elérjék a szentséget az Ő félelmében. Isten feddi, dorgálja és helyreigazítja őket, hogy nemesedjenek, szentelődjenek és finomodjanak és végül felmagasztalja őket az Ő trónjára (5T 654-662).

A Bibliához utasítják az embereket

Az írott Bizonyágtételek nem adnak új világosságot, hanem mélyen a szívekbe vésik a már kinyilatkoztatott igazságokat. A Szentírás világosan felsorolja az ember kötelességeit Isten és felebarátai iránt, azonban csak kevesen engedelmeskednek a kapott világosságnak. A „Bizonyágtételek” által Isten nem küld új világosságot hanem leegyszerűsíti a már kijelentett magasztos igazságokat és az Ő általa választott módon tárja azokat az emberek elé, hogy általuk befolyásolja őket, hogy senkinek se legyen mentsége. A Bizonyágtételek nem alacsonyítják le Isten Igéjét, hanem felmagasztalják, és az embereket a Szentíráshoz vezetik, hogy az igazság egyszerűségének szépsége mindenkire hatást gyakoroljon (5T 665).

A Szentlelket nem azért nyertük és nem is nyerhetjük el azért, hogy helyettesítse a Bibliát, mert a Szentírás kifejezetten állítja, hogy Isten Igéje az a mértékegység, amellyel minden tanítást és tapasztalatot meg kell vizsgálnunk... Ésaías próféta kijelenti: „*A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnalok*” (Ésa 8:20) [GC VII].

J. testvér megzavarja az emberek gondolatait, amikor úgy tünteti fel azt a világosságot, amit Isten a Bizonyágtételek által adott, mint Isten Igéjének kiegészítését, ami által hamis megvilágításban állítja be a dolgot. Isten úgy látta helyesnek, hogy az emberek figyelmét az Ő Igéjére irányítsa, hogy azt jobban megértsék. Isten Igéje képes megvilágítani a leghomályosabb elmét, és mindazok megérthetik, akik vágyakoznak megérteni. Mindazonáltal némelyek, akik azt állítják, hogy tanulmányozzák a Szentírást, egyenes ellentétben élnek legvilágosabb tanításaival. Azért, hogy senkinek se legyen mentsége, Isten határozott és világos bizonyágtételeket adott, amelyek által

[103] visszaviszi őket Igéjéhez, amelynek követését elhanyagolták. Isten Igéje bőven tartalmaz általános alapelveket a helyes életszokások kialakítására. Az általános és személyes Bizonyságtételek célja éppen az, hogy felhívja a figyelmet ezekre az alapelvekre.

A Bibliát körülvettem sok „*Bizonyságtétellel*” a gyülekezet számára, amelyeket Isten az Ő népének adott. A Bizonyságtételek majdnem mindenki esetével foglalkoznak és rámutatnak azokra a bűnökre, amelyeket el kell hagyniuk. Megtalálhatjuk benne a kívánt tanácsokat, amelyeket más esetekre adtak ugyan, de hasonlóak az ő esetükhöz. Istennek úgy tetszett, hogy pontról pontra fokozatosan vezessen benneteket.

Azonban közületek csak kevesen tudják, mit tartalmaznak a Bizonyságtételek. Mivel elhanyagoltátok Isten ihletett könyvének megismerését, ezért egyszerű, nyílt Bizonyságtételekben igyekezett elérni benneteket, hogy életeteket alakítsátok át Isten Igéjének szent, tiszta és magasztos tanításai szerint (5T 663-665).

A Bizonyságtételeket gyümölcsseikről ítéljétek meg

A Bizonyságtételeket gyümölcsseikről ítéljétek meg. Milyen lelkiület uralja tanításukat? Milyen eredményt hozott befolyásuk? Mindazok, akik tanításuk szerint akarnak cselekedni, megismerhetik e látomások gyümölcsseit. Isten helyesnek látta, hogy megvizsgálják a Bizonyságtételeket, és megerősítsék Sátán erőinek támadásai és a Sátán munkáját támogató emberek befolyása ellen.

Két eset lehetséges: Isten vagy tanítja népét, megdorgálja hibáikat és megerősíti hitüket, vagy nem. Ez a munka vagy Istentől van, vagy nem. Isten semmit sem tesz együtt Sátánnal. Munkám vagy Sátán pecsétjét viseli, vagy nem. E dologban nincs félmunka. A Bizonyságtételek vagy Istentől vannak, vagy az ördögtől.

Amikor az Úr kijelentette magát nekem a prófétaság Lelke által, elvonult előttem a múlt, a jelen és a jövő. Olyan arcokat mutattak be, amelyeket sohase láttam és évek múlva felismertem, amikor a valóságban megláttam őket. Álmomból felébredve élénken felidéződtek emlékezetemben, akiket előzőleg bemutattak valamikor, és éjszaka levelet írtam, amely bejárta a földet és éppen a legválságosabb időben érkezett meg, amikor Isten művét nagy szerencsétlenségtől mentette meg. Ez volt munkám hosszú éveken át. Egy erő arra kényszerített,

hogy dorgáljam és feddjem a helytelenségeket, amelyekre nem is gondoltam. Vajon ez a munka Istentől van-e vagy Sátántól? (5T 671)

Sátán célja az, hogy kételyt ébresszen

[104]

A Bizonyoságtételeket sok esetben teljesen elfogadják, aminek eredményeképpen a bűnt és szenvedélyeket legyőzik és az Istentől kapott világossággal összhangban azonnal reformáció indul meg. Más esetekben tovább ápolják a bűnös szenvedélyeket, visszautasítják a Bizonyoságtételeket és sok hamis kifogást hoznak fel, hogy miért nem fogadták el azokat. Az igazi okot azonban nem mondják meg, ami az erkölcsi bátorság és akarat hiányából fakad, mert nem erősítette és irányította őket Isten Lelke, hogy elhagyják káros szokásaikat.

Sátán kételyeket sugallhat és kifogásokat találhat ki az Istentől küldött időszerű Bizonyoságtételek ellen, így sokan erénynek, a műveltség jelének tartják, hogy hitetlenséggel fogadják, kételkedjenek, vagy elferdítsék azokat. Akik kételkedni kívánnak, elég alkalmat találnak rá, mert Isten nem távolítja el a kételkedés minden lehetőségét. Isten bizonyítékot ad, amelyet gondosan meg kell vizsgálni alázatos, tanulékony lélekkel és a bizonyítékok alapján mindenkinek döntenie kell. Isten elegendő bizonyítékot ad az őszinte lélek számára, hogy higgyen, aki azonban nem hajlik meg a bizonyítékok súlya alatt, mivel néhány dolgot nem tud megmagyarázni, a hitetlenség és a kételyek hideg, fagyos légkörében marad és hite hajótörést szenved.

Sátán terve az, hogy elgyengítse Isten népének hitét a Bizonyoságtételekben. Sátán tudja, hogyan támadjon. Befolyásolja az emberek gondolatait, hogy féltékenységet és elégedetlenséget keltsen a mű vezetői ellen. Azután kétségbe vonják a lelki ajándékokat, és a látomások által közölt tanításokat semmibe veszik. Majd kételkednek hitünk lényeges pontjaiban, álláspontunk oszlopaiban, végül a Szentírásban is, és elindulnak a romlásba vezető lejtő útján. Ha kételkednek és feladják a Bizonyoságtételeket, amelyekben egykor hittek, Sátán tudja, hogy a megtévesztettek nem állnak meg itt, ezért erőfeszítéseit megkettőzve nyílt lázadásba sodorja őket, amely gyógyíthatatlan és megsemmisüléssel végződik. Ahogy Isten művével kapcsolatban helyt adnak a kételkedésnek és hitetlenségnek, ápolják a bizalmatlanság és emésztő féltékenység érzelmeit, előkészülnek

a teljes megtévesztésre. Keserű érzéssel támadnak azokra, akik feltárják tévedéseiket és megfeddik bűneiket. Nemcsak azok forognak veszélyben, akik nyíltan elvetik a Bizonyságtételeket, hanem azok is, akik kételyeket ápolnak velük szemben. A világosság semmibe vevése azonos annak elvetésével, visszautasításával.

[105] Ha elveszted bizalmadat a Bizonyságtételekben, elsodródsz a Biblia igazságaitól is. Attól félek, hogy sokan a kételkedés álláspontjára helyezkednek, ezért lelki üdvösségtekért érzett aggodásomban figyelmeztetek benneteket. Hányan fogadják majd el a figyelmeztetést? (5T 672-680)

A Bizonyságtételekben való járatlanság nem mentség

Sokan teljesen ellentétben járnak azzal a világossággal, amelyet Isten adott népének, mivel nem olvassák azokat a könyveket, amelyek a világosságot tartalmazzák intésekben, dorgálásokban és figyelmeztetésekben. A világ gondjai, a divat szeretete, a vallásosság hiánya elfordította az emberek figyelmét attól a világosságtól, amelyet Isten oly kegyelmesen adott. Ugyanakkor a tévelygést tartalmazó könyvek és iratok elterjednek az egész földön. A kételkedés és hitetlenség mindenhol növekszik. Az Istentől áradó drága világosságot véka alá rejtik. E hanyagságáért Isten felelősségre vonja népét. Számot kell adniuk Neki a világosság minden sugaráért, amelyet ösvényükre árasztott, akár felhasználták az Ő ügyének előmenetelére, akár visszautasították, mivel kellemesebb volt számukra saját hajlamaik követése.

A Bizonyságtételeket vigyék be minden szombatünneplő családba. A testvérek ismerjék meg értékét. Buzdítsák őket, hogy olvassák azokat. Nem a legbölcsebb terv, hogy e könyvek árát oly alacsonyra szállították le és hogy csak egy sorozat van a gyülekezetben. Legyenek meg minden család könyvtárában és olvassák el gyakran azokat! Tegyük őket olyan helyre, ahol sokan olvashatják! (5T 681)

Megmutatták nekem, hogy a figyelmeztető, bátorító és dorgáló Bizonyságtételek iránt tanúsított hitetlenség elzárja a világosságot Isten népétől. A hitetlenség annyira bezárja szemeiket, hogy nem ismerik fel állapotukat. Azt gondolják, hogy Isten Lelkének dorgáló Bizonyságtételeire nincs szükségük, vagy nem nekik szól. Az

ilyeneknek van a legnagyobb szükségük az isteni kegyelemre és a lelki meglátásra, hogy felismerhessék hiányos ismeretüket a lelki dolgokban (5T 674).

A Bizonyágtételek helytelen használata

A kiadott Bizonyágtételek legelső száma figyelmeztetést tartalmazott a világosság helytelen használata ellen, amelyet Isten adott népének. Kijelentettem, hogy némelyek oktanul jártak el akkor, amikor hitükről bizonyágot téve bizonyítékot kértek tőlük, és hitüket nem a Bibliából bizonyították, hanem az én írásaimból olvastak fel. Láttam, hogy ez az eljárás következetlen volt és felébreszti a hitetlenek előítéletét az igazság ellen. A Bizonyágtételek nem bírhatnak súllyal azok előtt, akik semmit sem tudnak szelleméről. Ilyen esetekben ne hivatkozzunk rájuk.

[106]

A Bizonyágtételek használatával kapcsolatban időnként a következő figyelmeztetések hangzottak el:

Némely lelkész nagyon hátra maradt. Vallják, hogy hisznek a Bizonyágtételekben, de kárt okoznak azzal, hogy vasszabállyá teszik azok számára, akiknek még nincs tapasztalatuk azokkal kapcsolatban. Azonban ezek a lelkészek nem valósítják meg tanácsait gyakorlati életükben. Idézték mások számára azokat a Bizonyágtételeket, amelyeket önmaguk egészen semmibe vettek. Eljárásuk következetlen.

Láttam, hogy némelyek előnyükre használták fel azt a tényt, hogy Isten megmutatta mások bűneit és helytelenségeit. Szélsőségesen értelmezték a látomásban feltárt dolgokat és addig sürgették, erőltették, míg végül sokaknak hitét elgyengítették a látomásokban, amelyeket Isten mutatott, és elcsüggesztették a gyülekezetet (5T 669-670).

A Bizonyágtételek bírálgatásának veszélye

Egyik álmomban egy embercsoporthoz vittek, akik közül némelyek erőfeszítéseket tettek, hogy lerontsák a legünnepélyesebb figyelmeztető üzenetek hatását, melyeket adtam nekik. Így szóltak: „*Mi hiszünk White testvérnő Bizonyágtételeiben, amikor azonban olyan dolgokról beszél, amelyeket nem látott látomásban közvetlenül,*

akkor szavai nem jelentenek többet számunkra, mint bármelyik más személyé!” Ekkor reám szállt az Úr Lelke és felkelve megdorgáltam őket az Úr nevében.

Most, ha azok, akik ünnepélyes figyelmeztetést kaptak, így szólnak: *„Ez csak White testvérnő egyéni véleménye, ezért én tovább is saját nézetem szerint járok el!”* és továbbra is a figyelmeztetések ellenére cselekszenek, akkor ezzel kinyilvánítják, hogy megvetették Isten tanácsát. Isten megmutatta nekem, hogy ennek eredménye az, hogy ártnak Isten művének és romlást hoznak önmagukra is. Némelyek úgy akarják megerősíteni saját álláspontjukat, hogy a Bizonyágtételekből idéznek bizonyos kijelentéseket, amelyekről azt gondolják, hogy támogatják nézetüket és a lehető legmakacsabbul építenek rá. De azt, ami eljárásukat helyteleníti, vagy nem egyezik nézetükkel, White testvérnő saját véleményének nyilvánítják, megtagadják mennyei eredetét és saját véleményükkel egy színvonalra helyezik.

[107] Testvéreim, most arra kérlek benneteket, hogy ne álljatok közém és a nép közé! Ne zárjátok el a világosságot, amelyet Isten reájuk akar árasztani! Bírálataitokkal ne vegyétek el a Bizonyágtételek minden erejét, időszerűségét és hatalmát! Ne gondoljátok, hogy szétdarabolhatjátok azokat, hogy megfeleljenek saját elgondolásaitoknak, azt állítva, hogy Isten képességet adott nektek, hogy megkülönböztessétek a mennyből eredő világosságot a pusztán emberi bölcsesség kijelentéseitől. Ha a Bizonyágtételek nem Isten Igéje szerint szólnak, vessétek el, mert Krisztus és Beliál nem egyesülhetnek. Azonban Krisztusért kérlek, ne zavarjátok össze az emberek gondolatait emberi bölcselkedéseitekkel és kételyeitekkel! Ne tegyétek hatástalanná azt a munkát, amelyet az Úr akar végezni! Hiányos meglátástok és lelki megkülönböztető-képességetek által ne tegyétek Isten ezen eszközét botránkozás sziklájává, amelyben sokan megbotlanak, elbuknak és törbe esnek (5T 687-691).

Hogyan fogadjuk a dorgálást?

Azok, akiket a Szentlélek megfedd, ne támadjanak az alázatos eszköz ellen, mert nem tévedő halandó, hanem Isten szólt hozzájuk, hogy megmentse őket a romlástól. Az emberi természet nem szereti a dorgálást. Az Isten Lelkétől meg nem világosított ember nem ké-

pes felismerni a dorgálás szükségességét, vagy az áldást, amit hozni akar. Amikor az ember enged a kísértéseknek és a bűnnek hódol, akkor elméje elsötétedik, erkölcsi érzéke eltompul. Lelkiismeretének figyelmeztetéseit semmibe veszi és hangját már nem hallja oly világosan. Fokozatosan elveszti képességét a jó és rossz megkülönböztetésére és végül már nem látja meg Isten előtti valódi állapotát. Megtarthatja vallásának külső formáit és buzgón ragaszkodhat tanítéleihez, azonban nélkülözi annak lelkiületét. Állapotát így írja le az igaz Tanúbizonyág: „*Mivel ezt mondom: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen*” (Jel 3:17). Midőn Isten Lelke kijelenti dorgáló üzenete által, hogy ez az ő állapota, nem képes belátni, hogy az üzenet igaz. Most azért vesse el az üzenetet? Semmi esetre sem!

Isten elegendő bizonyítékot adott a Bizonyágtételek mennyei eredetéről és amikor elismerték, hogy Istentől vannak, akkor kötelesek elfogadni dorgálásait abban az esetben is, ha nem látják meg eljárásuk bűnösségét. Ha teljes mértékben felismerték állapotukat, mi szükség lenne a dorgálásra? Mivel nem ismerik állapotukat, ezért Isten kegyelmesen eléjük tárja, hogy megtérjenek és megreformálódjanak, megújuljanak, mielőtt túl késő lenne. Azokat, akik megvetik a figyelmeztetéseket, magukra hagyják vakságukban, hogy megcsalják önmagukat. Azonban azok, akik ügyelnek a figyelmeztetésekre, s buzgón igyekeznek megszabadulni bűneiktől, hogy elnyerjék a szükséges kegyelmet, megnyitják szívük ajtaját, hogy a drága Megváltó bejöhessen és náluk lakozzon. Akik a legszorosabb kapcsolatban vannak Istennel, azok megismerik hangját, amikor szól hozzájuk. A lelkiek felfogják, megértik a lelki dolgokat és hálásak Istennek, hogy feltárja hibáikat.

[108]

Dávid bölcsességet tanult Isten iránta tanúsított bánásmódjából, ezért alázattal hajolt meg a Mindenható fenyítéke alatt. Nátán próféta hű képet rajzolt Dávid igazi állapotáról, ami által felismertette Dáviddal saját bűneit és segített neki, hogy elhagyja azokat. Dávid szelíden elfogadta a tanácsot, megalázta magát Isten előtt és így szólt: „*Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket*” (Zsolt 19:8).

„*Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenek részesültek, akkor ...nem vagytok fiak*” (Zsid 12:8). Urunk így szólt:

„Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem” (Jel 3:19). „Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, (nehéznek) ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcsével fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak” (Zsid 12:11). Habár a fenyíték keserű, azonban egy szerető Atya keze adja, hogy az Ő szentségében részesüljünk (5T 682-683).

Minden keresztény kiváltsága, hogy ne csak várja, hanem sietesse is a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételét. Ha mindazok, akik vallják az Ő nevét, gyümölcsöt teremnének az Ő dicsőségére, milyen gyorsan bevetnék az egész világot az evangélium magvával! Az utolsó aratás gyorsan beérne és Krisztus eljönne, hogy begyűjtse a drága gabonát.

Testvéreim és Testvérnőim, könyörögjete a Szentlélekért! Isten ott áll minden ígérete mögött. Bibliáddal kezdedben mond: „*Úgy cselekedtem Uram, ahogy mondtad*”. Hivatkozom ígéretedre: „*Kérjete és adatik néktek; keressete és találtok; zörgessete és megnyittatik néktek*” (Mt 7:7). Krisztus kijelenti: „*amit könyörgésteekben kérte, higgyéte, hogy mindazt megnyerite, és meglészen néktek*” (Mk 11:24). „*És akár mit kérte majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőítessék az Atya a Fiúban*” (Jn 14:13).

Krisztus gyorsan szétküldi követeit birodalmának minden részébe, hogy közöljék akaratát szolgálival. Gyülekezetei között jár. Arra vágyik, hogy megszentelje, felemelje és nemessé tegye követőit. A benne hívők befolyása életnek illata lesz az életre e világban. A Megváltó így akarja előkészíteni népét a magasabb szolgálatra a mennyei gyülekezetben. Egy nagy munka elvégzését bízta reánk. Végezzük el hűségesen! Mutassuk meg életünkben, hogy mit tehet az isteni kegyelem az emberiségért! (8T 22-23)

A Szentlélek kitöltését egységnek kell megelőznie

Figyeld meg, hogy a Szentlélek azután áradt ki, miután a tanítványok már nem vetélkedtek egymással az első helyért, hanem eljutottak a tökéletes egységre. Egy akarat uralkodott közöttük. Minden nézeteltérést kiküszöböltek. A Lélek kitöltése után tett bizonyágtételük ugyanaz volt. Figyeld meg e szavakat: „*A hívők sokaságának pedig szíve lelke egy vala*” (Acs 4:32). A hívők egész gyülekezetét Annak Lelke lelkesítette, aki meghalt, hogy a bűnösök éljenek.

A tanítványok nem a maguk számára kérték az áldást, hanem a lelkek megmentésének terhe nehezedett szívükre. Az evangéliumot el kellett vinniük az egész földre, ezért imádkoztak az erő adományáért, amit Krisztus megígért. Azonban csak akkor áradt ki rájuk a Szentlélek, amikor ezrek tértek meg naponta.

Így történhet ma is. A keresztények tegyenek félre minden vetélkedést és szenteljék oda magukat az Úrnak az elveszettek megmentésére. Kérjék hittel a megígért áldást és elnyerik azt. A Lélek kitöltése az apostolok napjaiban a „korai eső” volt, amely dicsőséges eredményt hozott. A késői eső azonban bőségesebb lesz. Milyen ígéret szól azoknak, akik az utolsó napokban élnek? *„Térjete vissza az erősséghez, reménységnek foglyai! Ma is azt hirdetem néktek: kétszeresen megfizetek néked!”* (Zak 9:12). *„Kérjete esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporosót ad nékik, és kinek-kinek füvet a mezőn”* (Zak 10:1) [8T 20-21].

Használhatóságunk attól függ, hogy alárendeljük-e magunkat a Szentléleknek.

Isten nem kívánja, hogy saját erőnkkel végezzük el az előttünk levő munkát. Gondoskodott isteni segítségről minden szükségben, amelyben az emberi segítség semmit sem ér. Elküldi a Szentlelket, hogy segítsen szükségünkben, hogy megerősítse reménységünket és bizalmunkat; megvilágosítsa elménket és megtisztítsa szívünket. Krisztus gondoskodott róla, hogy gyülekezete egy átalakult közösség legyen, amelyet a menny fénye világít meg és feltámad rajta Immánuel dicsősége. Célja az, hogy minden keresztényt a világosság és békesség lelki légköre vegyen körül. Nincs határa az olyan személy használhatóságának, aki énjét félretéve megengedi, hogy a Szentlélek munkálkodjék szívében és teljesen Istennek szentelt életet él.

Mi volt az eredménye a Szentlélek kitöltésének pünkösdi napján? A Megváltó feltámadásának örömhírét a tanítványok elvitték a lakott föld végső határáig. Az apostolok szíve annyira telve volt mély és messzeterjedő jóakarattal, hogy ez kényszerítette őket, hogy menjenek el a föld végső határáig és tegyenek bizonyosságot. *„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében”* (Gál 6:14). Amikor hirdették az igazságot,

úgy, amint Jézusban van, az emberek engedtek az üzenet erejének. A gyülekezetbe mindenfelől özönlöttek a megtértek. A kiesett tagok visszajöttek. A bűnösök egyesültek a keresztyékekkel, hogy megkeressék a nagy értékű igazgyöngyöt. Az igazság ádáz ellenségei annak bajnokaivá lettek.

Beteljesedett a jövendölés: „...azon a napon olyan lesz köztök a legalábbvaló, mint Dávid, a Dávid háza pedig, mint az Isten, mint az Úrnak angyala ő előttök” (Zak 12:8). Testvérében minden keresztyén a szeretet és jóakarát isteni hasonlóságát látta. Egy érdek uralkodott közöttük. Egy törekvés múlt felül minden mást. A hívők egyedüli vágya az volt, hogy jellemükben kinyilvánítsák Krisztus képmását és munkálkodjanak országának kiterjesztéséért.

A Szentlélek ígérete ma ugyanúgy a mienk, mint az első tanítványoké. Isten ma is felruhazza a férfiakat és nőket mennyei erővel, mint azokat, akik pünkösöd napján hallották az üdvösség Igéjét. Az Ő Szentlelkét és kegyelmét ebben az órában is elnyerhetik mindazok, akiknek szükségük van Reá és szaván fogják Őt (8T 19-20).

[111]

A Szentlélek velünk marad mindvégig

Krisztus kijelentette, hogy a Szentlélek isteni jelenléte követőivel marad mindvégig. Ígéretét azonban nem értékelik úgy, ahogy kellene, ezért teljeseése se látható olyan mértékben, mint ahogy történhetne. A Szentlélek ígéretére keveset gondolnak, aminek várható eredménye lelki szárazság, lelki sötétség, hanyatlás és halál. Az emberek figyelmét kisebb jelentőségű dolgok kötik le, és így az isteni erő, amely szükséges a gyülekezet növekedéséhez, sikeréhez, és amely minden más áldást magával hoz, hiányzik, habár Isten végtelen bőséggel ajánlotta fel.

Az evangélium szolgálatát erőtelenné teszi a Szentlélek jelenlétének hiánya. Képzettség, képességek, ékesszólás, minden veleszületett és szerzett képesség birtokában, de a Szentlélek jelenléte nélkül az emberek egy szívet se érinthetnek és egy bűnöst se nyerhetnek meg Krisztusnak. Ha azonban kapcsolatban állnak Krisztussal, és bírnak a Szentlélek ajándékával, akkor a legszegényebb, legtudatlanabb tanítvány is oly erővel fog rendelkezni, amely megnyeri a szíveket. Isten csatornákká teszi őket, amelyeken át a legnagyobb befolyás árad szét a világegyetemben.

A tanítványokat Isten iránti buzgóságuk arra indította, hogy hatalmas erővel tegyenek bizonyosságot az igazságról. Vajon ne égen-e a mi szívünkben is ez a lelkesedés, azzal az elhatározással, hogy elmondjuk az embereknek a megváltó szeretetnek, a megfeszített Krisztusnak történetét? Vajon ne jöjjön-e el ma Isten lelke, válaszul komoly, kitartó imáinkra és ne töltse-e be az embereket erővel a szolgálatra? Akkor miért oly gyenge és lélektelen a gyülekezet? (7T 21-22)

[112] Ha a Szentlélek uralja gyülekezeteink tagjainak szívét, akkor gyülekezeteinkben sokkal magasabb színvonalú beszédet, szolgálatot és lelkeséget látunk majd. A gyülekezetek tagjait fel fogja üdíteni az élet vize és a munkások Krisztus vezetésével kinyilvánítják Mesterüket lelkületükben, szavaikban és cselekedeteikben. Egymást bátorítva nyomulnak majd előre a nagy befejező munkában, amelyben tevékenykednek. Egészséges növekedés áll majd be az egységben és szeretetben, amely bizonyosságot tesz az embereknek, hogy Isten azért küldte el Fiát e világra, hogy meghaljon a bűnösök megváltásáért. Az isteni igazságot felmagasztalják, és ahogy égő lámpaként világít, mindig jobban és jobban megértjük (8T 211).

Láttam, hogy ha Isten népe nem tesz erőfeszítéseket, hanem arra vár, hogy a felüdülés eljöjjön és eltávolítsa hibáikat, helyesbítse tévedéseiket, megtisztítsa őket testi és lelki tisztátalanságaiktól, hogy alkalmassá tegye őket a harmadik angyal hangos kiáltásában való részvételre, akkor híjával találják majd őket. A felüdülést és Istennek erejét csak azok nyerik el, akik elkészültek rá azáltal, hogy megtették azt, amit Isten megparancsolt nekik, vagyis megtisztították magukat „minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében vitték véghez megszentelődésüket” (2Kor 7:1) [T 619].

Fejezet 16 — Isten kapcsolata az emberrel legyen akadálytalan

[113]

Az agyidegek, amelyek fenntartják az érintkezést egész szervezetünkkel, az egyedüli eszközök, amelyek által a Menny kapcsolatban állhat az emberrel és befolyásolhatja benső életét. Mindaz, ami megzavarja az idegrendszer elektromos áramának keringését, gyengíti életerejét, aminek eredményeképpen az ember elméjének érzékenysége eltompul (2T 347).

Minden mértéktelenség megbénítja érzékszerveinket és annyira elgyengíti az agyidegeket, hogy az örökkévaló dolgokat nem értékeljük, hanem egy színvonalra helyezzük a közönséges dolgokkal. Elménk magasabbrendű erői, amelyeknek nemesebb dolgokat kellene szolgálni, az alacsonyrendű szenvedélyek rabszolgái lesznek. Ha fizikai szokásaink nem helyesek, akkor szellemi és erkölcsi erőink elgyengülnek, mert a test és a lélek (a fizikai és az erkölcsi) között szoros kapcsolat áll fenn (3T 5051).

Sátán ujjong örömeiben, amikor látja, hogy az emberiség mindig mélyebbre merül a szenvedésbe és nyomorúságba. Tudja, hogy akik rossz szokásokat ápolnak és beteges testtel bírnak, nem szolgálhatják Istent olyan lelkiismeretesen, kitartóan és odaadóan, mint egészséges, erős testtel. A beteg test befolyásolja az agyat. Istent értelmünkkel szolgáljuk. Az agy testünk székhelye, központja. Sátán ujjong örömeiben, amikor látja romboló munkájának eredményét abban, hogy az emberek olyan szokásoknak hódolnak, amelyek által tönkreteszik magukat és egymást; mert ily módon megrabolják Istent a neki járó szolgálattól.

Sátán állandóan arra törekszik, hogy az emberiséget teljesen uralja, amit legjobban az étvágyon keresztül ér el, ezért minden módon igyekszik felgerjeszteni az emberek étvágyát (T13-14).

[114]

Sátán legrombolóbb találmánya

Sátán összehívta angyalait, hogy kitaláljanak egy olyan módszert, amivel a legnagyobb kárt okozhatják az emberiségnek. Egyik javaslat a másik után hangzott el, míg végül maga Sátán gondolt ki egy tervet: a szőlőt, gabonát és más terményeket, amelyeket Isten táplálékul adott, méreggá változtatják, amelyek tönkre teszik az emberek testi, szellemi és erkölcsi erőit, érzékszerveit, és így Sátán teljesen uralja majd őket. Az alkohol hatása alatt az emberek mindenféle bűntényt elkövetnek. Sátán megrontja a világot romlott étvágyuknak kielégítése által, mert ráveszi őket az alkohol fogyasztására, aminek következtében mindig mélyebbre süllyednek (T 12).

Sátán foglyul ejti a világot az alkohol, a dohány, a kávé és a tea használata által. Az emberek a kábítószeres fogyasztása által megromlott Istentől kapott értelmüket, amelyet tisztán kellene tartaniuk. Értelmük már nem képes a helyes különbségtételre, mert az ellenség uralja. Az ember eladta értelmét oly dolgokért, amelyek örületbe kergetik őt. Nem tudja, nem érzi, mi a helyes (EV 529).

Isten bőkezűen megajándékozta javaival az embereket. Ha a Gondviselésnek e javait bölcsen és mértékletesen használnák fel, akkor a szegénységet, a betegséget és a szenvedést majdnem teljesen száműzhetnék a földről. Azonban sajnos azt látjuk, hogy az emberek gonoszsága Isten áldását mindenütt átokká változtatja.

Isten drága ajándékainak megromlása által azok követik el a legnagyobb bűnt, akik a föld termékeiből részegítő italokat készítenek. A tápláló gabonaneműeket, az egészséges, ízletes gyümölcsféléket olyan italokká változtatják, amelyek tönkretesznek, eltompítják érzékszerveinket és megzavarják agyunkat. E mérgek fogyasztása következtében a családok ezreit fosztják meg kényelmüktől, sőt még élelszükségleteiktől is. Megszaporodnak az erőszakosságok, bűntények, betegségek. A halál az áldozatok ezreit dönti az iszákosok sírjába (GW 385-386).

A részegítő bor

Az a bor, amelyet Krisztus vízből készített a kánai menyegzőn, tiszta, erjedetlen szőlőlé volt. Erről az erjedetlen borról mondja a

Szentírás: „Amikor mustot lelnek a firtben, ezt mondják: ne veszed el, mert áldás van benne” (Ésa 65:8).

„A bor csúfoló, a részegítő ital háborgó” (Péld 20:1). „Kinek jaj? kinek oh jaj? kinek versengések? kinek panasz? kinek ok nélkül való sebek? kinek szemeknek veressége? A bornál mulatóknak, akik mennek a jó bor kutatására. Ne nézd a bort, mily veres színt játszik, mint mutatja a pohárban az ő csillogását; könnyen alá csuszamlik, Végre, mint a kígyó, megmar, és mint a mérges kígyó, megcsíp” (Péld 23:29-32). [115]

Emberi kéz még nem festett élethűbb képet a részegítő italok áldozatainak lesüllyedt állapotáról és rabszolgaságáról. Habár a részegítő ital lesüllyeszti, lealacsonyítja az iszákost, azonban tudatára ébredve nyomorúságának, nincs ereje, hogy kiszabaduljon az alkohol töréből, így „újra keresi azt” (Péld 23:35).

A bor, a sör és az almabor ugyanúgy megrészegít, mint az erősebb italok. Vágyat ébresztenek az erősebb italok után és így megalapozzák a pálinkaivás szokását. A mértékletes ivás egy olyan iskola, amely az embereket ráneveli az iszákosságra, a részegségre. Azonban ezen enyhébb részegítő italok hatása oly észrevétlen, alattomos, hogy mielőtt az áldozat észrevenné a veszélyt, már rálépett az iszákosság országútjára.

Nincs szükségünk érvekre, hogy bemutassuk a részegítő italnak az iszákos emberre gyakorolt káros hatását. Mindenütt megtaláljuk az emberiségnek ezen elhomályosodott szemű, esztelen hajótöröttjeit, büszkén emlegetett művelt korunk szégyenfoltjait, akik gyalázatot, átkot és veszedelmet jelentenek minden országban (GW 385-386).

Az alkohol rabszolgává teszi az embert

Ha az ember a szeszes italok fogyasztásának hódol, önként vesz ajkaihoz olyan italt, amely az állat színvonala alá süllyeszti őt, akit Isten a saját képmására teremtett. Az alkohol megbénítja értelmét, eltompítja szellemi képességét, felizgatja állati szenvedélyeit, amelyeket a legaljasabb bűntények követnek (3T 561).

A részegítő italok hatása alatt az emberek olyan dolgokat cselekszenek, amelyektől egyébként visszariadtak volna, ha nem ízlelték volna meg az őrjítő mérget. Ha e folyékony mérge hatása alatt állnak

az emberek, Sátán uralja, irányítja őket és ők együttműködnek vele (TE 24).

Így működik Sátán, amikor arra csábítja az embereket, hogy eladják lelküket a szeszes italokért. Birtokába veszi az emberek testét, értelmét és lelkét és akkor már nem az emberek cselekszenek, hanem Sátán. Sátán kegyetlensége nyilvánul meg akkor, amikor a részeg férj megüti feleségét, akinek megígérte, hogy szeretni és védeni fogja élete végéig. Az iszákos ember cselekedetei Sátán erőszakosságát nyilvánítják ki. (MH 114).

[116] A szeszes italok fogyasztói Sátán rabszolgáivá teszik magukat. Sátán megkísérli azokat, akik a vasúton, a gőzhajón teljesítenek szolgálatot, akik felelősek a hajókért, vagy vonatokért, amelyek telve vannak olyan emberekkel, akik bálványozó szórakozásokra készülnek, hogy romlott étvágyuknak hódoljanak, elfeledkezve Istenről és törvényéről.

Ők nem láthatják előre, hogy mi fog történni velük. Az alkohol hatása alatt téves jelzést adnak és a vasúti kocsik összeütköznek, aminek következménye rémület, súlyos szerencsétlenség és halál. Ez az állapot mindig gyakoribb lesz.

Az iszákos átörökíti romlott hajlamait utódaira és rajtuk keresztül a következő nemzedékekre (TE 34,38).

A dohány lassan ölő méreg

A dohány egy lassan, alattomosan ható, nagyon veszedelmes méreg. Bármilyen formában használják, árt a szervezetnek. Mivel hatása lassú, és alig vehető észre, ezért annál veszedelmesebb. Először izgatja, majd bénítja az idegeket. Elgyengíti és elhomályosítja az agyat. Gyakran erőteljesebben hat az agyra, mint a részegítő italok. Hatása alattomosabb és nehezebben küszöbölhető ki a szervezetből. Használata felkelti az erősebb italok utáni szomjúságot és sok esetben megveti az iszákosság alapját.

A dohány használata kényelmetlen, kellemetlen, költséges, tisztátalan, beszennyezi használóját és bántó másokra.

A dohányzás kimondhatatlan kárt okoz a gyermekeknek és ifjaknak. A fiúk nagyon korán kezdenek dohányozni, akkor, amikor testük és lelkük a leginkább érzékeny a dohány hatása iránt, ezért az

aláássa fizikai erejüket, eltörpíti testüket, eltompítja értelmüket és megrontja erkölcsüket (MH 327-329).

A dohányzás utáni vágy nem természetes, hanem örökölt. A tea és kávé fogyasztása felkelti a dohányzás utáni vágyat. Az ízesítővel és fűszerekkel készített ételek gyulladásba hozzák a gyomrot, megrontják a vért és előkészítik az erősebb izgatószer útját (TE 58-59).

Az erősen fűszerezett húsételek, a tea, a kávé, amelynek fogyasztására némely anya rászoktatja gyermekeit is, felébreszti bennük az erősebb izgatószer utáni vágyat, mint amilyen a dohány; a dohányzás pedig növeli a részegítő italok utáni szomjúságot (3T 488-489).

A dohányfüst árt a nőknek és a gyermekeknek

[117]

A nők és a gyermekek szenvednek, ha kénytelenek beszívni a dohányfüsttel megfertőzött levegőt, vagy a dohányzó mérges leheletét. Azok, akik ebben a légkörben élnek, állandóan betegeskednek (5T 440).

Amikor a csecsemő belélegzi a dohány mérges kipárolgását, amelyet a dohányzó tüdeje és bőrének pórusai kidobnak magukból, a csecsemő szervezete megtelik méreggel. A dohány sok csecsemőre lassú méregként hat és befolyásolja agyát, szívét, máját, tüdejét, úgyhogy fokozatosan elhervad és elsorvad; másokra sokkal közvetlenebb hatást gyakorol. Görcsöket, rohamokat, bénulást és hirtelen halált okoz. A dohány rabszolgájának minden kilégzése megfertőzi körülötte a levegőt (TE 58, 59).

Az előző nemzedékek egészségtelen szokásai hatással vannak a mai gyermekekre és ifjúságra. A szülők átörökítik gyermekeikre a szellemi fogyatékoságot, testi gyengeséget, az idegrendszeri zavarokat, a természetellenes vágyakat, és ahogy a gyermekek folytatják ugyanezeket a szokásokat, megörökítik és növelik káros következményeiket (MH 328).

A kávé és a tea nem táplálja a szervezetet

A tea izgatószer és bizonyos fokú részegséget okoz. A kávé és egyéb népszerű italok hatása hasonló (Coca-Cola, Pepsi-Cola,

Dr. Pepper stb). Hatásuk eleinte üdítő, mert izgatják a gyomor idegeit, amelyek bizonyos fokú izgalmat, ingerületet közvetítenek az agyba, amely fokozott tevékenységre készíti a szívet és egy rövid életű, múló erőt közöl az egész szervezettel. Fogyasztója elfelejti fáradtságát és úgy érzi, hogy ereje megnövekedett. Értelme felfrissül, képzelete élénkebbé válik.

Ezen eredmények folytán némelyek azt gondolják, hogy teájuk és kávéjuk nagyon jót tesz nekik. Ez azonban tévedés. A tea és kávé nem táplálja a szervezetet. Hatása már azelőtt jelentkezik, mielőtt a szervezet megemésztené és felszívna, ezért ami erőnek látszik, az csak idegizgalom. Ha az izgatószer hatása elmúlt, a természetellenes erő csökken, aminek következménye megfelelő mértékű bágyadság és erőtlenség.

[118] Ezen idegizgatók további használata fejfájással, álmatlansággal, szívdobogással, emésztési zavarral, reszketéssel és egyéb kellemetlen tünetekkel jár, mert felemészti az életerőt. A kifáradt idegeknek pihenésre és nyugalomra van szükségük az izgalom és túlzott munka helyett (MH 326-327).

Némelyek visszaesnek és újra megkezdik a kávé és tea fogyasztását. Az egészség törvénye megszegőinek értelme eltompul és áthágják Isten törvényét (TE 80).

A kémiai gyógyszerek használata

A mérgező hatású gyógyszerek használata sok betegségnek és még komolyabb bajoknak veti meg alapját. Akik megbetegednek, sokan nem igyekeznek kikutatni a betegség okát. Fő gondjuk az, hogy megszabaduljanak a fájdalomtól és kellemetlenségtől.

A gyógyszerek használata által sokan életük végéig tartó betegséget szereznek, sőt sokan életüket is elvesztik, amelyet megőrizhettek volna természetes gyógymódok által. Azok a mérgek, amelyeket sok ún. gyógyszer tartalmaz, olyan szokásokat és vágyakat idéznek elő, amelyek megromtják mind a testet, mind a lelket. Sok népszerű gyógyszer, sőt némely orvosok által felírt gyógyszer is hozzájárul az alkohol, ópium és morfium szenvedélyének megalapozásához, amely rettenetes átkot hoz a társadalomra (MH 126-127).

A gyógyszerek szedése, ahogyan általánosságban gyakorolják, átkot jelent. Szoktassátok le az embereket a gyógyszerek szedéséről!

Mindig kevesebbet használjatok belőlük és támaszkodjatok inkább az egészségügyi szabályok betartására! Istentől származó orvosságok: a tiszta levegő, tiszta víz, megfelelő testgyakorlat, tiszta lelkiismeret. Azok, akik tovább fogyasztják a teát, kávé és húst, szükségét érzik a gyógyszerek szedésének, azonban sokan egy gramm gyógyszer nélkül is meggyógyulnának, ha engedelmeskednének az egészség törvényeinek. A kémiai gyógyszerek szedésére csak ritkán van szükség (CH 261).

Az adventisták legyenek példaképei a világnak!

Mi, a népek reformátorának, a világ világosság-hordozóinak, Isten hű őrállóinak valljuk magunkat, akik őrzünk minden utat, amelyen át Sátán hozzánk férhet kísértéseivel, hogy megrontsa étvágyunkat. Példánk és befolyásunk ereje támogassa az egészségügyi reform ügyét! Kerüljünk minden olyan szokást, amely eltompítja lelkiismeretünket és kísértésbe hoz bennünket! Ne nyissunk ki egyetlen olyan ajtót sem, amelyen át Sátán beléphet az Isten képmására alkotott ember lelkébe! (5T 360)

[119]

Egyetlen biztonságunk, hogy ne érintsük, ne ízleljük meg és ne vegyük kezünkbe a teát, a kávé, a bort, a dohányt, az ópiumot, a szeszes italokat stb. A mai nemzedék embereinek kétszeresen nagyobb szükségük van rá, mint az előző nemzedékeknek, hogy segítségül hívják az Isten kegyelme által megerősített akarat erejét, hogy ellenállhassanak Sátán kísértéseinek és a megromlott étvágy legkisebb kielégítésének. Azonban a mai nemzedék kevesebb önuralommal bír, mint az előzőek. Azok, akik ezen izgatószeres utáni vágy kielégítésének hódoltak, átvitték romlott kívánságaikat és szenvedélyeiket gyermekeikre, akiknek nagyobb erkölcsi erőre van szükségük, hogy ellenálljanak a sokféle kísértésnek. Egyetlen biztonságuk, hogy szilárdan kövessék a mértékletesség alapelveit és ne merészkedjenek a veszedelmes ösvényre.

Ha a keresztények felismernék a minden dologban való mértékletesség fontosságát, akkor asztaluknál elkezdett példájukkal segíthetnének azoknak, akik gyenge önuralommal bírnak, akik majdnem teljesen képtelenek ellenállni sóvárgó étvágyuknak. Ha felismerhetnénk, hogy azok a szokások, amelyeket ebben az életben kialakítunk, kihatnak örök érdekeinkre és hogy örökkévaló sorsunk függ szigo-

rúan mértékletes szokásainktól, akkor törekednénk az evésben és ivásban való szigorú mértékletességre. Példánk és személyes erőfeszítéseink által sok embert megmenthetünk a mértéktelenségtől, bűntől és haláltól. Testvérnőink sokat tehetnek a mások üdvösségéért végzett nagy munkában azáltal, hogy asztalukra csak egészséges, tápláló ételeket helyeznek. Drága idejüket azzal tölthetik, hogy figyelmezik gyermekeik étvágyát és ízlését, és kifejlesztik bennük a minden dologban való mértékletesség szokásait. Önmegtagadásra és a mások iránti jótéteményekre, jócselekedetekre buzdíthatják őket (3T 488-489).

Isten testet adott nektek, hogy gondozzátok és a legjobb állapotban őrizzétek meg az Ő szolgálatára és dicsőségére. Testetek nem a tietek. *„Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti”* (IKor 3:16-17) [2T 352-353].

A romlottság e korszakában, amikor a mi ellenségünk *„az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár; keresvén, kit elnyeljen”*, szükségem látom, hogy felemeljem figyelmeztető szavamat: *„Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne jussatok”* (Mk 14:38). Sokan kiváló képességekkel bírnak, de gonoszul Sátán szolgálatára szánják magukat. Milyen figyelmeztetést adhatok azoknak, akik azt állítják, hogy kijöttek a világból és elhagyták a sötétség cselekedeteit? Mit mondhatok azoknak, akiket Isten az Ő törvényének letéteményeséivé, őrizőivé tett, akik azonban a gyümölcstelen fűgefához hasonlóan kérkednek viruló ágaikkal a Mindenható előtt, de nem teremnek gyümölcsöt az Ő dicsőségére? Sokan közülük tisztátalan gondolatokat, szentségtelen érzelmeket, vágyakat, és alacsonyrendű szenvedélyeket ápolnak. Isten gyűlöli az ilyen fákön termett gyümölcsöket. A szent angyalok iszonyattal tekintenek az ilyen emberek eljárására, miközben Sátán ujjong örömeiben. Vajha belátnák az emberek, hogy mit veszítenek Isten törvényének áthágásával! A törvényszegés minden körülmények között gyalázatot hoz Istenre és átkot az emberre. A törvényszegést így kell tekintenünk, bármily szép álruhában jelenik meg és bárki követi el (5T 146).

A tiszta-szívűek meglátják Istent. Minden tisztátalan gondolat beszennyezi lelkünket, csökkenti erkölcsi érzékünket, és gátolja a Szentlélek befolyását. Elhomályosítja lelki látásunkat, úgyhogy nem láthatjuk Istent. Az Úr megbocsáthat és meg is bocsát a bűnbánó bűnösnek, azonban ha bűnbocsánatot nyert is, lelkét megrontotta. Aki világosan fel akarja ismerni a lelki igazságokat, kerüljön minden tisztátalan beszédet és gondolatot (DA 302).

[121] Némelyek elismerik a bűnös kielégülések gonoszságát, azonban azzal mentegetik magukat, hogy nem képesek legyőzni szenvedélyeiket. Rettenetes beismerés ez egy Krisztust valló keresztény részéről. „*Álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja*” (2Tim 2:19). Mi az oka ennek a gyengeségnek? Mivel az állati szenvedélyeknek teret engedtek, azok addig erősödtek, amíg felülmúlták a magasabb rendű erőket. Vannak férfiak és nők, akiknek nincsenek elveik. Meghalnak lelkileg, mivel addig dédelgették természetes vágyaikat, amíg önuralmuk teljesen eltűnt. Természetük alacsony szenvedélyei vették kezükbe a gyepőlőt és lelki emberük, aminek uralkodó hatalomnak kellett volna lennie életükben, a szenvedélyek rabszolgája lett. A lelki ember a legalacsonyabb rabszolgaságban sinylődik. Az érzékiség kioltotta szívükből a szentség utáni vágyat és elhervasztotta a lelki élet virulását (2T 348).

Ne fertőzd meg Isten templomát!

Az utolsó napokban Sátán különleges munkája az, hogy uralja az ifjúság elméjét, megrontsa gondolataikat és lánggra gyújtsa szenvedélyeiket, mert tudja, hogy így tisztátalan cselekedetekre vezetheti őket, lealacsonyíthatja nemes lelki képességeiket és céljának megfelelően irányíthatja őket (CG 440).

Szívből sajnálom az ifjúságot, akik ebben az elfajult korszakban fejlesztenek jellemet. Aggódok szüleikért is, mert láttam, hogy nem értik meg kötelezettségüket. Nem értik meg, hogy gyermekeiket az Isten útján való járásra neveljék. A szokás és a divat irányítja a szülőket, és a gyermekek hamar uralmuk alá kerülnek, aminek következtében megromlanak, miközben szüleik a veszedelemről mit sem tudva, kábultan alszanak. Az ifjak közül csak nagyon kevesen mentesek a romlott szokásoktól. Nagymértékben felmentik őket a fizikai munka alól, mert attól félnek, hogy túldolgozzák magukat. Szüleik maguk hordják a terhet, amelyet gyermekeiknek kellene hordani.

A túl sok munka káros, azonban a tétlenség következményei még veszedelmesebbek. A tétlenség rossz szokások gyakorlására vezet. A szorgalmas munka ötödrészben se fáraszt el és merít ki annyira, mint az önszeretet veszedelmes szokása. Ha az egyszerű, jól beosztott munka kimeríti gyermekeiteket, legyetek róla meggyő-

zódve szülők, hogy a munkán kívül valami elgyengíti szervezetüket és állandó fáradtságérzetet idéz elő. Adjatok gyermekeiteknek fizikai munkát, ami tevékenységre serkenti idegeiket és izmaikat. Az ilyen munkát kísérő fáradtság csökkenti hajlamosságukat a bűnös szokások gyakorlása iránt (2T 348-349).

Ne olvass és ne nézz olyan dolgokat, amelyek tisztátalan gondolatokat ébresztenek! Ápold erkölcsi és szellemi erőidet! (2T 410). Isten nemcsak azt kívánja meg tőled, hogy gondolataidat urald, hanem szenvedélyeidet és érzelmeidet is. Üdvösséged attól függ, hogy uralod-e magadat e dolgokban. A szenvedély és vonzalom hatalmas tényezők. Ha rosszul alkalmazod, ha helytelen indítékkal és rosszul használsz fel, romlásba döntenek és Isten és reménység nélküli nyomorult ronccsá tesznek.

[122]

Ha hiábavaló képzelődésnek hódolsz és megengeded, hogy gondolataid tisztátalan tárgyakkal időzzenek, akkor bizonyos mértékben olyan bűnös vagy Isten előtt, mintha gondolataidat cselekedetben is elkövetted volna. Ilyenkor a cselekedetet csak az alkalom hiánya akadályozza meg. Az éjjel-nappali álmodozás és légvár építés rossz és veszedelmes szokás. Ha megszoktad, majdnem lehetetlen megszabadulni tőle, hogy gondolataidat tiszta, szent és magasztos tárgyakra irányítsd. Őrizd hűségesen szemeidet, füleidet és minden érzékszervedet, ha uralni akarod gondolataidat és meg akarod akadályozni, hogy a hiábavaló romlott gondolatok beszennyezzék lelkedet! Ezt a kívánatos munkát egyedül a kegyelem hatalma képes elvégezni (2T 561).

A túl sok tanulmányozás növeli a vér áramlását az agyba, ami által beteges ingerlékenységet idéz elő. Csökkenti az önuralmat és átengedi a kormányzást a hirtelen érzelmi fellángolásnak, szeszélyességnek és így megnyitja a paráznaság és tisztátalanság ajtaját. A fizikai erők helytelen használata, vagy használatának szünetelése nagymértékben felelős a gonoszság áradatáért, amely napjainkban elárasztja a világot. „*Büszkeség, eledel bősége és bőséges tétlenség*” olyan halálos ellenségei az emberiség haladásának e nemzedékben, mint amikor Sodoma pusztulását okozták (ED 209).

Az alacsony szenvedélyek kielégítése igen sok embert arra vezet, hogy bezárják szemeiket a világosság előtt, mert attól félnek, hogy meglátják bűneiket, amelyeket nem akarnak elhagyni. Mindenki

láthat, ha akar, ha azonban inkább választják a sötétséget, mint a világosságot, bűnük nem lesz kisebb (2T 352).

[123] Minden keresztény jelszava ez legyen: „*Inkább meghalok, sem-hogy becstelenséget kövessék el, vagy áthágjam Isten törvényét!*” Mint oly nép, akik reformátoroknak valljuk magunkat és értékeljük Isten Igéjének legünnepélyesebb, megtisztító igazságait, emeljük fel sokkal magasabbra lelki színvonalunkat, mint ahol most van. A bűnnel és a bűnösökkel azonnal járjunk el a gyülekezetben, hogy másokat meg ne fertőzzenek. Az igazság és tisztaság megköveteli, hogy alaposabb munkát végezzünk, hogy megtisztítsuk a tábort az Ákánoktól. A felelős vezetők ne tűrjék el a bűnt a testvérekben. Mondják meg nekik, hogy vagy bűneiket kell elhagyniuk, vagy a gyülekezetet (5T 147).

Az ifjak oly szilárd alapelvekkel rendelkezzenek, hogy Sátán legerősebb kísértései se tántorítsák el őket hűségüktől! Sámuel gyermekkorában a legromlottabb befolyások vették körül. Oly dolgokat látott és hallott, amelyek elszomorították lelkét. Éli fiait, akik szent tisztségben szolgáltak, Sátán uralta. Ezek a férfiak teljes mértékben beszennyezték az őket körülvevő légkört. A férfiakat és nőket naponta elbűvölte a bűn és gonoszság Sámuel azonban mindez nem érintette. Jellemruhái szeplőtelenek voltak. Nem volt része és a legkisebb mértékben se gyönyörködött azokban a bűnökben, amelyek Izraelben uralkodtak és amelyeknek félelmetes hírei elterjedtek. Sámuel szerette Istent. Olyan szoros kapcsolata volt Istennel, hogy Ő angyalt küldött hozzá azzal a szándékkal, hogy beszéljen vele Éli fiaival kapcsolatban, akik Izraelt megrontották (3T 472-174).

Az erkölcsi tisztátalanság következményei

Némelyek, akik magasztos hitvallomást tesznek, nem látják az önfertőzés bűnének súlyosságát és biztos következményeit, mert megrögzött szokásuk eltompította értelmüket. Nem ismerik fel e lealacsonyító bűn bűnösségét, utálatosságát, amely elgyengíti a szervezetet és megsemmisíti az agyidegek erejét. Erkölcsi elveik rendkívül gyengének bizonyulnak, midőn megrögzött szokásaik ellen küzdenek. A mennyből eredő ünnepélyes üzenetek nem befolyásolhatják erőteljesen azt a szívet, amely nincs megerősítve e lealacsonyító bűn kielégítése ellen. Az agy érzékeny idegei elvesztették egészségés

tónusukat (működési képességüket) azon beteges izgalom által, hogy kielégítsék érzékiségük természetellenes vágyait (2T 347).

Az erkölcsi tisztátalanság minden gonosznál jobban segítette elő az emberiség elfajulását. E bűnt félelmetes mértékben gyakorolják és ez majdnem minden betegséget előidéz.

A szülők általában nem gyanítják, hogy gyermekeik tudnak valamit e bűnről. Nagyon sok esetben a szülők az igazi bűnösök, mert visszaéltek házassági kiváltságaikkal. Megerősítették szenvedélyeiket azok mértéktelen kielégítése által, miközben erkölcsi és szellemi képességeik elgyengültek. A lelkit elnyomja a szenvedély. Gyermekeik nagymértékben kifejlődött bűnös érzelmi szenvedéllyel születtek, mert szüleik reájuk nyomták saját jellemük bélyegét. E szülőktől született gyermekek majdnem állandóan gyakorolják titkos bűnük undorító szokását. A szülők bűneiért a gyermekek bűnhődnek, mivel a szülők rányomták gyermekeikre saját szenvedélyeik pecsétjét. [124]

Azok, akik teljesen megszokták e test és lélekölő bűn gyakorlását, legtöbb esetben nem nyugszanak addig, amíg másokat is rá nem vesznek bűnük elkövetésére. A kíváncsiság gyorsan felébred és e gonoszság egyik ifjúról a másikra terjed, úgyhogy végül alig akad közülük egy, aki e titkos bűnt ne gyakorolná (2T 391-392).

A titkos szokások gyakorlása biztosan megsemmisíti a szervezet életerőit. Minden szükségtelen élettevékenységet hanyatlás követ. Az ifjúság között sokan már fiatal korukban annyira megterhelik az agyat, az élet központját, hogy hiány, elégtelenség lép fel a szervezetben, aminek következménye gyengeség, és a szervezet fogékonyá tétele a betegségekre.

Ha e szokást 15 éves kortól felfelé folytatják, a szervezet tiltakozik az elszenedett visszaélés ellen, s megfizetteti a büntetést törvényének áthágásáért. Különösen 35 éves kortól 45 éves korig fájdalmak és betegségek jelentkeznek a szervezetben: a máj és a tüdő betegségei, idegfájdalmak, reuma, gerinc és vesebetegségek, és rákos megbetegedések. A szervezet finom gépezetének valamelyik része felmondja a szolgálatot és legtöbbször abbahagyja a nehéz munka végzését, aminek következménye a szervezet hirtelen leromlása és a halál.

Az élet hirtelen kioltása nem nagyobb bűn a menny szemében, mint lassú, de biztos megsemmisítése. Azok, akik helytelen eljárásuk

által elkerülhetetlenül betegséget hoznak magukra, eljárásuk büntetését elszenvedik e földön is, és őszinte megtérés nélkül ugyanúgy nem mehetnek be a mennybe, mint aki hirtelen oltja ki életét. Isten úgy akarja, hogy az ok és az okozat szoros kapcsolatban álljanak egymással.

Nem állítjuk, hogy minden gyenge ifjú e helytelen szokás bűnének hódol. Akadnak tiszta-szívű, lelkiismeretes személyek is, akik olyan különböző okokból szenvednek, amelyekről nem tehetnek.

A titkos bűn megsemmisíti a legnemesebb elhatározásokat, a legkomolyabb törekvéseket és az akaraterőt, amely szükséges a jó keresztényi jellem kifejlesztéséhez. Mindazok, akik helyes fogalommal rendelkeznek arról, hogy mit jelent kereszténynek lenni, tudják meg, hogy Krisztus követőinek kötelességük, hogy mint az Ő tanítványai tökéletesen alárendeljék minden szenvedélyüket, fizikai erőiket és szellemi képességeiket az Ő akaratának. Azok, akiket szenvedélyeik urálnak, nem lehetnek Krisztus követői. Túlságosan odaszánták magukat mesterük, Sátán szolgálatára, akitől minden gonosz ered, semhogy elhagyják romlott szokásaikat és Krisztus szolgálatát válasszák (CG 444-446).

[125] Ha az ifjak már akkor megalapozzák e gonosz szokásokat, amikor lelkületük még fogékony, akkor sohase nyernek erőt arra, hogy teljesen és megfelelően kifejléssék testi erejüket, értelmi képességeiket és erkölcsi jellemüket (2T 351).

E gonosz szokások rabjainak egyedüli reménységük az, hogy örökre elhagyják szenvedélyüket, ha értékelik egészségüket és üdvözülni akarnak. Ha ezeket a szokásokat hosszú ideig gyakorolták, határozott, elszánt erőfeszítésekre van szükségük, hogy ellenálljanak a kísértéseknek és ne hódoljanak romlott kívánságaiknak (CG 464).

Gyermekeink egyedüli biztonsága minden bűnös szokás ellen az, hogy csatlakozzanak Krisztus nyájához és a hű és jó Pásztor gondoskodására bízzák magukat. A Megváltó megőrzi őket minden gonosztól, megoltalmazza őket minden veszélytől, ha hallgatnak szavára. Így szól: „Az én juhaim hallják az én szómat... és követnek engem” (Jn 10:27). Krisztusban legelőt találnak; erőt és reménységet nyernek és nem nyugtalanítja őket emésztő vágy, mert megelégti lelküket. Megtalálták az értékes igazgyöngyöt, ezért lelkük békés nyugalomra lelt. Igazi gyönyörűségük a tiszta, békés, nemes, mennyei jellem. Nem kínozza őket fájdalmas szemrehányás, lelkiismeretfurdalás.

Élvezeteik nem ártanak egészségüknek, nem gyengítik értelmüket, mert egészségesek (CG 467).

Fejezet 18 — A férj vagy feleség kiválasztása

A házasság befolyásolja életedet úgy ezen a földön, mint az eljövendő világon. Őszinte keresztény nem hajtja végre terveit addig, amíg nem győződött meg arról, hogy Isten helyesli eljárását. Nem ő választ magának házastársat, mert tudja, hogy Istennek kell választania számára. Ne keressük a magunk tetszését, mert Krisztus se Önmagának akart tetszeni. Nem mondom, hogy valaki vegye el azt, akit nem szeret, mert ez bűn lenne. Azonban szeszélyes és érzelmi fellángolásra hajló természetünknek nem szabad megengednünk, hogy a romlásba sodorjon bennünket. Isten egész szívünket és legmagasztosabb érzelmeinket kívánja.

Azok, akik házasodni szándékoznak, fontolják meg, hogy milyen lesz annak az otthonnak légköre és befolyása, amelyet alapítani akarnak. Nagymértékben tőlük függ gyermekeiknek jóléte ebben a világban és boldogságuk az eljövendő világban. Nagymértékben ők határozzák meg és döntenek el azt a fizikai és erkölcsi pecsétet, amelyet kicsinyeik elnyernek. Az otthonok jellegétől, minőségétől függ a társadalom állapota. Minden család befolyásának súlya kihat a felső, vagy alsó mérleg-serpenyőre.

A keresztény ifjaknak nagy gondot kellene fordítaniuk baráti kapcsolataik kialakítására és társaik megválasztására. Ügyelj arra, hogy amit most tiszta aranynak vélsz, ne bizonyuljon silány fémnek! Világi társaságok akadályokat gördítenek Isten iránti szolgálato útjába. Sok lelket rontanak meg a boldogtalan kapcsolatok, akár üzleti, akár házassági társulások azokkal, akik sohase képesek mászt felemelni vagy megnemesíteni.

Mérd le minden érzelmét és figyeld meg jellemének minden fejlődését annak a személynek, akivel össze akarod kötni sorsodat! Az a lépés, amelyet most szándékozol megtenni, a legfontosabb életedben, ezért ne siesd el! Szerethetsz, de ne szeress vakon!

Vizsgáld meg gondosan, hogy házaseleted boldog, vagy összhang nélküli és nyomorúságos lesz-e! Tedd fel magadnak a következő kérdéseket: A menny felé fog-e segíteni ez az egyesülés? Növeli-e

majd Isten iránti szeretetemet? Növeli-e használhatóságomat ebben az életben? Ha ez a vizsgáló elmélkedés nem mutat fel hátrányokat, akkor Isten félelmében haladj előre!

[127]

A házastárs megválasztása olyan legyen, hogy legjobban biztosítsa a szülők és gyermekek testi, szellemi és lelki jólétét, amely képesíti majd mind a szülőket, mind a gyermekeket, hogy embertársaik áldására és Isten dicsőségére élhessenek.

Milyen tulajdonságai legyenek a leendő feleségnek?

Egy fiatal férfiú olyan nőt keressen oldala mellé, aki alkalmas arra, hogy megossa vele életének terheit, akinek befolyása megneemesíti és megfinomítja, és aki szeretetével boldoggá teszi őt.

„Az Úrtól van pedig az értelmes feleség” (Péld 19:14). „Bízik ahhoz az ő férjének lelke...” „Jóval illeti őt és nem gonosszal, az ő életének minden napjaiban. Az ő száját bölcsen nyitja meg, és kedves tanítás van nyelvén. Vigyáz a házanépe dolgára, és a restségnek étvét nem eszi. Felkelnek az ő fiai, és boldognak mondják őt; az ő férje, és dicséri őt: Sok leány munkálkodott serénységgel, de te meghaladod mindazokat!” (Péld 31:11-12, 26-29). Aki ilyen feleséget nyer, „megnyerte a jót és vett jóakaratot az Úrtól” (Péld 18:22).

E szövegek olyan dolgokat sorolnak fel, amelyeket meg kell fontolnunk. Boldogságot hoz-e házadba, akivel összeházasodsz? Takarékos gazdasszony lesz-e, vagy ha elveszed, nemcsak a saját keresetét költi majd el, hanem a tiedet is, hogy a hiábavalóságnak és a külszínnek hódoljon? Helyesek-e alapelvei e tekintetben? Tudom, hogy a szerelemtől és a házasság gondolatától megzavarodott férfi úgy kergeti el magától ezeket a gondolatokat, mintha semmi jelentőségük sem lenne. Azonban e dolgokat kellő időben kell megfontolnod, mert fontosak jövő életedre...

Mielőtt feleséget választasz, tanulmányozd jellemét! Türelmes és lelkiismeretes lesz-e? Gondot visel-e majd édesapádról és édesanyádról, amikor szükségük lesz egy erős fiúra, akire támaszkodhatnak? Vajon nem vonja-e meg tőlük társaságát, hogy saját jövő terveit valósítsa meg, saját élvezeteit keresse? Elhagyja-e apját és anyját, akik így ahelyett, hogy egy szerető leányt kapnának, elvesztik saját fiukat is?

[128]

Milyen tulajdonságokat keress leendő férjedben?

Mielőtt házasságra lépne, minden nő érdeklődjék, hogy az a férfi, akivel meg akarja osztani sorsát, méltó-e arra? Milyen volt a múltja? Tiszta-e az élete? Szeretete nemes, lelki, vagy csupán érzéki szeretet? Rendelkezik-e azokkal a jellemvonásokkal, amelyek boldoggá teszik őt? Igazi boldogságot és békességet találhat-e az ő szeretetében? Megőrizheti-e mellette egyéniségét, vagy ítéletét és véleményét alá kell rendelnie férje uralmának? Tisztelheti-e majd a Megváltó követelményeit, mint legmagasabb rendű dolgot? Megőrizheti-e tisztán és szentül testét, lelkét, gondolatait és céljait? Ezek a kérdések életfontossággal bírnak minden nőre, aki belép a házasesetbe.

Minden nő, aki békés, boldog egyesülésre vágyik és el akarja kerülni a jövő nyomorúságát, tegye fel e kérdést, mielőtt engedvonzalmának: Van-e édesanyja szerelmesemnek? Milyen a jelleme? Választottam elismeri-e édesanyja iránti kötelezettségét? Törődik-e kívánságával és boldogságával? Ha nem tiszteli és nem becsüli meg édesanyját, vajon fog-e tiszteletet, szeretetet, kedvességet és figyelmességet tanúsítani felesége iránt? Ha a házasság újszerűsége elmúlt, akkor is szeret majd engem? Türelmes lesz-e hibáim iránt, vagy bíráló és elnyomó lesz? Az igazi szeretet sok hibát elnéz, mert nem is veszi észre azokat.

Egy fiatal nő csak olyan férfit fogadjon el házastársul, aki tiszta, férfias jellemvonásokkal rendelkezik, aki szorgalmas, törekvő, becsületes, aki szereti és féli Istent.

Kerüld azokat, akik tiszteletlenül viselkednek! Kerüld azt, aki szereti a tétlenséget, aki kigúnyolja a szent dolgokat! Kerüld annak társaságát, aki közönséges szavakat használ, vagy akár csak egyetlen pohár szeszes ital rabja! Ne hallgass olyan ember indítványaira, javaslataira, aki nem ismerte fel Isten iránti felelősségét! A tiszta igazság, amely megszenteli a lelket, bátorságot ad neked, hogy megszakítsd a legkedvesebb kapcsolatot is azzal, akiről tudod, hogy nem szereti és nem féli Istent és semmit se tud a valódi igazság és igazságosság alapelveiről. Egy barátunk gyengeségeit mindig elhordozhatjuk, de erkölcsi romlottságát sohasem.

A szeretet Jézus drága ajándéka

[129]

A szeretet becses lelki ajándék, amelyet Jézustól kapunk. A tiszta és szent szeretet nem érzelem, hanem alapelv. Azok, akiket a tiszta szeretet tette készre, nem ésszerűtlenek és nem vakok.

Csak nagyon kevés igaz, valódi, odaadó, tiszta szeretet létezik. Ez a drága kincs nagyon ritka. Az igazi szeretet magasztos, szent alapelv. Jellegében különbözik attól a szeretettől, amely pillanatnyi lelki behatásra ébred fel és kihál, ha komolyabb próba éri.

Az igazi szeretet mennyben termesztett növény, amelyet ápolni és gondozni kell. Szeretetteljes szívek figyelmes, gyengéd szavai boldog családot teremtenek és felemelő befolyást árasztanak mindazoknak, akik befolyásuk hatókörébe kerülnek.

Az igazi szeretet beveszi Istent minden tervébe és tökéletes összhangban van Isten Lelkével. A szenvedély azonban makacs, hirtelen, ésszerűtlen, ellenszegül minden korlátozásnak és a saját maga által választott célt bálványává teszi. Aki igaz szeretettel rendelkezik, annak minden eljárásában és magatartásában megnyilvánul Isten kegyelme. Szerénység, egyszerűség, őszinteség, erkölcsösség és valóságosság jellemzi minden lépését a házassági frigy felé. Az így uralt egyéneket nem köti le más társaság annyira, hogy elveszítsék érdeklődésüket az imaórák és a vallásos szolgálat iránt. Az igazság iránti buzgalmuk nem hal ki alkalmaik és kiváltságaik elhanyagolása miatt, amelyeket Isten kegyelmesen adott nekik.

Az igazi szeretet nem egy erős, tüzes, heves szenvedély, ellenkezőleg, szelíd és mély természetű. Túllát a külsőségeken és egyedül a minőség vonzza. Bölcs és éles megkülönböztető képességgel bír. Odaadó buzgósága valódi és maradandó.

A szenvedélyek és indulatok birodalmából kiemelkedő szeretet lelkivé válik és szavakban, s cselekedetekben is megnyilvánul. A keresztényeknek megszentelt gyengédséggel és szeretettel kell bírniuk, amelyben nincs türelmetlenség, vagy ingerlékenység. A durva, nyers modornak meg kell lágyulnia Krisztus kegyelme által.

A helyes döntéshez ima és a Biblia tanulmányozása szükséges

A házasság Isten által alapított szent intézmény, amelybe sohasem szabad belépni az önzés lelkületével. Akik erre a lépésre gondol-

[130] nak, ünnepélyes és imádkozó lelkölettel fontolják meg fontosságát. Keressék Isten tanácsát, hogy megtudják, hogy az Ő akarata szerint járnak-e el. E kérdésben gondosan fontoljuk meg Isten Igéjének tanácsát! A menny gyönyörűséggel tekint arra a házasságra, amelyet azzal a komoly vággal kötöttek meg, hogy alkalmazkodjanak a Szentírás utasításaihoz.

Ha van valami, amit nyugodt ésszel és szenvedélymentes, higgadt ítélőképességgel kell megfontolni, akkor az a házasság.

Ha valamikor szükség van a Bibliára, mint tanácsadóra, ez különösen annak a lépésnek a megtétele előtt érvényes, amikor két ember egy életre összeköti sorsát. Azonban az uralkodó vélemény az, hogy ebben a dologban az érzelmek vezessenek bennünket, és így nagyon sok esetben a szerelembeteg érzelgősség veszi át az uralmat és a biztos romlásba vezet. Az ifjúság e téren kevesebb értelmet tanúsít, mint más dologban és nem engedi magát érvekkel meggyőzni. A házasság gondolata elbűvölő erővel hat reájuk. Nem rendelik alá magukat Istennek. Értelmük mintha megbénult volna és titokban cselekszenek, mintha attól félnének, hogy valaki keresztezi terveiket.

Sokan veszedelmes kikötőbe hajóznak be. Kormányosra lenne szükségük, azonban nem fogadják el az annyira szükséges segítséget, mert úgy gondolják, hogy nekik kell vezetniük bárkájukat. Nem ismerik fel, hogy rejtett sziklazátonyba ütközhetnek, ami hitük és boldogságuk hajótörését okozza... Ha az Igének nem szorgalmas tanulói, akkor súlyos hibákat követnek el, amelyek tönkreteszik saját maguk és mások boldogságát is, mind a jelen, mind az örök életre.

Ha férfiak és nők szokás szerint kétszer imádkoznak naponta, akkor ha házasságra gondolnak, négyszer imádkozzanak, mielőtt e fontos lépést megtennék. A házasság befolyásolja és alakítja életedet mind erre, mind az eljövendő életre.

Korunk legtöbb házasságát az utolsó idők jelévé teszi az a mód, ahogyan végbemennek. A férfiak és nők olyan makacsok és önfejjűek, hogy Istent kihagyják e kérdésből. A vallást félreteszik, mintha nem játszana szerepet ezen ünnepélyes és fontos dologban.

Az istenfélő szülők tanácsa

Ha olyan sok nyomor származik az elhibázott házasságból, akkor miért nem akar bölcs lenni az ifjúság? Miért érzik továbbra is azt,

hogy nekik nincs szükségük az idősebbek és tanultabbak tanácsára? Munkájukban a férfiak és nők nagy gondosságot tanúsítanak, és mielőtt egy fontos vállalkozásba kezdenek, előkészülnek munkájukra. Időt, pénzt és sok gondos tanulmányozást szánnak a dologra, hogy kudarcot ne valljanak vállalkozásukban. [131]

Mennyivel nagyobb gondosságot kellene tanúsítaniuk a házasságba való belépés előtt, amely hatással van jövő életükre és a nemzedékekre?! Ehelyett gyakran könnyelmű tréfálkozással, pillanatnyi érzelmi felindulásukban, szenvedélyüktől vezetve, nyugodt megfontolás nélkül, vakon lépnek be a házasságba. Egyetlen magyarázata ennek az, hogy Sátán ilyen módon tölti meg világunkat nyomorúsággal és romlással. Örül annak, hogy ezek a meggondolatlan egyének elvesztik örömeiket ezen a földön és otthonukat az eljövendő világon.

Vajon a gyermekek csak saját vágyaikkal és hajlamaikkal tanácskozzanak-e? Ne hallgassanak szüleik tanácsára és véleményére? Némelyek sohasem szánnak egy gondolatot sem szüleik kívánságának és nem veszik tekintetbe érett ítélőképességüket. Önzésük bezárja szívük ajtaját gyermeki szeretetük számára. Az ifjakat fel kell ébreszteniük e dologban. Az ötödik parancsolat: „Tiszteld atyádat és anyádat”, az egyetlen parancsolat, amelyhez ígéret kapcsolódik, de könnyedén veszik, sőt határozottan mellőzik szerelmesük kedvéért. Az anyai szeretet lekicsinylése, s az apai szeretet visszautasítása olyan bűnök, amelyeket sok ifjú ellen jegyeznek fel a mennyben.

E tárggyal kapcsolatban az a legnagyobb tévedés, hogy némelyek szerint nem szabad megzavarnunk a fiatalok és tapasztalatlanok érzelmeit, hogy ne akadályozzuk érzelmeik kifejlődését. A tény azonban az, hogy ha valamikor volt olyan kérdés, amelyet különböző szempontból meg kell vizsgálnunk, akkor az a házasság. A tapasztaltak segítsége és a dolognak minden oldalról való nyugodt, gondos mérlegelése rendkívül fontos. E tárgyat azonban az emberek nagy többsége túl könnyelműen kezeli. Vegyétek be tanácskozási-tokba Istent és istenfélő szüleiteket! Ifjú Barátaim! imádkozzatok e dolog felett!

Azt kérdezed: „Vajon a szülők válasszanak házastársat fiuknak vagy leányuknak, tekintet nélkül azok érzelmeire?” Én is felteszek Neked egy kérdést: Vajon válasszon-e magának házastársat egy fiú, vagy leány anélkül, hogy előbb tanácskozna szüleivel, amikor egy

ilyen lépés anyagilag is befolyásolja a szülők boldogságát, ha ragaszkodnak gyermekeikhez? Vajon a gyermek saját akaratát kövesse-e szüleinek kérése és akarata ellenére is? Én határozottan ezt felelem: Nem! Nem! Még ha sose házasodnak is meg. Az ötödik parancsolat megtiltja az ilyen eljárást e szavakkal: „*Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ád tenéked.*” Ez egy parancsolat ígérettel, amelyet az Úr biztosan beteljesít azokon, akik engedelmeskednek parancsolatának. Bölcs szülők sohasem választanak házastársat úgy, hogy ne tartanak tiszteletben gyermekeik kívánságait.

[132] Az apák és anyák érezzék kötelességüknek, hogy úgy vezessék az ifjúság érzelmeit, hogy olyan személyek felé irányuljanak, akik jó házastársak lesznek. Érezzék kötelességüknek, hogy tanításukkal és jó példájukkal Isten kegyelmének segítségével úgy formálják gyermekeik jellemét legkisebb koruktól fogva, hogy tiszta és nemes legyen, vonzódjon a jóhoz és igazhoz. Hasonló a hasonlót vonzza. Ültessék bele korán gyermekeik lelkébe az igazság, a tisztaság és a jóság iránti szeretetet, és akkor az ifjúság azoknak társaságát szereti majd, akik ezekkel a jellemvonásokkal bírnak.

Figyelmeztetés azoknak, akik házasságra gondolnak

Az ifjúság túlságosan bízik ösztöneiben. Ne adják át magukat túl könnyen és ne ejtse foglyul őket szerelmesük megnyerő külseje! Az udvarlás, ahogyan korunkban végbemegy, a megtévesztésnek és a képmutatásnak rendszere, amelyhez a lelkek ellenségének sokkal több köze van, mint az Úrnak. Mint mindenütt, e kérdésben is jó, általános értelmi képességre van szükség, azonban sajnos e dologban az értelem kevés szóhoz jut.

A képzelődéstől, a szerelmes érzélgősségtől őrizkedni kell, mint a bélpoklosságtól. A mai világban sok férfiúból és nőből hiányzik az erény, ezért nagy elővigyázatra van szükségünk. Azok, akik megőrizték erényességüket, habár nélkülözhetnek más kiváló tulajdonságokat, mégis valódi erkölcsi értékkel rendelkeznek.

Sátán angyalai figyelik azokat, akik az éjszaka nagy részét udvarlással töltik. Ha szemük megnyílna, látnák, amint egy angyal feljegyzi szavaikat és cselekedeteiket. Megsértik az egészségnek és szerénységnek törvényeit. Sokkal helyesebb lenne, ha az udvarlásnak

néhány házasság előtti óráját a házasságban folytatnák. Azonban általában a házasság véget vet minden fellángolásnak, amit az udvarlás napjaiban tanúsítottak.

Sátán tudja, hogy milyen egyénekké van dolga, ezért pokoli bölcsességét különböző ötletekben nyilvánítja ki, hogy romlásba sodorja az embereket. Figyeli minden lépésüket és sok indítványt sugall nekik, amelyeket inkább követnek, mint Isten Igéjének tanácsait. Finoman szótt, veszedelmes hálóit ügyesen készíti el, hogy megfogja az ifjakat és tapasztalatlanokat. Gyakran a világosság látszatába öltözve jön hozzájuk, azonban áldozatai sok fájdalommal szegezik át magukat, aminek következtében sok emberroncsot láthatunk mindenfelé.

A szívekkel való játék nem kis jelentőségű Isten szemében. [133] Mégis némelyek előszeretettel viselkednek így fiatal hölgyek iránt. Felkeltik vonzalmukat és tovább mennek. Elfelejtik minden szavukat és azoknak hatását. Egy új arc vonzza őket és a másik személy iránt is ugyanolyan figyelmességet tanúsítanak, és megismétlik ugyanazokat a hízelgő szavakat.

Ez a természetük megnyilatkozik majd házasesetükben is. A házasság nem mindig teszi a csapodár természetű egyént szilárddá, az ingadozót állhatatossá és elvhűvé. Beleunnak az állhatatosságba és szentségtelen gondolataik tettekben nyilvánulnak meg. Milyen lényeges, hogy az ifjúság úgy „övezze fel elméjének derekait”, és úgy ügyeljen magaviseletére, hogy Sátán ne tudja elcsalni őket az igazság ösvényétől!

Az a fiatal férfi, aki örül egy ifjú hölgy társaságának és szülei tudta nélkül megnyeri barátságát, nem viselkedik keresztényi módon a leánnyal és szüleivel szemben. Titkos beszélgetések és találkozások által befolyást nyer a leány felett, azonban így cselekedve nem nyilvánítja ki azt a nemeslelkűséget és feddhetetlenséget, amellyel Isten minden gyermekének rendelkeznie kell. Céljaik elérése érdekében nem járnak el nyíltan és őszintén, a Biblia szellemében. Hűtleneknek bizonyulnak azok iránt, akik szeretik őket és hűséges őrizőik kívánnak lenni. Az ilyen befolyások alatt kötött házasságok nincsenek összhangban Isten Igéjével. Aki egy leányt el akar vonni kötelességétől és meg akarja őt zavarni Isten határozott parancsai iránti hűségében, és rá akarja bírni, hogy ne engedelmeskedjen szüle-

inek és ne tisztelje őket nem olyan férfi, aki hűséges lenne házassági kötelezettségeihez.

Isten saját ujjával írta fel a kőtáblára: „*Ne lopj!*” Mégis milyen sok érzelmet lopnak el alattomban! Megtévesztő udvarlást folytatnak, titkos találkákat tartanak fenn mindaddig, amíg a tapasztalatlan érzelmeit aki nem tudja hova vezetnek a dolgok -, elvonják szüleitől, s olyan személy felé terelik, aki éppen a vele szemben tanúsított eljárásával igazolja, hogy nem méltó szerelmére. A Biblia kárhóztatja a becstelenség és hamisság minden formáját.

Hitvalló keresztények, akiknek életét feddhetetlenség jellemzi, kik minden más dologban ésszerűen járnak el, társválasztásukban félelmetes hibát követnek el. Elszánt, makacs akaratot tanúsítanak, amit nem változtathat meg a józan érvelés. Annyira elbűvölik őket az emberi érzések és a pillanatnyi érzelmi fellángolások, hogy nem kívánják kutatni a Szentírást és nem kívánnak szoros kapcsolatba kerülni Istennel.

[134] Ha a Tízparancsolatnak csak egyetlen parancsát megrontjuk, akkor már majdnem biztos, hogy megindulunk lefelé a lejtőn. Ha a női szerénység korlátait eltávolítjuk, akkor a legalacsonyabb rendű kicsapongás se tűnik már rendkívül bűnösnek. Sajnos a gonoszra csábító női befolyásnak megdöbbentő eseményeit tapasztalhatjuk világunkban. Ezrek kerülnek börtönbe az idegen asszony csábítása által; sokan dobják el életüket és rövidítik meg mások életét befolyásuk folytán. Mennyire igazak ezek az ihletett szavak: „*Az ő lábai a halálra mennek, az ő léptei a sírba törekszenek*” (Péld 5:5).

Az élet ösvényének mindkét oldalán figyelmeztető világítótoronyok állnak, amelyek megakadályozzák az embereket, hogy közeledjenek a veszedelmes, tiltott talaj felé. Ennek ellenére tömegek választják a végzetes ösvényt, a józan ész utasítása ellenére. Nem törődnek Isten törvényének követeléseivel és a törvénszegést követő büntetéssel.

Mindazok, akik gonoszságot cselekszenek, gyűlölik és rágalmaznak azokat, akik buzgó és határozott erőfeszítéseket tesznek, hogy feltartóztassák a gonoszságot, amely felemeli közöttük vakmerő, elbizakodott fejét - azonban az igaz tiszteli Istent, Aki megjutalmazza őt (AH 43-57,70-75)

A keresztény világban megdöbbentő közömbösség uralkodik Isten Igéjének tanítása iránt a hívők és hitetlenek közötti házassággal kapcsolatban. Sokan, akik vallják, hogy szeretik Istent, inkább követik saját hajlamaikat, mint a végtelen Isten bölcs tanácsát. Abban a dologban, amely életbevágóan érinti mindkét fél boldogságát a jelen és a következő életben, félreteszik az ész ítéletét, Isten félelmét, és a vak, pillanatnyi érzelmi fellángolásnak, a makacs, önfejű elszántságnak adják át magukat.

Férfiak és nők, akik különben józanok és lelkiismeretesek, e dologban bezárják fülüket a tanács előtt. Süketek barátaik, rokonaik és Isten szolgálóinak tanácsával szemben. Az óvás, vagy figyelmeztetés kifejezését tolakodó beavatkozásnak tekintik ügyeikbe és azt a barátot, aki elég hű ahhoz, hogy kifejezze óvó intését, ellenségként kezelik. Mindez úgy történik, ahogyan Sátán akarja, aki kiterjeszti varázslatát arra a lélekre, akit megzavar, s megbolondít. A józan ész félretéve, megszenvedetlen szenvedélyük veszi át az uralmat, míg végül az áldozat túl későn ébred rá nyomorúságára és rabszolgaságára. Ez nem képzeletből rajzolt kép, hanem valóság. Isten nem adja beleegyezését az olyan házassághoz, amelyet kifejezetten megtiltott.

Isten megparancsolta a régi Izraelnek, hogy ne házasodjanak össze a körülöttük élő bálványimádó népekkel. *„Sógorságot se szerezz övelök, a leányodat se adjad az ő fiuknak, és az ő leányukat se vegyed a te fiadnak.”* Az Úr bölcsen adja meg az okot is, előre látja az ilyen egyesülések következményeit, ezért kijelenti: *„Mert elpártoltatja a te fiaidat éntőlem és idegen isteneknek szolgálnak és felgerjed az Úrnak haragja reátok és hamar kipusztít titeket... Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén”* (5Móz 7:3-4, 6).

Az Újszövetség hasonló tilalmakat tartalmaz a kereszténynek a hitetlennel való összeházasodásával kapcsolatban. Pál apostol a korinthusiakhoz írt levelében kijelenti: *„Az asszonyt törvény köti,*

[136] *amíg férje él; de ha a férje meghal, szabadon férjhez mehet, akihez akar, csakhogy az Úrban” (1Kor 7:39). „Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? És mi egyezsége Krisztusnak Béliállal? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez? Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal? Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, amint az Isten mondotta: Lakozom bennök és közöttük járok; és leszek nékik Istenök, és ők én népem lesznek. Annakokáért menjetek ki közülök, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr” (2Kor 6:14-18).*

Isten népe sose lépjen tiltott területre! Isten tiltja a hívők és hitetlenek közötti házasságot, azonban a megszenteletlen szív nagyon gyakran saját vágyait követi és így olyan házasságokat kötnek, amelyeket Isten nem szentesített. Emiatt sok férfi és nő reménység nélkül él e világon. Nemes törekvéseik kihaltak. A körülmények láncai által Sátán az ő hálójában tartja őket. Azok, akiket szenvedélyeik és pillanatnyi érzelmeik uralnak, keserű aratást aratnak le már ebben az életben, és eljárásuk üdvösségük elvesztéséhez vezethet.

Azok, akik az igazságot vallják és mégis hitetlenekkel kötnek házasságot, lábbal tapossák Isten akaratát. Elveszítik Isten kegyét és tettüket keserűen meg kell bánniuk. A hitetlenek kiváló erkölcsi jellemmel bírhatnak, de az a tény, hogy az illető férfi vagy nő nem felelt meg Isten követelményeinek és „megvetette az ily nagy üdvösséget”, elegendő ok arra, hogy ne kössenek a hívők ilyen házasságokat. A hitetlenek jelleme hasonló lehet azon ifjúéhoz, akihez Jézus e szavakat intézte: „Egy fogyatkozásod van!”, az az egy dolog azonban szükséges volt.

Járhatnak-e ketten együtt, ha nem egyeznek?

Néha azt az érvet hozzák fel, hogy a hitetlen kedvezően fogadja a vallást és egy dolog kivételével minden megvan benne, ami megkívánható egy házastárstól, csak nem keresztény. Habár a hívőnek jobb ítélőképessége alkalmatlannak ítélné a hitlennel egy egész életre szóló egyesülést, azonban tíz közül kilenc esetben mégis az ösztönök győznek felette. Attól a pillanattól fogva, hogy fogadalmat tettek az

oltárnál, megkezdődik a lelki hanyatlás. Vallási buzgóságuk lecsökken és egyik erősségük a másik után dől le, míg végül mindketten Sátán fekete zászlaja alatt haladnak. A menyegzői ünnepségen is a világ szelleme győz a lelkiismeret, a hit és az igazság felett. Az új otthonban nem tisztelik az ima óráját. A menyasszony és vőlegény egymást választották és elutasították Megváltójukat.

Lehet, hogy a hitetlen eleinte nem mutat ellenállást az új helyzetben, amikor azonban felhívják figyelmét a Biblia igazságaira, feltámad ellenállásának érzése, amit ilyen szavakban fejezhet ki: *„Házasságot kötöttél velem, tudva, hogy az voltam akkor is, ami most vagyok! Ne zavarj engem! Mostantól fogva értsd meg, hogy megtiltom a te különleges nézetedről való beszédet!”* Ha a hívő lelkiismeretesen kitart hite mellett, akkor barátságatlannak tűnik fel azzal a féllal szemben, aki nem érdeklődik a kereszténység iránt.

Veszedelemes dolog a világi szövetség megkötése. Sátán jól tudja, hogy az az óra, amelyen sok fiatal férfi és nő házasságot kötött, bezárja áldásos vallási tapasztalataiknak és használhatóságuknak történetét. Elvesztek Krisztus számára. Egy ideig igyekezhetnek arra, hogy keresztényi életet éljenek, azonban minden törekvésüket egy ellenkező irányú állandó befolyással szemben kell fenntartaniuk. Valamikor kiváltság és öröm volt számukra, hogy beszélhetnek hitükről, és reménységükről, de most már elvesztették kedvüket, hogy említést tegyenek arról a tárgyról, amely iránt házastársuk nem mutat érdeklődést. Ennek következtében az igazságban való drága hitük kihál szívükből, és Sátán alattomosan, észrevétlenül szövi köréjük a kételkedés hálóját.

„Vajon járnak-é ketten együtt, ha nem egyeznek meg egymással?” (Ám 3:3). *„Ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám”* (Mt 18:19). De milyen különös egy látvány! Azok közül, akik a házasságban szorosán egyesültek, az egyik ájtatosságba merül, a másik ugyanakkor közönyös és gondtalan. Amíg az egyik az örök élet útját keresi, addig a másik a halálba vezető széles úton jár.

Sokan áldozták fel Krisztust és a mennyet megtéretlen személyekkel kötött házasságuk által. Lehetséges-e, hogy Krisztus szeretete és közössége olyan csekély értékű számukra, hogy többre becsülik a halandó emberek társaságát? Annyira kevésre becsülik

[137]

a mennyet, hogy kockára teszik örömeit olyan személyért, aki nem szereti a drága Megváltót?

A keresztény válasza a hitetlennek

[138] Mit tegyen a keresztény, amikor nehéz helyzetbe kerül, amely kipróbálja hitének szilárdságát és elvhűségét? Jelentse ki nyíltan, kövételre méltó határozottsággal: *„Én lelkiismeretes keresztény vagyok. Hiszem, hogy a hét hetedik napja a szombat. Hitünk és alapelveink ellenkező irányba vezetnek, ezért nem lennénk boldogok egymással, mert ahogy igyekszem megérteni és követni Isten akaratát, mind jobban más leszek, mint a világ, és átalakulok Krisztus képmására. Ha te ezután sem látsz semmi gyönyörűséget Krisztusban, semmi vonzóerőt az igazságban, akkor te a világot szereted, amit én nem tudok szeretni. Én Isten dolgait szeretem, amit te nem tudsz szeretni. A lelki dolgokat lelkileg ítéljük meg. Lelki megkülönböztető-képesség nélkül nem láthatod meg Istennek irántam támasztott követelményeit, sem kötelességemet Mesterem iránt, akinek szolgálok, ezért úgy éreznéd, hogy elhanyagollak téged vallási kötelezettségeim kedvéért, így nem lennél boldog. Féltékeny volnál szeretetemre, amelyet Isten iránt tanúsítok, én pedig egyedül állnék vallási meggyőződésemben. Ha nézeteid majd megváltoznak, ha szíved meghajol Isten követelményei előtt, és megszereted Megváltódat, akkor megújíthatjuk kapcsolatunkat.”*

Így a hívő keresztény áldozatot hoz Krisztusért, amelyet lelkiismerete helyesel és amely által megmutatja, hogy örök életét sokkal többre becsüli, semhogy kockáztatná annak elvesztését. Érzí, hogy jobb, ha házasság nélkül marad, semhogy érdekeit összekösse egy életre olyan személlyel, aki inkább választja a világot, mint Jézust és őt is el akarja téríteni Krisztus keresztjétől.

Oktalan eljegyzést jobb felbontani

Biztos házassági szövetség egyedül Krisztusban köthető. Az emberi szeretetnek az isteni szeretetből kell merítenie legmélyebb érzelmeit. Mély, igaz, önzetlen szeretet csak ott létezik, ahol Krisztus lakozik.

Ha az eljegyzést az illető egyén jellemének teljes ismeretével kötöd is meg akivel egyesülni szándékozol -, mégse gondold, hogy az eljegyzés határozottan szükségessé teszi számodra, hogy magadra vedd a házassági esküt és egy életre összekösd magadat azzal, akit nem tudsz igazán szeretni és tisztelni. Vigyázz nagyon, hogy ne köss feltételes eljegyzést, de mégis sokkal jobb felbontani egy eljegyzést a házasság előtt, mint később elválni, ahogyan oly sokan teszik.

Azonban azt mondhatod: „*Ígéreteket adtam és most visszavonjam?*” Én erre azt felelem: „*Ha ígéretet tettél a Szentírás ellenére, vond vissza minden késedelem nélkül és bánd meg alázattal Isten előtt meggondolatlanságodat, amely olyan hirtelen fogadalomra vett rá téged. Sokkal jobb visszavonni ilyen ígéretet Isten félelmében, mint megtartása által megszomorítani a Teremtőt*”

A házasság felé tett minden lépésedet szerénység, egyszerűség és azon komoly elhatározás jellemezze, hogy elnyerd Isten tetszését és tiszteld Őt. A házasság befolyásolja későbbi életedet is mind ebben, mind az eljövendő világban. Őszinte keresztény nem fektet le olyan terveket, amelyeket Isten nem helyeselhet.

[139]

Az emberi szív szeretet után sóvárog, azonban ez a szeretet nem elég erős, vagy nem elég tiszta ahhoz, hogy elfoglalja Jézus szeretetének helyét. A feleség csak Megváltójában találhat bölcsességet, erőt és kegyelmet, hogy szembeszálljon az élet gondjaival, felelősségeivel és szomorúságaival, ezért Őt kell választania Vezetőjének. A nő előbb Krisztusnak adja át magát, és csak azután egy földi barátának, és ne lépjen be olyan kapcsolatba, ami ezzel az elvvel ellenkezik. Akik igazi boldogságot akarnak találni, előbb nyerjék el a menny áldását mindarra, amivel bírnak és mindarra, amit cselekszenek. Az Isten iránti engedetlenség sok szívet és sok otthont szomorúsággal tölt be.

Testvérnőm! Ha nem akarsz olyan otthont, ahonnan az árnyak sose tűnnek el, akkor ne egyesülj az Úr ellenségével!

Tanács a házasság után megtért félnek

Aki megtéretlen korában lépett be a házasságba, megtérésével még nagyobb felelősséget vett magára, hogy hű legyen házastársához, bármily nagy mértékben különbözik vallási meggyőződésük. Isten követelményeit azonban minden kapcsolat fölé kell helyeznie

még akkor is, ha próbák és üldözések lennének a következményei. A szeretet és szelídség lelkületével e hűség befolyása megmentheti a hitetlen házastársat.

Isten a nőt a férfiúból alkotta, hogy társa és segítője legyen, hogy egy legyen vele; felvidámítsa, bátorítsa és áldására szolgáljon férjének. Mindazok, akik e szent céllal lépnek be a házasságba a férfi, hogy elnyerje feleségének legtisztább érzelmeit, a feleség pedig, hogy meglágyítsa, megjavítsa és teljessé tegye férjének jellemét -, betöltik Istennek velük való szándékát.

Krisztus nem azért jött, hogy megsemmisítse a házasság intézményét, hanem hogy visszaállítsa szent és magasztos helyére. Ő azért jött, hogy helyreállítsa az emberben Isten erkölcsi képmását, és munkáját a házassági viszony megszentelésével kezdte el.

Krisztus, aki Évát Ádámnak adta segítőtársul, első csodáját egy menyegzői ünnepségen művelte. Az ünnepi teremben, ahol a barátok és rokonok együtt örvendeztek, Krisztus megkezdte nyilvános szolgálatát, így szentesítette a házasságot és elismerte, hogy egy olyan intézmény, amelyet Ő maga alapított. Ő rendelte el, hogy a férfiak és nők szent házasságban éljenek, családot alapítsanak, amelynek tagjait dicsőséggel és tisztességgel megkoronázva fogadják majd el a mennyei család tagjainak.

A menyegző legyen egyszerű, boldog alkalom!

A Krisztustól eredő isteni szeretet soha nem semmisíti meg az emberiség iránti szeretetet, mert magába foglalja azt. Általa az emberek iránti szeretetünk megfinomodik, megtisztul, felemelkedik és megnemesedik. Az emberi szeretet addig sose tudja megteremni értékes gyümölcsseit, amíg nem egyesül az isteni természettel és rá nem nevelik arra, hogy a menny felé nőjön. Jézus boldog házasságokat és boldog otthonokat kíván látni.

A Szentírás kijelenti, hogy Jézust és tanítványait meghívták a kánai menyegző ünnepségére. Krisztus nem adott szentesítést a keresztényeknek arra, hogy azt mondják: „*Mi nem lehetünk jelen olyan vidám ünnepségen!*” Az ünnepélyen való jelenlétével Krisztus arra

[141] tanít bennünket, hogy az Ő akaratával összhangban van, ha örülünk azokkal, akik örvendeznek az Ő rendeleteinek megtartásában. Ő sose rontotta el az emberiség ünnepeit, ha a menny törvényével összhangban folytak le. Helyes dolog, ha Krisztus követői is felkeresnek olyan összejövetelt, amelyet Ő megszentelt jelenlétével. Miután Krisztus megjelent a menyegzőn, sok más ünnepségen is részt vett, s megszentelte azokat jelenlétével és tanításával.

Nincs semmi ok arra, hogy nagy fényűzést csináljunk, vagy feltűnést, mégha a házasfelek tökéletesen illenek is egymáshoz.

Én mindig helytelennek tartottam, hogy a házasság intézményét összekapcsolják mulatozással, vidám énekléssel és egyéb hamis, mesterkélt dolgokkal. Ez nem helyes! Ez Istentől rendelt intézményre a legnagyobb tisztelettel kell tekintenünk. A családi viszonyt úgy kell kialakítanunk a földön, hogy szemléltessük általa, hogy milyen lesz a család a mennyben. Mindig Isten dicsősége legyen az első! (AH 99-101)

Tanács az új házaspárnak

Kedves Testvérem és Testvérnőm! Most egyesültetek az életre szóló szövetségben. Nevelésetek a házasságban elkezdődött. A házasság első éve a tapasztalatok éve, amelyben a férj és feleség megismerik egymás különböző jellemvonásait, amiképpen a gyermek megtanulja leckéjét az iskolában. Házasságotok első évében ne legyenek olyan fejezetek, amelyek megrontanak boldogságotokat.

Kedves Testvérem! Feleségednek ideje, ereje és boldogsága össze van kapcsolva a tieddel, ezért reá gyakorolt befolyásod élet illata lehet az életre, vagy halál illata a halálra. Vigyázz, hogy meg ne rontsd életét!

Kedves Testvérnőm! Most kell megtanulnod az első gyakorlati leckéket a házasság felelősségével kapcsolatban. Tanuld meg ezeket a leckéket napról napra! Ne légy elégedetlen, kedvetlen, vagy komor! Ne kívánj kényelmes, tétlen életet! Őrizkedj az önzéstől!

Amikor egyesültök egy életre, szeretetetek által járultatok hozzá egymás boldogságához. Mindegyikőtöknek elő kell segítenie a másik boldogságát. Azonban miközben egyé kell olvadnotok, mégse veszítsétek el egyéniségeteket egymásban, mert egyéniségetek tulajdonosa Isten. Tőle kérdezzétek meg: Mi a helyes, mi a helytelen?

Hogyan tölthetem be a legjobban rendeltetésemet? „*Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentléleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi*” (1Kor 6:19-20). Az emberek iránt [142] tanúsított szeretetetek másodrendű legyen, Istent szeressétek minde nekfelett. Szeretetetek gazdagon áradjon Isten felé, aki életét adta értetek. Ha Istenért éltek, akkor Hozzá külditek legjobb és legmagasztosabb érzelmeiteket. Feléje árad-e legnagyobb szeretetetek, aki életét adta értetek? Ha igen, akkor egymás iránti szeretetetek is a menny kívánsága szerint való lesz.

Vonzalmatok olyan tiszta lehet, mint a kristály és gyönyörűséges az Ő tisztaságában, mégis felszínes lehet, mert még nem vizsgálták és próbálták meg. Tegyétek Krisztust elsővé, utolsóvá és legjobbá mindenben! Állandóan Őt szemléljétek, akkor Isten iránti szeretetetek is elmélyül és erősödik. „*Mi pedig az Úrnak dicsőséget mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől*” (2Kor 3:18). Most olyan kötelességeket kell majd elvégeznetek, amiket házasságotok előtt nem ismertetek. „*Öltözzétek fel azért... a jóságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést*” (Kol 3:12). „*Járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk ajándékkul és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul*” (Ef 5:2, 22-25).

A házasság egy életre szóló egyesülés. A Krisztus és egyháza közötti egyesülés jelképe. A férj és feleség nyilvánítsa ki egymás iránt azt a szeretetet, amelyet Krisztus tanúsít egyháza iránt.

A férj és feleség ne uralkodjék egymáson! E dologban az Úr lefektette a vezérelveket. A férj szeresse feleségét, amiképpen Krisztus szereti az egyházat! A feleség tisztelje és szeresse férjét! Mindketten legyenek kedvesek és határozzák el, hogy sose szomorítják és bántják meg egymást!

Testvérem és Testvérnőm, mindketten erős akaraterevel rendelkeztek. Ezt egymásnak és mindazoknak áldására, vagy átkára fordíthatjátok, akikkel érintkezésbe léptek. Ne igyekezzetek kényszeríteni egymást, hogy a másik fél azt tegye, amit ti akartok! Ezt nem tehetitek meg, ha meg akarjátok őrizni egymás szeretetét. Saját akaratotok kikényszerítése megsemmisíti békességeteket és boldogságotokat.

Házasságotok ne legyen állandó civakodás! Ha így cselekesztek, mindketten boldogtalanok lesztek! Legyetek kedvesek beszédeitekben, szelídek cselekedeteitekben és adjátok fel saját kívánságaitokat! Ügyeljete gondosan szavaitokra, mert hatalmas befolyást árasztanak a jóra, vagy a gonoszra! Ne engedjétek meg, hogy szavaitok élesek legyenek! Vigyétek be egyesült életetekbe a Krisztushoz való hasonlóság jó illatát!

Ha egy férfi belép a házasság szoros kapcsolatába, tanuljon meg uralkodni önmagán és tanulja meg, hogyan bánjon másokkal!

[143] Kedves Testvérem, légy kedves, türelmes, elnéző! Gondolj arra, hogy feleséged elfogadott férjének, de nem azért, hogy uralkodj rajta, hanem hogy segíts neki. Sose légy elnyomó és uralkodó! Erős akaratoddal ne kényszerítsd feleségedet, hogy kívánságodat cselekedje! Gondolj arra, hogy neki is van akarata és ugyanúgy szeretne a saját kívánsága szerint cselekedni, mint te. Gondolj arra is, hogy te előnyben vagy vele szemben, mert nagyobb tapasztalattal rendelkezel. Légy megfontolt, udvarias, előzékeny! *„A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató”* (Jak 3:17).

Kedves Testvérem és Testvérnőm, gondoljatok arra, hogy Isten a szeretet, és kegyelme által boldogíthatjátok egymást, amiképpen megígértétek házassági fogadalmatokban. A Megváltó ereje által bölcsességet tanúsítva Krisztushoz vezethettek egy hajótörött életet. Mit nem tehet meg Krisztus? Ő tökéletes az Ő bölcsességében, igazságában és szeretetében. Ne zárkózzatok el magatokba! Ne elégedjétek meg azzal, hogy szereteteteket csak egymásra áraszátok! Ragadjatok meg minden alkalmat, hogy hozzájáruljatok a körülöttek élők boldogságához és osszátok meg velük szereteteteket! Kedves szavaitok, részvételteljes tekintetetek, elismerésetek kifejezései, sok küzdő, elhagyott vándortársatok számára olyanok lesznek, mint egy pohár víz a szomjazónak. Egy vidám szó, kedves cselekedet megkönnyíti a terheket, amelyek ránehezednek a fáradt vállakra. Az igazi boldogságot az önzetlen szolgálatban találhatjátok meg. Az ilyen szolgálatnak minden szavát és cselekedetét úgy jegyzi fel a menny könyveiben, mintha Jézusnak tették volna. *„Amennyiben megcselekedtétek eggyel ez én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtétek meg”* (Mt 25:40).

Éljetek a Megváltó szeretetének napfényében, akkor befolyásotok áldás lesz a világ számára. Krisztus Lelke irányítson benneteket. A kedvesség törvénye uralja mindig szavaitokat. Türelem és önzetlenség jellemezze azoknak szavait és cselekedeteit, akik újjászülettek, hogy új életet éljenek Krisztusban (7T 45-50)

Fejezet 21 — Boldog, sikeres házasság

Isten úgy rendelte, hogy tökéletes szeretet és összhang uralkodjon azok között, akik belépnek a házasságba. A vőlegény és a menyasszony a mennyei világegyetem előtt megfogadják egymásnak, hogy szeretni fogják egymást, ahogyan Isten elrendelte. A feleség tisztelje és becsülje férjét, a férj pedig szeresse és szolgálja feleségét.

A férfiak és nők házasságuk kezdetén szenteljék oda magukat újra Istennek. Bármilyen gondosan és bölcsen léptek a házasságba, csak kevés pár egyesül teljesen a házasság megkötésekor. A házastársak igazi eggyéválása csak a későbbi években következik be.

Midőn az ifjú pár szemben áll az élet bajainak és gondjainak terheivel, akkor eltűnik a regényesség, amivel képzeletük körülvette a házasságot. A férj és feleség úgy ismerik meg egymás jellemét, ahogyan nem ismerhették meg előző kapcsolatukban, ezért ez nagyon válságos időszak életükben. Egész jövő életük boldogsága és tapasztalata attól függ, hogy most helyesen járnak-e el. Gyakran váratlan gyengeségeket és hibákat fedeznek fel egymásban azok, akiket a szeretet egyesített. Azonban ismeretlen kiválóságokat is felfedeznek egymásban. Gyakran saját magatartásunk és a bennünket körülvevő légkör határozza meg azt, hogy mások hogyan viselkednek velünk.

Sokan a szeretet kifejezését gyengeségnek tekintik és olyan tartózkodást tanúsítanak, amely elriaszt másokat. Ez a lelkület megakadályozza a rokonszenv gyakorlását. Ha a közösség és nagylelkűség érzelmeit visszaszorítják, azok kihülnek, s a szív puszta és hideg lesz. Őrizkedjünk e tévedéstől! A szeretet nem marad meg sokáig, ha nem juttatjuk kifejezésre. A veled kapcsolatban álló szív ne éhezzen a kedvesség és rokonszenv hiánya miatt!

Mindenki inkább adjon szeretetet, mint követelje azt! Ápoljátok magatokban a legnemesebb tulajdonságokat, és ismerjétek fel gyorsan egymás jó jellemvonásait, mert az a tudat, hogy értékelnek bennünket, csodálatos buzdítás és elégtétel számunkra! A rokon-

szenv és megbecsülés bátorítja bennünk a kiválóság utáni törekvést, és nemesebb tettekre ösztönöz, így a szeretet is növekszik bennünk.

Két élet egybeolvadása

[145]

Habár nehézségek és csalódások érhetnek bennünket, ne gondolja a férj, vagy a feleség, hogy házasságuk ballépés, vagy csalódás. Határozzátok el, hogy mindazok lesztek egymás számára, ami csak lehetséges! Folytassátok a kezdetben egymás iránt tanúsított figyelmességeket! Minden módon támogassátok egymást az élet harcainak megharcolásában! Tanulmányozzátok, hogy milyen módon járulhattok hozzá egymás boldogságához! Tanúsítsatok egymás iránt kölcsönös szeretetet és türelmet, akkor házasságotok ahelyett, hogy szeretetetek végét jelentené, annak kezdete lesz. Az igazi barátság melegsége és a szeretet, amely összeköti szíveteket, a menny örömeinek előízét érezteti majd veletek. Mindnyájunknak ápolnunk kell a türelmet, annak gyakorlása által. Kedvesség és türelem által az igazi szeretet melegét megőrizhetjük szívünkben, és képességeinket úgy fejleszthetjük, hogy elnyerjük a menny tetszését.

Sátán mindig kész előnyt szerezni abból, ha a házastársak között nézeteltérés támad. Felingerli a férj és feleség kifogásolható jellemvonásait és általuk igyekszik elidegeníteni azokat, akik egyesítették céljaikat Isten előtt ünnepélyesen kötött frigyükben. Házassági fogadalmukban megígérték, hogy egyek lesznek. A feleség megígérte, hogy szeretni fogja férjét és engedelmeskedik neki; a férj pedig megfogadta, hogy szeretni és ápolni fogja feleségét. Ha Isten törvényének engedelmeskednek, akkor a vizály démonát távoltartják otthonuktól. Érdekeik és céljaik nem oszlanak meg és nem engedik meg, hogy egymás iránti szeretetük kihüljön. Ez fontos időszak azoknak életében, akik megígérték, hogy egyesítik céljaikat és érdekeiket, rokonszenvüket, szeretetüket és munkájukat a lélekmentés szolgálatában. A házasságban nagyon fontos a két szív összeforrása. Isten akarata az, hogy a férj és feleség összekapcsolódjanak egymással az Úr munkájában, hogy odaadással és megszentelt szívvel vigyék előre az Ő művét. Ha akarják, megtehetik ezt.

Isten áldása a menny napfénye abban az otthonban, ahol ez az egyesülés létrejön, mivel az Úr akarata az, hogy férj és feleség össze-

kapcsolódjanak egymással a szent egyetértés kötelékében, Jézus Krisztusban, hogy Ő uralja és Lelke által vezesse őket.

Isten azt akarja, hogy az otthon legyen a legboldogabb, legáldottabb hely a földön, magának a mennynek előképe. Ha az otthonban a házasság felelősségét viselik és céljaikat összekötik Jézussal, az Ő karjaira és biztos ígéreteire támaszkodva, akkor a férj és feleség olyan boldogok lehetnek egyesülésükben, amelyről Isten angyalai is elismerően nyilatkoznak (AH 101-107).

[146]

A nézeteltérések kiküszöbölése

A családi nehézségek rendbehozása nehéz dolog még akkor is, amikor a férj és feleség igyekeznek helyesen és igazságosan elvégezni különböző kötelességeiket, de szívüket nem rendelték alá Istennek. A házastársak nem választhatják szét otthoni érdekeiket, ha meg akarják őrizni egymás iránti szeretetteljes, hűséges ragaszkodásukat. Egyesítsék céljaikat az otthon megalapításában. Ha a feleség keresztény, akkor céljait és akaratát összekapcsolja férjével, mint házastársával, mert férjére úgy kell tekintenie, mint a háznak fejére.

Mint férj, helytelen lelkiületet tanúsítasz, ha elfoglalsz egy álláspontot és nem fontolod meg, hogy milyen hatást vált ki nézeted makacs fenntartása, ha önállóan beleszövöd azokat imáidba és beszélgetésedbe, amikor tudod, hogy feleséged nem vallja ugyanazt a nézetet, amit te. Ahelyett, hogy tisztelnéd feleséged érzelmeit és mint úriember tapintatosan kerülnéd azokat a tárgyakat, amelyekben különböző nézeteken vagytok, te továbbra is a vitás tárgyaknál időzöl és makacsul hangoztatod nézeteidet, nem tekintve a körülötted levőkre. Úgy érzed, hogy másoknak nincs joguk másképpen látni a dolgokat, mint ahogyan te látod. Ezek a gyümölcsök nem a kereszténység fáján teremnek.

Kedves Testvérem és Testvérnőm, nyissátok meg szívetek ajtaját és fogadjátok be Jézust! Hívjátok meg Őt lelki templomotokba! Segítsétek egymást az akadályok legyőzésében, amelyek minden házasságban előfordulnak! Heves harcot kell vívnotok, hogy legyőzzétek az ellenséget, az ördögöt. Ha elvárjátok, hogy Isten segítsen benneteket ebben a harcban, akkor egyesülnötök kell abban az elhatározásban, hogy győzni akartok. Pecsételjétek be ajkaitokat a

helytelen szavak kiejtésére még akkor is, ha térdre esve kell felkiáltanotok e szavakkal: „*Uram, dorgáld meg lelkem ellenségét!*”

Ha a férj és a feleség teljesíti Isten akaratát, akkor tisztelik egymást és ápolják az egymás iránti szeretetet és bizalmat. Le kell győzniük mindazt, ami megrontaná a család békéjét és egységét. Ápolniuk kell a kedvességet és szeretetet. Aki ápolja a gyengédséget, a türelmet és szeretetet, azt tapasztalja, hogy ugyanaz a lelkület visszaárad reá. Amelyik otthonban Isten Lelke uralkodik, ott nem beszélnek helytelen dolgokról. Ha a házastársak szívében igazán kiábrázolódott Krisztus, „*a dicsőségnek ama reménysége*”, akkor otthonukban egység és szeretet uralkodik. Ha Krisztus a feleség szívében lakik, egyetértésben él a férjének szívében lakozó Krisztussal, és együtt törekszenek majd eljutni ama hajlékokba, amelyeknek elkészítésére Krisztus elment azok számára, akik Őt szeretik.

Azok, akik a házasságot Isten egyik szent intézményének tekintik, amelyet az Ő szent rendelkezései őriznek, a józan ész utasításai szerint élnek. [147]

A házastársak néha úgy viselkednek, mint a fegyelmezetlen, rakoncátlan, rossz gyerekek. A férj és a feleség is saját akaratát és tervét akarja keresztülvinni, és egyik se akar engedni a másiknak. Az ilyen állapotok azonban a legnagyobb boldogtalanságra vezethetnek. Mindkét fél egyaránt egyezzen bele a másik tervébe, vagy véleményébe. Nem létezhet boldogság akkor, ha mindkét fél azt cselekszi, ami neki tetszik (AH 118-121).

Kölcsönös szeretet és türelem nélkül semmi földi hatalom sem tarthat meg téged és férjedet a keresztényi egyesülés közösségében. A házasságban való társas viszonyotok legyen meghitt és gyengéd, szent, s emelkedett, amely lelki erőt áraszt életekbe, hogy mindaz legyetek egymás számára, amit Isten megkíván tőletek. Ha eljuttok arra a lelki magaslatra, amit Isten elvár tőletek, akkor már itt e földön megtaláljátok életekben a mennyet és Istent.

Kedves Testvérem és Testvémőm, emlékezzetek rá, hogy Isten a szeretet és hogy Isten kegyelme által boldoggá tehetitek egymást, ahogy azt megígértétek házassági fogadalmatokban! (AH 112)

Krisztus kegyelme által kivívhatjátok a győzelmet önmagatok és önző természetetek felett. Ha az Ő életét élitek és minden lépésetekben önmegtagadást gyakoroltok, s mindig mélyebb részvétet nyilvánítotok ki azok iránt, akiknek segítségre van szükségük, akkor

egyik győzelmet a másik után aratjátok. Napról napra mindig jobban megtanuljátok, hogyan győzhetitek le önmagatokat, éneteket, és hogyan erősíthetitek meg jellemetek gyenge pontjait. Az Úr Jézus lesz világosságotok, erőtök és örömtök koronája, mivel akaratotokat alárendelitek az Ő akaratának (7T 49).

A józan ész utasításai irányítják azokat, akik a házasságot Isten egyik rendelkezésének tekintik, amelyet az Ő szent előírásai védelmeznek.

Jézus nem kényszerítette rá az emberiség egyik osztályára sem a nőtlenséget. Nem azért jött, hogy eltörölje a házasság szent kapcsolatát, hanem hogy felemelje és visszaállítsa eredeti szentségébe. Gyönyörűséggel tekint a családi kapcsolatra, ahol szent és önzetlen szeretet uralkodik.

A házasság törvényes és szent

Az evés, ivás, házasodás és férjhezmenés önmagában nem bűn. A házasodás Noé idejében is törvényes volt és most is törvényes, ha helyesen élnek vele és nem viszik bűnös túlzásba. Azonban az emberek Noé napjaiban Isten tanácsa nélkül házasodtak, vagy nem kérték Isten vezetését és tanácsát.

Az a tény, hogy az élet minden viszonya mulandó, fejtsen ki mérséklő hatást mindarra, amit teszünk, vagy mondunk. Noé napjaiban a szertelen, túlhajtott szerelem - amely önmagában törvényes, ha helyesen élnek vele -, tette a házasságot bűnössé Isten szemében. Sokan elvesztik lelküket ebben a korszakban is azáltal, hogy teljesen leköti őket a házasság gondolata és maga a házaseslet.

A házassági viszony szent, azonban ebben az elfajult korszakban minden leírható gonoszságot takar; s mert visszaélnek vele, olyan bűnné lett, amely most az utolsó idők egyik jelét alkotja, amiképpen a vízözön előtti házasságokhoz is bűn tapadt. Aki a házasság szent természetét és igényeit megéli, annak életét a Menny is helyesli és boldogságot hoz mindkét fél részére. Isten dicsőíttetik az ilyen házasság által.

[149]

A házasság kiváltságai

Azok, akik keresztényeknek vallják magukat, kellő időben vegyék tekintetbe a házasság kiváltságának minden eredményét, és minden cselekedetük épüljön megszentelt alapelvekre. A házastársak nagyon sok esetben visszaéltek házassági kiváltságaikkal, mert állati szenvedélyeiket fokozták azoknak mértéktelen kielégítése által.

Elfogadott, hogy ha egy törvényes dolgot túlzásba visznek, súlyos bűnné lesz.

Sok szülő nem szerzi meg azt az ismeretet, amellyel rendelkeznie kellene a házasságban. Nem ügyelnek arra, hogy Sátán előnyt nyer velük szemben és uralja gondolataikat és életüket. Nem tudják még, hogy Isten megkívánja, hogy házasesetükben kerüljenek minden túlzást. Nagyon kevesen érzik vallási kötelezettségüknek, hogy uralják szenvedélyeiket. A házasságban egyesültek választottjukkal, ezért úgy érvelnek, hogy a házasság megszenteli alacsony szenvedélyeik kielégítését. Még a kegyességet valló férfiak és nők is szabadjára engedik kéjes szenvedélyeik gyepelőit, és nem gondolnak arra, hogy Isten felelősségre vonja őket életerőik elpazarlásáért, mivel gyengítik egész szervezetüket.

Gyakoroljunk önuralmat és mértékletességet!

Bárcsak mindenkivel meg tudnám értetni Isten iránti kötelességet, hogy a legjobb állapotban őrizzék meg testi és lelki egészségüket, hogy tökéletesen szolgálhassák Teremtőjüket! A keresztény feleség tartózkodjék attól, hogy akár szóval, akár tettel felingerelje férjének szenvedélyeit, mert sokaknak egyáltalán nincs vesztegetni való erejük e téren. Ifjúságuktól fogva gyengítették agyukat és aláásták szervezetüket érzéki szenvedélyeik kielégítése által, ezért házasságkötésükben önmeg-tagadás és mértékletesség legyen jelszavuk!

Ünnepélyes felelősség kötelez bennünket Isten iránt, hogy lelkünket tisztán, testünket pedig egészségben tartsuk, hogy hasznára lehessünk az emberiségnek és tökéletesen szolgáljunk Istennek. Az apostol a következő figyelmeztető szavakat intézi hozzánk: „*Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjetelek néki az ő kívánságaiban*” (Róm 6:12). Ezekkel a szavakkal buzdít bennünket előrehaladásra: „*Mindaz pedig, aki pályafutásban*

tusakodik, mindenben magatúrtető” (1Kor 9:25). Pál figyelmezteti mindazokat, akik keresztényeknek vallják magukat, hogy szánják oda „testüket élő, szent és Istennek kedves áldozatul” Önmagáról pedig ezt mondja: „Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek” (1 Kor 9:27).

[150]

Nem tiszta szeretet az, amely arra indítja a férfit, hogy feleségét kívánsága kielégítésének eszközévé tegye. Állati szenvedélyei kielégítésért kiáltanak. Milyen kevés férfi nyilvánítja ki szeretetét az apostol által előírt módon: „Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért; hogy azt megszentelje, megtisztítván (nem beszennyezve) ...hogy legyen szent és feddhetetlen” (Ef 5:25-27). Isten ezt a szeretetet ismeri el szentnek a házaséletben. A szeretet tiszta és szent alapelv, azonban a kéjes szenvedély nem ismer korlátozást, ezért nem a szeretet uralja és irányítja. Vak a következményekkel szemben, nem következtet az okból az okozatra, ami cselekedetével jár.

Sátán igyekszik elgyengíteni önuralmunkat

Sátán igyekszik lesüllyeszteni a tisztaság értékét és elgyengíteni azok önuralmát, akik házasságra lépnek, mert tudja, hogy amíg az alacsony szenvedélyek uralkodnak, addig az erkölcsi erők állandóan gyengülnek, így nem kell aggódnia az illető egyének lelki növekedése miatt. Azt is tudja, hogy ennél eredményesebben nem sikerülne rávésni gyűlöletes képmását az ilyen szülők utódaira, s így könnyebben formálhatja majd utódaik jellemét, mint szüleikét.

Férfiak és nők, egy napon majd megtudjátok, hogy mi a kívánság és mi a következménye kielégítésének. Ugyanolyan alacsony szenvedély található a házasságban, mint azon kívül.

Mi az eredménye annak, ha szabadon engedjük szenvedélyeink gyepelőit? A hálószobát, ahol Isten angyalainak kellene tartózkodniuk, megszenteltelenítik az aljas szokások gyakorlásával. Mivel szégyenletes állatiasság uralkodik, testük megromol. Utálatos szokásaik utálatos betegségekre vezetnek. Azt, amit Isten áldásukra adott, átokká változtatják.

A nemi túlzások ténylegesen megsemmisítik a lelki gyakorlatok szeretetét. Elveszik az agyból azt az anyagot, amely szükséges lenne

a szervezet táplálására, és így a leghatásosabban merítik ki életerejét. Egy asszony se segítse férjét az önmegsemmisítésnek e munkájában, és nem is teszi meg, ha igazi szeretet él benne férje iránt.

[151] Minél jobban hódolnak az emberek az érzéki szenvedélyeknek, azok annál erősebbek lesznek és annál hangosabban kiáltanak kielégítés után. Az istenfélő férfiak és nők ébredjenek fel kötelességükre! Sok hitvalló keresztény szenved idegbénulásban a nemi életben tanúsított mértéktelenség miatt.

A férfiak legyenek megfontoltak!

A férfiak legyenek gondosak, figyelmesek, állhatatosak, hűségesek és részvételteljesek! Nyilvánítsanak ki szeretetet és rokonszenvet! Ha beteljesítik Krisztus szavait, akkor szeretetük nem lesz alacsonyrendű, földies, érzéki, amely testük megsemmisítésére vezet; feleségükre pedig gyengeséget és betegséget hoz. Nem hódolnak alacsony szenvedélyeik kielégítésének, és nem hangoztatják feleségük előtt, hogy engedelmeskedniük kell férjüknek mindenben. Ha a férj nemes jellemmel, tiszta szívvel és világos értelemmel bír, amivel minden kereszténynek rendelkeznie kell, akkor az megnyilvánul házasságában is. Ha a férj Krisztus lelkületével rendelkezik, akkor nem semmisíti meg testét, hanem igyekszik elérni a legmagasabb színvonalat Krisztusban.

Egy férfi sem fogja igazán szeretni feleségét, ha az türelmesen alárendeli magát neki, hogy rabszolgája legyen, és szolgál férje romlott szenvedélyeinek. Engedékeny alárendelése által a feleség elveszti értékét, amellyel bírt férje szemében. A férj a feleségét magaslátárról lerántva látja és nemsokára azzal gyanúsítja, hogy ugyanolyan könnyen aláveti magát másnak is, hogy ugyanúgy lealacsonyítsa, mint ő tette. Kétségbe vonja állhatatosságát és tisztaságát, majd megunja és új társakat keres, hogy felébredjenek és erősítsék állati szenvedélyeit. Az ilyen emberek Isten törvényével nem törődnek. Ezek a férfiak rosszabbak az állatnál. Démonok emberi alakban. Nem ismerik az igazi, megszentelt szeretet felemelő, megmentő alapelveit.

A feleség is féltékeny lesz férjére és feltételezi, hogy ha alkalom kínálkozna, ugyanolyan készségesen udvarolna másnak is, mint neki. Látja, hogy férjét nem uralja Isten félelme és lelkiismerete, mert e

megszentelt védőbástyákat ledöntötték kéjes szenvedélyei. Mindaz, ami férjében Istenhez volt hasonló, eltűnt; az állati szenvedélyek rabszolgája lett.

Ésszerűtlen követelések

A kérdés most az: Kötelessége-e a feleségnek, hogy feltétlenül engedjen férje kívánságának, hogy csak az alacsony szenvedélyek uralják, amikor értelme és ítélőképessége arról győzi meg, hogy testének kárára cselekszi azt, amelyről Isten megparancsolta, hogy szentségben és tisztességben őrizze meg áldozatul Istennek? [152]

Nem tiszta és szent szeretet az, amely arra bírja a feleséget, hogy kedveskedjék férje állati szenvedélyének, életének és egészségének rovására. Ha a feleségnek igazi szeretete és bölcsessége van, akkor igyekszik elterelni férje gondolatait a kéjes szenvedélyek kielégítéséről magasztos lelki tárgyakra azáltal, hogy érdekesítő dolgoknál időzik. Szükségessé válhat, hogy alázattal és szeretettel hangoztassa, még férje nemtetszésének kockáztatása árán is, hogy nem alacsonyítja testét azáltal, hogy enged a nemi túlzásoknak. Gyengéden és kedvesen emlékeztetnie kell férjét, hogy egész lényére Istennek van az első és legmagasabb rendű igénye, ezért nem veheti semmibe Isten kívánságát, mert számot kell adnia érte Isten nagy napján.

Ha a feleség felemeli érzelmeit és szentségben, tisztességben megőrzi női méltóságát, akkor sokat tehet befolyása által, hogy megszentelje férjét és így betöltse magasztos feladatát. Így cselekedve megmentheti férjét és önmagát is, ami által kettős munkát végez. E kényes dologban nehéz eljárni, ezért sok bölcsesség és türelem kell hozzá, valamint erkölcsi bátorság és erő. Ez az erő és kegyelem azonban elnyerhető ima által. A feleség szívének uralkodó elve a szeretet legyen! Szeretetének egyedüli helyes alapja csak a férje iránti helyes szerelem lehet.

Ha a feleség átengedi testét és értelmét férje uralmának, és minden dologban enged akarátának, akkor feláldozza lelkiismeretét, méltóságát és egyéniségét is. Elveszti az alkalmat, hogy hatalmas befolyást gyakoroljon a jóra, amelyet meg kellene ragadnia, hogy felemelhesse férjét. A feleség meglágyíthatja férjének nyers, kemény természetét. Megszentelő befolyását oly módon gyakorolhatja, hogy férjét megfinomítja és megnemesíti. Ráveheti őt, hogy komo-

lyan törekedjék uralni szenvedélyeit és lelki gondolkodású legyen, hogy mindketten isteni természetet nyerjenek, „*megmenekülve a romlottságtól, amely a kívánságban van e világon*”. Befolyásának hatalma olyan nagy lehet, hogy férje gondolatait a magasztos, nemes tárgyakra tereli, az alantas, érzéki szenvedélyek fölé, amelyeket a kegyelem által meg nem újult szív ösztönszerűen keres. Ha a feleség úgy érzi, hogy férje tetszésének elnyerése érdekében le kell szállnia az ő színvonalára, mert férje szeretetének indítórugója az állati szenvedély, amely uralja cselekedeteit, akkor a feleség magára vonja Isten nemtetszését, mert nem gyakorol megszentelő befolyást férjére. Ha úgy érzi, hogy egyetlen tiltakozó szó nélkül engednie kell férje szenvedélyének, akkor még nem érti Isten és férje iránti kötelességét.

[153]

Testünk Isten megvásárolt tulajdona

Az alacsonyrendű szenvedélyek székhelye testünkben van, és e szenvedélyek testünkön keresztül munkálkodnak. A „*test*”, „*testies*”, „*testi kívánságok*”, szavak magukban foglalják alacsonyrendű, romlott természetünket. Azonban a test egyedül nem tud Isten akaratára ellen cselekedni. Azt a parancsot kaptuk, hogy feszítsük meg testünket minden hajlamával és kívánságával. Hogyan tehetjük meg ezt? Fájdalmat idézzünk elő testünkben önkínzás által? Nem, hanem ítéljük halálra a csábító kísértéseket! Űzzük ki elménkből a gonosz gondolatokat, és ejtsünk foglyul minden gondolatot a Krisztusnak! (2Kor 10:5) Minden érzéki, állatias ösztönünket rendeljük alá a lélek magasabbrendű erőinek! Isten szeretete uralkodjék bennünk mindenekfelett, és Krisztus osztatlanul foglalja el trónját szívünkben! Testünket tekintsük Krisztus megvásárolt tulajdonának, ezért testünk tagjai legyenek az igazság eszközei, „*fegyverei*” (Róm 6:13) [AH 121-128].

A feleség és anya ne süllyedjen le háztartási robottá, hanem szánjon időt az olvasásra, hogy jól legyen tájékozódva mindenről. Legyen férjének társa és haladjon együtt gyermekeinek fejlődő értelmével! Használja fel a jelen alkalmait arra, hogy befolyásolja gyermekeit a magasabbrendű életre! Szenteljen időt arra, hogy a drága Megváltót mindennapi Társává és meghitt Barátjává tegye! Szakítson időt naponta a Szentírás tanulmányozására, szánjon időt arra, hogy kimenjen gyermekeivel a rétekre és tanuljanak Istentől az Ő műveinek szépsége által!

Az anya legyen vidám és reményteljes! Ahelyett, hogy minden idejét végnélküli varrással töltené, tegye az estéket kellemes társas együttlét időszakává, a családi találkozás alkalmává, a nap kötelességeinek elvégzése után! Ily módon sok embert arra indítanak, hogy az otthon társaságát válasszák a söröző helyett. Sok fiút visszartartanak az utcától és sok leányt megóvnának a léha, félrevezető társaságtól. Így az otthon befolyása a szülők és gyermekek számára egy életen át tartó áldás lenne, ahogyan azt Isten akarja.

Felteszik a kérdést: „*A feleségnek ne legyen saját akarata?*” A Biblia világosan kijelenti, hogy a férj a ház feje: „*Ti asszonyok, engedelmeskedjétek a ti férjetekeknek.*” Ha ez a felhívás itt végződné, akkor elmondhatnánk, hogy a feleség helyzete nem irigylésre méltó, azonban a szöveg így végződik: „*amiképpen illik az Úrban*” (Kol 3:18).

Bírnunk kell Isten Lelkével, mert különben nem lesz összhang otthonunkban. Ha a feleség Isten Lelkével rendelkezik, akkor vigyáz szavaira, uralja lelkületét, engedelkeny és mégse érzi magát rabszolgának, hanem férje társának. Ha a férj Isten szolgája, akkor nem uralkodik felesége felett, nem lesz önkényeskedő és követelőző. Túl sok gondot hordozva nem őrizhetjük meg az otthon szeretetét, mert az otthon, ha az Úrnak Lelke lakozik ott, a menny előképe. Ha a család valamelyik tagja téved, a másik gyakoroljon krisztusi türelmet, és ne húzódjon vissza hidegen! (AH 110,115,118)

[155]

Az anyaság

Minden nő, aki anya lesz, bármilyen is a környezete, ápolja állandóan a boldog, vidám megelegedés lelkiületét abban a tudatban, hogy erőfeszítése tízszeresen visszafizetődik majd utódainak testi egészségében és erkölcsi jellemében! Ez azonban még nem minden. Megszokhatja a vidám, reményteljes gondolkodást, ami által boldog lelkiállapotot teremthet magában és boldog, vidám lelkiületét szétáraszthatja családjára és mindazokra, akikkel érintkezik. Ugyanakkor testi egészsége is nagymértékben megjavul. Életforrásába erőt közvetít, s vére nem kering lustán, mint akkor, ha engedett volna a kétségbeesésnek és bánatnak. Emelkedett lelkiülete által szellemi és erkölcsi egészsége megelevenedett. Akaratereje képes ellenállni a káros lelki benyomásoknak és hatásos idegcsillapítónak bizonyul. Részesítsék a lelelkiismeretesebb gondozásban azokat a gyermekeket, akiktől szüleik elrabolták azt az életerőt, amit örökölniük kellett volna tőlük!

A várandós anya őrizze meg szívét Isten szeretetében! Lelke nyugodjék békességben, és Jézus szeretetében megpihelve gyakorolja mindennapi életében az Ő tanításait! Gondoljon arra, hogy az anya Isten munkatársa!

A születés előtti befolyások hatását sok szülő kicsiny dolognak tekinti, de a menny nem. Az Isten angyala által küldött és kétszer a legünnepélyesebben átadott üzenet mutatja, hogy megérdemli leggondosabb figyelmünket.

A héber anyához, Manóah feleségéhez intézett szavakban Isten minden korszak édesanyjához szól. Az angyal ezt mondta: „*Mindentől, amit csak mondtam az asszonynak, őrizkedjék*” (Bir 13:13). Az anya szokásai befolyásolják a gyermek jólétét, ezért vágyait és szenvedélyeit rendelje alá helyes elveiknek. Bizonyos dolgokat kerülnie és bizonyos dolgok ellen küzdenie kell, mert így tölti be Isten szándékát gyermekével kapcsolatban.

A világ telve van az ifjúság lábainak szánt törökkel. A tömegeket vonzza az önző érzéki élvezetek élete. Nem képesek felismerni a rejtett veszélyeket és azon ösvénynek félelmetes végét, amely a boldogság útjának látszik szemeikben. Az étvágy és szenvedélyek kielégítése által elpazarolják erőiket, ezért milliók mennek tönkre a jelen és a jövő világ számára. A szülők gondoljanak arra, hogy

gyermekeiknek kísértésekkel kell szembeszállniuk! Már gyermekük születése előtt meg kell kezdeniük az előkészületeket, hogy a gyermek sikeresen tudjon küzdeni a gonosz ellen.

Ha a gyermek születése előtt az anya korlátlanul kielégíti kívánságait, és önző, türelmetlen, követelő, akkor ezek a vonások gyermekének jellemében is visszatükröződnek. Így sok gyermek elsőszülöttségi ajándéku majdnem legyőzhetetlen gonosz hajlamokat örököl. [156]

Ha azonban az édesanya szilárdan ragaszkodik a helyes alapelvekhez, ha mértékletes, önmegtágadó, kedves, szelíd és önzetlen, akkor átadhatja ugyanezen jó tulajdonságokat gyermekeinek is.

A csecsemők az anya számára olyanok, mint a tükrök, amelyekben megláthatja saját szokásait és magatartását. Akkor mennyire vigyáznia kell szavaira és magatartására e kicsiny tanulók jelenlétében! Azokat a jellemvonásokat kell ápolnia önmagában, amelyeknek kifejlődését látni szeretné gyermekeiben is.

Az anya terhein könnyíteni kell

Általában elkövetik azt a hibát, hogy nem tesznek különbséget egy szülés előtt álló nővel. E fontos időszakban az anya életét meg kell könnyíteni, mert szervezetében nagy változások mennek végbe. Nagyobb mennyiségű vérré van szüksége, ezért több és táplálóbb ételeket kell fogyasztania, hogy jó vére képződhessen. Ha nem kap bőséges mennyiségű, tápláló ételt, akkor nem képes fenntartani testi erejét és elrabolja magzatának életerejét is.

Ruházata is gondos figyelmet igényel. Ügyelnie kell arra, hogy testét megvédje a hidegtől. Életerejét nem fogyaszthatja szükségtelenül testének védelmére, hogy pótolja elégtelen ruházatát. Ha az édesanyát megfosztják a szükséges mennyiségű, egészséges, tápláló ételtől, akkor nem képes elegendő mennyiségű és megfelelő minőségű vért képezni. Vérkeringése gyenge lesz és gyermeke is vérszegénységben fog szenvedni. Magzata nem kap olyan táplálékot, amelyet jó vérré alakíthatna szervezetének táplálására. Az anyának és magzatának jóléte nagymértékben függ a jó meleg ruházattól és tápláló ételekkel való ellátásától.

A szoptató anya magatartása

A legjobb táplálék a csecsemő számára az, amiről a Teremtő gondoskodott; és amitől nem kell szükségtelenul megfosztani. Szivtelenség az anyától, ha kényelme, vagy a társadalmi szokás kedvéért igyekszik megszabadulni csecsemője szoptatásának gyengéd feladatától.

[157] Azon időszak, amikor a csecsemő édesanyjától kapja táplálékát, sorsdöntő. Sok anyának megengedték csecsemője szoptatásának ideje alatt a túlzott munkát, a főzést, ami által felhevíti véréét, s ez komolyan érinti a csecsemőt az anya kebléről kapott táplálék által. Az anya egészségtelen táplálékával megmérgezte véréét. Lázba hozta egész szervezetét, ami által befolyásolta a csecsemő táplálékát is. Az anya lelkiállapota is befolyásolja a csecsemőt. Ha az anya boldogtalan, ingerlékeny és szabadon engedi indulatait, akkor az ilyen anyától kapott táplálék gyulladt, lázas lesz, ami gyakran okoz görcsös vonaglást és rohamokat a csecsemőnek.

A kapott táplálék a gyermek jellemét is befolyásolja. Mily fontos, hogy a csecsemőt tápláló anya megőrizze boldog lelkiállapotát, és teljesen uralja indulatait! Ha így cselekszik, akkor a csecsemő tápláléka nem károsodik. Az a szelíd, önmagát uraló életmód, amit az anya folytat csecsemőjének gondozása közben, nagyban hozzájárul a jó hajlamainak kifejlődéséhez. Ha a csecsemő ideges és könnyen felingerlődik, akkor az anya csendes, nyugodt modora megnyugtató és helyesbítő befolyást gyakorol, ami által a csecsemő egészsége jelentősen javulhat.

Rendszeres, szeretetteljes gondozás

Isten a gyermekeket drága megbízatásként adta a szülőknek, akiket ama napon visszaker kezeikből; ezért szenteljünk több időt, több gondosságot és több imát nevelésükre. A gyermekeknek szükségük van több helyes tanításra.

A gyermekek betegségét sok esetben a helytelen bánásmód idézi elő. A rendszertelen evés, a hűvös estéken való elégtelen ruházkodás, a kiadós testmozgás hiánya, amelynek a vérkeringést egészséges mozgásban kellene tartania, vagy a bőséges, tisztító, friss levegő hiá-

nya okozhatja a zavarokat. A szülők keressék meg a betegségek okait és amennyire lehetséges, szüntessék meg a helytelen állapotokat...

A gyermekeket általában már a bölcsőtől fogva úgy nevelték, hogy étvágyuknak hódoljanak, és úgy tanították őket, hogy azért élnek, hogy egyenek. Az édesanya sokat tehet értük, ha már gyermekkorukban formálja jellemüket. Megtaníthatja őket étvágyuk uralására, de arra is, hogy étvágyuknak hódoljanak és falánkok legyenek. Az anya gyakran úgy fekteti le terveit, hogy egy kiszabott mennyiségű munkát el akar végezni a nap folyamán. Ha a gyermekek zavarják őt, ahelyett, hogy időt szakítana rá, hogy megnyugtassa őket kicsiny bánatukban és szórakoztatná őket, valami ételt ad nekik, ami által egy rövid időre eléri célját, a valóságban azonban csak súlyosbítja a dolgot. A gyermekek gyomrát megtömte étellel, amikor a legkisebb szükségük sem volt rá. Az anya idejére és figyelmére lett volna szükségük, ő azonban idejét túl drágának tekintette ahhoz, hogy gyermekeinek szórakoztatására szánja. Talán lakásának ízléses módon való elrendezése a látogatók dicséretének elnyerése céljából, vagy ételeinek különleges módon való elkészítése fontosabb számára, mint gyermekeinek boldogsága és egészsége.

[158]

A csecsemő kelengyájének elkészítésénél helyezük előtérbe kényelmét, jólétét, egészségét, a divat vagy a csodálat felkeltésének vágya helyett. Az anya ne töltse idejét azzal, hogy hímzéssel, vagy kézimunkával díszítse a kis ruhákat, hogy szükségtelen munkával terhelje magát saját és gyermekei egészségének rovására! Ne hajoljon varrása fölé, amely komolyan megerőlteti szemeit és idegeit, amikor sok nyugalomra és kellemes mozgásra van szüksége. Fel kell ismernie kötelezettségét, hogy ápolja erejét, hogy elvégezhesse a reá rótt kötelességeket (AH 255-267).

A gyermek fegyelmezésénél szükséges az önuralom

A gyermek nevelésénél az anyának néha szembe kell szállnia a gyermekek megfontolás nélküli, fegyelmezetlen akaratával. Ilyenkor az anyának nagy bölcsességre van szüksége. Oktalan bánásmód, szigorú kényszer által nagy kárt okozhat gyermekeinek.

Ha lehetséges, kerülje el ezt a válságos helyzetet, mert súlyos küzdelmet jelent mind az anyának, mind a gyermeknek. Ha azon-

ban át kell mennie e válságon, a gyermeket rá kell vezetni, hogy alárendelje akaratát a szülő bölcsőbb akaratának.

Az anya tökéletesen uralja magát és ne tegyen semmi olyat, amivel felébresztené a gyermekben a dacos ellenállás lelkületét! Ne adjon ki hangos parancsokat! Sokat nyer, ha csendes, szelíd hangon beszél. Oly módon bánjon gyermekével, hogy Jézushoz vonzza őt. Az anya ismerje fel, hogy Jézus a segítője, szeretete és ereje!

[159] Ha az anya bölcs keresztény, akkor nem kényszeríti gyermeket megadásra, engedelmességre. Komolyan imádkozik, hogy az ellenség ne vívja ki a győzelmet, és imája közben tapasztalja lelki megújulását. Látja, hogy ugyanazon erő, amely őbenne munkálkodik, gyermekében is munkálkodik, aminek következtében szelídebb és engedékenyebb lesz, így a csatát megnyerte. Türelme, kedvessége, bölcs önuralommal mondott szavai elvégezték munkájukat. A vihart béke követi, mint eső után a ragyogó napfény; és az angyalok, akik figyelték a jelenetet, örömeiket zengenek.

A válság eljön a férj és feleség életében is. Ha nem uralja őket Isten Lelke, ilyenkor ugyanazt az ingerlékeny, meggondolatlan lelkületet tanúsítják, mint a gyermekek. Egyik akaratnak a másik akarattal való összeütközése ugyanazt a hatást váltja ki, mint amikor egyik tűzkővel ütügetjük a másikat (7T 47-48).

Amidőn a keresztény apa hűségesen teljesíti kötelességét, mint a család papja és az anya, mint otthoni misszionárius, akkor megszorítják eszközeiket, hogy otthonukon kívül is jót cselekedhessenek. Midőn növelik erőiket, alkalmasabbá válnak a gyülekezetben és a szomszédok körében való munkára. Apák és anyák, Isten munkatársai lesztek (7T 67).

Az anya munkájának szentsége

A nő töltse be azt a tisztséget, amit Isten eredetileg jelölt ki számára, hogy férjének egyenrangú társa legyen! A világnak szüksége van olyan édesanyákra, akik nemcsak névleg, hanem a szó teljes értelmében vett édesanyák. Biztonsággal elmondhatjuk, hogy a nő jellegzetes kötelezettségei szentebbek, mint a férfié. A nő ismerje fel munkájának szentségét és Isten erejében és félelmében végezze életének munkáját! Nevelje gyermekeit erre a világra és az eljövendő világra!

A feleség és az anya ne áldozza fel erejét és ne engedje meg, hogy képességei szunnyadva pihenjenek! Ne támaszkodjon teljesen a férjére! Egyénisége nem olvadhat bele teljesen férje egyéniségébe. Éreznie kell, hogy férjének egyenrangú társa, hogy oldala mellett álljon és hű legyen kötelességének őrhelyén, mint férje az övé. Feladata a gyermek nevelése terén oly felemelő és nemesítő, mint bármely kötelesség, amelynek betöltésére férjét elhívták, még akkor is, ha férje a nemzet fő tisztviselője.

A király munkája nem magasabbrendű az ő trónján, mint az édesanyáé. Az édesanya az otthon királynője. Hatalmában van a gyermekek jellemének alakítása, formálása, hogy alkalmasak legyenek a magasabbrendű halhatatlan életre. Egy angyal se kérhetne magasztosabb feladatot, mert munkájának elvégzésekor az anya az Úrnak teljesíti a szolgálatot. Ismerje fel munkájának magasztos természetét, ami bátorságra fogja ihletni! Ismerje meg munkájának

[161] értékét és vegye fel Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhasson a kísértésnek és ne al- kalmazkodjék a világhoz! Munkája erre az életre és az örökkévalóságra szól.

Ha a férjek munkába mennek és otthon hagyják feleségüket, hogy gondozza gyermekeiket, akkor a feleség és az anya éppen olyan fontos munkát végez, mint a férj és apa. Habár egyik a misszióterületen van, a másik pedig otthoni misszionárius, akinek gondjai és terhei messze felülmúlják az apáét. Munkája ünnepélyes és fontos. A férj a megnyílt munkaterületen elnyerheti az emberek tiszteletét, míg az otthon robotosa nem kap elismerést földi munkájáért. Ha azonban családjának legjobb érdekeiért munkálkodik, és törekszik jellemüket formálni az isteni mintára, akkor a jelentést készítő angyal a világ egyik legnagyobb misszionáriusaként jegyzi fel nevét. Isten nem úgy látja a dolgokat, mint a véges emberek.

E világot átkos befolyások uralják. A divat és a szokások nagyon erősen hatnak az ifjúságra. Ha az anya nem tartja kötelességének gyermekei tanítását, vezetését és fékentartását, úgy azok elfordulnak a jótól, széptől és nemestől és a világ gonoszságát követik. Járuljon azért minden anya az Úr elé ezzel a könyörgéssel: „Ha beteljesedik ígéreted, miként bánjunk a gyermekkel, és mit cselekedjék ő?” (Bir 13:12). Ügyeljen az Isten Igéjében adott tanításokra és bölcsességet nyer, amikor szüksége lesz rá!

Erezze minden édesanya, hogy a rendelkezésre álló pillanatok nagyon értékesek. Munkáját felülvizsgálják majd a számadás nagy napján. Akkor kiderül, hogy az emberek sok bűnét, sok gonoszságát azoknak tudatlansága okozta, akiknek kötelességük lett volna, hogy gyermekeik lépteit az igaz ösvényre irányítsák. Akkor feltárul az is, hogy sokan, akik lángeszűk, tudásuk és életszentségük által áldására szolgáltak a világnak, befolyásukat és eredményeiket imádkozó, elvhű édesanyjuknak köszönhatték.

Az édesanya áldott befolyása

Habár az édesanya munkaköre szerény, azonban munkája az apáéval egyesülve az örökkévalóságig terjed. Isten után az anya befolyása a legerősebb a földön.

A valódi keresztény édesanya mindig teljesen éber, azért azonnal felismeri a gyermekeit fenyegető veszélyeket. Saját lelkét is tiszta,

szent légkörben tartja. Vérmérsékletét és elveit Isten Igéje irányítja és hűségesen teljesíti kötelességeit. A kisebb-nagyobb nehézségek fölé emelkedik, amelyek állandóan kísérik őt.

A gyermek felfogása gyors, azért hamar megkülönbözteti a türelmes, szeretetteljes hangot a türelmetlen, szenvedélyes parancstól, amely kiszárítja a gyermekek szívéből a szeretetnek és ragaszkodásnak gyenge harmatát. Az igazi keresztyény anyja nem űzi el magától gyermekeit ingerültsége, vagy együttérző szeretetének hiánya által.

[162]

Édesanyák, ébredjétek fel annak tudatára, hogy befolyástok és példátok kihat gyermekeitek jellemére és sorsára! Felelősségtek tudatában fejlesszettek jól kiegyensúlyozott értelmet, tiszta jellemet és csak az igazat, jót és szépet áraszátok szét!

Sok férj és gyermek, aki semmi vonzót sem talál otthonában, akiket állandóan szidással és szemrehányással illettek, otthonuktól távol kerestek vigasztalást és szórakozást: vagy az italmérő helyiségekben, vagy az élvezetek egyéb színterén. A feleség és édesanyja, akit lefoglalnak a házastárs gondjai, gyakran megfélekeznek a kicsiny udvariasságokról, előzékenységekről, amelyek az otthont kellemessé tennék férje és gyermekei számára még akkor is, ha az ő jelenlétükben kerülné, hogy bosszúságai és nehézségei mellett időzzön. Miközben lefoglalja őt az ételek és ruházat elkészítése, az alatt férje és gyermekei úgy járnak ki és be otthonukban, mint idegenek.

Ha az anyák megengedik maguknak, hogy rendetlen ruhát viseljenek otthonukban, akkor ezáltal ránevelik gyermekeiket, hogy ugyanazt a példát kövessék rendetlenségükben. Sok anyja azt gondolja, hogy otthoni viselésre bármilyen szennyes és kopott ruha is jó, azonban emiatt hamar elveszíti befolyását a családban. A gyermekek összehasonlítják édesanyjuk ruházatát azokéval, akik csinosan öltözködnek és így iránta való tiszteletük csökken.

Az igazi feleség és édesanyja méltósággal és vidáman végzi kötelességét, mert nem tartja megalázonak, hogy saját maga végezze el mindazt, amit egy jól vezetett háztartásban el kell végezni (AH 231-254).

A családfő kövesse Krisztust

A család minden tagjának figyelme az apára irányul. Ő a törvényhozó, aki férfias magatartásában a határozottabb erényeket: az

erélyt, feddhetetlenséget, türelmet, bátorságot, szorgalmat és gyakorlati használhatóságot szemlélteti. Az apa egyúttal a család papja, aki Isten oltárára helyezi a reggeli és esti áldozatot.

[163] Feleségét és gyermekeit is buzdítania kell, hogy egyesüljenek vele ezen áldozatban és dicsőségben. Reggel és este az apa, mint a család papja, vallja meg Isten előtt azokat a bűnöket, amelyeket ő és a gyermekei elkövettek aznap. Meg kell vallania azokat a bűnöket, amelyek tudomására jutnak és a titkos bűnöket is, amelyeket egyedül Isten szemei vettek észre. Ha ezt a rendszabályt az apa, vagy távollétében az anya buzgón végrehajtja, áldást hoz a családra.

Szeretném azt mondani minden férfinak, aki férj és apa: *„Legyetek azon, hogy tiszta és szent léggör vegye körül lelketeket! Naponta tanuljatok Krisztustól! Sohase nyilvánítsatok ki uralkodó, önkényeskedő lelkiületet otthonotokban! Az a férfi, aki ezt cselekszi, együttműködik a sátáni eszközökkel. Akaratodat rendeld alá Isten akaratának! Tégy meg mindent, ami hatalmadban áll, hogy feleséged életét kellemessé és boldoggá tedd! Válaszd Isten Igéjét fő tanácsadódnak! Otthonodban élj az Ige tanításai szerint, akkor a gyülekezetben és munkahelyeden is úgy fogsz élni! A menny alapelvei megnemesítik minden vállalkozásodat. Isten angyalai együttműködnek veled és segítenek, hogy bemutasd Krisztust a világnak.*

Ne engedd, hogy foglalkozásod bosszúságai homályba borítsák otthoni életedet! Ha nem gyakorolsz türelmet, elnézést, kedvességet és szeretetet, amidőn a kicsiny dolgok nem történnek úgy, ahogyan szeretnéd, akkor kinyilvánítod, hogy nem Krisztust választottad társadnak, aki úgy szeretett téged, hogy életét adta érted, hogy egy lehess vele.”

A férj alázatosságát egyáltalán nem bizonyítja az, ha állandóan azt hangoztatja, hogy ő a háznak a feje. Nem növeli tekintélyét az sem, ha a Szentírást idézi, hogy támogassa tekintélyét. Nem teszi őt férfiasabbá az sem, ha megköveteli feleségétől, gyermekeinek anyjától, hogy cselekedjék az ő tervei és elgondolásai szerint, mintha csalhatatlanok volnának. Az Úr úgy alkotta a férjet, a feleségnek fejét, hogy védelmezője legyen feleségének. Ő a család összetartó köteléke, aki összeköti a családtagokat, amiképpen Krisztus is feje az egyháznak és megváltója a titokzatos testnek. Minden férj, aki vallja, hogy szereti Istent, tanulmányozza gondosan Isten követelményeit tisztségével kapcsolatban! Krisztus bölcsességgel, kedvességgel és

szelídséggel gyakorolja tekintélyét, azért így kell gyakorolnia tekintélyét a férjnek is, hogy kövesse a gyülekezet nagy Vezetőjének, Krisztusnak példáját.

Szülők, munkálkodjatok együtt gyermekeitek üdvösségéért!

[164]

Ha a függönyt félrehúzáva, az apa és az anyja úgy láthatnák napi munkájukat, ahogy Isten látja és szemlélhetnék, hogy a végtelen Isten szemei hogyan hasonlítják össze munkájukat, egyiket a másikkal, akkor megdöbbenének az isteni kinyilatkoztatáson. Az apa szerényebb megvilágításban látná a munkáját, míg az anyja új bátorságot és erőt nyerne, hogy munkáját bölcsességgel, kitartással és türelemmel folytassa. Most ismeri meg munkájának értékét. Amíg az apa oly dolgokkal foglalkozott, amelyek elvesznek s elmúlnak, addig az anyja fejlődő elmével és jellemekkel bánt és így nemcsak a múlandóság, hanem az örökkévalóság számára is munkálkodott (AH 233).

Az apának gyermekei iránti kötelessége nem ruházható az anyára. Ha az anyja elvégzi kötelességét, elég terhet kell hordania. Az apa és az anyja csak akkor végezheti el Istentől reá bízott munkáját, ha összhangban dolgoznak együtt.

Az apa ne mentse ki magát a munkából, hogy elvégezze részét gyermekének az örökéletre és a halhatatlanságra való nevelésben. Osztoznia kell a felelősségben! Az apának és anyának egyaránt meg van a kötelezettsége. A szülőknek szeretetet és tisztességet kell tanúsítaniuk egymás iránt, ha azt akarják, hogy ezek a tulajdonságok gyermekeikben is kifejlődjenek!

Az apa kerüljön meghitt kapcsolatba fiaival és adja át nekik bőséges tapasztalatainak áldását! Oly egyszerűséggel és gyengédséggel beszéljen velük, hogy szívéhez kösse őket! Láttassa meg velük, hogy mindenkor szemei előtt tartja legfőbb érdekeiket és boldogságukat!

Az, akinek fiúkból álló családja van, értse meg, hogy bármi is a hivatása, sohase hanyagolhatja el a gondjaira bízott lelkeket! Ő hozta világra ezeket a gyermekeket, ami által felelőssé tette magát Isten előtt, hogy mindent megtegyen, ami hatalmában áll, hogy távol tartsa őket a szentségtelen társaságtól és a gonosz társas viszonytól. Ne hagyja a rakoncátlan fiúkat egészen az anyja gondjaira, mert ez nagyon nehéz teher a számára. A dolgokat az anyja és a gyermekek

legjobb érdeke szerint rendezze el. Az anya számára nagyon nehéz lehet az önuralom gyakorlása, hogy bölcsen irányítsa gyermekeinek tanítását. Döntse el, hogy a leghatározottabb erőfeszítésekkel igyekszik megmenteni gyermekeit!

[165]

Tanács a gyermekek létszámára vonatkozólag

A gyermek az Úrtól kapott örökség, azért felelősek vagyunk Neki, az Ő tulajdonainak kezeléséért. A szülők szeretetben, hitben és imában munkálkodjanak házuk népéért, hogy végül örömmel állhassanak Isten elé e szavakkal: „*Íme itt vagyok én és a gyermek, akiket az Úr nekem adott*” (Ésa 8:18).

Isten azt akarja, hogy a szülők úgy járjanak el, mint értelmes lények és oly módon éljenek, hogy minden gyermeküket helyesen nevelhessék, hogy az anyának legyen elég testi és lelki ereje, hogy kicsinyeit felnevelje az angyalok társasága számára.

Az apa fontolja meg ezeket a dolgokat, hogy felesége és az ő gyermekeinek anyja ne legyen túlterhelve és így ne vegyen erőt rajta a kétségbeesés. Ne hozza gyermekeinek anyját olyan helyzetbe, hogy ne tudja ellátni kicsinyeit és emiatt megfelelő nevelés nélkül nőjenek fel!

Némely szülő, ahelyett, hogy megfontolná, hogy megfelelően el tudnak-e látni egy nagy családot, megtöltik házukat kis gyámoltalan lényekkel, akik teljesen szüleik gondoskodására vannak utalva. Ez nagy jogtalanság nemcsak az anyával, hanem a gyermekekkel és a társadalommal szemben is.

A férj nagy igazságtalanságot követ el az anyával szemben, ha évről-évre egy csecsemővel a karján kell megjelennie, mert csökkenti és gyakran egészen megsemmisíti az anya társas örömeit és növeli otthoni nyomorúságát. Elrabolja gyermekeitől azt a gondozást, amit a szülőknek kötelességük lenne megadni nekik.

A szülők előre nyugodtan fontolják meg, hogy milyen gondoskodásban tudják majd részesíteni gyermekeiket! Nincs joguk világra hozni gyermekeket, hogy mások terhére legyenek.

Mily kevésbé törődik sok szülő egy gyermek sorsával! Egyetlen gondolatuk, szenvedélyük kielégítése, aminek következtében a feleségre és anyára oly nagy terhek hárulnak, amelyek aláássák egészségét és megbénítják lelki erejét. Leromlott lelki állapotban és

csüggedésben egy egész kis nyáj vesszi körül, akiről nem képes gondot viselni oly mértékben, ahogyan kellene. Mivel a gyermekek nem kapják meg azt a tanítást, amire szükségük lenne, Isten gyalázatára nőnek fel. Másokkal is közlik gonosz természetüket és így egy egész hadsereg nő fel, akiket Sátán saját tetszése szerint irányít (AH 158-164).

Fejezet 25 — A keresztény otthon

Az otthon választásánál Isten azt akarja, hogy mindenekelőtt az erkölcsi és vallási befolyásokat vegyük tekintetbe, amelyek körülvesznek bennünket és családjunkat.

Amikor otthont keresünk, ez a cél irányítsa választásunkat. Ne uraljon bennünket a gazdagodás vágya, a divat, vagy társadalmi szokások! Keressük az egyszerűséget, tisztaságot, egészséget és a valódi értéket!

Ne lakjunk ott, ahol az emberek munkáit láthatjuk, ahol a látványosságok és hangok csak gonosz gondolatokat sugallnak, ahol a zaj és zűrzavar elfáraszt és nyugtalanít bennünket, hanem menjünk oda, ahol Isten műveit szemlélhetjük! Nyugodjanak meg szemeink zöld mezőkön, ligeteken és dombokon! Nézzünk fel a kék égre, amelyet nem homályosított el a városok pora és füstje; és lélegezzük be a menny felüdítő, friss levegőjét!

Eljön az idő, amikor Isten megnyitja az ajtót, és akkor a családok költözzenek ki a városokból. Gyermeküket vigyék vidékre! A szülők keressenek olyan alkakmas helyet, amilyent anyagi javai megengednek! Az otthon kicsi lehet, de legyen hozzá föld, amit művelhetnek.

Azok az apák és anyák, akiknek van egy kis darab földjük és egy kényelmes otthonuk, királyok és királynők.

Ha lehetséges, otthonunk legyen a városon kívül, ahol a gyermekek művelhetik a földet. Legyen mindegyiknek egy darab földje és amidőn megtanítjátok őket, hogyan csináljanak maguknak kerteteket, hogyan készítsék elő a magvetés számára, értessétek meg velük annak fontosságát, hogy amiképpen a gazt mind ki kell gyomlálni, ugyanolyan fontos életünkből is eltávolítani a láthatatlan, káros szokásokat. Tanítsátok meg őket arra, hogyan fékezze meg rossz szokásaikat, amiképpen kertjükből is kiirtják a gazt! A lecke megtanítása időt vesz igénybe, azonban bőségesen megtérül.

A föld áldást rejt magában azok számára, akik rendelkeznek annyi bátorsággal, akaraterővel és kitartással, hogy összegyűjtsék

kincseit. Sok földműves nem kapott megfelelő termést földjéből, mert úgy végezték munkájukat, mintha az lealacsonyító foglalkozás lenne. Nem látják, hogy áldás van benne önmaguk és családjuk számára.

[167]

A szülőknek Isten előtti kötelességük, hogy környezetüket olyanná tegyék, amely megfelel az általuk képviselt igazságnak. Akkor helyes tanítást adhatnak gyermekeiknek, akik megtanulják, hogy összekapcsolják földi otthonukat a mennyei otthonnal. A földi család amennyire lehetséges, legyen a mennyeinek mintája. Akkor sokat veszítenek erejükből azok a kísértések, hogy az aljas, alacsonyrendű dolognak hódoljanak. A gyermekeket meg kell tanítanunk arra, hogy csak próbaidejüket töltsék e földön és rá kell nevelnünk őket, hogy ama lakhelyek lakói lehessenek, amelyet Krisztus azok számára készített, akik megtartják parancsolatait! Ez a legmagasztosabb kötelesség, amelyet a szülőknek teljesíteniük kell.

Amennyire lehetséges, minden lakóházat magas helyre, jól csatornázott földre építsenek, mert ez száraz helyet biztosít! Ezt a dolgot gyakran könnyen veszik. Az alacsony fekvésű, rosszul csatornázott, maláriás, egészségtelen helyek komoly betegségeket és gyakran halált is okoznak.

A házak építésénél különösen fontos, hogy biztosítsuk az alapos szellőztetést és a bőséges napfényt. Minden szobában legyen elegendő levegő és bőséges napfény. A hálószobákat úgy rendezzük el, hogy állandóan szabadon áramoljék benne a levegő. Nem alkalmas hálószobának az a helyiség, amelyet nem tárhatnak ki naponta a friss levegő és napfény számára.

A háztól bizonyos távolságra ültetett fákkal és bokrokkal megszépített udvar felüdítő hatású a családra és ha jól gondozzák, nem árt az egészségnek. Azonban árnyéktartó bokrok és fák, ha sűrűn és közel fekszenek a házhoz, egészségtelenné teszik azt, mert akadályozzák a levegő szabad áramlását és kizárják a nap sugarait. Ennek következtében a nedvesség összegyűlik a házban, különösen a nyirkos időszakokban.

A bútorzat legyen egyszerű és olcsó!

Otthonotokat egyszerű bútorokkal rendezzék be, amelyek bírják a használatot, könnyen tisztán tarthatók és nagy költség nélkül

pótolhatók. Megfelelő ízléssel a legegyszerűbb otthont is vonzóvá és meghitté tehetjük, ha szeretet és megelégedés lakozik benne.

[168]

A boldogságot nem találhatjuk meg üres látványosságban. Minél egyszerűbb egy jól beosztott otthon rendje, annál boldogabb a család. Nincs szükség drága környezetre, költséges bútorokra, hogy a gyermekeket elégedettekké és boldogokká tegyék otthonukban, azonban nagyon szükséges, hogy a szülők gyengéd szeretetben s figyelmes gondozásban részesítsék őket (AH 131-135).

Kötelezettségtek Isten előtt, hogy mindig megfelelő mintaképek legyetek otthonotokban. Gondoljatok arra, hogy a mennyben nincs rendtelenség, azért otthonotok legyen egy földi mennyország! Gondoljatok arra, hogyha napról napra hűségesen elvégzitek kis kötelességeiteket otthonotokban, akkor Isten munkatársai vagytok és keresztényi jellemet fejlesztetek.

Gondoljatok rá szülők, hogy gyermekeitek üdvösségéért munkálkodtok! Ha szokásaitok helyesek, ha csinosságot, rendet, erényességet, igazságosságot és megszentelődést nyilvánítotok ki testetekben, lelketekben és gondolkodástokban, akkor beteljesítitek a Megváltó szavait: „*Ti vagytok a világ világossága*” (Mt 5:14).

Korán tanítsátok meg gyermekeiteket, hogy tartsák rendben ruházatukat! Legyen egy helyük, ahová elrakhatják dolgaikat! Tanítsák meg őket, hogy minden holmit rendesen összehajtva tegyenek a helyére! Ha nem tudtok venni egy olcsó fiókos szekrényt, akkor szerezzetek egy ládát! Lássátok el polcokkal és borítsátok be világos, díszes anyaggal! Egy kis időt vesz igénybe ez a munka, hogy gyermekeiteket megtanítsátok a csinosságra és rendre, de megtérül gyermekeitek jövő életében. Végül sok időt nyertek és sok gondtól menekültök meg.

Sok szülő megengedi, hogy mindent tönkre tegyenek és játéknak használjanak oly dolgokat is, amelyeknek érintését is meg kellene tiltaniuk. Tanítsák meg a gyermekeket, hogy ne bántsák más emberek tulajdonát! A család kényelme és boldogsága érdekében tanulják meg a gyermekek a tulajdonjog szabályainak betartását! A gyermekek nem boldogabbak, ha megengedik nekik, hogy mindent a kezükbe vegyenek, amit meglátnak. Ha nem nevelik beléjük a figyelmes gondosságot, akkor szertelen, rongáló, pusztító jellemvonásokkal növekednek fel.

Ne adjatok gyermekeiteknek törékeny játékokat, mert így megtanítjátok őket a pusztítás leckéire! Adjatok nekik néhány erős, tartós játékot. Ezek a javaslatok jelentéktelennek tűnnek, mégis sokat jelentenek a gyermekek helyes nevelésében (CG 110-111,101-102).

Fejezet 26 — Az otthon lelki befolyása

Elnyerhetjük Isten üdvözítését családukbán, azonban hinnünk kell benne, élnünk kell érte és egy Istenbe vetett állandó, maradandó hittel és bizalommal kell rendelkezünk. Isten Igéjének velünk szemben gyakorolt korlátozása javunkat szolgálja. Növeli családuknak és a körülöttünk élőknek boldogságát. Megfinomítja ízlésünket, megszenteli ítélőképességünket. Lelki békességet hoz s végül örök életet. A szolgáló angyalok otthonunkban időznek és örömmel viszik fel a mennybe lelki életünk előmenetelének a híret, és a feljegyzést végző angyal vidáman és boldogan írja meg jelentését.

Krisztus lelke maradandó befolyást gyakorol otthoni életünkre. Midőn a férfiak és nők megnyitják szívüket az igazság és szeretet mennyei befolyása előtt, akkor ezek az alapelvek úgy áradnak tovább, mint a folyóvizek a pusztában, amelyek mindent felüdítenek és eleven frissességet teremtenek ott, ahol most terméketlenség és ínség uralkodik (CG 484).

Az otthoni vallásosságnak és gyermekeitek nevelésének elhanyagolása a legnagyobb mértékben kiváltja Isten nemtetszését. Ha valamelyik gyermekeitek a folyóban a hullámokkal küzdene és az elmerülés veszélye fenyegetné, milyen izgalom uralkodna! Milyen erőfeszítéseket tennétek, milyen buzgón imádkoznátok, hogy megmentsetek életét! Azonban gyermekeitek kiestek Krisztusból és lelkük nincs megmentve! Talán még nyersek és udvariatlanok, s gyalázatot hoznak az adventista névre. Reménység és Isten nélkül élve elvesznek e világgal együtt és ti gondatlanok és közömbösek vagytok...

Sátán minden erejével igyekszik elvonni az embereket Istentől és célját el is éri, ha vallási életük elmerül az üzleti gondokban, amikor nem szentelnek időt a Biblia tanulmányozására, a titkos imára, s a reggeli és esti áldozat oltárán nem ég a dicséret és hálaadás áldozatának lángja. Mily kevesen ismerik fel az őscsaló gonoszságát! Mily sokan nem ismerik fel csalásait! (4T 424-426)

Reggeli és esti istentisztelet

[170]

Apák és anyák, minden reggel és este gyűjtsétek magatok köré gyermekeiteket és alázatos könyörgésben emeljétek fel szíveteket Isten segítségéért! Szeretteitek ki vannak téve a kísértéseknek.

Minden nap bosszúságok veszik körül a fiatalok és öregek ösvényét. Azok, akik türelmes, szeretetteljes és vidám életet akarnak élni, imádkozzanak! Énünk felett csak akkor vívhatjuk ki a győzelmet, ha állandóan segítséget kérünk Istentől.

Ha valamikor volt idő, amikor minden háznak az imádság házána kellett lennie, akkor az most van. Hitetlenség és kételkedés uralkodik, és a gonoszság megnövekedett. A romlottság beözönlik a lélek élő folyamaiba és az Isten elleni lázadás betör az emberek életébe. Miután az emberek a bűn rabszolgaságába süllyednek, azért erkölcsi erőik Sátán önkényuralma alá kerülnek. Lelkünk a kísértés játékszerévé válik, azért ha egy hatalmas kar nem nyúlik le megmentésünkre, az emberek oda mennek, ahová az őcsaló vezeti őket.

Mégis e félelmetes veszedelem korszakában sok hitvalló keresztény nem tart családi istentiszteletet. Istent nem tisztelik otthonukban. Nem tanítják gyermekeiket sem, hogy szeressék és féljék Istent. Sokan annyira eltávolodtak Istentől, hogy kárhoytatva érzik magukat, amidőn közelednek Hozzá. Nem képesek bizalommal járulni a „*kegyelem királyiszékéhez*”, hogy „*tiszta kezeket emelvén föl harag és versengés nélkül*” (Zsid 4:16; 1Tim 2:8). Nem állnak élő összeköttetésben Istennel, ezért a kegyességnek csak látszatával bírnak, annak ereje nélkül.

A felfogás, hogy az ima nem lényeges, Sátán legsikeresebb csalása a lelkek megrontására. Az ima: összeköt Istennel, a bölcsesség, erő, békesség és boldogság forrásával. Jézus erős kiáltásokkal és könnyhullatással imádkozott Atyjához. Pál buzdítja a hívőket, hogy „*szüntelen imádkozzanak*”, minden imádsággal és könyörgéssel és hálaadással tárják Isten elé kívánságaikat (Fii 4:6). Jakab apostol is így szól: „*Imádkozzatok egymásért, mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése*” (Zsid 5:7; 1Thess 5:17; Jak 5:16).

Őszinte, komoly imájukkal a szülők alkossanak élő védősövényt gyermekeik körül! Imádkozzanak teljes hittel, hogy Isten lakozzon

bennük és a szent angyalok oltalmazzák meg őket és gyermekeiket Sátán hatalmától és kegyetlenségétől!

[171] A reggeli és esti istentiszteletnek minden családban legyen meg a meghatározott ideje! Milyen helyes dolog, ha a szülők maguk köré gyűjtik gyermekeiket, mielőtt bejön a szombat szent ünnepe, hogy meg köszönjék a mennyei Atyának, hogy megőrizte őket az éjjel és hogy kérjék segítségét, vezetését, védő gondoskodását arra a napra. Milyen szép is az, amikor eljön az este és a szülők mégegyszer Isten elé járulnak gyermekeikkel és megköszönik az elmúlt nap áldásait.

Minden reggel szenteljétek oda magatokat és gyermekeiteket Istennek arra a napra! Ne számoljatok előre a hónapokkal és a napokkal, mert ezek nem a tietek! Csak egy rövid napot kaptatok, azért úgy munkálkodjatok órái alatt Mesteretekért, mintha utolsó napotok lenne e földön! Tárjátok Isten elé minden terveteket, hogy keresztülvigyétek, vagy feladjátok, amint gondviselése mutatja! Fogadjátok el az Ő terveit a tietek helyett még akkor is, ha ez céljaitok feladását jelentené is! Így életetek mindig jobban átalakul az isteni mintára és „*az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban*” (Fii 4:7).

Az apa távollétében az anya vezesse az istentiszteletet! Válasszon ki a Szentírásból egy érdekesítő, könnyen érthető részt! Az istentisztelet legyen rövid! Midőn hosszú fejezetet olvasnak és hosszú imát mondanak, akkor az istentiszteletet fárasztóvá teszik, amelynek végét alig várják. Istent meggyalázzák, ha az istentiszteletet szárazzá és fárasztóvá teszik, amikor oly unalmas és érdektelen, hogy a gyermekek rettegnek tőle.

Apák és anyák, tegyétek az istentiszteletet rendkívül érdekessé! Nincs rá semmi ok, miért ne legyen ez az idő a napnak legkellemebb, legörömteljesebb része!? Ha egy kicsit készültök rá, akkor érdekessé és áldásossá tehetitek. Időnként változtassatok az istentiszteleten. A gyermekek kérdéseket tehetnek fel a felolvasott szövegekkel kapcsolatban és néhány komoly, időszerű megjegyzést is tehetnek. Az ima legyen rövid és tárgyhoz illő! Az imádkozó egyszerű, komoly szavakkal dicsőítse Istent jóságáért és kérje segítségét! Amidőn a körülmények megengedik, a gyermekek is olvassanak fel a Bibliából és imádkozzanak!

Egyedül az örökkévalóság nyilvánítja ki majd, mily áldást hoztak az ilyen istentiszteletek (7T 42-44)

Fejezet 27 — Pénzkezelés az otthonban

Az Úr azt akarja, hogy népe megfontolt és gondos legyen. Gyakoroljanak takarékoskosságot mindenben és semmit se pazaroljanak el.

Tanuld meg, mikor kell takarékoskodnod és mikor kell költened! Nem lehetünk Krisztus követői, ha nem tagadjuk meg magunkat és nem vesszük fel a keresztet. Fizess meg mindenkinek becsületesen akárhová méssz! Szedd össze a lehullott morzsákat! Oldd meg a bonyolult nehéz problémákat és mindig légy tudatában, hogy mi a tulajdonod! Számot kell adnod Istennek minden kis dologról, amit saját kívánságaid kielégítésére költöttél. Látnod kell, hogy mit használsz fel arra, hogy ízlésednek kedveskedj és megromlott, ingyencétvágyadnak szolgálj. Azt a pénzt, amit haszontalan ingyencségekre költesz, felhasználhatod otthonod kényelmesebbé és kedvesebbé tételére. Ne légy fukar! Légy becsületes önmagadhoz és testvéridhez! A fukarság visszaélés Isten bőkezűségével. A kis kiadások amelyeket említésre se érdemes összegnek gondolsz a végén jelentős összeget tesznek ki.

Midőn az a kísértés környékezik, hogy hiábavaló dolgokra költsd el pénzed, gondolj arra az önmegtagadásra és önfeláldozásra, amit Jézus tett az emberiség megmentéséért. Gyermekeinket meg kell tanítanunk az önmegtagadás és önuralom gyakorlására. Annak oka, hogy oly sok lelkész pénzügyi nehézségekkel küzd az, hogy nem fékezik meg ízlésüket, étvágyukat és hajlamaikat. Sok férfi azért bukik el és sajátítja el becstelenül más javait, mert igyekszik kedveskedni feleségének és gyermekei romlott ízlésének. Mily gondosnak kell lenniük az apáknak és anyáknak, hogy előszóval és példájukkal megtanítsák gyermekeiket a takarékosagra!

Nem jobb, ha gazdagnak, vagy többnek tüntetjük fel magunkat, mint amik vagyunk, a szelíd, alázatos Megváltó követőinek. Ne zavarjon bennünket, ha szomszédaink házat építenek és oly módon bútorozzák be, aminek követésére mi nem vagyunk feljogosítva. Hogyan tekintheti Jézus étvágyunk önző kielégítését, vagy saját

hajlamaink dédelgetését? Tör számunkra a feltűnés keresése, vagy amikor megengedjük gyermekeinknek, hogy a mi ellenőrzésünk alatt ők is így cselekedjenek (AH 379-384).

Ne dobjunk el semmi olyant, ami felhasználható! Ez bölcsességet kíván. Megmutatták nekem, hogy sok család azért szenved hiányt az élet szükséges dolgaiban, mert nem takarékoskodnak a kicsiny dolgokon (CG 135). [173]

Senkinek semmivel ne tartozzatok!

Sok család azért szegény, mert mihelyt megkapják pénzüket, azonnal elköltik. A még meg nem keresett pénz kiadása és felhasználása: egy tör (H 392).

A világ jogosan vár el feddhetetlenséget azoktól, akik bibliai keresztényeknek vallják magukat. Egy ember közömbössége, aki nem fizeti meg jogos tartozását, egész népünket veszélyezteti, hogy megbízhatatlannak tekintik.

Azok, akik vallják a kegyességet, ékesítsék feddhetetlen életük példája által és ne adjanak alkalmat arra, hogy az emberek gyalázzák az igazságot gondatlan eljárásaik miatt! Az apostol így szól: „*Senkinek semmivel ne tartozzatok!*” (Róm 13:8) [AH 393].

Nagyon sokan nem úgy nevelték magukat, hogy kiadásaikat bevételeik határán belül tudnák tartani. Nem képesek megtanulni a körülményekhez való alkalmazkodást, azért újra és újra kölcsönt kérnek. Elárasztja őket az adósság, aminek következtében elcsüggednek és elbátortalanodnak (AH 374).

Lásd be, hogy senkinek sem kell úgy vezetnie ügyeit, hogy adósságba merüljön. Ha valaki adósságba merül, akkor Sátán tőrébe esett, amit az emberek lába elé tesz.

Határozd el, hogy többé sohase csinálsz adósságot! Tagadj meg inkább ezer dolgot magadtól, de ne csinálj adósságot! Életednek átka az volt, hogy belemerültél az adósságba, azért kerüld, mint a hólyagos himlőt! (AH 392-393)

A szükséges dolgok elhanyagolása nem takarékosság

Istent nem tiszteljük azzal, ha testünket elhanyagoljuk vagy visszaélünk vele és így alkalmatlanná tesszük a szolgálatra. A ház-

[174] tartást vezető feleség legelső kötelessége az, hogy gondoskodjék a testről ízletes és erősítő táplálékok által. Sokkal jobb, ha kevésbé költséges a ruházatunk, minthogy szűkre szabjuk táplálékunkat.

Néhány háztartásvezető korlátozza a családi asztal ellátását, hogy költséges vendégségről gondoskodjék a látogatók számára. Ez oktalanság. A vendégek ellátásában sokkal nagyobb ésszerűséget kell tanúsítanunk. Először a család szükségleteit vegyük figyelembe!

Az oktalan takarékoskodás és mérsékelt szokások gyakran megakadályozzák a vendégszeretet gyakorlását ott, ahol szükséges és áldásos lenne. Asztalunk rendszeres ellátása olyan legyen, hogy a váratlan vendéget szívesen fogadhassuk a háziasszony megterhelése és különös előkészülete nélkül (AH 377).

A takarékoskodás nem jelent fősვნყséget, hanem javaink ésszerű elköltését, mivel még nagy munkát kell elvégeznünk az Úrért.

Isten nem kívánja, hogy az ember megvonja magától azt, ami valóban szükséges egészségére és kényelmére, de nem helyesli a pazarlást, túlzást és feltűnésre való törekvést.

A szülők kötelessége a gyermekek tanításában

Tanítsátok meg gyermekeiteket arra, hogy Isten igényt tart mindarra, ami birtokukban van és ezt az igényt semmi sem érvénytelenítheti. Mindaz, amivel rendelkeznek, csak megbízatásként van náluk, ami által bebizonyíthatják, hogy engedelmesek-e. A pénz egy szükséges kincs, azért ne pazaroljuk el azokra, akiknek nincs rá szükségük. Valakinek szüksége van a te kétkezi ajándékodra! Szertelen szokásaid vannak; küszöböld ki őket életedből, amilyen hamar csak lehetséges! Ha nem teszed, tönkre mész örökre (CD 134).

Az ifjúság természetes szokása e korszakban az, hogy elhanyagolják és megvetik a takarékoskosságot és összetévesztik a fukarsággal és szűkkeblűséggel. Azonban a takarékoskodás összeegyeztethető a nagylelkűséggel és bőkezűséggel. Nagylelkűség azonban nem létezhet ott, ahol nem gyakorolják. Senki se tartsa megalázonak a takarékoskodás gyakorlását és annak legcélszerűbb módját, hogy összegyűjtse a maradékokat (5T 440).

Tanítsunk meg minden gyermeket és ifjút, hogy ne csak képzelt problémáikat oldják meg, hanem vezessenek pontos könyvet,

számadást bevételeikről és kiadásairól! Tanulják meg a pénz helyes felhasználását, annak kezelése által! Abból, amit szüleiktől kapnak, vagy maguk keresnek, tanulják meg kiválasztani ruháikat, könyveiket és más szükségleteiket. Amikor könyvet vezetnek, a legjobban megismerik a pénz értékét és helyes felhasználásának módját (CS 294). Azokat, akik dolgoznak egyetemi éveik alatt, jobban érdeklik kiváltságaik, mint akik más költségén élnek, mert ők ismerik fenntartásuk árát. Ne juttassuk oda gyermekeinket, hogy gyámoltalan terhek legyenek mások számára!

[175]

A szülők elhanyagolják kötelességeiket, ha szabadon adnak pénzt annak az ifjúnak, akinek elég testi ereje van ahhoz, hogy hasznos és szívós munkával párosítva végezze el iskoláit, hogy lelkész vagy orvos legyen (AH 387).

Az anya és feleség saját kívánságait kielégítő szokásai, vagy megfontoltságának és ügyességének hiánya miatt a pénz elfolyhat a házból. Az anya mégis azt gondolja, hogy a leghelyesebben jár, mivel sohasem tanították meg, hogy korlátozza saját, vagy gyermekeinek szükségleteit. Sohasem szerzett ügyességet és rátermettséget a háztartási dolgokban, így a család kétszer annyit költhet fenntartására, mint amennyi egy másik, ugyanolyan családnak elegendő (AH 374).

Az Úr megmutatta nékem azokat a károkat, amelyek a költekezés szokásából erednek azért, hogy figyelmeztessen a szülőket, hogy gyermekeiket tanítsák meg a takarékosagra. Tanítsátok meg őket arra, hogy azt a pénzt, amit szükségtelen dolgokra költenek, elvonják onnan, ahol helyes felhasználás által áldás lehetne (AH 374-375).

Tanács pénzügyekben

Mindenki tanulja meg a pénztárkönyv vezetését! Némelyek elhanyagolják ezt a munkát, mint lényegtelen, azonban ez helytelen. Jegyezzünk fel minden kiadást! (AH 374)

Ha úgy takarékoskodtál volna, mint kellene, akkor már megfelelő tőkéd lehetne, hogy felhasználd sürgős szükség esetén és segítsd Isten ügyét. Keressetednek egy részét minden héten tedd félre és ne nyúlj hozzá semmi esetre sem, csak a valódi szükségben, vagy amikor visszaadod Istennek, az Adományozónak: adakozás alakjában.

A megkeresett anyagi javakat nem költötted el bölcsen és takarékosan. Nem hagytál valami tartalékot betegség esetére. Családodat megfosztottad a fenntartásukra szoruló javaktól. Családod rendelkezzen valamivel, amire támaszkodhat, ha szorult helyzetbe kerülnétek (AH 395-396).

Segítsétek egymást! Ne tekintsd erénynek, hogy erősen bezárva tartod erszényedet és nem akarsz pénzt adni feleségednek.

[176] Egy bizonyos összeget engedélyezz feleségednek hetenként, hogy ezzel a pénzzel azt tegye, amit jónak lát. Nem adtál neki alkalmat, hogy gyakorolja ügyességét és ízlését, mivel nem ismered jól azt a tisztséget, amit feleségednek be kellene töltenie. Feleségednek kiváló és jól kiegyensúlyozott értelme van.

Add oda feleségednek a pénz egy részét, amit kapsz! Ezt a pénzt tetszése szerint használhassa fel, ahogyan a legjobbnak látja. Ha egy bizonyos összeg az övé lett volna, hogy azt bírálathoz felhasználhassa, akkor nagy terhet vettél volna le lelkéről (AH 378).

Fejezet 28 — Családi tevékenységek ünnepnapokon és évfordulókon [177]

Láttam, hogy ünnepeinket nem a világ szokásai szerint kell megtartanunk, de mégse múljanak el észrevétlenül, mert ez elégedetlenséget kelt gyermekeinkben. Ezeken a napokon, amikor fennáll az a veszély, hogy gyermekeinket gonosz befolyások veszik körül, és megromlanak a világ élvezetei és izgalmai által, akkor a szülők gondoljanak ki valamit a veszedelmes szórakozások helyett! Értessék meg gyermekeikkel, hogy javukat és boldogságukat akarják!

Ezeknek az ünnepeknek a megtartása által mind a világi, mind az egyházi embereket arra nevelték, hogy elhigyjék, hogy a tétlenségekben töltött napok lényegesek boldogságuk és egészségük érdekében; azonban az eredmények azt mutatják, hogy ezek a gonoszságok forrásai lettek.

Mi komolyan arra törekedtünk, hogy az ünnepeket a lehető legérdekesebbé tegyük a gyermekek és az ifjúság számára, de igyekeztünk helyesen eltölteni az időt. Célunk az volt, hogy távol tartsuk őket a hitetlenek közötti szórakozásoktól.

Egy élvezetkereső nap befejezése után, hol van az élvhajászó meglegedése? Mint keresztény munkások, kit segítettek egy jobb, magasabbrendű és tisztább életre? Mit láthatnának, ha áttekinthetnék az angyal feljegyzését? Egy napot elveszítettek. Egy nap elveszett a saját lelkük számára. Egy napot elveszítettek a Krisztus szolgálatában, mivel semmi jót sem cselekedtek. Vannak más napjaik is, de ez a nap sohase tér vissza, amit elfecséreltek haszontalan, balga beszéddel; a fiúk a leányokról, a leányok a fiúkról.

Az elmulasztott napok alkalmi sohase térnek vissza. Jobban tették volna, ha a legkeményebb munkát végezték volna azon az ünnepen. Azonban nem használták fel helyesen azt az ünnepet, ezért eltűnt az örökkévalóságban, hogy az ítéletkor majd szembeálljon velük, mint egy rosszul eltöltött nap.

[178]

Isten ügye legyen az első

Nem lenne-e jó, ha ünnepeket szentelnénk Istennek, amikor felidéznénk emlékezetünkben az Úrnak velünk való bánásmódját? Nem lenne-e jó elmélkedni a múltban elnyert áldásairól? Emlékezzünk meg komoly figyelmeztetéseiről és szívleljük meg azokat, hogy ne feledkezzünk meg Istenről!

A világnak sok ünnepe van, amelyeken az embereket lekötik a játékok, lóversenyek, szerencsejátékok, a dohányzás és ivás.

Vajon ne tartson-e Isten népe szent összejöveteleket, amelyeken megköszönhetik Istennek az ő gazdag áldását?

Az egyházban szűségünk van férfiakra, akikben megvan a képesség arra, hogy fejlődjenek a szervezés terén és gyakorlati munkát végezzenek az emberiség szükségének enyhítése és lelki üdvössége érdekében. Nem szentelheti mindenki egész idejét az Úr munkájára, mert meg kell keresniük mindennapi kenyerüket, azonban vannak ünnepeik és van bizonyos szabadidejük, amit keresztényi munkára szentelhetnek és ily módon jót cselekedhetnek, ha nem is adhatnak sokat javaikból.

Ünnepnapjaitokat tegyétek kellemessé és boldoggá gyermekeitek számára, sőt a szegények és szenvedők számára is! Ne engedjétek elmúlni a napot hálaadás nélkül és a Megváltónak szánt hálaáldozatok nélkül! (AH 472-176)

A születésnapok legyenek Isten dicsőítésének alkalmai

Az Ószövetségben a gyermekek születése napján különleges adományokat adtak Istennek az Ő rendelkezése szerint. Most azt látjuk, hogy a szülők különös gondot fordítanak arra, hogy gyermekeiknek adjanak adományokat születésük napján. Ezt az alkalmat arra használják fel, hogy tiszteletben részesítsék gyermekeiket, mintha tisztelet járna az emberi lénynek. Sátán ebben a dologban is megvalósítja a maga elgondolását azáltal, hogy az emberek gondolatait emberekre terelte, hogy adományaikat embereknek adják. Így a gyermekek gondolatait is önmagukra irányítja, mintha különleges kegyben kellene részesíteni őket.

Születésnapjuk alkalmával a gyermekeket meg kell tanítani arra, hogy van okuk hálát adni Istennek szerető gondoskodásáért, hogy

még egy esztendőn át megőrizte életüket. Ily módon értékes tanítást adhattok nekik. Hálával tartozunk Istennek, a minden kegyelem Adományozójának: életünkért, egészségünkért, az eledelért, a ruházatért és az örök élet reménységéért. Illendő dolog, hogy elismerjük Isten adományait és bemutassuk hálaadományainkat a mi legnagyobb Jótevőnknek. Ezeket a születésnapi adományokat szívesen fogadja a Menny. [179]

Tanítsátok meg gyermekeiteket arra, hogy áttekintsék életük elmúlt esztendejét és gondolkodjanak azon, hogy örülnének-e, ha betekintheznének a menny könyveibe írt feljegyzésekbe, ahogyan jelenleg állnak! Buzdítsátok őket komoly gondolkodásra, hogy megvizsgálják, hogy magatartásuk, cselekedeteik, szavaik tetszenek-e Istennek. Életüket hasonlóbba tették-e Jézus életéhez, hogy szép és gyönyörűsége legyen Isten szemében? Tanítsátok meg őket Istennek, az Ő utainak és az Ő rendeleteinek megismerésére (AH 472-476)

A keresztényeknek a boldogság sok forrása áll rendelkezésére, és tévedhetetlenül megmondhatják, hogy milyen élvezetek törvényesek és helyesek. Oly szórakozásoknak örvendhetnek, amelyek nem terek el és nem alacsonyítják le gondolataikat, amelyek nem okoznak csalódást, nem hagynak vissza szomorú utóhatást, nem semmisítik meg önbecsülésüket és nem zárják el használhatóságuk útját. Ha Jézust magukkal vihetik szórakozóhelyükre és megőrizhetik az imádkozás lelkületét, akkor biztonságban vannak.

Nem veszedelmesek számodra azok a szórakozások, amelyekre hitben kérheted Isten áldását, ezért részt vehetsz bennük. Azonban minden olyan szórakozás, amely képtelenné tesz a titkos imára, az ima oltárán való odaszentelődésre, vagy az imaórákon való megjelenésre, az nem biztonságos, hanem veszedelmes.

Mi azok közé tartozunk, akik kiváltságunknak tartjuk, hogy életünknek minden napján dicsőítsük Istent e földön. Hisszük, hogy nemcsak saját szórakozásunkért élünk e földön, hogy csupán a magunk tetszését keressük. Mi azért vagyunk itt a földön, hogy az emberiségnek és a társadalomnak áldására szolgáljunk. Ha azonban megengedjük, hogy gondolataink alacsony színvonalra süllyedjenek, amit sokan megengednek, akik csak a hiábavalóságot és a balgaságot keresik, akkor hogyan lehetünk az emberiség áldására? Hogyan szolgálhatunk a társadalom áldására? Nem hódolhatunk büntelenül oly szórakozásnak, amely alkalmatlanná tesz bennünket mindennapi kötelességeink hűséges teljesítésére. Sok olyan dolog van, amelyek önmagukban helyesek, amelyeket azonban Sátán megrontott, azért a vigyázatlanok számára törnek bizonyulnak.

Nagy szükség van a szórakozásban a mértékletességre is, mint minden más eljárásunkban. A szórakozás természetét alaposan és gondosan meg kell vizsgálnunk. Minden ifjú kérdezze meg önmagától: *„Milyen befolyást gyakorolnak ezek a szórakozások testi, szellemi és erkölcsi egészségemre? Annyira megzavarják-e lelkemet,*

hogy megfeledekzem Istenről és többé nem tartom szem előtt az ő dicsőségét?” (AH 512-514).

A keresztyének kiváltsága és kötelessége, hogy igyekezzenek fel-
üdíteni lelküket és megerősíteni testüket ártatlan szórakozás, üdülés
által abból a célból, hogy testi és szellemi erejüket Isten dicsőségére
használják fel. Szórakozásaik ne legyenek az értelmetlen vigado-
zás jelenetei, amelyek közel állnak az esztelenséghez! Oly módon
irányíthatjuk azokat, hogy felemeljék és áldására szolgáljanak azok-
nak, akikkel érintkezünk. Jobban képesítenek bennünket és őket is
arra, hogy mint keresztyének sikeresebben teljesítsük elvégzendő
kötelességeinket (AH 493).

[181]

A fizikai munkában eltöltött idő nem vész el. Testünk minden
szervének megfelelő mozgása nagyon fontos az egésznek a legjobb
munkája érdekében. Ha agyunkat állandóan erőltetjük, miközben élő
gépezetünk más szerveit tétlenségre ítéljük, akkor elveszítjük fizikai
erőnket és értelmi képességeinket is. Szervezetünket megfosztjuk
egészséges tónusától, működési képességétől, aminek eredménye
beteges ingerlékenység. Gondot kell fordítanunk a munka és alvás
óráinak szabályozására. Időt kell szánnunk a pihenésre, üdülésre,
szórakozásra és az elmélkedésre. A mértékletesség elvei szélesebb
körre terjednek ki, mint sokan gondolják.

A tanulmányozást folytató egyéneknek szükségük van üdülésre,
kikapcsolódásra. Elménket ne korlátozzuk állandóan szűkkörű gon-
dolatorra, mert érzékeny gépezete elfárad. Testünknek és elménknek
egyaránt gyakorlásra van szüksége (AH 494-495).

Üdülés gazdag és szegény számára

Az ifjútól nem kívánhatjuk, hogy egy helyben üljön és olyan
komoly legyen mint az aggastyán; és hogy a gyermek olyan józan
gondolkodású legyen, mint az apja. Miközben elítéljük a bűnös szó-
rakozásokat, a szülők és tanítók gondoskodjanak ártatlan örömeikről,
amelyek nem rontják meg és nem szennyeznek be az ifjúság erköl-
cseit. Ne kössétek az ifjakat merev szabályokhoz és korlátozásokhoz,
amelyek miatt elnyomva érzik magukat, mert a korlátokon áttörve a
balgaság és pusztulás útjára rohannak. Szilárd, kedves, megfontolt
kezekkel tartsátok a kormányzás gyeplőit. Olyan szelíden, bölcsen és

szeretettel vezessétek gondolkodásukat, célkitűzésüket, hogy lássák meg, hogy a legjobbat akarjátok nekik (CT 335).

[182] Az üdülésnek vannak olyan módjai, amelyek a testre és lélekre egyaránt áldásosak. Egy felvilágosodott, józan ítélőképességű egyén bőséges alkalmat talál a felüdülésre és szórakozásokra, amelyek nemcsak ártatlanok, hanem tanulságosak is. A szabad levegőn való felüdülés, Isten művéről való elmélkedés a természetben a legnagyobb áldással jár (4T 653).

Egy üdülés se bizonyul oly nagy áldásnak a gyermekek és ifjak számára, mint az, amelyik alkalmassá teszi őket arra, hogy másokon segítsenek. Mivel az ifjúság természeténél fogva lelkesedő és fogékony, így gyorsan elfogadja a javaslatokat (ED 212).

Isten mindenki számára gondoskodott örömről, amelyekben szegény és gazdag egyaránt részesülhet. Élvezetet találnak a tiszta gondolatok ápolásában, az önzetlen cselekedetekben, a részvételtjes szavakban és kedves cselekedetekben. Azoktól, akik ilyen szolgálatot végeznek, Krisztus világossága árad szét és beragyogja azoknak sötét életét, akiket elsötétített a sok szomorúság (9T 57).

Bőségesen találunk szükséges és hasznos, a világban elvégzendő dolgokat, amelyek oly élvezetet szereznének, hogy a szórakozások majdnem teljesen szükségtelenné válnának. Agyuk, csontjaik, izmaik megerősödneek, ha mély gondolatokra, jó cselekedetekre, s olyan tervek készítésére használnák azokat, amelyek szellemi képességük és testi erejük fejlesztésére nevelnék őket, amelyek lehetővé tennék, hogy az Istentől nyert táalentumaik gyakorlati felhasználása által Istent dicsőítsék (AH 509). Nem kárhoztatom az egyszerű labdarúgást, azonban ezt is túlzásba vihetik.

Mindig visszariadok attól a majdnem biztos eredménytől, amely az ilyen szórakozások lendülete folytán bekövetkezik. Oly javaknak kiadására vezet, amelyeket arra kellene költenünk, hogy elvigyük az igazság világosságát azokhoz az emberekhez, akik elvesznének Krisztus nélkül. A szórakozások és a javaknak saját kívánságokra való elköltése fokozatosan önző, önszerető életre vezet. Az ilyen élvezetül szolgáló játékokra való nevelés felkelti a szeretetet és szenvedélyt oly dolgok iránt, amelyek nem segítik elő a keresztényi jellem tökéletesítését (AH 479).

A társaság és a helyes szokások

Az ifjak egymással való társas kapcsolatukat áldássá vagy átokká tehetik. Megnemesíthetik egymást. Egymás áldására és erősítésére szolgálhatnak. Javulhat magaviseletük, vagy ha megengedik, hogy gondtalanok és hűtlenek legyenek, akkor csak erkölcsromboló befolyást árasztanak.

Jézus segítséget nyújt mindazoknak, akik bíznak Benne. Azok, akik kapcsolatban állnak Krisztussal, boldogok lehetnek. Azon az ösvényen haladnak, amelyen a Megváltó vezeti őket. Őérte megfeszítik énjüket minden vágyaival és kívánságaival. Ezek a személyek reménységüket Krisztusba vetik, azért a földi viharok nem sodorhatják le őket a biztos alapról.

[183]

Ifjú férfiak és nők, tőletek függ, hogy megbízható, feddhetetlen és valóban hasznos emberek lesztek-e. Álljatok ki határozottan az igazság mellett minden körülmények között! Rossz szokásainkat nem vihetjük magunkkal a Mennybe, azért ha nem győzzük le azokat itt e földön, kizárnak bennünket az igazak mennyei otthonából. Ha el akarjuk hagyni rossz szokásainkat, a leghevesebben ellenállnak, ha azonban szilárdan és kitartóan folytatjuk a harcot, legyőzhetjük azokat.

Ha helyes szokásokat akarunk kifejleszteni, akkor keressük a tiszta erkölcsű, vallásos emberek társaságát (4T 655).

Ha az ifjúságot rábírhatnánk, hogy tiszta, megfontolt és szeretetre méltó személyekkel társalogjanak, akkor a legjobb eredményeket érnék el. Ha istenfélő társat választanak, annak befolyása az igazságra, engedelmességre és szentségre vezeti őket. Az igazi keresztényi élet hatalom a jóra. Azonban akik kétes erkölcsű, helytelen elvvel és rossz szokásokkal bíró férfiakkal vagy nőkkel tartják fenn a kapcsolatot, hamarosan ugyanazon az ösvényen fognak haladni. A szív természetes hajlamai lefelé irányulnak. Aki kételkedőkkel barátkozik, nemsokára ő is kételkedik; aki gonoszokat választ társaiul, ő is biztosan gonosszá válik. Az istentelenek tanácsában járás az első lépés ahhoz, hogy megálljunk a bűnösök útján és beüljünk a csúfolódók székébe (Zsolt 1:1).

Akik nemes jellemet akarnak fejleszteni, válasszanak maguknak komoly, megfontolt, vallásos lelkületű egyéneket. Akik összeszá-

molták a költségeket és az örökkévalóságra akarnak építeni, használnak jó anyagot az építéshez.

A jó hírnév értékesebb az aranynál. Az ifjúság hajlamos arra, hogy az alacsonyabb gondolkodású és erkölcsű személyekkel társalogjon. Milyen boldogságot várhat az ifjú az olyan személyekkel való önkéntes kapcsolattól, akik alacsonyrendű gondolkodással, érzéssel és magaviselettel bírnak? Némelyek romlott ízléssel és szokásokkal rendelkeznek, azért akik ilyen társakat választanak, követik majd példájukat (4T 587-588).

Talán nem láttatok valódi veszélyt abban, ha megteszitek az első lépést a léhaság és az élvezetkeresés felé. Azt gondoljátok, hogy amikor meg akarjátok változtatni életmódokat, ugyanolyan könnyen megtehetitek, mint akkor, amikor még nem engedtetek a gonosznak. Ez azonban tévedés. Gonosz társak választása által sokan letértek az erény útjáról az engedetlenség és a kicsapongás útjára, ahová valamikor azt gondolták, hogy nem sülyedhetnek le semmiképpen (CT 424).

[184] Ne gondoljátok, hogy Isten azt kívánja, adjunk fel mindent, ami itt e földön boldogságunkat szolgálja. Ő csak annak feladását kívánja, ami nem szolgálna javatokra és boldogságtokra (AH 502).

Teljes nyugalom és önmagunk szórakoztatása

Az ifjak gondoljanak arra, hogy számot kell adniuk minden kiváltságukért, idejük és képességeik helyes felhasználásáért. Felteszik a kérdést: „*Ne szórakozzunk és ne üdüljünk fel? Állandóan dolgozunk pihenés nélkül?*” (CT 337)

A fizikai munkából való kikapcsolódás szükséges lehet egy ideig, mert súlyosan igénybe veheti erőnket a nehéz munka, amit a pihenés után nagyobb sikerrel folytathatunk. Azonban lehetséges, hogy nincs szükségünk a teljes nyugalomra, vagy fizikai erőnk szempontjából ez nem jár a legnagyobb eredménnyel. A család tagjai ne pazarolják el drága pillanataikat akkor se, ha elfáradtak az egyik munkában. Kereshetnek könnyebb munkát, ami által áldására szolgálhatnak anyjuknak vagy testvéreiknek. Midőn enyhítik egymás terheit, gondjait, akkor megtalálják azt az igazi szórakozást, amely elveikből ered és valódi boldogságot nyújt és idejüket nem töltik el haszontalanul, önző vágyaik kielégítésére. Idejüket mindig jól felhasználhatják,

és a változatosság által mindig felüdülhetnek. Idejüket mindig úgy használhatják fel, hogy minden pillanatuk áldást hoz valaki számára (3T 223).

Sokan azt gondolják, hogy testi egészségük megőrzése érdekében szükséges, hogy az önző szórakozásoknak hódoljanak. Igaz, hogy a változás szükséges a test legjobb fejlődése érdekében, mert a test és a lélek a változatosság által felüdül és megerősödik, azonban ezt a célt nem érhetik el azáltal, hogy az ifjak hiábavaló szórakozásoknak hódolnak és elhanyagolják elvégzésre váró kötelességeiket, amelyeket el kellene végezniük (AH 508).

A legveszedelmesebb szórakozóhely a színház. Ahelyett, hogy a jó erkölcs és erény iskolája lenne ahogyan oly gyakran hangoztatják ellenkezőleg, az erkölcstelenség melegágya. Ezek a szórakozások megszilárdítják és megerősítik a gonosz szokásokat és a bűnös hajlamokat. Aljas szövegű énekek, erkölcstelen mozdulatok, kifejezések és magatartás megrontják a képzeletet és lezüllesztik az erkölcsöket. Azok az ifjak, akik rendszeresen látogatják az ilyen helyeket, feladják elveiket. Nincsen erőteljesebb befolyás, amely jobban megmérgezné a képzeletet, megsemmisítené a vallásos befolyásokat és eltompítaná az ízlést a nemes szórakozások és józan valóságok iránt, mint a színházi szórá- kozások. E jelenetek szeretete minden alkalommal növekszik, amiképpen az alkoholos italok szeretete is növekszik fogyasztásukkal. Az egyetlen biztos eljárás: a színház, cirkusz és minden kétes szórakozóhely elkerülése (CT 334-335).

[185]

Az élvhajhászok a divatos, modern táncok igazolására felhozzák Dávid táncát, amelyet tiszteletteljes örömmel járt az Úr előtt, azonban érvelésüknek nincs semmi alapja. Napjainkban a táncot éjjeli mulatozással és balgasággal kötik össze. Az egészséget és a jó erkölcsöt feláldozzák az élvezeteknek. A báltermek látogatói nem gondolnak Istenre és nem tisztelik Őt. Az imának és dicsőeknek nincs helye összejöveteleikben. Mindezek döntő érvek a táncmulatások ellen. Keresztények nem mennek el olyan összejövetelekre, amelyek csökkentik Isten szolgálata és a szent dolgok iránti szeretetünket. Dávid tánca Isten örömteljes dicsőítésére a frigyláda elszállításakor, a legkisebb mértékben sem hasonlít a modern táncokkal való dobzódáshoz. Dávid tánca Isten emlékezetét szolgálta, és az ő nevét magasztalta, a modern tánc pedig Sátán ravasz kitalálása, hogy általa elfelejtse Istent (PP 707).

Az ifjak általában úgy viselkednek, mintha a próbaidő drága órái, a kegyelem ideje egy nagy ünnep lenne, és mintha csak azért helyezték volna őket a világba, hogy a szórakozásoknak és az állandó izgalmaknak hódoljanak. Sátán minden erejével igyekszik rábírní őket arra, hogy a világi szórakozásokban keressék a boldogságukat és hogy azzal mentegessék magukat, hogy ezek a szórakozások ártalmatlanok, ártatlanok, sőt fontosak az egészség megőrzésére (1T 501).

Az izgalmak és tetszetős szórakozások utáni vágy: kísértés Isten népe számára is, különösen az ifjúság számára. Sátán állandóan igyekszik elvonni az emberek gondolatait az előkészület munkájától olyan jelenetekre, amelyek még a jövőben következnek be. A világiak által állandó izgalmakat tart ébren, és a vigyázatlanokat rábírra, hogy vegyenek részt a világi élvezetekben: kiállításokban, előadásokban és vég nélküli, változatos szórakozásokban, amelyeknek célja az, hogy felkeltsék a világ szeretetét és világgal való egyesülés által elgyengítsék Isten népének hitét.

Krisztus nem tekinti követőinek az élvhajhászokat. Csak azok Krisztus követői, akik önmegtagadók, józanok, alázatosak és szent életet élnek. Azonban az ilyen személyek nem találnak örömet a világot szeretők léha, üres társalgásában (CT 325, 328).

[186] Ha igazán Krisztusé vagy, találsz rá alkalmat, hogy bizonyoságot tégy Róla... Midőn meghívják a szórakozóhelyre, akkor alkalmad lesz rá, hogy bizonyoságot tégy Megváltódról. Ha hű vagy Krisztushoz, akkor nem keresel mentséget távolmaradásodra, hanem szerényen, de határozottan kijelented, hogy te Isten gyermeke vagy, azért elveid nem engedik meg, hogy oly helyen tartózkodj akárcsak egyetlen alkalommal is, ahová nem hívhatod meg Megváltódat, hogy Ő is jelen legyen.

Krisztus követőinek társas üdülése és a világnak élvhajhászó, szórakozó összejövetelei között szembetűnő ellentét és különbség van. Ima, Krisztus nevének és a szent dolgoknak említése helyett a világiak ajkairól balga nevetés és tréfálkozó beszélgetés hallatszik. Az ő céljuk az, hogy vidám hangulatban töltsék el az időt, azért szórakozásuk balgasággal kezdődik és hiábavalósággal végződik (AH 512).

Fejezet 30 — Őrizzük a lelkünkhöz vezető utakat!

[187]

Mindnyájunknak vigyáznunk kell érzékszerveinkre, hogy Sátán hatalmába ne kerítse őket, mert ezek a lelkünkhöz vezető utak.

Hűségesen őrizzük szemünket, fülünket és minden érzékszervünket, ha uralni akarjuk gondolatainkat és meg akarjuk akadályozni, hogy a hiábavaló, romlott gondolatok beszennyezzék lelkünket! Ezt a legfontosabb munkát azonban csak Isten kegyelme képes elvégezni bennünk.

Sátán és angyalai arra törekszenek, hogy bénult állapotot idézzenek elő érzékszerveinkben, úgyhogy az intéseket, figyelmeztetéseket és dorgálásokat ne halljuk meg, vagy ha meghalljuk is ne hassanak szívünkre és ne alakítsák át éltünket.

Sátán nem uralhatja gondolatainkat engedélyünk nélkül

Isten gondoskodott róla, hogy ne legyünk felettébb megkísértve, mint amit elszenvedhetünk és minden kísértésből megadja a kimenekedés útját. Ha teljesen Istennek élünk, akkor nem engedjük meg, hogy elménk önző képzelődésnek hódoljon.

Nem biztonságos számunkra, ha tétovázunk és azokon az előnyökön gondolkodunk, amelyeket akkor nyernénk, ha engednénk Sátán kísértéseinek, sugallatainak. A bűn gyalázatot és szerencsétlenséget hoz minden emberre, aki enged neki; azonban a bűn természete olyan, hogy hízelgő közeledésével elvakít, megtéveszt és elcsábít. Ha Sátán területére merészkedünk, nincs biztosítékunk arra, hogy Isten megvéd bennünket hatalmától, azért amennyire rajtunk múlik, zárjunk el minden utat, amelyen a kísértő közelünkbe juthat.

Ki tudhatja a kísértés pillanatában a rettenetes következményeket, amelyek egyetlen elhamarkodott lépésből származhatnak? Egyetlen biztonságunk az, ha Isten kegyelme őriz minden pillanatban és ha nem homályosítjuk el lelki látásunkat annyira, hogy a jót gonosznak és a gonoszt jónak mondjuk. Tétovázás és érvelés nélkül zárjuk be azokat az utakat, amelyeken Sátán közeledhet hozzánk!

[188]

Minen keresztény legyen állandóan résen és kérje imában Isten vezetését! Határozza el, hogy ellenáll minden bűnös hajlamának! Bátorság, hit és kitartó küzdelem után győzhet, azonban gondoljon arra, hogy ha el akarja nyerni a győzelmet, Krisztusban kell maradnia, Krisztusnak pedig őbenne (AH 519).

Mindent tegyünk meg, amit megtehetünk, hogy önmagunkat és gyermekeinket oly helyzetbe hozzuk, ahol nem láthatják azt a gonoszságot, amit a világban cselekednek. Gondosan őriznünk kell szemeink látását, füleink hallását, hogy ezek a félelmetes dolgok ne hatoljanak be elménkbe. Ne törekedjünk arra, hogy meglássuk, milyen közel tudunk menni a szakadék széléhez biztonságosan! Kerüljük a veszélyhez való közeledést! Lelkünk érdekeit nem kezelhetjük könnyelműen. Tőkék a jellemünk, ezért erkölcsi tisztaságunkat, önbecsülésünket és erős ellenállóképességünket komolyan és állandóan ápolnunk kell. Tartózkodó magatartásunkat egyetlen egyszer se adjuk fel! Ne engedjük meg egyetlen bizalmaskodást, tapintatlanságot se, amivel veszélyeztetjük jellemünket, mert megnyitja az ajtót a kísértések előtt, s elgyengíti ellenálló erőnket! (AH 401-404)

Az igazi nevelés testi, szellemi és lelki képességeink kiképzése az élet kötelességeinek a legjobb elvégzésére. A kitartás erőit, az agy frissességét és tevékenységét csökkenti, vagy növeli az a mód, ahogyan felhasználják. Gondolkodásunkat úgy kell fegyelmeznünk, hogy minden ereje, képessége arányosan kifejlődjék.

Sok ifjú nagyon szereti a könyveket. Mindent el akarnak olvasni, amihez hozzájutnak. Azonban ügyeljenek rá, hogy mit olvasnak és mit hallanak. Megmutatták nekem, hogy ezek a fiatalok a legnagyobb veszélyben vannak, ha megromlanak a helytelen olvasás által. Sátán ezer módon nyugtalanítja az ifjúság gondolatait, ezért egy pillanatig se lehetnek vigyázatlanok, gondtalanok. Ügyelniük kell gondolataikra, hogy el ne bővöljék, el ne csábítsák őket az ellenség kísértései (MYP 271).

A káros olvasmányok hatása

Sátán jól tudja, hogy lelkünket nagy mértékben befolyásolja az, amivel tápláljuk, azért igyekeznek rábírn mind a fiatalokat, mind az időseket, hogy kitalált történeteket, meséket és egyéb hasonló irodalmat olvassanak. Az ilyen irodalom olvasói alkalmatlanokká válnak az előttük lévő kötelességek elvégzésére. Álomvilágban élnek és nem kívánják tanulmányozni a Szentírást, hogy a mennyei mannával táplálkozzanak. Értelmük, amelynek erősítésre lenne szüksége, elgyengül és elveszti erejét a nagy igazságok tanulmányozására, amelyek kapcsolatban állnak Krisztus küldetésével és munkájával. Értelmük elveszti képességét azon igazságok tanulmányozására, amelyek megerősítenék gondolkodásukat, élénkítenék képzeletüket és komoly, őszinte vágyat ébresztenének bennük, hogy győzzenek, amiképpen Krisztus is győzött.

Ha a kiadott könyvek nagy részét megsemmisítenénk, olyan csapat szüntethetnénk meg, amely félelmetes munkát végez az emberek szívében és lelkében. Szerelmi történetek, haszontalan, izgalmas

[190] elbeszélések és az ún. vallásos regények is, amelyekhez a szerző erkölcsi tanulságot fűz, átkot hoznak olvasóikra. Az egész könyvbe vallásos gondolatokat szőhetnek bele, azonban legtöbb esetben Sátán angyalként jelenik meg, hogy könnyebben megcsalhassa és elcsábíthassa az embereket. Senki sem áll oly szilárdan a helyes alapelvek mellett, senki sincs oly biztonságban a kísértésektől, hogy szabadon olvashassa ezeket a történeteket.

Isten sok ifjút magasabbrendű képességekkel ajándékozott meg, de nagyon gyakran elgyengítik erejüket, megzavarják és elgyengítik gondolkodásukat, úgyhogy éveken át nem növekednek a kegyelemben, vagy hitünk alapelveinek ismeretében a rossz könyvek olvasása miatt. Azok, akik várják az Úr közeli eljövetelét és csodálatos elragadtatásukat a mennybe, midőn „*ez a romlandó test romolhatatlanságot ölt magára*” (IKor 15:53), álljanak magasabb színvonalon e próbaidő alatt.

Kedves ifjú barátaim, vizsgáljátok meg saját tapasztalataitokat az izgalmas történetek olvasásával kapcsolatban. Ilyen könyvek olvasása után ki tudjátok-e nyitni Bibliátokat, hogy olvassátok az élet Igéjét? Nem találjátok Isten könyvét unalmasnak? A szerelmes történetek varázsa lelketekben időzik, megsemmisíti elmétek egészséges működését és lehetetlenné teszi, hogy figyelmeteket a fontos, ünnepélyes igazságokra irányítsátok, amelyektől örök életetek függ.

Határozottan tegyetek félre minden silány olvasmányt, mert nem erősíti lelki életeteket! Oly érzelmeket ébreszt lelketekben, amelyek megrontják képzeleteteket és így kevesebbet gondoltok Jézusra s kevesebbet időztök drága tanításainál. Tartsátok távol magatokat mindattól, ami helytelen irányba terelné azokat! Ne terheljétek meg elméteket silány történetekkel, amelyek nem nyújtanak erőt szellemi képességeiteknek! A gondolatok olyanok lelkünk számára, mint a táplálék testünknek (MYP 271-273).

Olvasmányok, amelyek megsemmisítik lelkünket

A sajtótermékek áradata állandóan ömlik a nyomdákából. A fiatalok és öregek megszokják a gyors, felületes olvasást, ennek következtében elméjük elveszti erjét az összefüggő, alkotó gondolkodásra. A folyóiratok és könyvek, amelyek az egyiptomi békákhoz hasonlóan elárasztják a földet, azonban nem csak közönségesek, haszontalanok

és kimerítő, hanem tisztátalanok és lealjasítók... Hatásuk nem csak az, hogy megmérgezik és megrontják az elmét, hanem tönkreteszik és megsemmisítik a lelket is (ED 189-190).

A gyermekek és ifjak nevelésében a tündérmesék, mondák és kitalált történetek nagy helyet foglalnak el. Az ilyen könyveket használják az iskolákban és sok otthonban. Keresztény szülők ne engedjék meg gyermekeiknek, hogy hazugságokkal telt könyvet olvassanak. Midőn a gyermekek kérdéseket tesznek fel az olvasott történetekkel kapcsolatban, amelyek annyira ellentétben állnak szüleik tanításával, akkor azt válaszolják, hogy azok a történetek nem igazak, azonban ez nem hátrítja el olvasásuk káros következményeit. E könyvekben bemutatott eszmék félrevezetik a gyermekeket. Hamis életfelfogást nyújtanak. Felkeltik és táplálják a valótlan utáni vágyat.

[191]

A gyermekek és ifjak kezébe sohase adjunk olyan könyveket, amelyek elferdítik az igazságot. Tanulmányi idejük folyamán a gyermekek ne halljanak bűn magvainak bizonyuló eszméket (CT 384-385)

A veszedelem másik forrása, amelytől állandóan őrizkednünk kell, a hitetlen szerzők könyveinek olvasása. Az ilyen könyveket az igazság ellensége ihleti, azért senki sem olvashatja azokat lelkének veszélyeztetése nélkül. Igaz, hogy némelyek, akiket befolyásoltak, végül megtalálhatják egyensúlyukat, azonban akik könnyedén veszik a gonosz könyvek befolyását, Sátán területére lépnek, aki a legnagyobb előnyt szerzi ebből. Midőn kihívják kísértéseiket, nincs bölcsességük, hogy felismerjék, s erejük, hogy ellenálljanak azoknak. A hitetlenség és Istentelenség lebilincselő és elbűvölő erővel ragadja meg lelküket (CT 135-136).

Izgató történetek olvasásának veszélye

Mit olvassanak gyermekeink? Komoly kérdés ez, ami komoly választ kíván. Nagyon bánt engem, amikor a szombatünneplő családoknál olyan folyóiratokat és újságokat látok, amelyek folytatásos történeteket tartalmaznak, amelyek nem gyakorolnak jó befolyást a gyermekek és ifjak lelkére. Figyeltem azokat, akik így ápolták a kitalált történetek iránti szeretetüket. Kiváltságuk volt, hogy hallgassák az igazságot, hogy megismerjék hitük alapjait, azonban felnövekedve hiányzott belőlük az igazi kegyesség.

[192]

A haszontalan, izgalmas történetek olvasói alkalmatlanokká válnak az élet gyakorlati kötelességeinek teljesítésére. Egy valótlan világban élnek. Megfigyeltem azokat a gyermekeket, akiknek megengedték, hogy ilyen történeteket olvassanak. Otthonukban és otthonukon kívül egyaránt nyugtalanok, álmodozók voltak és csak a legközönségesebb tárgyról tudtak beszélgetni. Vallásos gondolat és beszélgetés teljesen idegen volt számukra. A feltűnést keltő történetek utáni vágy ápolásával szellemi ízlésüket megrontották és lelküket csak az egészségtelen táplálék elégítette ki. Nem találhatok megfelelőbb nevet azok számára, akik ilyen olvasmányokat szeretnek, mint „szellemi részegek”. *„A mértéktelen olvasás olyan hatást gyakorol az agyra, mint a mértéktelen evés és ivás a testre”* (CT 132-135).

Az igazság elfogadása előtt némelyek megszokták a regények olvasását, azonban midőn beléptek a gyülekezetbe igyekeztek legyőzni e szokásukat. Ha ezeknek hasonló olvasmányokat adunk, mint amelyeket elhagytak, akkor ugyanazt tesszük velük, mint amikor egy alkoholista elé részegítő italt teszünk. Amikor engednek az állandóan előttük levő kísértésnek, elvesztik ízlésüket, szeretetüket az építő olvasmányok iránt. A Biblia tanulmányozása már nem érdekli őket, és erkölcsi erejük gyengül. A bűn kevésbé visszataszítónak tűnik fel előttük. Növekvő hűtlenséget és ellenszenvet nyilvánítanak ki az élet gyakorlati kötelességei iránt. Midőn gondolkodásuk megromlik, készek elolvasni minden izgalmas, káros olvasmányt. Így nyitva áll az út Sátán számára, hogy teljesen hatalmába kerítse őket (7T 203).

A Könyvek Könyve

Vallási tapasztalatunk színvonalát elárulják azok a könyvek, amelyeket szabad időnkben olvasunk. Ha az ifjúság azt akarja, hogy egészséges gondolkodással, és helyes alapelvekkel bírjon, akkor közösségben kell élnie Istennel az Ő Igéje által. A Biblia egy legmagasabb rendű, nemesebb életre vezet bennünket, mivel Krisztus által megmutatja az üdvösség útját. A legérdekesebb, legérdekfeszítőbb és legtanulságosabb történelmet tartalmazza, amelyet valaha írtak. Mindazok, akik nem rontották meg képzeletüket a kitalált történetek olvasásával, a Bibliát ma a legérdekesebb könyvnek találják.

A Biblia a „*Könyvek Könyve*”. Ha szereted Isten Igéjét és tanulmányozod, amikor csak alkalmad van rá, hogy megszerezd gazdag kincseit és minden jó cselekedetre felkészülj általa, akkor biztos lehetsz, hogy Jézus magához von téged. Azonban nem elegendő a Biblia esetenkénti olvasása: Krisztus tanításának megértése és követelményeinek teljesítése nélkül. Isten Igéjének drága kincseit csak akkor fedezhetjük fel, ha mélyre leásunk az igazság bányájában.

A testi, érzéki ember visszautasítja az igazságot, a megtért lélek azonban csodálatos változáson megy át általa. Az a könyv, amely azelőtt nem volt vonzó számára, mivel kinyilatkoztatta azokat az igazságokat, amelyek bizonyosságot tettek a bűnös ellen, most lelkének eledele és életének öröme. Az Igazság Napja megvilágítja a Biblia [193] szent lapjait és általuk a Szentlélek szól minden olvasójához.

Mindazok, akik eddig a könnyű irodalmat szerették olvasni, fordítsák figyelmüket a „*biztos prófétai Ige*” (2Pt 1:19) felé. Vegyék kezekbe Bibliáikat és tanulmányozzátok új érdeklődéssel az Ó és Újszövetség szent feljegyzéseit! Minél gyakrabban és szorgalmasabban tanulmányozzátok a Bibliát, annál szebbnek tűnik fel előttetek és annál kevésbé szeretitek majd a könnyű olvasmányokat. Zárjátok szívetekbe ezt a gyönyörű könyvet. Barátotok és Vezetőtök lesz (MYP 273-274).

A prófétaiskolákban szorgalmasan ápolták a szent zene ismeretét. Nem hallatszott körükben léha tánczene, sem közönséges ének, amely az embereket magasztalja és eltereli a figyelmet Istenről, hanem ünnepélyes zsoltárokat énekeltek a Teremtő dicsőítésére, nevének magasztalására és csodálatos műveinek méltatására. Így a zene szent célt szolgált náluk, hogy felemelje gondolataikat mindarra, ami nemes, tiszta és magasztos, hogy felébressze lelkükben az áhitatot és a hálát Isten iránt (FE 97-98).

A zene Isten imádásának egy részét képezi a mennyei királyi udvarokban, azért amennyire csak lehetséges, törekedjünk dicsénekeinkben mi is összhangba jutni a mennyei karokkal. A hang megfelelő kiképzése fontos része nevelésünknek, ezért ne hanyagoljuk el. Az ének az istentiszteleteknek oly részét képezi, mint az ima, azért át kell éreznünk az ének lelkületét, hogy helyesen juttassuk kifejezésre (PP 594).

Megmutatták nekem a mennyben uralkodó tökéletes rendet és el voltam ragadtatva, midőn hallgattam az ottani tökéletes zenét. Látomásom végeztével a földi zene nagyon végzetesnek és zűrzavarosnak (disszonánsnak) tűnt fel. Láttam angyalok csoportjait, akik négyszögben álltak fel és mindegyiknek volt egy arany hárfája. A hárfa végén volt egy eszköz, amelynek csavarásával felállították a hárfát, vagy változtatták a hangokat. Ujjaikat nem gondatlanul futtatták végig a húrokon, hanem különböző húrokat érintettek, hogy különböző hangokat idézzenek elő. Mindig egy angyal vezeti a kart, aki először pengeti meg a hárfát és megadja a hangot és akkor mindnyájan gazdag, tökéletes zenében egyesülnek vele, amit nem lehet leírni. Mennyei, isteni zene hallatszik és minden arcáról kimondhatatlan dicsőséggel sugárzik Jézus képmása (1T 146).

Megmutatták, hogy az ifjúságnak magasabb színvonalon kell állania és Isten Igéjét kell tennie fő tanácsadójává és vezetőjévé. Ifjúságunkon ünnepélyes felelősség nyugszik, amelyet azonban könnyedén vesznek. Az otthonokban bevezetett zene sok helyen nem vezette

szentségre és lelkiségre a család tagjait, hanem inkább elvonta gondolataikat az igazságról. A léha, haszontalan, közönséges éneket és a népszerű, világias zenét szeretik. A hangszerek elveszik idejüket, amelyet imára kellene szentelniük. A zene nagy áldás, ha nem élnek vissza vele, de rettenetes átok, ha visszaélnek vele. Felizgat, de nem adja meg az erőt és bátorságot, amelyet a keresztény csak a kegyelem trónjánál találhat meg, midőn alázattal feltárja szükségét és erős kiáltások és könnyhullatás közepette könyörög mennyei erőért a gonosz heves kísértései ellen. Sátán foglyul ejti az ifjúságot. Mit mondjak, hogy megtörjék megőrzítő erejét?! Sátán ügyes bűvölő, aki romlásba sodorja őket (1T 496-497).

Zsolt 138:1-5

Magasztallak téged teljes szívemből;
énekkel áldlak az istenek előtt

Szent templomod felé hajolok
s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért;
mert minden neveden felül
felmagasztalád a te beszédedet.

Mikor kiáltottam, meghallgattál engem,
felbátorítottál engem,
lelkemben erő támadt.

Magasztal téged, Uram,
e földnek minden királya,
mikor meghallják szádnak beszédeit,

És énekelnek az Úrnak útairól,
mert nagy az Úr dicsősége!

Zsolt. 138:1-5

Fejezet 33 — A bírálgatás hatása

A keresztények vigyázzanak szavaikra. Sohase hordjanak kedvezőtlen híreket egyik barátjuktól a másikhoz, különösen akkor, ha tudják, hogy hiányzik közöttük az egység. Kegyetlenséget követsz el, ha célzást teszel és úgy tünteted fel a dolgot, mintha sokat tudnál egy barátod, vagy ismerősöd felől, amit ők nem tudnak. Az ilyen célzások esetén az emberek többet képzelnek, azért kedvezőtlenebb benyomást tesznek, mintha nyíltan elmondanák a dolgokat nagytűzés nélkül. Krisztus egyháza nagy kárt szenvedett e dolgok miatt. Tagjainak következtelen, vigyázatlan eljárása oly gyengévé tette a gyülekezetet, mint a víz. Ugyanazon gyülekezet tagjai visszaéltek egymás bizalmával, habár nem akartak rosszat tenni. Mivel nem voltak elég bölcsek beszélgetésük tárgyának megválasztásában, sok kárt okoztak.

Beszélgessünk lelki és mennyei dolgokról, azonban nem így teszünk! Ha a keresztény barátok egymással való kapcsolatukat főként a szív és lélek megmentésére használnák fel, akkor utólag nem éreznének megbántást, hanem kellemes meglepéssel emlékezhetnének vissza beszélgetésükre. Ha azonban könnyelmű és hiábavaló beszélgetéssel töltötték el drága idejüket és arra használták fel, hogy felboncolják mások jellemét, akkor baráti beszélgetésük a gonosz forrása lesz és befolyásuk halál illata lesz a halálra (2T 186-18).

Gondoljunk jót minden emberről!

Midőn meghallgatjuk a panaszt testvérünk ellen, akkor tulajdonképpen helyt adunk a panasznak. E kérdésre: „Uram, kicsoda tartózkodhatok sátorodban? Kicsoda lakozhatik szent hegyeden?“, a zsolttáríró így felel: „*Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik és igazat szól az ő szívében. Nem rágalmaz nyelvvel; nem tesz rosszat felebarátjának és nem szerez gyalázatot rokonainak*” (Zsolt 15:1-3).

A pletykálkodást megakadályozhatnánk, ha mindenki arra gondolna, hogy azok, akik elmondják nekik mások hibáit, kedvező al-

kalommal ki- beszélük az ő hibáikat is. Igyekezzünk jót gondolni minden emberről, különösen testvéreinkről, amíg nem kényszerítünk arra, hogy mást gondoljunk róluk! Ne higyjünk elhamarkodottan a gonosz híreknek, mert gyakran az irigység vagy félreértés következményei, és vagy túlzásból, vagy a tények hiányos ismeretéből erednek! Ha helyt adunk a féltékenységnek és gyanakvásnak, úgy terjed, mint egy bogáncspehely. Ha egy testvér félrelép, akkor itt az ideje, hogy igazi érdeklődést tanúsítsunk iránta. Menjünk el hozzá kedvesen, imádkozzunk vele és érte. Gondoljunk arra a nagy árra, amelyet Krisztus fizetett megváltásáért. Ily módon megmentünk egy lelket a kárhozattól és sok bűnt elfedezünk.

Egy tekintet, egy szó, sőt a hangnem is hazugságot rejthet magában és éles nyílként hatolhat a szívbe, gyógyíthatatlan sebet okozva. Ily módon kételyt ébreszthetünk valaki iránt és gyalázatba boríthatjuk azt, aki által Isten nemes munkát akar végezni, de befolyását megrontjuk, használhatóságát megsemmisítjük. Bizonyos állatoknál, ha egyik megsebesül és elesik, társai azonnal rárohannak és széttépik. Ugyanezt a kegyetlen lelkületet tanúsítják a Krisztus nevét valló férfiak és nők. Farizeusi buzgósággal köveznek meg másokat, akik jobbak, mint ők. Némelyek rámutatnak mások hibáira és fogyatkozásaikra, hogy eltereljék a figyelmet saját hibáiról, vagy így akarják megmutatni, mily buzgóságot tanúsítanak Isten és gyülekezete iránt (5T 58-59).

Jobb lenne, ha imában tölténénk azt az időt, amit Isten szolgálói indítékainak és munkájának bírálgatásával töltünk. Ha a hibakeresők tudnák az igazságot azokkal kapcsolatban, akikben hibát találnak, gyakran egész más véleményt alkotnának róluk. Mennyivel jobb lenne, ha a kritizálás és a kárhoztatás mellett mindenki ezt mondaná: *„Nekem a saját üdvösségemet kell munkálnom! Ha együttműködök Krisztussal, aki meg akarja menteni lelkemet, akkor nagyon kell vigyáznom magamra! Minden gonoszt el kell távolítanom életemből. Új teremtésnek kell lennem Krisztusban. Le kell győznöm minden hibámat. Akkor ahelyett, hogy elgyengíteném azokat, akik küzdenek a gonosz ellen, bátorító szavaimmal megerősíthetem őket”* (7T 83-84).

[197]

Az irigy ember nem lát jót másokban

[198] Ne engedjük, hogy csalódásaink, bajaink marják lelkünket és ingerültté, türelmetlenné tegyenek bennünket! Ne vetélkedjünk! Ne gondoljunk és ne beszéljünk gonoszt, hogy Istent meg ne bántsuk! Törekedjünk a Krisztusban való teljességre! Munkálkodjunk az Ő lelkületében! Minden gondolatunk, szavunk és cselekedetünk által Őt nyilvánítsuk ki! Szükségünk van a szeretet mindennapi keresztségére, amely az apostolokat is egyé tette. Ez a szeretet egészséget hoz testünkbe, elménkbe és lelkünkbe. Vegyük magunkat körül olyan légkörrel, amely megerősíti lelki életünket! Ápoljuk a hitet, reményt, bátorságot és szeretetet! Lakozzék szívünkben Isten békéje! (8T 191)

Az irigység nemcsak a vérmérséklet megromlását, hanem a lélek kiegyensúlyozatlanságát is jelenti, amely megzavarja az ember összes képességeit. Az irigység Sátánnal kezdődött, aki első akart lenni a mennyben, de mivel nem érthette el mindazt a hatalmat és dicsőséget, amire törekedett, fellázadt Isten kormányzása ellen. Irigyelte ősszüleink boldogságát, azért bűnre kísértette őket, ami által megrontotta nemcsak őket, hanem az egész emberiséget.

Az irigy ember bezárja szemeit mások jó tulajdonságai és nemes tettei előtt. Mindig kész ócsárolni és helytelen színben bemutatni azt, ami kiváló. Az emberek nagyon gyakran megvallanak és elhagynak más hibákat, de az irigy emberhez kevés reményt fűzhetünk. Ha valaki irigyel egy embert, ezzel elismeri, hogy az különb, mint ő. Azonban büszkesége miatt mégse akarja belátni, mert nem akar megalázkodni. Ha az irigy személyt igyekeznek meggyőzni bűnéről, akkor még keserűbb érzést táplál az általa gyűlölt személy ellen és nagyon gyakran gyógyíthatatlan marad.

Az irigy ember mérget terjeszt, akárhová megy. Elidegeníti egymástól a barátokat, gyűlöletet és lázítást szít Isten ellen. Arra törekszik, hogy a legjobbnak, és a legnagyobbknak tartsák, de nem hősies, önmegtagadó erőfeszítésekkel akarja elérni a kiválóságot, hanem megáll ott, ahol van, és lekicsinyli mások fáradozásainak értékét.

A nyelv, amely gyönyörködik a gonoszságban, a fecsegő nyelv, amely így szól: „*Mondd, majd én is tovább mondom!*” Jakab apostol szerint meggyújtja a pokol tüzét. Égő tűzcsóvákat szór szét minden irányban. Mit törődik vele a pletykálkodó, hogy megsérti becsületé-

ben az ártatlant! Nem hagyja abba gonosz munkáját, habár megsemmisíti azoknak reményét és bátorságát, akik süllyedeznek terheik súlya alatt. Csak azzal törődik, hogy botrányszerető hajlamainak hódoljon. Még a hitvalló keresztények is bezárják szemüket mindannak meglátására, ami tiszta, becsületes, nemes és szeretetteljes. Összegyűjti mindazt, ami kifogásolható, kellemetlen és mindenkinek elmondják (5T 56-57).

Féltékenység és hibakeresés

[199]

Fájdalommal jelentem ki, hogy sok nyugtalan nyelvű gyülekezeti tagunk van. A hamis nyelvek a gonosszából táplálkoznak. Az alatomos, suttogó nyelvek fecsegnek, arcátlanul beleavatkoznak más dolgaiba és ügyesen csipkednek. Némelyek kíváncsiságból pletykálkodnak, mások féltékenységből, sokan pedig gyűlöletből pletykálkodnak azok ellen, akik által Isten szólt hozzájuk, hogy megfeddje őket. Mindezek az egyenetlenséget szító elemek munkában vannak. Némelyek elrejtik valódi érzelmeiket, amíg mások alig várják, hogy elmondják egymásról mindazt a rosszat, amit tudnak, vagy képzelnek.

Láttam, hogy most munkálkodik a hamis bizonyágtevés lelkiülete, amely az igazságot hamissággá, a jót gonosszá, az ártatlanságot bűnné akarja változtatni. Sátán ujjong örömeiben Isten népének állapota felett. Miközben sokan elhanyagolják saját lelküket, mohón várják az alkalmat, hogy másokat kritizáljanak és kárhoztassanak. Mindenkinek van jellemhibája, ezért nem nehéz találni valamit, amit a féltékenység felhasználhat az ő kárukra. Azonban így szólnak ezek a saját magukat kinevező bírák: „*Most tényekkel rendelkezünk! Olyan vádat hozunk fel ellenük, amelyből nem moshatják ki magukat!*” Csak alkalomra várnak, hogy összecsomagolják pletykáik batyuját és előhózzák ingyenc falatjaikat.

Céljuk elérése érdekében bizonyos élénk képzelőtehetségű személyek abban a veszélyben forognak, hogy megcsalják önmagukat és másokat is. Összegyűjtik mások meggondolatlan kijelentéseit, nem gondolva arra, hogy a szavak elhamarkodottak is lehetnek, ezért nem tükrözik vissza mindig a beszélő valódi érzelmeit. Azonban ezeket a meggondolatlan kijelentéseket - amelyek gyakran oly jelentéktelenek, hogy figyelmet se érdemelnek - Sátán nagyítóüvegén

keresztül nézik, töprengnek rajtuk és addig ismételtetik, míg végül a vakondtúrásból hegyet csinálnak.

Keresztényi szeretet-e az, hogy összegyűjtünk minden kósza hírt és kiásunk, napfényre hozunk minden olyan dolgot, ami árnyat vet mások jellemére, és akkor gyönyörűséggel felhasználjuk ellenük, hogy ártsunk nekik? Sátán ujjong örömeiben, hogy rossz hírbe keverheti, vagy megsebezheti Krisztus követőit. Sátán a testvérek vádolója. Vajon a testvérek segítsék-e őt munkájában?!

[200] Isten mindentlátó szeme észreveszi mindenkinek a hibáját és uralkodó szenvedélyét, mégis hordozza hibáinkat és könyörül erőtelenségeinken, ezért megparancsolja népének, hogy ugyanolyan gyengéd és türelmes lelkületet tanúsítsanak egymás iránt. Igazi keresztények nem örülnek annak, hogy feltárhatják mások hibáit és gyengeségeit. Elfordulnak a gonoszságtól és a torzító hibáktól és gondolataikat arra irányítják, ami vonzó és gyönyörűséges (Fii 4:8). Az igazi keresztény számára minden hibakeresés, minden megrovás és kárhoztatás fájdalmas

A gyülekezeti vezetők és intézeti vezetők kritizálásának hatása

A pletykázkodás és hírhordozás lelkülete Sátán egyik különleges eszköze, hogy elvesse az egyenetlenség és viszály magvait, elválassza a barátokat és irántuk való bizalmukat. A testvérek és testvérnők túl készségesek arra, hogy kibeszéljék mások hibáit és tévedéseit, amelyekről azt gondolják, hogy megvannak másokban, különösen azokban, akik rettenthetetlen bátorsággal közlik az Istentől kapott figyelmeztető és dorgáló üzeneteket.

A panaszkodók gyermekei nyitott fülekkel figyelnek és magukba szívják a szeretetlenségnek e mérgeit. A szülők vakságukban így önmaguk zárják el azt az utat, amelyen át gyermekeik szívéhez férhetnének, azért megalázzák Istent. Jézus így szólt: „*Amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb testvéreim közül, énvelem cselekedtétek*” (Mt 25:40), azért Krisztust vetjük meg és bántjuk meg, ha szolgálait rágalmazzuk.

Bizonyos egyének Isten szolgálóinak nevét tiszteletlenül és némely esetben teljes megvetéssel kezelték, holott kötelességük, hogy támogatassák őket. A gyermekek hallották szüleik tiszteletlen kijelentéseit Isten szolgálóinak ünnepélyes figyelmeztetésével és dorgálásaival

kapcsolatban. Megértették gúnyos tréfáikat és lekicsinylő szavakat, amelyeket időnként szóltak és a szent és örökkévaló dolgok lesüllyedtek lelkükben a közönséges, világi dolgok színvonalára. Milyen rettenetes munkát végeznek ezek a szülők, amikor gyermekeiket már kis korukban hitetlenné teszik! Ily módon ránevelik gyermekeiket a tiszteletlenségre, hogy fellázadjanak a menny bündorgáló üzenete ellen.

Lelki hanyatlás következhet be ott, ahol ily gonoszságok uralkodnak. Ezek az apák és anyák az ellenségtől elvakítva csodálkoznak, hogy gyermekeik oly hajlamosak a hitetlenségre és a Biblia iránti kételkedésre. Csodálkoznak rajta, hogy oly nehéz elérni őket az erkölcsi és vallási befolyások által. Ha azonban lelki meglátással bírnának, azonnal felismernék, hogy ez a szomorú állapot otthonuk befolyásának eredménye, féltékenységük és bizalmatlanságuk vetésének aratása. Ily módon sok hitetlent nevelnek a hitvalló keresztények családi körében.

Sokan különleges élvezetet találnak abban, hogy beszélgessenek és időzzenek azoknak a valóságos vagy képzelt hibáinál, akik súlyos felelősségeket hordoznak Isten művének intézeteivel kapcsolatban. Az általuk végzett jót nem veszik észre, se az áldásokat, amelyeket a mű iránti lelkesedésük és lankadatlan odaadásuk eredményezett. Figyelmüket valami hibára irányítják, valami olyan dologra, amit elképzelésük szerint ők jobban és jobb eredménnyel végeztek volna el. Az igazság azonban az, hogy ha reájuk bízta volna a munka elvégzését, vagy nem vállalták volna a munkával járó nehézségeket, vagy sokkal rosszabbul végezték volna el a dolgot, mint azok, akik Isten gondviselését követve végezték munkájukat.

Azonban ezek a nyugtalan beszélgetők úgy vetik rá magukat a mű kedvezőtlenebb jelenségeire, mint ahogy a zúzmó odatapad a durva sziklához. Ezek a személyek lelki törpék, mivel állandóan mások mulasztásainál és hibáinál időznek. Erkölcsileg képtelenek felismerni a jó és nemes cselekedeteket, önzetlen törekvéseket, az igazi hűséget és önfeláldozást. Nem lesznek jobbak és nemesebbek életükben és reménységükben, vagy nagylelkűbbek és mélyrelátóbbak elgondolásaikban és terveikben. Nem ápolják azt a tettekben megnyilatkozó, gyakorlatias szeretetet, amely az igazi keresztényi életet jellemzi. Minden nap jobban elfajulnak, mindig szűkkeblűbbek lesznek és mindig szűkebb látókörrel bírnak. A kicsinyesség az

[201]

ő életelemük, azért az őket körülvevő légkör megmérgezi a békét és boldogságot (8T 183).

Minden intézetnek nehézségekkel kell küzdenie. Isten megengedi a nehézségeket, hogy kipróbálja népének szívét. Midőn baj éri Isten eszközeit, akkor tűnik ki, hogy mennyi valódi hitünk van Istenben és művében. Ilyen időben senki se nézze a dolgokat a legrosszabb megvilágításban és ne adjon kifejezést kételyének és hitelenségének! Ne kritizáljuk azokat akik a felelősséget hordozzák! Ne mérgezzük meg otthonunkat az Úr szolgálóinak bírálgatásával! Azok a szülők, akik a bírálgatás lelkületét ápolják, nem tárják gyermekeik elé azt, ami bölcsé teszi őket az üdvösségre. Szavaik megingatják nemcsak gyermekeiknek, hanem az idősebbeknek hitét és bizalmát is (7T 183).

Intézeteink vezetőire a legnehezebb munka hárul, hogy fenntartsák a rendet és bölcsen fegyelmezzék a gondjaikra bízott ifjúságot.

Gyülekezetünk tagjai sokat tehetnek értük, hogy támogassák őket. Midőn az ifjak nem vetik alá magukat az intézet fegyelmének, vagy saját nézeteikhez ragaszkodnak feletteseikkel való nézeteltérésükben, akkor a szülők ne pártolják gyermekeiket és ne rokonszenvezzenek velük vakon!

[202] Sokkal jobb, ha gyermekeitek szenvednek, vagy a sírban nyugszanak, mintha arra tanítjátok őket, hogy könnyedén vegyék azokat az alapelveket, amelyek az igazság iránti hűség alapját képezik Isten és embertársaink iránt (7T 185-186).

Egyedül az önkritikának van gyakorlati értéke

Ha minden keresztény megvizsgálná, hogy milyen gonoszságot kell elhagynia, ahelyett, hogy mások hibáiról beszélnek, akkor ma sokkal egészségesebb állapotok uralkodnának a gyülekezetekben. Midőn az Úr felrakja majd ékszereit, akkor gyönyörűséggel tekint igaz, nyílt, becsületes gyermekeire. Az angyalok koronát készítenek számukra és e csillag-drágakövekkel készített koronáik pazar ragyogással sugározzák vissza az Isten trónjától reájuk áradó világosságot.

Az Úr megvizsgálja és megpróbálja népét. Saját jellemhibáidat olyan szigorúan bírálhatod meg, amennyire csak tetszik, de légy kedves, részvételtjes és udvarias mások iránt! Tedd fel a kérdést magadnak minden nap: „*Szívem mélyéig kifogástalan vagyok?*” Kérd

az Urat, hogy, e pontban mentsen meg minden megtévesztéstől, mert örök érdekeid forognak kockán. Mialatt oly sokan vágyódnak tisztelet és nyereség után, törekedtek-e kedves testvéreim Isten szeretetének biztosítékát elnyerni? Felkiáltotok-e ezen szavakkal: „*Ki mutatja meg nekem, hogyan biztosíthatom elhivatásomat és kiválasztásomat?*”

Sátán gondosan tanulmányozza az emberek vele született gonosz hajlamait és akkor megkezdi csábító munkáját, hogy tőrbe ejtse őket. Azonban, ha alázatosan és imádkozó lelkülettel járunk, győzhetünk. Akkor a tűzpróbából értékesebben kerülünk ki, mint a drága tiszta arany, tisztábban, mint az ofiri ékszerarany. Ha gondtalanok vagyunk és elhanyagoljuk az imát, akkor olyanok leszünk, mint a zengő érc és pengő cimbalom (5T 96-98).

Fejezet 34 — Tanács a ruházkodásra

Kiváltságunk, hogy ruházkodásunkban és minden más dologban tiszteljük Teremtőnket, aki azt kívánja, hogy ruházkodásunk ne csak csinos, és egészséges, hanem megfelelő és illő legyen.

Igyekeznünk kell arra, hogy megjelenésünk a legjobb legyen. A sátortemplom szolgálatában Isten felsorolt minden részletet azoknak ruházatával kapcsolatban, akik előtte szolgáltak. Ezzel arra tanít bennünket, hogy bizonyos követelményt támaszt azoknak ruházatával kapcsolatban, akik Néki szolgálnak. Áron ruházatával kapcsolatos utasításai nagyon részletesek voltak, mert ruházata jelképes volt. Így Krisztus követőinek ruházata is jelképes. Minden dologban legyünk az Ő képviselői! Megjelenésünket minden dologban csinoság, szerénység és tisztaság jellemezze!

A természet dolgai (virágok, liliom) által Krisztus azt a szépséget szemlélteti, amelyet a menny értékeli: a szerény kedvességet, egyszerűséget, tisztaságot és illendőséget, ami ruházatunkat kedvessé teszi Őelőtte (CG 413).

Vezérelvek a ruházkodásban

Valakinek a ruházata és annak elrendezése általában bemutatja az illető férfi vagy nő jellemét. Egy szerény, istenfélő nő szerényen öltözködik. A kifinomult ízlés, a művelt lélek egyszerű és hozzáillő ruházat kiválasztásában nyilatkozik meg. Aki ruházatában egyszerű és szerény, annál látható, hogy megérti, hogy az igazi nőt erkölcsi értéke jellemzi. Mily elbájoló, mily érdekes a ruházkodásban való egyszerűség, amelynek kellemes bája a mező virágaihoz hasonlítható!

Arra kérem népünket, hogy megfontoltan és körültekintően járjanak el Isten előtt. A ruházkodásban való szokásokat addig kövessétek, míg azok alkalmazkodnak az egészség (és jó erkölcs) törvényeihez. Testvérnőink öltözködjének egyszerűen, amint azt sokan meg is teszik! Ruháikat jó és tartós anyagból készítsék, amely megfelel e

kornak, de ne a ruha kérdése foglalja le gondolataikat! Testvérmőink egyszerűen öltöz- ködjének! Szerény ruhákat viseljenek, szemérmességgel és józansággal. Legyetek a világ számára Isten kegyelme belső ékességének élő példái!

[204]

Ha a világ egy kényelmes, egészséges ruházkodási módot vezet be, amely összhangban van a Bibliával, nem változtatja meg Istenhez és a világhoz való viszonyunkat, ha elfogadjuk az ilyen ruházkodási módot. A keresztények kövessék Krisztust és ruházatukat szabják Isten Igéjéhez. Kerüljék a szélsőségeket! Kövessék alázattal az egyenes utat, tekintet nélkül arra, hogy helyeslik, vagy rosszalják-e az emberek, ragaszkodjanak a helyeshez, mert helyes!

Ne kössétek le minden időtöket azzal, hogy ruházkodástokban igyekezzetek követni minden esztelen divatot. Öltözködjetek csinosan és illően, de ne tegyétek magatokat megjegyzés tárgyává se túlzott öltözködés, se hanyag, rendetlen öltözködés által! Úgy cselekedjétek, mint akik tudjátok, hogy a menny szemei rajtatok függenek és életetek által elnyeritek Isten tetszését, vagy kiváltjátok nemtetszését!

Bibliai tanítás

Krisztus észrevette az emberekben a ruházkodás szeretetét, azért óvta követőit, sőt megparancsolta nekik, hogy ne fordítsanak rá sok figyelmet. *„Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak, és nem fonnak; De mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében nem öltözködött úgy, mint ezek közül egy”* (Mt 6:28-29). A ruházkodásban való büszkélkedés és túlzás bűn, amelyre a nők különösen hajlamosak, ezért e buzdítások egyenesen rájuk vonatkoznak. Mily keveset ér az arany, a gyöngy, vagy a drága ruházat Krisztus szeretéhez és szelídségéhez képest!

Az angyal így szólt: *„Tanítsuk Isten népét!”* és a következő szövegekhez utasított: *„Hasonlatosképpen az asszonyok tisztességes öltözetben, szemérmességgel és mértékletességgel ékesítsék magukat; nem hajfonatokkal és arannyal vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözékkel, Hanem, amint illik az istenfélelmet valló asszonyokhoz, jó cselekedetekkel”* (1Tim 2:9-10).

[205]

„Akiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való; hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt. Mert így ékesítették magokat majdan ama szent asszonyok is, akik Istenben reménykedtek, engedelmeskedvén az ő férjöknek” (1Pt 3:3-5).

Sokan túl ósdinak tekintik ezeket a rendelkezéseket, azért nem ügyelnek rá. Azonban Krisztus, aki megértette tanítványaival, hogy a mi időnkben a ruházkodás tekintetében veszély fenyegeti majd az embereket, elküldte hozzánk figyelmeztető üzenetét. Vajon ügyelünk-e figyelmeztetésére és bölcsék leszünk-e?

Azok, akik igazán törekszenek követni Krisztust, lelkiismeretesen megvizsgálják, hogy milyen ruhát viseljenek. Igyekeznek megfelelni az Úr világos követelményeinek (1Pt 3:3-5) [CG 415-416].

A ruházkodásban való önmegtartózkodás keresztényi kötelességünknek egyik részét képezi. Az egyszerű ruházkodás, az ékszertől és mindenféle ékesítéstől való tartózkodás megegyezik hitünkkel (3T 366).

Sokaknak tanításra van szükségük, hogyan jelenjenek meg szombaton az istentiszteleten. Ne jöjjenek Isten jelenlétébe közönséges ruhájukban, amit hétköznap viselnek! Mindenkinek legyen külön szombati ruhája, amit Isten házában visel az istentisztelet alkalmával. Miközben ne alkalmazkodjunk a világi divathoz, mégse legyünk közömbösek külső megjelenésünk iránt. Legyünk csinosak és rendezek, de ne ékesítsük fel magunkat. Isten gyermekei legyenek kívül és belül is tiszták (4T 355).

Különösen lelkészeink feleségei ügyeljenek arra, hogy ruházkodásukban ne térjenek el a Biblia világos tanításaitól. Sokan e figyelmeztetéseket túlzottnak tekintik ahhoz, semhogy figyeljenek rájuk. Azonban Krisztus, aki ezeket a figyelmeztetéseket adta tanítványainak, ismerte a veszélyeket, amelyek a mi időnkben fenyegetik majd az embereket a ruházkodás szeretete miatt, azért küldte hozzánk figyelmeztető üzenetét. Ügyelünk-e figyelmeztetésére, s bölcsék leszünk-e? Testvérnőink követik az állandóan változó divatot, s nem nézik a vele járó költségeket. Nagy összeget költenek ruhákra, amelyeket vissza kellene adniuk Istennek, az Adományozónak (4T 630-631).

A ruházkodási mód befolyása

A ruházkodás szeretete veszélyezteti az erkölcsöket. A szerény és józan keresztény nőt éppen ellenkezőjévé alakítja. A feltűnő, különködő ruházkodás felébreszti a kívánságot viselője szívében és felkelti a szemlélő alacsony szenvedélyét. Isten látja, hogy a büszkeség és a ruházkodásban való hiúság az emberek jellemének megromlására, lesüllyedésére vezet. Látja, hogy a drága ruházat elfojtja a jó cselekedetek utáni vágyat (4T 645).

Egyszerű, szerény, igénytelen ruházatot ajánlok ifjú testvérnőimnek. Világosságodat nem áraszthatod másokra nagyobb fényrel más módon, mint egyszerű ruházkodásoddal és magatartásoddal. Mindenkinek megmutathatod, hogy az élet mulandó dolgait az örökévaló dolgokhoz hasonlítod és annak megfelelően értékeled azokat (3T 376).

[206]

Sokan úgy öltözködnek, mint a világ, hogy befolyást gyakoroljanak a hitetlenekre, azonban ezzel nagy hibát követnek el. Ha igazi és megmentő befolyást akarnak gyakorolni, akkor éljék ki hitvallomásukat, mutassák hitüket igaz cselekedetükkel. Tegyék láthatóvá a keresztények és a világiak közötti különbséget életük által! Szavaik, cselekedeteik és ruhájuk beszéljenek Isten mellett, akkor szent befolyást árasztanak maguk körül úgy, hogy a világiak is felismerik, hogy Krisztussal jártak. Ha valaki szeretné, hogy befolyása az igazság mellett szóljon, akkor éljen hitvallomása szerint és úgy kövesse alázatos Mintaképét (4T 633, 634).

Testvérnőim, óvakodjatok a gonosznak még a látszatától is. E rohanó, romlott korszakban nem vagytok biztonságban, ha nem álltok az Úr védelme alatt. Az erény és a szerénység ritka. Felhívlak benneteket, mint Krisztus követőit, akik magasztos hitvallomást tesztetek, hogy őrizzétek a szerénység becses, felbecsülhetetlen értékű drágaköveit, mert ezáltal megőrizhetitek az erényességeteket.

A ruházkodásban való természetes egyszerűség, ha szerény magaviselettel párosul, egy fiatal nőt a tartózkodásnak oly légkörével vesz körül, amely védőpajzsul szolgál számára ezernyi veszély ellen (CG 417).

Az egyszerű ruházat a legelőnyösebb megjelenést kölcsönzi az okos nőnek.

Úgy öltözködjetek, ahogyan keresztény nőknek kell: egyszerűséggel, természetességgel és jó cselekedetekkel ékesítve magatokat, amint illik az istenfélelmet valló asszonyokhoz (1Tim 2:9-10).

Sokan, hogy lépést tartsanak az oktan divattal, elvesztik ízlésüket a természetes egyszerűség iránt és így elbűvölik őket a mesterséges dolgok. Feláldozzák idejüket, pénzüket, szellemi életerejüket és egész életüket a divat követelményeinek.

Kedves ifjúság, ha a divat szerint öltözködtök; csipkét, aranyat és mesterséges dolgokat viseltek a feltűnés kedvéért, akkor nem ajánljátok másoknak vallástokat, vagy az igazságot, amelyet vallotok. Azon törekvéstekben, hogy szépítgetitek külsőtöket, éleslátású emberek annak bizonyítékát látják, hogy értelmetek gyenge és szívetek büszke (CG 421).

[207]

Létezik egy ruha, amelynek elnyerésére minden gyermek és ifjú törekedhet az ő ártatlanságában és ez: a szentek igazságossága (Krisztus igazságának ruhája). Ha olyan kitartók és buzgók lesznek ennek megszerzésében, mint ahogyan ruháikat igyekeznek a világ divatjához szabni, akkor nemsokára felöltözködhetnek Krisztus igazságának ruhájába és nevüket nem törlik ki az élet könyvéből. Az édesanyák, ifjak és gyermekek így imádkoznak: „*Tiszta szívet teremts bennem óh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem*” (Zsolt 51:12). A tiszta szív és a kedves lelkület értékesebb az aragnál a földi életben és az örökkévalóságban egyaránt. Csak a tiszta szívűek láthatják meg Istent (CG 417-418).

Kedves ifjú barátaim, amit vettek, azt aratjátok majd. Most van itt számotokra a vetés ideje. Mit vettek? Minden szavatok és cselekedetek olyan mag, amely jó vagy rossz gyümölcsöt terem, és örömet vagy szomorúságot hoz a vetőnek. Amilyen az elvetett mag, olyan lesz a termés is. Isten nagy világossággal és sok kiváltsággal ajándékozott meg benneteket. Midőn megkaptátok a világosságot és felhívták figyelmeteket a fenyegető veszedelemre, akkor a felelősség már a tietek. Az a mód, ahogyan fogadjátok a világosságot, a mérlegserpenyőt, az öröm vagy a bánat felé mozdítja el. Sorsotokat önmagatok alakítjátok ki.

Mindnyájan jó vagy gonosz befolyást árasztotok másokra, amit a menny könyveiben pontosan feljegyeznek. Egy angyal kísér benneteket és feljegyzést készít szavaitokról és cselekedeteitekről. Midőn reggel felébredtek, érzitek-e gyámoltalanságotokat, hogy Istentől származó erőre van szükségetek? Szükségeket Isten elé tárjátok-e alázatos, őszinte imában? Ha igen, akkor az angyalok feljegyzik imátokat; és ha nem származik hamis ajakról, akkor ha az a veszély fenyeget, hogy öntudatlanul rosszat cselekszettek, vagy befolyástokkal másokat is rosszra vezettek, akkor őrző angyalotok mellétek áll és jobb eljárásra indít benneteket. Megválasztja a szavakat számotokra és befolyásolja cselekedeteiteket.

Ha nem érzed magadat veszélyben és nem imádkozol segítségért, akkor biztosan eltévelyedsz. Hanyagságodat beírják Isten mennyei könyvébe és a vizsgálat napján könnyűnek találják.

Vannak körülöttem olyanok, akik vallási oktatást nyertek, de némelyeket elkényeztettek, dédelgették, hízélgéssel és dicsérettel árasztottak el, azért elrontották őket a gyakorlati élet számára. Olyan személyekről beszélek, akiket személyesen ismerek. Jellemüket annyira eltorzították hízélgés, kényeztetés és tétlenség által, hogy hasznavehetetlenné váltak erre az életre. Ha pedig ebben az életben hasznavehetetlenek, akkor mit remélhetnek arra az életre, ahol mindenki szent, tiszta és kiegyensúlyozott jellemmel bír? Imádkoztam ezekért

[209]

a személyekért és személyesen beszéltem velük. Láttam a befolyást, amelyeket gyakorolnak mások lel- kére, mert hiábavalóságra, a ruha szeretetére és az örökkévaló dolgok iránti közömbösségre vezetik őket. Ezen osztályokhoz tartozók egyedüli reménye az, hogy vigyázzanak utaikra, alázzák meg Isten előtt büszke hiábavaló szívüket, vallják meg bűneiket és térjenek meg (3T 363-364).

Fejleszd ki ízlésedet a lelki dolgok iránt!

Az ifjak egyedüli biztonsága a szüntelen éberség és az alázatos ima. Ne álltassák magukat azzal, hogy ezek nélkül is keresztények lehetnek! Sátán elrejtéi kísértéseit és csalásait a világosság leple alá, mint amikor Krisztushoz közeledett a pusztában, és mennyei angyal képében jelent meg. A lelkek ellensége hozzánk is, mint mennyei küldött közeledik, azért az apostol figyelmeztet, hogy legyünk éberek, józanok, mert ez az egyedüli biztonságunk. Az ifjak gondtalanok és könnyelműek és elhanyagolják kötelességeiket. Állandóan elesnek az ellenség kísértéseiben, ahelyett, hogy győznének, miképpen Krisztus is győzött (3T 374).

Sokan azt állítják, hogy az Úr oldalán állnak, de nem úgy van, mert minden cselekedetükkel Sátán oldalán állnak. Milyen módon határozzuk meg, hogy kinek az oldalán állunk? Kié a szívünk? Kiről szeretünk beszélgetni? Ki bírja legmelegebb rokonszenvünket és legjobb erőinket? Ha az Úr mellett állunk, akkor gondolataink Nála időznek és legszívesebben Róla gondolkodunk. Nem tartunk fenn barátságot a világgal. Mindenünket, amink van és amik vagyunk, odaszenteltük Neki. Vágyódunk arra, hogy viseljük képmását, befogadjuk az Ő Lelkét, cselekedjük az Ő akaratát és elnyerjük az Ő tetszését minden dologban.

Az igazi nevelés olyan hatalom, amely képesít bennünket arra, hogy úgy használjuk fel képességeinket, hogy áldásos eredményeket érjünk el. Miért van az, hogy a vallás oly kevésbé köti le a figyelmünket, miközben agyunk, csontjaink és izmaink ereje a világot szolgálja? Ez azért van, mert lényünk minden ereje a világ felé hajlik. Megszoktuk, hogy komolysággal és teljes erőnk megfeszítésével végezzük munkánkat, míg végül könnyen haladunk abban a mederben. A keresztények ezért találják oly nehéznek a vallásos életet és oly könnyűnek a világi életet. Képességeiket hozzászoktatták,

hogy erejüket abban az irányban fejtsék ki. Vallási életükben elméletileg elfogadták Isten Igéjének igazságait, de gyakorlatilag nem szemléltetik életükben.

A vallásos gondolatok és áhítatos érzések ápolását nem szövik bele a nevelésbe, pedig ezeknek kellene irányítaniuk életüket. A helyes cselekvés szokása hiányzik nevelésükből. Kedvező körülmények között, pillanatnyi érzelmi fellángolásukban tevékenykednek ugyan, de az isteni dolgokról való természetes és készséges gondolkodás nem uralkodó alapelve életüknek.

[210]

Neveljük rá magunkat, hogy szeressük a tisztaságot! Ápoljuk a lelki dolgok szeretetét, ha növekedni akarunk a kegyelemben és az igazság ismeretében! A jóság és igazi szentség utáni vágy helyes minden tekintetben; ha azonban itt megállunk, semmit se ér. Isten céljai helyesek, de ha határozottan nem valósítjuk meg azokat, semmit se használnak. Sokan elvesznek, miközben reményük és vágyódnak arra, hogy keresztények legyenek, azonban nem tesznek határozott erőfeszítéseket; azért mikor megméri őket a mérlegen, hűjával találják őket. Akaratunkat a helyes irányban kell gyakorolnunk, ezen elhatározással: *„Én őszinte keresztény akarok lenni! Meg akarom ismerni a tökéletes szeretet hosszúságát, szélességét, magasságát és mélységét!”* Hallgassatok Jézus szavaira: *„Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot mert ők megelégtettek”* (Mt 5:6). Krisztus bőségesen gondoskodott róla, hogy megelégtse azt a lelket, aki éhezi és szomjúhozza az igazságot (2T 262-266).

Törekedj nagyobb lelki teljesítményekre!

A tiszta szeretet nagyobb teljesítményekre és az isteni dolgok fokozottabb megismerésére serkenti a lelket, úgyhogy nem elégszik meg a teljességnél kevesebbel. A legtöbb hitvalló kereszténynek nincs érzéke azon lelki erő iránt, amelyet elnyerhetnének, ha oly buzgón, lelkesen és kitartóan törekednének elnyerni az isteni dolgok ismeretét is, mint a földi élet silány, veszendő dolgainak ismeretét. A hitvalló keresztény tömegek megelégszenek azzal, hogy lelki törpék legyenek. Nem tűzik ki célul, hogy keressék először Isten országát és az Ő igazságát, azért az igazi kegyesség rejtett titok marad számukra, amelyet nem képesek megérteni. Nem ismerik Krisztust tapasztalatból.

[211]

Ha azok a férfiak és nők, akik megvannak elégedve az isteni dolgokban elsatnyult, nyomorúságos állapotukkal, hirtelen felmehtnének a mennybe és egy pillanatra szemlélhetnék az ott élők tökéletes és szent állapotát, akkor látnák, hogy mindenki telve van szeretettel, minden arc örömtől sugárzik, elragadó dallamos zene hangjai csendülnek fel Isten és a Bárány dicsőítésére. Látnák, hogy a világosság ragyogó sugarai áradnak a megváltott szentekre. Annak az arcáról, aki a királyiszékben ül és a Báránytól. Felismernék, hogy a megváltottak mindig nagyobb és magasztosabb örömet tapasztalnak majd, mert minél többet fogadnak be Isten örömeiből, annál jobban növekszik befogadóképességük és annál magasabbra emelkednek az örökkévaló boldogságban. Így állandóan új és újabb készletet merítenek a dicsőség és áldás kimondhatatlan forrásaiból. Kérdezem: Egyesülhetnének-e ilyen világias gondolkodású személyek a mennyei sokasággal? Részt vehetnének-e énekeikben? Elviselhetnének-e a tiszta, magasztos, elragadó dicsőséget, amely Istentől és a Báránytól árad? Óh nem! Isten évekkal meghosszabbította próbaidejüket, hogy megtanulják a menny nyelvét, hogy „*isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van a világon*” (2Pt 1:4). Azonban ők lelkük és lényük erőit önző módon saját üzletükre, munkájukra fordították. Istent nem szolgálhatták teljes szívből úgy, hogy abból üzletet is csináljanak. Számukra a világi vállalkozás az első, ami leköti legjobb erőiket, ezért csak futólag gondolnak Istenre. Átváltozhatnak-e az ilyenek a végső döntés után, amikor kihirdetik: „*Aki szent, legyen szent ezután is... aki fertelmes (szennyes), legyen fertelmes ezután is!*” Ez az idő eljön.

Azok, akik megszokták, hogy gyönyörködjenek a lelki dolgokban, átváltozhatnak, mert nem sújtja le őket a menny tisztasága és felülmúlhatatlan dicsősége. Jól ismerheted a művészeteket, kiváló lehetsz a zenében és irodalomban, magaviseleted megnyerheti társaid tetszését, azonban mit segítenek neked ezek a dolgok a mennyre való előkészületben? Mit segítenek abban, hogy előkészítsenek, hogy megállj Isten törvényszéke előtt? (2T 266-267)

A mennyei jellemet e földön kell kifejlesztened

Senki se csaljon meg. Istent nem csúfolhatod meg. Csak a szentség tehet téged alkalmassá a mennyre. Csak őszinte, gyakorlati ke-

gyesség adhat tiszta, magasztos jellemet és képesíthet arra, hogy megjelenj Isten előtt, aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik. A mennyei jellemet ezen a földön kell kifejlesztened (a kegyelem ideje alatt), vagy pedig sohase fejlesztheted ki, azért kezd meg azonnal! Ne áltasd magadat azzal, hogy eljön az idő, amikor kevesebb erőfeszítéssel elérheted, mint most, mert akkor minden nap távolabb sodródsz Istentől! Készülj buzgósággal az örökkévalóságra, mint eddig még soha! Neveld rá magadat arra, hogy megszerezd a Bibliát, az ima és az elmélkedés óráit, de mindenekfelett azt az órát, amikor társaloghatsz Istennel. Ha egyesülni akarsz a mennyei karral, nyilvánítsd ki mennyei lelkületedet! (2T 267, 268)

Biztosítsd Isten szeretetét, amíg lehet!

[212]

Gondolataim visszaszállnak a hűséges Ábrahámhoz, aki engedelmeskedett a Beérsebában, éjjeli látomásban kapott isteni parancsnak, elindult útjára Izsákkal. Látja a hegyet, amelyről Isten kijelentette, hogy azon mutassa be áldozatát.

A részvételtjes, szomorú apa, reszkető, szerető kezeivel megkötözi Izsákot, mivel Isten mondta. A fiú beleegyezik feláldozásába, mivel hisz Atyjának feddhetetlenségében. Azonban, midőn minden kész, miután az apa hite, és a fiú készséges engedelmissége kiállta a próbát, Isten angyala megállítja Ábrahám kezét, amelyet már fel-emelt, hogy megölje fiát és közli Ábrahámmal, hogy elég...*...most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezel a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem*” (IMóz 22:12).

Ábrahám hitének e cselekedetét a mi áldásunkra jegyezték fel. Megtanít bennünket az Isten követelményeiben való bizalom nagy leckéjére, bármily súlyosak és nehezek is azok. Megtanítja a gyermekeket a tökéletes engedelmisségre Isten és szüleik iránt. Ábrahám engedelmissége arra tanít bennünket, hogy semmi se legyen túl drága számunkra, hogy Istennek adjuk.

Isten odaadta Fiát egy megaláztatással, önmegtágadással, szegénységgel és gyalázzal telt életre és a keresztrefeszítés kínos halálára. Azonban az angyal nem hozta az Atya örömteljes üzenetét: „*Elég! Nem kell meghalnod Fiam!*” Az angyali seregek szomorúan vártak, hogy Izsák esetéhez hasonlóan Isten megakadályozza Fiának szégyenteljes halálát. Azonban az angyalok nem kaptak engedélyt,

hogy ilyen üzenetet vigyenek Isten drága Fiának. Megaláztatása folytatódott a törvényszék termében és a Golgotához vezető úton. Kigúnyolták, kinevették, leköpdösték. Eltúrta gyűlölöinek gyúnyolódását, míg végül fejét lehajtva meghalt a kereszten.

Adhatná-e Isten nagyobb bizonyítékát irántunk való szeretetének, mint hogy odaadta értünk Fiát, hogy átélje ezeket a szenvedéseket? Amiképpen Istennek ez az ajándéka az ember számára végtelen szeretetének ingyen ajándéka volt, úgy ennek megfelelően bizalmunkra, engedelmisségünkre és szeretetünk gazdagságára tartott igénye is igen nagy. Isten elvárja, hogy adjuk neki mindazt, amit csak odaadhatunk. Odaadásunk álljon arányban Isten végtelen ajándékával, azért legyen teljes és semmi se hiányozzék belőle! Mindnyájan adósai vagyunk Istennek. Ő igényt tart mindnyájunkra, aminek csak akkor tudunk eleget tenni, ha odaszánjuk magunkat teljes és tökéletes áldozatul. Isten azonnali és készséges engedelmisséget kíván és nem fogad el ennél kevesebbet. Most van rá alkalmunk, hogy biztosítsuk a magunk számára Isten szeretetét és kegyét. Némely olvasóm életének ez lesz az utolsó éve. Vannak-e olyanok az ifjak között, akik olvassák e felhívást, akik mégis e világ élvezeteit választják Krisztus békéje helyett, amelyet a komoly keresőknek és azoknak ad, akik örömmel cselekszik az Ő akaratát? (3T 368-380)

[213]

Megmérve a mérlegen

Isten megméri jellemünket, magatartásunkat és indítékainkat a mennyei szentély mérlegén. Félelmetes dolog lesz, amikor Megváltónk, aki meghalt a kereszten, hogy szívünket magához vonja, kijelenti, hogy híjával vagyunk a szeretetnek és engedelmisségnek. Isten nagy és drága adományokkal ajándékozott meg bennünket. Világosságot árasztott reánk és megismertette velünk akaratát, úgyhogy nem kell tévelyegnünk és sötétségben járnunk. Ha a mérlegen megmérve híjával találunk bennünket a végső számadás és megjutalmazás napján ez félelmetes dolog lesz -, rettenetes hiba, amelyet többé sohase tehetünk jóvá. Ifjú barátaim, Isten könyvében hiába keresik-e majd neveteket?

Isten megbízott benneteket, hogy munkálkodjatok Érette és legyetek az Ő munkatársai. Körülöttetek mindenütt megmentendő lelkek élnek. Vannak olyanok, akiket bátoríthattok és akiknek áldására

szolgálhattok komoly erőfeszítéseitek által. A bűnbánó bűnösöket az igazsághoz vezethetitek. Midőn érzitek Isten iránti felelősségetek, akkor azt is érzitek, hogy kitartóan kell imádkoznotok és őrizkednetek kell Sátán kísértéseitől. Ha valóban keresztények vagytok, akkor inkább szomorkodtok a világ erkölcsi sötétsége felett, semhogy a ruházkodás könnyelműségének és büszkeségének hódolnátok. Azok közé tartoztok, akik sóhajtoznak és nyögnek azon útalatosságok miatt, amelyeket cselekszenek a földön. Ellenálltok Sátán azon kísértéseinek, hogy a hiábavalóságnak, ékesítésnek és a feltűnést keltő díszítgetésnek hódoljatok. Látókörötök szűk, értelmetek eltörpült, úgyhogy csak ezek a haszontalan dolgok elégíthetnek ki benneteket, magasztos felelősségetek elhanyagolásával.

Napjaink ifjai Krisztus munkatársai lehetnek, ha akarnak és a munkában hitük megerősödik és istenismeretük növekszik. Az élet könyvébe bejegyeznék minden őszinte szándékot és minden igaz cselekedetet. Szeretném felébreszteni az ifjúságot, hogy meglássa és érezze, mily nagy bűnt követnek el, ha saját maguk kielégüléséért élnek, és lealacsonyítják lelküket az élet silány, hiábavaló dolgainak színvonalára. Ha gondolatokat és szavaikat e világ léha csábításai fölé emelnék, és Isten dicsőítését tűznék ki életük céljául, akkor elnyernék az Ő békességét, amely minden értelmet felülhalad (3T 370-371).

Isten azt akarja, hogy az ifjak komoly gondolkodású férfiakká váljanak, hogy előkészüljenek az Ő nemes munkájában való részvételre és alkalmasakká váljanak a felelősségek hordozására. Isten romlatlan szívű, erős és bátor, elszánt fiatal férfiakat hív, akik állhatatosan megharcolják az előttük levő harcot, hogy dicsőíthessék Istent és az emberiség áldására szolgálhassanak. Ha az ifjak tanulmányoznák a Bibliát, akkor heves vágyaik lecsillapodnának és hallgatnának Teremtőjük és Megváltójuk szavára. Akkor nemcsak Istennel élnének békességben, hanem megnemesednének és felemelkednének.

Vidd el a világosságot mindenhová, ahová mégy! Mutasd meg, hogy határozott célod van, hogy nem vagy a bizonytalanság embere, akit könnyen megingathatnak társaik rábeszélései! Ne engedj azok indítványainak, akik gyalázzák Istent, hanem inkább igyekezz őket megjavítani és megmenteni a gonosztól!

Imádkozz és győzd meg az ellenkezőket a szelídség és alázatosság lelkületével! Midőn egy lelket megmentesz a tévelygésből és

Krisztus zászlaja alá hozol, öröm van a mennyben és csillagot nyersz örvendezésed koronájába. Isteni befolyása által a megmentett lélek másokat is az üdvösség ismeretére vezet, ami által a végzett munka megsokszorozódik és csak az ítélet napján látjuk meg messzeterjedő befolyását.

Ne vonakodj munkálkodni az Urért, mivel azt gondolod, hogy csak keveset tehetsz! Tedd meg hűségesen a keveset, mert Isten együttmunkálkodik erőfeszítéseiddel! Beírja nevedet az élet könyvébe és méltóvá tesz arra, hogy bemenj az Úrnak örömébe (MYP 21-23).

Fejezet 36 — Gyermekünk helyes fegyelmezése és nevelése

[215]

A világban uralkodó befolyás szerint az ifjúságnak meg kell engedni, hogy kövesse a természetes hajlamait. Ha nagyon vadak ifjú korukban, a szülők azt mondják: egy idő múlva rendbe jönnek. Midőn elérik a 16-18 éves kort, helyesen gondolkodnak majd, elhagyják rossz szokásaikat és végül hasznos férfiakká és nőkké válnak! Milyen tévedés!!! Éveken át megengedik az ellenségnek, hogy bevesse szívük kertjét. Megengedik, hogy a helytelen alapelvek növekedjenek bennük, azért sok esetben teljesen hiábavaló lesz gyermekeikért végzett munkájuk.

Sátán ravasz, kitartó munkás, halálos ellenség. Bármikor mondanak egy meggondolatlan szót az ifjúság kárára akár hízelgésből, akár azért, hogy a bűnre kevesebb irtózáttal tekintsenek Sátán előnyt szerez belőle és táplálja a gonosz magot, hogy gyökeret verjen és bőséges termést hozzon. Némely szülő megengedi, hogy gyermekeik rossz szokásokat fejlesszenek, amelyeknek jelei egész életükön át láthatók. Ez a bűn a szülőket terheli. Ezek a gyermekek keresztényeknek vallják magukat, azonban ha a kegyelem nem munkálkodik szívükben különleges mértékben, és nem hoz létre bennük mélyreható változást, múlt szokásaik láthatók lesznek minden eljárásukban és azt a jellemet nyilvánítják ki, amelynek kiformálását szüleik megengedték nekik (1T 403).

A szülők irányítsák gyermekeiket és zabolázzák meg szenvedélyeiket, mert Isten biztosan megsemmisíti őket haragjának napján és a szülőket sem találja majd feddhetetlennek, akik nem fegyelmezték meg gyermekeiket. Különösen Isten szolgájának kell jól kormányozniuk és fegyelmezniük családjukat. Láttam, hogyha nem irányítják jól házuk népét, akkor nincsenek felkészülve arra, hogy ítélkezzenek vagy döntést hozzanak a gyülekezet ügyeiben is (1T 119).

A szülők vonják felelősségre fiaikat és leányaikat, ha este távol maradnak otthonuktól. Tudniuk kell, hogy milyen társaságban vannak gyermekeik és kinek a házában töltik az estét (4T 651).

[216] A gyermekekkel való bánásmód tekintetében az emberi bölcsélet nem fedezett fel többet, mint amit Isten tud, és nem dolgozott ki bölcsebb ter- vet annál, mint amit Isten adott. Ki értheti jobban a gyermekek szükségleteit, mint Teremtőjük? Ki érdeklődhetik jobban jólétük iránt, mint Ő, aki vérén vásárolta meg őket? Ha Isten Igéjét gondosabban tanulmányoznák és hűségesen engedelmeskednének tanításainak, akkor kevesebbet kellene gyötrődniük a gonosz gyermekek helytelen magatartása miatt. A gyermekeknek is vannak jogaik, amelyeket szüleik ismerjenek el és tiszteljenek. Joguk van olyan neveléshez és kiképzéshez, amely a társadalom hasznos, tisztelt és szeretetreméltó tagjaivá teszi őket itt e földön, és erkölcsileg alkalmassá teszi őket a mennyi tiszta társaságára. Értessék meg az ifjakkal, hogy mind a jelen, mind a jövő jólétük nagymértékben függ azoktól a szokásoktól, amelyeket gyermek és ifjúkorukban kifejlesztenek (AH 306).

Azok a férfiak és nők, akik azt állítják, hogy tisztelik a Bibliát és követik tanításait, sok esetben nem tartják meg követelményeit. Gyermekeik nevelésében a szülők inkább saját romlott természetüket követik, mint Isten kijelentett akaratát. E kötelességük elhanyagolása miatt a lelkek ezrei vesznek el. A Biblia szabályokat fektet le a gyermekek helyes fegyelmezésére. Ha a szülők ügyelnének Isten követelményeire, akkor ma más ifjúságot látnánk szerepelni az élet színpadán. Azonban a szülők, akik azt állítják, hogy olvassák és követik a Bibliát, egyenes ellentétben járnak el annak tanításával. Mindenütt hallják az apák és anyák gyötrelmes kiáltásait, akik panaszkodnak gyermekeik magatartása miatt, de alig ismerik fel, hogy ők hozzák magukra ezt a szomorúságot és gyötrelmet, mert helytelen szeretetükkel tönkre teszik gyermekeiket. Nem ismerik fel Istentől kapott felelősségüket, hogy gyermekeiket már csecsemőkoruktól kezdve kell ránevelni a helyes szokásokra (4T 313).

A keresztyén gyermekek többre értékelik istenfélő szüleik tetszését minden földi áldásnál. Szeretik és tisztelik szüleiket. Életük fő célja az legyen, hogy tegyék boldoggá szüleiket. Ebben a lázadó korban azok a gyermekek, akik nem kaptak helyes oktatást és fegyelmezést, csak kevéssé érzik kötelességeiket szüleik iránt. Gyakori, hogy minél többet tesznek értük a szüleik, annál hálátlanabbak és annál kevésbé tisztelik őket.

A szülők nagymértékben kezükben tartják gyermekeik jövő boldogságát. Reájuk hárul az a fontos feladat, hogy kifejlesszék gyermekeik jellemét. A gyermekkorban kapott tanítások egész életükön át kísérik őket. A szülők elvetik a magot, amely kikel és jó vagy rossz gyümölcsöt terem. Fiaikat és leányaikat boldogokká, vagy nyomorultakká tehetik (1T 392-393).

A szülők legyenek összhangban egymással!

[217]

A gyermekeknek érzékeny, szerető természetük van. Könnyen elnyerhetjük tetszésüket és könnyen boldogtalanná tehetjük őket. Szeretetteljes szavak és cselekedetek gyengéd fegyelmezése által az anyák szívükhöz láncolhatják gyermekeiket. A gyermekek iránt kinyilvánított szigorúság és nyersesség nagy hiba. Egyöntetű szilárdság és szenvedélymentes irányítás szükséges minden család fegyelmezéséhez. Nyugodtan mond meg, amit akarsz, járj el megfontoltan és amit mondasz, vidd keresztül elahajlás nélkül (3T 532).

A szülők ne felejtsek el, hogy gyermekkorukban mennyire sóvárogtak részvét és szeretet után és hogy milyen boldogtalannak érezték magukat, amikor korholták és ingerülten szidták őket. Legyenek újra fiatalok érzésükben! Gondolkodásukban ereszkedjenek le, hogy megértsék a gyermekek szükségleteit. Azonban szertettel gyakorolt szilárdsággal kívánják meg gyermekeiktől az engedelmességet. A gyermekek feltétlenül engedelmeskedjenek szüleiknek! (1T 388)

A család ingadozó, határozatlan kormányzása nagyon káros és a valóságban majdnem olyan rossz, mintha egyáltalán nem kormányoznák. Gyakran felteszik a kérdést: „*A vallásos szülők gyermekei gyakran miért oly makacsok, kihívók és lázadók?*” Az okot otthoni nevelésükben találjuk meg.

Ha a szülők nem egyeznek meg egymással, vonuljanak el gyermekeik jelenlétéből, amíg közös megegyezésre jutnak!

Ha a szülők egyesülnek a fegyelmezés munkájában, akkor a gyermek megérti, mit kívánnak tőle. Ha azonban az apa azt mutatja szavaival vagy tekintetével, hogy nem helyesli az anya figyelmeztetését, ha úgy érzi, hogy az anya túl szigorú, és azt gondolja, hogy neki az anya szigorúságát kényeztetéssel és dédelgetéssel kell ellensúlyoznia, akkor elrontja a gyermeket, mert hamar megtanulja, hogy

azt teheti, ami neki tetszik. Azok a szülők, akik elkövetik ezt a bűnt gyermekeik ellen, felelősek lelkük megromlásáért (AH 310-315).

A szülők először tanuljanak meg uralkodni magukon, akkor sikeresebben megfékezhetik gyermekeiket! Amikor elvesztik önuralmukat és türelmetlenül szólnak vagy cselekszenek, akkor vétkeznek Isten ellen. Először beszéljenek gyermekeikkel! Világosan mutassanak rá helytelenségükre, bűneikre és győzzék meg őket, hogy nemcsak szüleik ellen vétkeztek, hanem Isten ellen is. Rendeljük alá saját szívüket is Istennek és tévedő gyermekük iránti részvétellel és bánkódással imádkozzanak értük, mielőtt rendre utasítanák őket! Ha a szülők így cselekszenek, akkor a gyermekek nem gyűlölik meg őket fegyelmezésükért, hanem szeretik őket. Belátják, hogy nem azért büntették meg őket szüleik, mert kellemetlenséget okoztak nekik, vagy mert haragjukat akarják kitölteni rajtuk, hanem kötelességből, az ő javukért, hogy ne nőjenek fel a bűnben (1T 398).

A túl szigorú nevelés veszélye

Sok olyan család van, ahol úgy látszik, jól nevelik a gyermekeket a begyakorolt szigorú fegyelmezéssel, ha azonban megszűnik a felállított szabályok rendszere, amely korlátozta őket, akkor képtelenek az önálló gondolkodásra, cselekvésre és döntésre.

Az ifjúság szigorú nevelése, ha nem irányítja őket úgy, hogy önmaguk önállóan gondolkodjanak és cselekedjenek, ahogyan képességük és gondolkodásmódjuk megengedi - hogy ily módon fejlődjenek gondolkodásuk és növekedjen önbecsülésük, bizalmuk, és cselekvőképességük - mindig arra vezet, hogy szellemi és erkölcsi erejük elgyengül. Midőn kikerülnek a világba, hogy önállóan cselekedjenek, kinyilvánítják, hogy nem nevelték, hanem úgy idomították őket, mint az állatokat. Akaratukat nem vezették, irányították, hanem megadásra, alárendelésre kényszerítették a szülők és tanítók nyers, szigorú fegyelmezése által.

Ha azok a szülők és tanítók, akik dicsekszenek, hogy teljes uralmat gyakorolnak a gondozásukra bízott gyermekek értelme és akaratára felett, megláthatnák e gyermek jövő életét akiket erőszakkal vagy megfélemlítéssel fegyelmeztek meg -, akkor nem dicsekednének. Ezek az ifjak majdnem teljesen készületlenek az élet súlyos felelősségeinek hordozására. Azok a tanítók, akik büszkék rá, hogy

majdnem teljesen uralják tanítványaik akaratát, nem a legeredményesebb tanítók, habár a látszat egy ideig hízelgő lehet számukra.

A tanítók gyakran túl tartózkodók, és tekintélyüket hideg, részvétlen módon gyakorolják, amellyel nem nyerhetik meg a gyermekeket és a tanulókat. Ha a gyermekeket közel vonnák magukhoz és kimutatnák, hogy szeretik őket, és érdeklődést nyilvánítanak ki erőfeszítéseik, sőt játékaik iránt is, és néha gyermekek lennének a gyermekek között, akkor nagyon boldogokká tennék a gyermekeket és megnyernék szeretetüket és bizalmukat. A gyermekek így módon hamarabb megszeretnék őket és tiszteletben tartanák szüleik és tanítóik tekintélyét.

Azonban ne engedjék meg, hogy a gyermekek szüleik és tanítóik tanácsától függetlenül gondolkodjanak és cselekedjenek! A gyermekeket tanítsák meg arra, hogy tiszteljék a tapasztalatukon alapuló ítélőképességet, és engedjék, hogy szüleik és tanítóik vezessék őket. A gyermekeket úgy neveljék, hogy gondolataikat egyesítsék a szülők és tanítók gondolataival, hogy belássák, csak akkor járnak el helyesen, ha ügyelnek tanácsaikra. Akkor, amikor kikerülnek szüleik és tanítóik vezetése alól, jellemük nem lesz olyan határozatlan, mint a szélben ingadozó nád (3T 132-135).

[219]

A szülők vétkeznek, ha gyermekeik tudatlanságban nőnek fel

Némely szülő elmulasztotta gyermekeinek vallásos nevelését és elhanyagolta iskolai kiképzését is. Egyiket sem kellett volna elhanyagolni. A gyermekek elméje tevékeny, ezért ha nem foglalják le fizikai munkával, vagy tanulmányozással, akkor kiteszik a gonosz befolyásnak. A szülők bűnt követnek el, ha megengedik, hogy gyermekeik tudatlanságban nőjenek fel. Lássák el őket értékes, hasznos könyvekkel, és tanítsák meg őket dolgozni, hogy legyen idejük a fizikai munkára, a tanulmányozásra és az olvasásra! A szülők igyekezzenek felemelni gyermekeik gondolatait és növelni szellemi képességeiket! Ha az elmét műveletlenül hagyjuk, akkor rendszerint alacsonyrendű és romlott lesz, mert Sátán kihasználja az alkalmat és ő neveli a tétlen elméket (1T 398-399).

Az anya munkája a csecsemőnél kezdődik. Fékezze meg a csecsemő vérmérsékletét, rendelje alá és tanítsa meg engedelmeskedni! Midőn a gyermek idősebb lesz, akkor is követelje meg tőle az en-

gedelmességet! Minden anya szánjon időt arra, hogy beszélgesse gyermekével! Helyesbítse tévedéseit, hibáit és türelmesen vezesse rá a helyes útra! A keresztény szülők tudják meg, hogy gyermekeiket úgy kell tanítaniuk, hogy alkalmasak legyenek arra, hogy Isten gyermekei legyenek. A gyermekkorban kapott nevelés befolyásolja a gyermekek egész vallási tapasztalatát és jellemük kifejlődését. Ha akaratukat nem rendelik alá szülei akaratának, akkor idősebb korukban már nagyon nehezen tanulják meg az engedelmességet. Milyen nehéz küzdelembe, milyen nagy harcba kerül annak az akaratnak feladása, amelyet sohase rendeltek alá Isten követelményeinek! A szülők, akik elhanyagolják ezt a fontos munkát, nagy bűnt követnek el gyermekeik ellen és Isten ellen (1T 390-391).

[220] Szülők, ha nem adjátok meg gyermekeiteknek azt a nevelést, amely Istentől reátok bízott kötelességtek, akkor féljete a következményektől, amelyek nem korlátozódnak csupán gyermekeitekre! Amiképpen egyetlen töviskóró is, ha megengeditek, hogy felnövekedjék a kertben, meghozza saját fajának aratását, úgy a saját hanyagságotokból származó bűnök is mindazoknak romlását idézik elő, akik befolyásuk hatókörébe kerülnek (CG 115).

Isten átka biztosan lesújt a hűtlen szülőkre. Az elvetett tövissek nemcsak itt e földön sebzik meg őket, hanem az ítélet napján is felelniük kell hűtlenségükért. Az ítéletkor sok olyan gyermek támad fel, akik kárhoztatják majd szüleiket, mivel nem fegyelmezték meg őket, azért szüleiket okolják pusztulásukért. Hamis rokonszenvük és vak szeretetük arra indítja a szülőket, hogy mentegessék gyermekeik hibáit, aminek következtében a gyermekek is elvesznek és vérük a hűtlen szülőket terheli (1T 219).

A tétlenség káros hatása

Megmutatták nekem, hogy a tétlenség sok bűnt okozott. A tevékeny kezeknek és elméknek nincs idejük, hogy ügyeljenek minden kísértésre, amelyet az ellenség sugall, azonban a tétlen kezek és agy készen áll arra, hogy Sátán irányítsa, uralja. A nem helyes dolgokkal elfoglalt elme helytelen dolgoknál időzik, azért a szülők tanítsák meg gyermekeiket arra, hogy a tétlenség bűn! (1T 395)

Semmi se vezet jobban a bűnre a gyermekeket, mint az, amikor minden terhet levesznek róluk és megengedik nekik, hogy céltalan,

tétlen életet éljenek, semmit se tegyenek, vagy azt tegyék, ami nekik tetszik. A gyermekek elméje tevékeny, azért ha nem foglalják le magukat jóval és hasznossal, akkor elkerülhetetlenül a rosszat cselekszik. Miközben helyes és szükséges számukra a pihenés, tanítsák meg őket dolgozni, hogy meghatározott időt töltsenek el fizikai munkával, olvasással és tanulással! Ügyeljenek rá, hogy koruknak megfelelő foglalkozást kapjanak és lássák el őket hasznos és érdekes könyvekkel! (AH 284)

A gyermekek gyakran lelkesedéssel kezdenek el egy munkát, azonban később megunják vagy belefáradnak, és ha egy kis csalódás éri őket, abbahagyják és egyik dologból a másikba kezdenek és semmit se fejeznek be. A szülők ne engedjék meg, hogy a változás szeretete uralja gyermekeiket! Ne foglalják le őket annyira egyéb dolgok, hogy ne legyen elég idejük a fejlődő gyermekek türelmes fegyelmezésére! Néhány bátorító szó, vagy egy kis segítség a megfelelő időben, átsegíti őket a bajon és csüggedésen. A megelégedés, amelyet befejezett munkájuk szemlélésekor éreznek, nagyobb erőfeszítésre ösztönzi őket (2T 147).

Azok a gyermekek, akiket kényeztettek és kiszolgáltak, ezt mindig elvárják, és ha várakozásuknak nem tesznek eleget, akkor csalódottak és csüggedtek. Ezt a természetet láthatjuk náluk egész életükben. Gyá- moltalanok lesznek, mások segítségére támaszkodnak. Elvárják, hogy mások kedvezzenek és engedjenek nekik. Ha ellenállnak nekik, akkor úgy érzik, hogy méltatlanul bánnak velük és így aggódva élik le életüket. Alig képesek viselni saját terheiket, gyakran zúgolódva, bosszankodva, mivel nem minden történik az ő kívánságuk szerint (1T 392-393).

[221]

Az anya nagy kárt tesz önmagában és családjában, amikor nemcsak saját munkáját végzi el, hanem az övét is, amidőn behordja a vizet és a fát, sőt még össze is vágja baltával, miközben férje és fiai a tűz mellett kényelmesen társalognak. Isten sohase akarta, hogy a feleségek és anyák családjuk rabszolgái legyenek. Sok anyát túlterhelnek a gondok, miközben gyermekeit nem nevelte rá, hogy megosszák az otthon terheit, aminek következtében az anya idő előtt megöregszik és meghal. Gyermekeit akkor hagyja árván, amikor még legnagyobb szükségük lenne anyjuk gondozására, hogy vezesse tapasztalatlan lábaikat. Kit okozzanak mindezért?

A férjek tegyenek meg mindent, hogy megkíméeljék feleségüket a gondoktól és megőrizték vidám kedélyét. Sohase támogassák a tétlenséget és sohase engedjék meg gyermekeiknek, mert megszokják (5T 180-181).

Szülők, vezessétek gyermekeiteket Krisztushoz!

Lehetséges, hogy a gyermekek szeretnének helyesen csekedni. Elhatározhatják szívükben, hogy engedelmesek és kedvesek lesznek szüleikhez és gyámjukhoz, azonban segítségre és bátorításra van szükségük. Jó elhatározást tehetnek. Azonban, ha hitvallásuk nem erősíti meg alapelveiket és életüket nem befolyásolja Isten megújító kegyelme, akkor nem érik el céljukat.

A szülők kettőzzék meg gyermekeik üdvössége érdekében tett erőfeszítéseiket! Oktassák őket hűségesen! Ne hagyják őket magukra, hogy úgy szerezzék meg kiképzésüket, ahogyan legjobban tudják! Ne engedjék meg, hogy az ifjak válogatás nélkül megtanulják a jót és a rosszat egyaránt, abban a tévhitben, hogy bizonyos idő múlva majd a jó kerül túlsúlyba és a gonosz elveszti befolyását. A gonosz gyorsabban növekszik, mint a jó.

[222] Szülők, nagyon korán kezdjétek meg gyermekeitek fegyelmezését abból a célból, hogy igazi keresztények lehessenek. Úgy bánjatok velük, mint akiket gondjaitokra bízta, mint drága ékszereket, hogy alkalmassá tegyétek őket arra, hogy fényljenek Isten országában. Vigyázzatok, hogy álomba ne ringassátok őket a pusztulás mélysége felett abban a tévhitben, hogy még nem elég idősek ahhoz, hogy felelősek legyenek és bűneikből megtérve megvallják Krisztust.

A szülők magyarázzák meg és egyszerűsítsék le a megváltás tervét gyermekeik fiatal, fejletlen értelméhez, hogy azt megértsék. A 8-10, vagy 12 éves gyermekek elég idősek ahhoz, hogy beszélgessenek velük a vallási dolgokról. Gyermekeiteket ne egy jövőben bekeövetkező időre utalva tanítsátok, amikor majd elég idősek lesznek ahhoz, hogy megtérjenek és higgyenek az igazságban. Ha helyesen tanítják őket, egész fiatal gyermekeknek is helyes nézetük lehet bűnös állapotuk és az üdvösség útja felől Krisztus által. A lelkészek általában túl közömbösek a gyermekek üdvössége iránt és nem oly közvetlenek hozzájuk, mint kellene. Gyakran megengedik,

hogy felhasználatlanul múljanak el az arany alkalmak, anélkül, hogy befolyásolnák a gyermekek gondolatait (1T 396-400).

Apák és anyák, felismeritek-e a rajtatok nyugvó súlyos felelősséget? Felismeritek-e annak szükségét, hogy őriznetek kell gyermekeiteket a gondatlan, erkölcsromboló szokásoktól? Gyermekeiteknek csak olyan társas viszonyt engedjete meg kialakítani, amely helyes befolyást gyakorol jellemükre. Ne engedjétek, hogy este kint legyenek, kivéve akkor, ha tudjátok, hogy jó helyen vannak és tudjátok mit csinálnak. Oktasd ki őket az erkölcsi tisztaság alapelveire. Ha elhanyagoltad oktatásukat pontról pontra haladva, „szabályra-szabályt, itt egy kicsit, ott egy kicsit” hintve el az igazság magvaiból, akkor azonnal kezd meg a kötelességed végzését! Vedd fel felelősséged terhét és munkáld meg a földi élet és az örökkévalóság számára! Ne múljon el egy nap se anélkül, hogy ne valld meg hanyagságodat gyermekeidnek! Mondd meg nekik, hogy mostantól kezdve végezni akarod Istentől reád bízott munkádat. Kérd meg őket, hogy tartsanak veled a reformáció munkájában! Tégy komoly erőfeszítést, hogy jóvá tedd a múltat! Ne maradj többé a laodiceai gyülekezet állapotában! Az Úr nevében felhívok minden családot, hogy vallja meg valódi álláspontját! (6T 66-67)

Ne hanyagold el a lélek szükségletét

Láttam, hogy a szülők, miközben Isten félelmét tartva szem előtt, féken tartják gyermekeiket, szükséges, hogy tartsák szemük előtt, hogy fékezzék, korlátozzák gyermekeiket, tanulmányozzák, ismerjék meg gyermekeik vérmérsékletét, természetét és törekedjenek megérteni fogatkozásait. Vannak szülők, akik nagy figyelmet szentelnek gyermekeik kívánságának; betegségükben gyengéden és hűségesen ápolják őket, és azt gondolják, hogy evvel megtették minden kötelességüket. Azonban tévednek, mert munkájuk csak most kezdődött el. A lélek szükségleteiről is gondoskodni kell. A beteg lélek gyógyítása és a megfelelő orvosság megtalálása ügyességet követel.

[223]

A gyermekeknek is vannak súlyos problémáik, amelyeket ugyanolyan nehezen viselnek el, mint az idősebb személyek. A szülők sem éreznek egyformán minden időben. Lelkük gyakran nyugtalan. Téves nézetek és érzések hatása alatt cselekszenek. Sátán gyakran

gyötri őket és ők engednek kísértéseinek. Ingerülten szólnak, ami által haragra ingerlik gyermeküket is és néha nyersek és indulatosak. A gyermekek átveszik ugyanazt a lekületet és a szülők nem tudnak segíteni nekik, mert ők maguk okozták a bajt. Néha úgy látszik, hogy minden rosszul megy. Mindenki ingerült. Mindenki nyomorultnak és boldogtalannak érzi magát. A szülők szegény gyermekeiket okolják és azt gondolják, hogy nagyon engedetlenek, rakoncátlanok, a legrosszabb gyermekek az egész világon, amikor ők maguk okozták a zűrzavart.

Némely szülő sok vihart támaszt önuralmának hiánya miatt. Ahelyett, hogy megkérnék gyermekeiket, hogy tegyék meg ezt, vagy azt, korholó módon megparancsolják nekik feddő vagy dorgáló szavak kíséretében úgy, ahogy ezt a gyermekek nem érdemelték meg. Szülők, ily módon megsemmisítitek gyermekeitek vidámságát és életkedvét. Nem szeretetből teljesítik parancsaitokat, hanem azért, mert nem mernek ellenszegülni. Nem szívvel végzik munkájukat, amely élvezet helyett robotmunka számukra, azért gyakran elfeledkeznek utasításaitok teljesítéséről, ami még jobban növeli ingerültségeteket és több kárt okoz gyermekeiteknek, mert helytelen magaviseletükért, hibájukért újra megrójjátok őket.

Gyermekeid ne lássanak téged komor arckifejezéssel! Ha engednek a kísértésnek, de utána belátják és megbánják tévedésüket, bocsáss meg nekik olyan készségesen, mint ahogy te is reméled, hogy mennyei Atyád megbocsát néked. Gyengéden tanítsd és kösd szívedhez gyermekeidet, mert ez válságos idő számukra. Oly befolyások veszik körül a gyermekeket, amelyek el akarják őket szakítani tőled. Ezt meg kell akadályoznod jó befolyások ellensúlyozása által! Tanítsd meg őket arra, hogy bizalmukba fogadjanak téged, hogy füledbe súgják szomorúságaikat, próbáikat és örömeiket. Midőn erre bátorítod őket, sok tört elkerülhetnek, amelyeket Sátán helyezett lábaik elé. Ne kezeld gyermekeidet csupán szigorral, megfélelvezve gyermekkorodról! Ne felejtse el, hogy ők még csak gyermekek! Ne várd el tőlük, hogy tökéletesek legyenek! Ne igyekezz arra, hogy egyszerre férfiakká és nőkké tedd őket cselekedeteikben! Különben elzáród a hozzájuk való közeledés útját és arra készted őket, hogy megnyissák az ajtót a káros befolyások előtt, hogy mások megmérgezzék fogékony lelküket, mielőtt ráeszmélnél az őket fenyegető veszélyre (1T 384-387).

Gyermekeiteket sohase utasítsátok rendre haraggal

Ha gyermekeitek engedetlenek, utasítsátok rendre őket, azonban előbb vonuljatok vissza és imában kérjétek az Urat, hogy lágyítsa meg és tegye engedelmessé gyermekeitek szívét és adjon néktek bölcsességet kezelésükhöz. Egy esetet se tudok, amikor ez a módszer kudarcot vallott volna. Nem értethetitek meg gyermekeitekkel a lelki dolgokat, ha szíveteket felingerelte a szenvedély, az indulat.

Gyermekeiteket szeretettel fegyelmezzétek! Ne engedjétek őket saját útaikon járni mindaddig, amíg végül haragra gerjedtek és akkor megbüntetitek őket! Az ilyen fegyelmezés csak a gonoszt segíti, ahelyett, hogy orvosolná a bajt.

Ha indulatosságot tanúsítunk a tévedő gyermek iránt, növeljük a gonoszt, felébresztjük a gyermek legrosszabb szenvedélyeit és azt az érzést keltjük benne, hogy nem törődünk vele, mert ha törődnénk, akkor szelíden bánánk vele.

Azt gondoljátok, hogy Isten nem tudja, hogyan fegyelmezzitek gyermekeiteket? Tudja és látja azt is, hogy milyen áldott eredményeket hozna, ha gyermekeitek fegyelmezését oly módon végeznétek, hogy az megnyerné és nem űzné el őket (CG 244).

A szigorú becsületesség fontossága a nevelésben

A szülők legyenek az igazságosság mintaképei és ezt a mindennapi tanítás során vessék be gyermekeik szívébe. A szülőket megingathatatlan alapelvek vezessék életük minden dolgában, különösen gyermekeik nevelésében és kiképzésében. Az ő cselekedeteiből ismerheti meg magát a gyermek is, hogy tiszta-e és igaz-e az ő cselekedete (Péld 20:11).

Az az anya, akinek nincs ítélőképessége, és aki nem követi az Úr tanácsait, úgy nevelheti gyermekeit, hogy hamisak és képmutatók legyenek. Az így ápolt jellemvonások maradandókká válhatnak, és a hazugság olyan természetes lesz számukra, mint a lélegzés. Színlelésük őszinteségnek és valóságnak látszik.

Szülők, sohase ferdítsétek el az igazságot! Sohase mondjatok valótlanosságot se élőszóval, se példátokkal! Ha azt akarjátok, hogy gyermekeitek igazságszeretők legyenek, akkor legyetek azok ti is! Legyetek egyeneslelkűek és feddhetetlenek, és megingathatatlanok!

[225]

Az igazság legkisebb elferdítését se engedjétek meg. Mivel az anyák megszokták, hogy elferdítsék az igazságot és valótlant mondjanak, a gyermekek követik példájukat.

Lényeges, hogy az anya becsületes legyen életének minden cselekedetében és gyermekeinek nevelésében is. Tanítsa meg fiait és leányait kicsiny koruktól kezdve, hogy sohase ferdítsék el az igazságot és sohase csaljanak a legkisebb mértékben sem! (CG 151-152)

A jellemfejlesztés fontossága

Isten kijelölte a szülők munkáját, hogy gyermekeik jellemét kifejlesszék az isteni mintára. Isten kegyelme által elvégezhetik ezt a munkát, azonban türelmet, komoly erőfeszítést, szilárdságot és határozottságot követel, hogy vezessék a gyermekek akaratát és megfékezzék indulataikat, szenvedélyeiket. A magára hagyott föld csak bogáncsot és tövist terem. Aki hasznos és maradandó áldást akar biztosítani magának, készítse elő a talajt, vesse el a magot, kapálja körül a fiatal gyökereket, gyomlálja ki a gatz, lazítsa meg a talajt, akkor az értékes növény virul majd és gazdagon visszafizeti a gondozást és a munkát.

A jellemfejlesztés a legfontosabb munka, amelyet valaha emberekre bízta és komoly tanulmányozása sohase volt fontosabb, mint most. Még sohase hívtak el egy nemzedéket oly fontos feladatra, mint a mostanit. Fiatal férfiakat és nőket még sohase fenyegettek oly nagy veszedelmek, mint ma (CG 169).

A jellemszilárdság két dologból áll: az akarat erejéből és az önuralom erejéből. Sok ifjú összetéveszti az erős, fékezetlen szenvedélyt a jellemerővel, azonban, akit szenvedélyei urálnak, az gyenge ember. Az igazi nagyságot és nemességet nem a bennünket legyőző érzelmek erejével mérjük, hanem azokkal, amelyeket mi győzünk le. A legerősebb ember az, aki habár érzékeny a bántalmak iránt, mégis megfékezi szenvedélyeit és megbocsát ellenségeinek. Az ilyen emberek az igazi hősök.

Sok embernek alacsonyrendű elgondolása van arról, hogy mivé lehetne, ezért törpék és szűkkeblűek maradnak, pedig ha ápolnák Istentől nyert képességeiket, akkor nemes jellemet fejleszthetnének és befolyásuk által lelkeket nyerhetnének Krisztusnak. Az ismeret

hatalom, azonban a szellemi képesség szívjóság nélkül: hatalom a gonoszra.

Szellemi és lelki képességeinket Isten adta, azonban minden személy nagy mértékben önmaga építi fel jellemét. Az épület is naponta emelkedik. Isten Igéje figyelmeztet, hogy ügyeljünk rá, hogyan építünk, hogy házunkat az örök sziklára építsük. Eljön az idő, amikor munkánk majd úgy nyilatkozik meg, amilyen a valóságban. Most van itt az idő mindnyájunk számára, hogy fejlesszük mindazokat a képességeinket, amelyeket Isten adott, hogy hasznos jellemet fejlesszünk e földi életre és az eljövendő örök életre.

[226]

Életünk minden cselekedete bármily jelentéktelen, befolyással van jellemünk fejlődésére. A nemes jellem értékesebb a földi vagyonnál és a jellemfejlesztés a legnemesebb munka, amelyet az ember vállalhat.

A körülmények által alakított jellem változékony, ingadozó és kiegyensúlyozatlan; az ellentmondások tömege. Tulajdonosaiknak nincsen magasztos céljuk, vagy tudatos rendeltetésük az életben, ezért nem gyakorolnak nemesítő befolyást mások jellemére. Céltalanok és erőtelenek.

Használjuk fel bölcsen azt az időt, amelyet itt e földön tölthetünk! Isten azt akarja, hogy gyülekezete egy élő, odaszentelt, munkálkodó gyülekezet legyen, azonban népünk, mint közösség, még nagyon távol van ettől. Isten erős, bátor, tevékeny, élő keresztényeket hív, akik követik az igazi Mintaképet; akik határozott befolyást árasztanak Isten és az igazság mellett. Az Úr szent megbízatásként a legfontosabb és legünnepélyesebb igazságokat bízta reánk, de meg kell mutatnunk életünkre és jellemünkre gyakorolt befolyásukat (4T 656-657).

Személyes tapasztalat gyermekeink tanácsolásában

Vannak anyák, akik nem kezelik egyformán gyermekeiket. Néha kárakra kedveznek nekik, máskor megtagadják tőlük ártatlan kedvelésüket is, amely boldoggá tenné gyermeki szívüket. Ebben nem követik Krisztust, mert Ő szerette a gyermekeket, megértette érzéseiket. Együttérzett velük örömeikben és próbáikban (MH 389-390).

Midőn gyermekeitek könyörögnek, hogy elmehessenek ebbe a társaságba, vagy arra a szórakozó összejövetelre, így szóljatok hozzá-

[227]

juk: „Nem engedhetlek el benneteket gyermekeim! Üljetek le és megmondom miért. Én Istenért és az örökkévalóságért munkálkodom. Isten nekem adott és gondjaimra bízott benneteket. Istent képviselem előttetek, azért ügyelnem kell reátok, mert számot kell adnom rólatok az ítélet napján. Akarjátok-e, hogy úgy írják be édesanyátok nevét a menny könyveibe, mint aki nem teljesítette kötelességét gyermekei iránt és megengedte az ellenségnek, hogy elfoglalja azt a területet, amelyet nekem kellett volna elfoglalva tartani? Gyermekeim, én elétek tárom a jó utat és ha ti úgy határozotok, hogy elfordultok édesanyátoktól és a gonosz ösvényre tértek, édesanyátok tisztán fog állani, azonban nektek kell szenvedni bűneitek büntetését!”

Én így cselekedtem gyermekeimmel és mielőtt befejeztem volna szavaimat, sírva mondták: „Nem imádkoznál értünk?” Én sohasem utasítottam vissza kérésüket. Letérdeltem melléjük és imádkoztam velük. Majd eltávoztam és imádkoztam értük egész nap és egész éjjel, hogy az ellenség varázslata megtörjön és kivívtam a győzelmet. Habár egy éjszakai munkámba került, azonban gazdagon megjutalmazva éreztem magam, amidőn gyermekeim nyakamba borulva mondták: „Óh édesanyám, oly boldogok vagyunk, hogy nem engedél el bennünket, amikor el akartunk menni. Most már látjuk, hogy helytelen lett volna, ha elmegyünk!”

Szülők, ti is így munkálkodjatok! Tegyétek feladatotokká ezt a munkát, ha azt akarjátok, hogy gyermekeitek ott legyenek Isten országában.

Sohasem adhatunk ifjúságunknak megfelelő nevelést ebben, vagy bármely más országban, ha nem visszük el őket messze a várostól, mert a városok szokásai és életmódja alkalmatlanná teszi ifjúságunk lelkét az igazság befogadására (FE 312).

A szülőknek szükségük van több isteni vezetésre

Nem hanyagolhatjátok el büntetlenül gyermekeitek helyes nevelését. Fogyatékos jellemük hűtlenségeteket hirdeti! Helyreigazítás nélkül hagyott fogyatékaik, nyers, durva modoruk, tiszteletlenségük, engedetlenségük, restségük és figyelmetlenségük gyalázatot hoz nevetekre és megkeseríti életeteket. Gyermekeitek sorsát nagy mértékben ti tartjátok kezetekben. Ha elmulasztjátok kötelességetek teljesítését, az ellenség soraiba helyezitek, és eszközzé teszitek

őket mások megrontására. Azonban, ha hűségesen tanítjátok és mindennapi életetekben kegyes példát adtok nekik, akkor Krisztushoz vezethetitek őket; ők viszont másokat befolyásolnak és így a ti segítségetekkel sokan üdvözülhetnek (6T 66).

Isten azt kívánja, hogy közvetlenül, egyszerűséggel bánjunk gyermekeinkkel. Mi könnyen elfelejtjük, hogy gyermekeink nem rendelkeznek olyan sok évi kiképzéssel, mint az idősebb emberek. Ha a kicsinyek nem járnak el összhangban elgondolásainkkal mindenben, akkor néha azt gondoljuk, hogy korholást érdemelnek. Ez azonban nem javítja meg a helyzetet. Vigyétek őket imában Megváltótokhoz és mondjátok el Neki mindent felőlük és higgyétek, hogy az Ő áldása megnyugszik rajtuk (CG 287).

[228]

A gyermekeket tanítsuk meg, hogy becsüljék és tiszteljék az ima óráját. Mielőtt az apa munkába megy, hívja össze az egész családot, vagy az apa távollétében az anya, és könyörögjenek buzgón, hogy az Úr tartsa meg mindnyájukat egész napon. Jöjjetek az Úrhoz alázattal, gyengéd, szeretteljes szívvel, átérezve a kísértéseket és veszedelmeket, amelyek benneteket és gyermekeiteket fenyegetnek. Hit által kössétek őket az Úr oltárához és könyörögjétek Hozzá, hogy viseljen gondot róluk. A szolgáló angyalok gondoskodnak azokról, akiket így odaszenteltek Istennek. A keresztény szülők kötelessége, hogy reggel és este védősövényt alkossanak gyermekeik körül. Türelmesen, fáradhatatlanul oktassák és tanítsák meg őket, hogyan éljenek úgy, hogy elnyerhessék Isten tetszését (1T 397-398).

Ismertessétek meg gyermekeitekkel azt a kiváltságot, hogy mindennap elnyerhetik a Szentlélek keresztségét! Légy Krisztus segítő keze céljainak megvalósítása érdekében! Ima által olyan tapasztalatot nyerhetsz, amely gyermekeidért végzett szolgálatodat tökéletes sikerrel koronázza (CT 131).

Az anya imájának erejét nem becsülhetjük túl. Az anya, aki leterdél fia és leánya mellé gyermekségük nehézségei és ifjúságuk veszedelmei közepette, csak az ítéletkor látja meg imáinak gyermekei életére gyakorolt hatását. Ha hit által kapcsolatban áll Krisztussal, gyengéd keze megoltalmazhatja fiát a kísértések erejétől és leányát a bűn elkövetésétől. Midőn testi kívánságai küzdenek az uralom elnyeréséért, az anya szeretetének ereje, fékező, komoly határozott befolyása a helyes irányba tereli gyermekeit (AH 266).

Miután hűségesen teljesítetted kötelességedet gyermekeid iránt, vidd őket Isten elé imában és kérd segítségét! Mondd el, hogy te megtetted részedet és hitben kérd Istent, hogy tegye meg az ő részét, amit te nem tudsz megtenni. Kérd, hogy fékezze meg gyermekeid vérmérsékletét és Szentlelke által tegye őket szelídekké és gyengédekké. Ő hallja imádat és készségesen meghallgatja. Igéje által megparancsolta, hogy fegyelmezd gyermekeidet. Ne törődj vele, ha sírnak! Ügyelj az Igére ezekben a dolgokban is! (CG 256-257)

[229] **Tanítsd meg gyermekeidet tiszteletre és előzékenységre!**

Isten különös mértékben megparancsolta, hogy gyengédséget és tiszteletet tanúsítsunk az idős emberek iránt, azért így szól: „*Igen szép ékes korona a vénség, az igazságnak utában taláztatik*” (Péld 16:31).

Megharcolt harcokról, kivívott győzelmekről, ellenállt kísértésekről beszél. Fáradt lábokról szól, amelyek közelednek nyugalmukhoz, oly helyekről beszél, amelyek nemsokára megüresednek. Hívd fel a dolgokra gyermekeid figyelmét, hogy gondolkodjanak róla és akkor megkönnyítik az öregek útját előzékenységükkel, udvariasságukkal és ugyanakkor ifjú életükre is kedvességet és szépséget árasztanak, amidőn ügyelnek e parancsra: „Az ősz ember előtt kelj fel és a vén ember orcáját becsüld meg” (3Móz 19:32).

Az udvariasság, előzékenység a Lélek egyik ajándéka, amelyet minden kereszténynek ápolnia kell. Hatalma van arra, hogy meglágyítsa azokat a természeteket, amelyek nélküle kemények és nyersekké lennének. Azok, akik Krisztus követőinek vallják magukat, de ugyanakkor nyersekké, barátságtalanok és udvariatlanok, még nem tanultak Krisztusról. Őszinteségüket nem vonjuk kétségbe, becsületességükben sem kételkedhetünk, azonban őszinteségük és becsületességük nem teszi jóvá, nem pótolja udvariasságuk, előzékenységük hiányát (PK 237).

Gyorsan közeledünk a világ történelmének végső válsága felé, azért fontos, hogy megértsük, hogy az iskoláink által nyújtott nevelési előnyöknek különbözniük kell a világi iskolákban nyújtott nevelési módszerektől (CT 56).

Nevelési eszméink túl szűk látókörűek és túl alacsony színvonalúak. Szükségünk van szélesebb látókörre és magasabb célkitűzésre. Az igazi nevelés többet jelent, mint egy tanfolyam elvégzése. Többet jelent a földi életre való előkészületnél. Az igazi nevelés egész lényünkkel, és amennyire lehetséges, létünk teljes időszakával foglalkozik. A testi, szellemi és lelki képességek harmonikus kifejtését jelenti. Előkészíti a tanulót a szolgálat örömére az eljövendő világban (ED 13).

A nevelés munkája és a megváltás munkája a szó legszorosabb értelmében egy, mert a nevelésben és a megváltásban „*más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus*” (IKor 3:11) [ED 30].

Minden nevelés és fegyelmezés magasztos célja az, hogy az embert újra összhangba hozza Istennel, és annyira felemelje, meg-nemesítse erkölcsi természetét, hogy újra visszatükrözze Teremtője képmását. Ez a munka oly fontos volt, hogy Megváltónk elhagyta a menny királyi udvarait és személyesen lejött a földre, hogy megtanítsa az embereket, hogyan válhatnak alkalmasakká a magasabb rendű életre (CT 49).

Olyan könnyű belesodródni világi tervekbe, módszerekbe, szokásokba és nem gondolni az időre, amelyben élünk, vagy a munkára, amit el kell végeznünk, mint Noé kortársai tettek. Állandóan az a veszély fenyeget, hogy nevelőink ugyanabba a hibába esnek, mint a zsidók, hogy olyan szokásokhoz, eljárásokhoz és hagyományokhoz alkalmazkodnak, amelyeket nem Isten adott. Némelyek makacsul és szilárdan ragaszkodnak a régi szokásokhoz és különböző tanulmányozásokhoz, amelyek nem lényegesek üdvösségünk szempontjából.

Ezeket a szokásokat cselekedve elfordulnak Isten különleges munkájától és hiányos, rossz nevelést adnak tanítványainak (4T 150-151).

[231] Szükségünk van olyan férfiakra és nőkre, akiknek képesítésük van arra, hogy munkálkodjanak a gyülekezetekben és kiképezzék ifjainkat arra a különleges munkára, hogy felébresszék az emberekben a vágyat Jézus iránt. Iskoláink ezt a célt tartsák szem előtt és ne legyenek olyanok, mint egyéb felekezeti iskolák, vagy más nevelőintézetek és főiskolák. Mindenképpen legyenek magasabb színvonalúak, ahol nem tanítják a hitetlenség semmiféle fokozatát. A tanulókat neveljék gyakorlati kereszténységre és a Bibliát tekintésük legelső, legfontosabb tankönyvüknek (FE 231).

A gyülekezet felelőssége

Éjszakai látomásban egy nagy társaságban voltam, ahol a nevelés tárgya foglalkoztatta a jelenlevők gondolatait. Régi oktatónk beszélt az emberekhez e szavakkal: „Az egész hetednapos adventista közösség érdeklődjék a nevelés tárgya iránt!” (6T 162)

A gyülekezetnek különleges munkát kell végeznie gyermekeink nevelése és kiképzése által, hogy a világi iskolák vagy más társaságok ne befolyásolják őket romlott szokásaikkal. A világ telve van gonoszsággal és semmibe veszi Isten követelményeit. A városok olyanok lettek, mint Sodoma, ezért gyermekeinket naponta sok gonosz befolyás veszi körül. Azok, akik a nyilvános világi iskolákat látogatják, gyakran társalognak olyanokkal, akiket jobban elhanyagoltak, mint őket, akik az iskolán kívül töltött időben utcai nevelést kaptak. Az ifjúság szíve könnyen befolyásolható, azért, ha környezetük nem megfelelő, Sátán felhasználja ezeket az elhanyagolt gyermekeket, hogy befolyásolják gondosabban nevelt társaikat. Így mielőtt a szombatünneplő keresztény szülők tudomást szereznének róla, hogy mi történt, gyermekeik megromlanak.

Családok, akik gyermekeik nevelése céljából olyan helyekre költöztek, ahol nagy iskoláink működnek, jobb szolgálatot tennének Mesterüknek, ha helyükön maradnának. Bátorítsák a gyülekezetet, amelynek tagjai, hogy alapítsanak egyházi iskolát, ahol a közelben lakó gyermekeik lelkiismeretes, gyakorlati keresztény nevelést kaphatnak. Sokkal jobb lenne gyermekeiknek, önmaguknak és Isten ügyének is, ha kisebb gyülekezetben maradnának, ahol szükség van

segítségükre, ahelyett, hogy nagyobb gyülekezetbe mennek, ahol, mivel nincs szükség rájuk, állandóan az a kísértés fenyegeti őket, hogy lelki tétlenségbe merülnek.

Ahol néhány szombatünnepelő keresztény van, a szülők egysüljenek és gondoskodjanak megfelelő helyről az iskola számára, ahol gyermekeiket és ifjaikat taníthatják. Alkalmazzanak keresztény tanítót, odaszentelt keresztény misszionáriust, aki oly módon neveli gyermekeiket, hogy misszionáriusok legyenek (CT 173-174).

[232]

Ünnepélyes, szent szövetséget kötöttünk Istennel, hogy Neki neveljük gyermekeinket és nem a világnak, hogy megtanítsuk: ne szeressék a világot, hanem szeressék és féljék az Istent és tartsák meg az Ő parancsolatait. Gondoljanak arra, hogy Teremtőjük az Ő képmására alkotta őket és Krisztus az a minta, akihez hasonlónak kell válniuk. A legkomolyabb figyelmet kell szentelnünk az olyan nevelésre, amely a megváltás ismeretét közli, és alakítja az ifjúság életét és jellemét az isteni hasonlóságra (6T 127).

Isten azt akarja, hogy a munkások kiképzésére és hiányának pótlására alapítsanak nevelési központokat, ahol tehetséges ifjainkat kiképezhetik a gyakorlati ismeretek ágaiban és a Biblia igazságaiban. Amikor ezek a személyek belépnek a munkába, megadják a jelenvaló igazság munkájának jellegét az új területeken.

Azoknak a kiképzése mellett, akiket régebbi területekről küldenek ki, mint misszionáriusokat, a világ különböző részein is ki kell képezni személyeket a saját honfitársaik és a körülöttük lévők közötti munkálkodásra. Jobb és biztonságosabb számukra, ha kiképzésüket azon a területen nyerik, ahol munkálkodnak majd. Csak ritkán az a jobb, akár a munkás, akár a műelőmenetele szempontjából, hogy távoli országokban kapják meg kiképzésüket (6T 137).

Ha mint gyülekezet és mint egyének tisztán akarunk állni az ítéletkor, akkor komolyabb erőfeszítéseket kell tennünk ifjúságunk kiképzése érdekében, hogy alkalmasakká váljanak a reájuk bízott munka különböző ágaiban való munkálkodásra. Fektessünk le bölcs terveket, hogy a tehetséges személyek fogékony értelmét megerősítsük, fegyelmezzük és kicsiszoljuk a legmagasabb fokig, hogy Krisztus munkáját ne akadályozza az olyan ügyes munkások hiánya, akik komolyan és hűségesen végzik munkájukat (CT 43).

Intézményeink erkölcsi támogatása

Az apák és anyák működjenek együtt a tanítóval és munkálkodjanak komolyan gyermekeik megmentéséért! Igyekezzenek fenntartani otthonukban a komoly, maradandó érdeklődést és neveljék fel gyermekeiket az Úr tanítása és intése szerint. Minden napnak egy részét szánják tanulmányozásra és legyenek tanulók gyermekeikkel együtt! Így a nevelési órát élvezetté és áldássá tehetik és bizalmuk is növekszik ebben a módszerben, amely által gyermekeik üdvösségét munkálják (6T 199).

[233] Némelyik tanuló zúgolódva és panaszkodva jön haza az iskolából és a szülők és a gyülekezet tagjai hitelt adnak felnagyított, egyoldalú állításaiknak. Jó lenne, ha meggondolnák, hogy a történetnek két oldala van, azonban megengedik, hogy ezek az eltorzított hírek válaszfalat emeljenek közéjük és az iskola közé. Ekkor kezdik kifejezésre juttatni félelmüket, kétségüket és gyanakvásukat az iskola vezetésével szemben. Az ilyen befolyás nagy kárt okoz. Az elégedetlenség szavai úgy terjednek, mint a fertőző betegség és a lélekre gyakorolt benyomást nagyon nehéz kitörölni. A tovább adott hír minden ismétléssel nagyobbodik, míg végül óriási méreteket ölt. Ekkor a vizsgálat kideríti, hogy a tanítók, vagy a tanárok nem követtek el hibát. Ők csak kötelességüket teljesítették, amikor ragaszkodtak az iskola szabályaihoz, amelyeket végre kell hajtani, mert anélkül az iskola lelki színvonala lesüllyedne.

Ha a szülők beleélnék magukat a tanítók helyzetébe és meglátnák, hogy mily nehéz vezetni egy több száz tanulóból álló különböző osztályú iskolát, akkor másképp látnák a dolgokat. Gondoljanak arra, hogy némely gyermeket sohase fegyelmezték otthon. Ha nem tesznek valamit ezekért a gyermekekért, akiket hűtlen szüleik oly siralmasan elhanyagoltak, akkor Jézus sohase fogadhatja el őket. Ha valami korlátozó, irányító erő nem munkálkodik érdekükben, értéktelenek lesznek ebben az életben és nem lesz részük az örök életben sem (4T 428).

Sok szülő téved, mert nem támogatja a hűséges tanító erőfeszítéseit. Az ifjak és gyermekek tökéletlen értelmükkel és fejletlen ítélőképességükkel nem mindig képesek megérteni a tanító terveit és módszereit. Mégis, amikor elmondják otthon, amit az iskolában mondtak, vagy cselekedtek, a szülők megbeszélik a családi körben,

és szabadon kritizálják a tanító eljárását. Ilyenkor a gyermekek olyan leckét tanulnak meg szüleiktől, amelyet nem felejtnek el könnyen. Amikor szokatlan korlátozásnak vetik alá őket, vagy komoly tanulást kívánnak tőlük, meggondolatlan szüleikhez fordulnak rokonszenvért, elnézésért és dédelgetésért. Így bátorítják a nyugtalanság és alárendeltség lelkületét, amelynek megmételmező befolyásától az egész iskola szenved és a tanító terhét is sokkal nehezebbé teszik. Azonban a legnagyobb veszteséget a helytelen szülői vezetés áldozatai, a gyermekek szenvedik, mert azok a jellemhibák, amelyeket helyes fegyelmezővel kiküszöbölhettek volna, az évek folyamán erősödnek és talán teljesen megsemmisítik használhatóságukat (FE 64-65)

Isten vezetése alatt álló tanítók

[234]

Az Úr együttműködik minden odaszentelt tanítóval és fontos, hogy minden tanító felismerje ezt. Azok a tanítók, akik Isten fegyelmezése alatt állnak, kegyelmet, igazságot és világosságot nyernek a Szentlélek által, hogy ezeket továbbadják gyermekeiknek. Ők a világ legnagyobb Tanítójának vezetése alatt állnak, ezért helytelen lenne tőlük, ha barátságtalan lelkületet tanúsítanának és éles, ingerült szavakat használnának. Így megörökítenék gyermekeikben saját hibáikat.

Isten az Ő Lelke által érintkezik az emberrel. Imádkozz, amint tanulmányozod: „*Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát*” (Zsolt 119:18). Midőn a tanító imájában Istenre támaszkodik, Krisztus Lelke reá száll és Isten munkálkodik a Szentlélek által a tanulók szívében. A Szentlélek reménységgel, bátorsággal tölti be szívét és lelkét és a Biblia jelképes ábrázolásait feltárja tanulói előtt. Az igazság szavai növekednek fontosságukban és olyan széleskörű és mély jelentőséget nyernek, amiről nem is álmodott sohasem. Isten Igéjének szépsége és ereje átformáló hatást gyakorol a lélekre és a jellemre. A mennyei szeretet sziklái ihletésként hatnak a gyermekek szívére. A gyermekek százait hozhatjuk Krisztushoz, ha munkálkodunk értük (CT 171-172).

Nevelési intézményeink legfontosabb munkája jelenleg az, hogy oly példát adjunk a világnak, amely Isten dicsőítésére szolgál. A

szent angyalok felügyelnek a munkára emberi eszközök által. Mind-egyik osztály viselje magán az isteni kiváltság jeleit! (CT 57)

A tanító képesítése

Keressetek egy erős férfiút, hogy iskolátok igazgatója legyen, akinek elég fizikai ereje is van ahhoz, hogy alapos, fegyelmező munkát végezzen, aki képes kioktatni tanítványit a rendre, csínosságra és szorgalomra. Bármit csinálsz, végezz alapos munkát. Ha hűségesen tanítod az általános tárgyakat, tanítványaid közül többen közvetlenül is beléphetnek a munkába, mint könyvevangélisták és iratterjesztők. Nem szükséges, hogy minden munkás magasabb kiképzést szerezzen (CT 213-214).

[235] A tanítók kiválasztásánál legyünk nagyon elővigyázatosak, tudva, hogy ez éppen olyan ünnepélyes, komoly dolog, mint a lelkesízi szolgálatra való kiválasztás. A kiválasztást bölcs emberek végezzék, akik képesek felismerni a jellemet, mert a legtehetségebb személyekre van szükség, akik képesek befolyásolni a fiatalok lelkét és sikeresen viszik előre a munka különféle ágát, amelyeket tanítóinknak végezniük kell egyházi iskoláinkban. Ne helyeztetek a gyermekek fölé fiatal, tapasztalatlan tanítókat, akik nem bírnak vezetői képességgel, mert erőfeszítéseik zűrzavarhoz vezetnek (CT 174-175).

Addig ne alkalmazzátok a tanítót, amíg vizsgálat és próba által nem győződtek meg róla, hogy szereti Istent és fél attól, hogy megbántja Őt. Ha a tanítókat Isten tanítja, ha leckéjüket naponta megtanulják Krisztus iskolájában, akkor Krisztus lelkületében munkálkodnak. Krisztusért munkálkodnak és győzelmet aratnak, mert minden gyermek és ifjú becses szemeikben (FE 260).

A tanító szokásait és alapelveit fontosabbnak kell tekintenünk, mint irodalmi képzettségét. Csak akkor gyakorolhat helyes befolyást, ha tökéletes önuralommal rendelkezik és szíve tele van tanítványai iránti szeretettel, ami meglátható tekintetén, szavain és cselekedetein (FE 19).

A tanító mindig úgy viselkedjék, mint egy keresztény úriember. Legyen tanítványainak barátja és tanácsadója. Ha egész népünk tanítók, lelkészek, gyülekezeti tagok ápolnák a keresztényi udvariasság, előzékenység lelkületét, sokkal könnyebben hozzáférnének az embe-

rek szívéhez. Sokkal több embert vezetnének rá, hogy kutassák és elfogadják az igazságot. Midőn minden tanító megfélekedezik önmagáról, énjéről, és mély érdeklődést tanúsít tanítványainak sikere és előmenetele iránt, felismerve, hogy Isten tulajdonai és neki számot kell adnia lelkükre és jellemükre gyakorolt befolyásáról akkor olyan iskolák lesznek, amelyekben az angyalok is szívesen időznek (CT 93-94).

Egyházi iskoláinknak olyan tanítókra van szükségük, akiknek magasztos erkölcsi tulajdonságaik vannak, akikben megbízhatnak, akik józanok a hitben, tapintatosak, türelmesek, Istennel járnak és a gonosznak a látszatától is őrizkednek.

Gonoszságot cselekszünk, ha a fiatal gyermek fölé büszke és szeretetlen tanítót helyezünk. Ilyen tanító nagy kárt okoz a gyermekeknek, akiknek jelleme gyorsan fejlődik. Ha a tanítók nem rendelik alá magukat Istennek, s nem szeretik a gyermekeket, akik fölé helyezték őket, vagy ha részrehajlók azok iránt, akiket kedvelnek és közönyösséget nyilvánítanak ki azok iránt, akik kevésbé vonzóak, vagy nyugtalanok és idegesek, ne alkalmazzák, mert munkájuk által lelkek vesznek el Krisztus számára.

Olyan tanítók kellene, különösen a gyermekek számára, akik nyugodtak, kedvesek, türelmet gyakorolnak minazok iránt, akiknek a legnagyobb szükségük van rá (CT 175-176).

Ha a tanító nem ismeri fel az ima szükségét és nem alázza meg magát Isten előtt, akkor elveszti a nevelés lényegét (CT 231).

A tanító fizikai rátermettségének fontossága alig becsülhető túl, mert minél jobb az egészsége, annál tökéletesebb a munkája. Elméje nem alkalmas a tiszta gondolkodásra és nem elég erős a cselekvésre, ha testi erejét elgyengíti a betegség. A szívet befolyásolja az elme, azonban ha testi erőtlenség miatt az elme elveszti erejét, akkor ugyanolyan mértékben elzárul a magasabbrendű érzések és indítékok csatornája is és a tanító kevésbé képes megkülönböztetni a jót a gonosztól. Ha rossz egészségi állapotának következtében szenved, akkor nem könnyű számára, hogy türelmes és vidám legyen és igazságosan cselekedjen (CT 177).

[236]

A Biblia a keresztényi nevelésben

A szellemi kiképzés szempontjából a Biblia sokkal hatásosabb eszköz, mint bármely más könyv, vagy az egyéb összes könyvek együttesen. Tárgyainak magasztossága, kifejezéseinek méltóságteljes egyszerűsége, képes beszédének szépsége felüdíti és felemeli a gondolatainkat, ahogyan semmi más sem képes. Egyetlen más tanulmány se nyújt oly szellemi erőt, mint az az erőfeszítésünk, hogy kinyilatkoztatott igazságait megértsük. Így, midőn elménk kapcsolatba jut a végtelen Isten gondolataival, kitágul és megerősödik.

A Biblia ereje még nagyobb mértékben megnyilatkozik lelki természetünk kifejezésében. Az Istennel való közösségre teremtett ember csak ebben a közösségben találhatja meg valódi életét és kifejlődését. Miután Isten úgy teremtette az embert, hogy Őbenne találja meg legnagyobb örömét, azért semmi másban nem is találja meg azt, ami kielégíthetné szívének sóvárgását, lelki éhségét és szomjúságát. Aki őszintén és tanuló lelkülettel tanulmányozza Isten Igéjét és igyekszik megérteni igazságait, kapcsolatba kerül annak szerzőjével és ha nem választ másképpen, fejlődési lehetőségének nincs határa (ED 124-125).

A leckével kapcsolatos bibliaverseket tanuljátok meg kívülről, de nem kötelességként, hanem kiváltsággként. Habár először emlékezetünk gyenge lesz, de gyakorlat által megerősödik, úgyhogy gyönyörűséget találunk abban, hogy ily módon raktározzuk el az igazság igéit és e szokás a legértékesebb segítségnek bizonyul lelki növekedésünk érdekében (CT 137-138).

[237]

A gyermek túl korai iskolába küldésének veszélye

Amiképpen Éden lakói a természet könyvének lapjairól tanultak, amiképpen Mózes felismerte Isten kézírását Arábia pusztaságában és a hegyen, és a gyermek Jézus Názáret domboldalain, úgy a mai gyermekek is tanulhatnak Tőle, mert a láthatatlant a láthatók szemléltetik.

Amennyire lehetséges, helyezzük a gyermeket legkisebb korától kezdve oda, ahol a természet csodálatos tankönyve megnyílik előtte (ED 100-101).

Gyermekeiteket ne küldjétek túl korán iskolába! Az anya legyen elővigyázatos, hogyan bízza gyermekének formálását idegen kezekre. A gyermekek legjobb tanítói 8-10 éves korig a szülők. Tantermük legyen a szabad levegőn, a virágok és madarak között; tankönyvük: a természet kincstára. Amidőn a gyermekek értelme felfoghatja, a keresztény szülők nyissák meg előttük a természet nagy könyvét! Az ilyen környezetben adott tanításokat nehezen felejtik el (FE 156-157).

A túl korai iskolába küldés a gyermeknek nemcsak fizikai és szellemi egészségét veszélyezteti, hanem erköcsi szempontból is sokat veszítenek, mert megismerkednek rossz magaviseletű gyermekekkel, akik durvák, nyersek, hazudnak, lopnak, csalnak s gonoszságuk ismeretét örömmel közlik a fiatalabbakkal. A magukra hagyott fiatal gyermekek sokkal könnyebben megtanulják a rosszat, mint a jót. A természetes szív a legkönnyebben elsajátítja a gonosz szokásokat. A csecsemő és gyermekkorban látott és hallott dolgok mélyen bevésődnek lelkükbe. Az ifjú szívükbe elhintett gonosz magvak gyökeret vernek és éles tövisként sebzik meg szüleik szívét (CG 302).

A gyakorlati élet kötelességeire való kiképzés fontossága

Most, amiképpen Izrael napjaiban, minden ifjút ki kell képezni a gyakorlati élet kötelességeire. Tanulják ki az ipari munka valamennyi ágát, amelyekkel szükség esetén megkereshetik kenyerüket. Ez nemcsak az élet nehézségei elleni védekezésül szükséges, hanem testi, lelki és szellemi fejlődésük szempontjából is.

Iskoláinkban végezzenek különböző ipari munkát! Az ipari oktatás foglalja magában a könyvvitelt, ácsipart és a földművelés minden ágát. Tegyenek előkészületeket a kovácmesterség, festőmunka, cipőkészítés, sütés, főzés, mosás, foltozás, gépelés és nyomtatás tanítására. Minden rendelkezésünkre álló erőt fel kell használnunk e kiképző munkában, hogy a tanulók a gyakorlati élet kötelességeire jól kiképezve kerüljenek ki az iskolából.

A leánytanulók számára is gondoskodjunk sok foglalkozásról, hogy alapos kiképzésben részesüljenek! Tanítsák meg őket a varrásra és kertészkedésre! Gondozzák a virágokat és ültessenek epret! Így, miközben ránevelik őket a hasznos munkára, egyúttal egészséges testgyakorlatot is végeznek a családban (CT 307-312).

Hangsúlyoznunk kell a lélek befolyását a testre és a test befolyását a lélekre. A szellemi tevékenység elmozdítja az agy elektromos erejét, megeleveníti az egész szervezetet és így értékes segítséget nyújt, hogy ellenálljunk a betegségnek.

A Szentírás egy megfontolásra érdemes élettani igazságot tár elénk: „*A vidám elme (örvendező szív) jó orvosságul szolgál*” (Péld 17:22).

Ha azt akarjuk, hogy a gyermekeknek és ifjainknak jó egészségük, vidám kedélyük, életerejük, jól fejlett izomzatuk és értelmük legyen, akkor sokat tartózkodjanak a friss levegőn! Gondoskodjunk számukra jól beosztott foglalkozásról és szórakozásról! Azoknak a gyermekeknek, akiket az iskolában tartanak és a könyvekre vannak korlátozva, nem egészséges a szervezetük, mert a tanulmányozás megfelelő fizikai munka nélkül a vért az agyba vonzza, ami által a vér keringése az egész szervezetben kiegyensúlyozatlan lesz. Az agyba túl sok vér áramlik, a végtagokba kevés. Állítsanak fel szabályokat, amelyek a gyermekek tanulását meghatározott órákra korlátozzák és idejük egy részét töltsék fizikai munkával. Ha evési, ruházkodási, alvási szokásaik összhangban vannak az egészség törvényeivel, akkor kiképzésüket megszerezhetik testi és szellemi egészségük feláldozása nélkül is (CT 83).

A munka méltósága

Vezessük rá az ifjúságot, hogy felismerje a munka méltóságát! Mutassátok be nekik, hogy Isten állandóan munkálkodik és mindenben elvégzi kijelölt munkáját. Az egész teremtést tevékenység jellemzi, azért ha be akarjuk tölteni küldetésünket, nekünk is tevékenykednünk kell (ED 214).

A szellemi munkával egyesített hasznos fizikai munka fegyelmező hatást fejt ki a gyakorlati életben; képesíti és ráneveli a testet és elmét, hogy jobban elvégezzük azt a munkát, amelyet Isten szándéka szerint el kell végeznünk a különböző ágakban (FE 289).

[239]

Senki se szégyellje közülünk a munkát, bármily szerénynek és szolgainak tűnik is fel. Mindazok, akik agyukkal, vagy kezükkel munkálkodnak, dolgozó férfiak vagy nők s mindazok, kik teljesítik kötelességüket és tisztelik vallásukat, ugyanezt cselekszik a mosásnál, az edények mosogatásánál, mint az istentiszteletek látogatásánál.

Miközben kezükkel a legközönségesebb munkát végzik, gondolataikat felemelhetik és megnemesíthetik a tiszta és szent gondolatok (4T 590).

Egyik nagy oka annak, amiért lenézik a fizikai munkát az, hogy azt gyakran hanyag, gondatlan módon végzik, azért nem őrzik meg önbecsülésüket és mások tiszteletét se szerzik meg. A fizikai munkára való kiképzés helyesbítse ezt a tévedést! Fejlessze ki a pontosság és alaposág szokásait! A tanítók sajátítsák el az ügyességet és rendszerességet, az idő gazdaságos kihasználását és ügyeljenek minden mozdulatukra. Ne csak a legjobb módszerekre tanítsák meg, hanem buzdítsák őket állandó javulásra munkájuk végzésében. Tűzzék ki célul, hogy munkájukat olyan tökéletesen végezzék, amennyire az emberi agy és kezek elvégezhetik (ED 222).

Bűnt követünk el, ha megengedjük, hogy gyermekeink tétlenségben nőjenek fel. Használják végtagjaikat és izmaikat, ha el is fáradnak. Ha nem dolgoznak túl sokat, miért ártana nekik jobban a fáradtság, mint nekünk? Nagy különbség van a fáradtság és a kimerülés között. A gyermekeknek gyakrabban van szükségük a foglalkozás változtatására és az időnkénti pihenésre, mint a felnőtteknek, azonban egész fiatal korban tanítsuk meg őket a munkára, akkor boldoggá teszi majd őket az a gondolat, hogy hasznossá tehetik magukat. Egészséges munka után édes lesz az álmuk és üdítő alvás után új erőben ébrednek fel a következő nap munkájára (AH 289).

Ne hanyagoljuk el anyanyelvünket

A nevelés minden ágában vannak olyan célok, amelyeknek megvalósítása fontosabb a szakismeret elnyerésénél. Vegyük például a nyelvet. Sokkal fontosabb, hogy jól s pontosan írjunk és beszéljünk anyanyelvünkön, mint egy élő, vagy holt nyelv ismeretének megszerzése. Azonban a nyelvtani szabályok ismerete által megszerzett kiképzés nem hasonlítható össze fontosságában a nyelvnek magasabb szempontból való tanulmányozásával. Ezzel a tanulmányozással nagy mértékben össze van kötve az élet jóléte, vagy szenvedése (ED 234).

[240]

Isten tiltja a kételkedők munkáját

Vajon az Úr akarta-e, hogy Sátán alapelveit, hamis érveléseit és álbölcsekedéseit ifjúságunk elé tárjuk? A pogány, hamis eszméket úgy mutassuk-e be ifjúságunk előtt, mint ismerettárunk értékes kiegészítését? A legműveltebb kételkedő művei is az ellenség szolgálatában állanak. Vajon akik reformátoroknak vallják magukat, akik igyekeznek a gyermekeket és ifjakat a helyes úton, az Úr megváltottai számára készített úton vezetni, azt képzelik, hogy Isten azt akarja, hogy olyan tárgyakat tárjanak az ifjúság elé tanulmányozásra, amely helytelenül mutatja be Isten jellemét és hamis megvilágításba helyezi Őt? Távolságra legyen! (CT 25-26)

A keresztény nevelés eredményei

A gyermekek ezt énekelték a templom udvarában: „*Hozsánna! Áldott, aki jó az Úrnak nevében!*” (Mk 11:9). Így az utolsó napokban is gyermekek hangja hallatszik majd, akik hirdetik a világnak az utolsó figyelmeztető üzenetet. Midőn a mennyei lények látják, hogy az emberek nem engedik meg többé az igazság hirdetését, Isten Lelke leszáll a gyermekekre, akik olyan munkát végeznek az igazság hirdetése által, amit az idősebb munkások nem tehetnek meg, mivel útjukat elzárják.

Egyházi iskoláinkat Isten rendelte, hogy előkészítsék gyermekeiket erre a munkára. Iskoláinkban meg kell tanítanunk gyermekeinket a jelenlegi különleges igazságokra és a gyakorlati missziómunkára. Lépjenek be a munkások seregébe, hogy segítsék a szenvedőket és betegeket! A gyermekek részt vehetnek az orvosi missziómunkában és csekély hozzájárulásaikkal segíthetik előrehaladását. Befektetésük kevés lehet, de minden csekélység segít és erőfeszítéseikkel sok lelket nyerhetnek meg az igazságnak. Isten üzenetét és az Ő megmentő egészségügyi reformját megismertetik minden nemzettel. Mindezeknek tudatában a gyülekezet viseljen gondot a nyáj bárányairól! Neveljük és képezzük ki gyermekeinket az Úr szolgálatára, mert ők az Úr örökségei!

A helyesen vezetett egyházi iskolák eszközök, hogy felemeljék az igazság zászlaját azokon a helyeken, ahol megalapították őket, mert azok a gyermekek, akik keresztény nevelést kapnak, Krisztus

tanúi lesznek. Amiképpen Jézus a templomban feltárta azokat a titkokat, amelyeket a papok és fejedelmek nem fogtak fel, úgy e föld befejező munkájában a helyesen nevelt gyermekek egyszerűségükben oly szavakat szólnak majd, amelyek felkeltik a csodálkozását azoknak az embereknek, akik most magasabb nevelésről beszélnek (4T 202-203).

[241]

Megmutatták nekem, hogy főiskoláinknak Isten akarata szerint nagy munkát kell elvégezni a lelkek megmentése érdekében. Képességeink csak akkor lehetnek a leghasznosabbak, ha alárendeljük azokat a Szentlélek irányításának. A Biblia vallásának előírásai és alapelvei az első lépést jelentik az ismeretek megszerzésében és az igazi nevelés alapját képezik. Az ismeret és a tudomány csak akkor szolgálja a legnemesebb célokat, ha Isten Lelke élettel tölti meg. A tudományt csak a keresztény használhatja helyesen. A tudományt csak akkor értékelhetjük igazán, ha vallási szemszögből nézzük. Az Isten kegyelme által megnemésített szív a legjobban értheti meg az igazi nevelés értékét. Isten műveit, amelyek teremtett alkotásaiban megláthatók, csak akkor értékelhetjük helyesen, ha ismerjük a Teremtőt. Ha a tanítók az ifjúságot az igazsághoz, Isten bárányához akarják vezetni, aki elveszi a világ bűneit, akkor nemcsak az igazság elméletét kell megismerniük, hanem gyakorlatilag is meg kell tapasztalniuk a szentség útját. Az igazi kegyességgel egyesült ismeret: hatalom (4T 427).

A tanulók felelőssége az Úr iskolájának fenntartásában

Azok a tanulók, akik vallják, hogy szeretik Istent és engedelmeskednek az igazságnak, rendelkezzenek annyi önuralommal, és a bibliai alapelvek olyan erejével, amely képesíti őket arra, hogy szilárdan megálljanak a kísértések között és kiálljanak Jézusért a főiskolában, a bentlakásos nevelőintézetben, vagy akárhol, ahol vannak. A vallást ne csak palástként viseljék Isten házában, hanem egész életüket az egész bibliai alapelvek jellemezzék.

Azok, akik isznak az élet forrásából, nem kíváncsoznak változások és élvezetek után, mint a világiak. Magaviseletükben és jellemükben megláthatjuk azt a békét, nyugalmat és boldogságot, amelyet Jézusnál találtak azáltal, hogy terheiket és bajaikat letették az Ő lábaihoz. Megmutatják, hogy az engedelmesség és kötelelességteljesítés

útján meglegedés és öröm van. Az ilyenek jó befolyást gyakorolnak tanuló társaikra, amely az egész iskolára kihat.

[242]

E hűséges sereg tagjai felüldítik és megerősítik tanulóikat és tanáraikat erőfeszítéseikben azáltal, hogy magatartásukkal elítélnék minden hűtlenséget, egyenetlenséget, a szabályok és rendeletek minden elhanyagolását. Megmentő befolyást gyakorolnak, azért munkájuk nem vész kárba Isten nagy napján, hanem követi őket az eljövendő világba és földi életük befolyása elkíséri őket az örökkévalóság szüntelen korszakaiba is.

Egy lelkiismeretes, komoly, hűséges ifjú felmérhetetlen kincs az iskolában. A menny angyalai is szeretettel tekintenek le rá. Drága Megváltója szereti őt, és a menny könyveiben feljegyzik minden igazságos cselekedetét, minden legyőzött kísértését, minden gonosz felett aratott győzelmét. Így jó alapot vet az eljövendő időre is, hogy elnyerhesse az örökéletet.

Nagy mértékben keresztény ifjúságunktól függ azoknak az intézeteknek a megőrzése és fennmaradása, amelyeket Isten gondolt ki, hogy eszközök legyenek művének előrevitele érdekében. Ez a súlyos felelősség nyugszik ifjúságunkon, amelyik ma lép a tettek színpadára. Még sohasem volt olyan időszak, amikor oly fontos események függtek egy emberi nemzedéktől. Akkor milyen fontos, hogy az ifjak képesítést nyerjenek a nagy munkára, hogy Isten felhasználhassa őket eszközeikül?! Isten számít mindazokra, akik mindenki más számára a legjobbat tudják tenni, és a legkiválóbbak tudnak lenni.

Isten adta nekik az életet; minden testi és lelki adományt, amivel bírnak. Ő adott nekik képességeket, hogy bölcsen használják fel. Oly munkát bízott rájuk, amely maradandó, mint az örökkévalóság. Azonban nagy adományaiknak viszonzásául Isten elvárja, hogy ápolják és gyakorolják szellemi és lelki képességeiket. E képességüket nem szórakoztatásukra adta, vagy hogy az Ő akarata és gondviselése ellen cselekedjenek, hanem hogy előrevigyék az igazság és szentség ismeretét e világban. Isten elvárja hálájukat, tiszteletüket és szertetüket szüntelen kedvességéért és gondviseléséért. Igazságosan követeli meg az engedelmességet törvénye iránt és minden bölcs rendelkezése iránt, amely megőrzi és megoltalmazza az ifjúságot Sátán csalásaitól és a békesség útján vezeti őket.

Ha az ifjúság láthatná, hogy intézeteink törvényeinek és szabályainak teljesítése által csak azt cselekszik, ami megvilágítja helyzetüket a társadalomban, megnemesíti jellemüket, felemeli gondolkodásukat, akkor nem lázadoznának az igazságos szabályok és józan rendelkezések ellen. Nem keltenének gyanakvó ellenségeskedést ezen intézetek ellen. Ifjúságunk rendelkezék az erő és a hűség lelkületével, hogy megfeleljenek a velük szemben támasztott követelményeknek, amelyek szavatolják sikereiket! Sok ifjú vad, gondatlan jelleme siralmas a világnak e korszakában, azonban mindezért leginkább szüleiket hibáztatjuk. Isten félelme nélkül senki se lehet igazán boldog.

Fejezet 38 — Felhívás mértékletes életre

Az egészség felbecsülhetetlen áldás, mely szorosabb kapcsolatban áll a lelkiismerettel és a vallással, mint sokan gondolják. Nagyban növeli a szolgálatra való képességünket, azért éppen olyan szentül kell őriznünk, mint jellemünket, mert minél tökéletesebb az egészségünk, annál tökéletesebbek lesznek erőfeszítéseink Isten művének előmenetelére és az emberiség áldására (CT 294).

Ismételten megmutatták nekem 1871. december 10-én, hogy az egészségügyi reform egyik ága annak a nagy munkának, amelynek egy népet kell előkészítenie az Úr Jézus eljövetelére és oly szorosan összefügg a harmadik angyal üzenetével, mint a kéz a testtel. Az emberek könnyedén vették a Tízparancsolat törvényét, azonban az Úr nem jött el az emberek megbüntetésére addig, amíg nem küldte el hozzájuk figyelmeztető üzenetét. Ha az emberek mindig engedelmeskedtek volna a Tízparancsolat törvényének és megvalósították volna előírásait mindennapi életükben, akkor a betegség átka, amely most ránehezedik a világra, nem sújtaná őket.

Amikor férfiak és nők áthágják a természet törvényeit azáltal, hogy megromlott étvágyuknak és érzéki kívánságaiknak hódolnak, ugyanakkor Isten erkölcsi törvényét is áthágják, azért Isten reánk árasztotta az egészségügyi reform világosságát, hogy megláthassuk azon törvények áthágásának bűnét, amelyeket Ő írt be lényünkbe. Minden örömünk visszavezethető a természet törvényei iránti engedelmességre, szenvedésünk pedig a természet törvényeivel szembeni engedetlenségre. Kegyelmes mennyei Atyánk látja az emberek siralmas állapotát, akik közül némelyek tudva, de sokan tudatlanul áthágják az Istentől rendelt törvényeket, azért az emberiség iránt érzett szeretetében és könyörületében reájuk árasztja az egészségügyi reform világosságát. Kihirdette törvényét és áthágásának büntetését, hogy mindenki megtanulhassa és ügyeljen rá, hogy a természeti törvényekkel összhangban éljen. Oly világosan mutatja törvényét és oly szembetűnővé teszi, mint egy hegyen épített város. Minden felelős, beszámítható egyén megértheti, ha akarja. A szellemi fogyatékosak

nem felelősek. A harmadik angyal üzenetének munkája az, hogy világossá tegye a természet törvényeit, hogy hangoztassa az engedelmességet irántuk és egy népet készítsen elő az Úr eljövetelére (2T 161).

Mi kételkedés nélkül hisszük, hogy Krisztus nemsokára eljön. Ez nem mese számunkra, hanem valóság. Midőn Krisztus eljön, akkor már nem tisztít meg bennünket bűneinkből, nem távolítja el jellemhibáinkat. Nem tisztít meg vérmezsékletünk és természetünk gyengeségeiből. Ha egyáltalán megteszi értünk ezt a munkát, akkor az ő eljövetele előtt teszi meg (a kegyelemidő lejárt előtt).

Midőn az Úr eljön, akkor akik megőrizték testüket és lelküket szentségben, igazságban és feddhetetlenségben, elnyerik a halhatatlanság befejező érintését; azonban az igazságtalanok, megszentetlenek, tisztátalanok abban az állapotban maradnak örökre. Akkor már nem végeznek értük semmi munkát, hogy eltávolítsák hibáikat és szent jellemet adjanak nekik. Ezt a munkát most kell elvégezni értük.

Olyan világban élünk, amely ellenzi az igazságot, a jellem tisztaságát és a kegyelemben való növekedést. Bárhova nézünk, romlottságot, szennyet, eltorzulást és bűnt látunk. Milyen munkát kell elvégeznünk halhatatlanságunk elnyerése előtt? Testünket szentül, lelkünket tisztán kell megőriznünk, hogy szeplőtelenül állhassunk meg azon romlottság közepette, amely körülvesz bennünket az utolsó napokban.

„Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentléleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi” (1Kor 6:19-20).

Nem vagyunk a magunkéi. Isten drága áron vásárolt meg bennünket, mégpedig az Ő Fiának szenvedései és halála árán. Ha ezt megérthetnénk és teljesen felfognánk, akkor átéreznénk nagy felelősségünket, hogy a legjobb egészségi állapotban őrizzük meg magunkat, hogy tökéletes szolgálatot teljesíthessünk Istennek. Ha azonban olyan életmódot folytatunk, amely felemészti erőnket, rongálja egészségünket, elhomályosítja értelmünket, akkor vétkezünk Isten ellen. Ilyen életmód folytatólásával nem dicsőítjük Istent testünkben és lelkünkben, amely az Ő tulajdona, hanem gonoszságot követünk el az Ő szemében (2T 354-356).

Az engedelmesség személyes kötelességünk

[245] Testünk élő gépezetét az ember Teremtője alkotta meg. Minden szervének működését csodálatosan és bölcsen rendezte el és elkötelezte magát, hogy ezt az emberi gépezetet egészséges működésben tartja, ha az ember engedelmeskedik törvényeinek és együttműködik Istennel.

Mindazokat a törvényeket, amelyek irányítják az emberi test gépezetét, ugyanúgy isteni eredetűnek kell tekintenünk természetükben és fontosságukban, mint Isten Igéjét. Minden gondatlan, figyelmetlen cselekedet, Isten csodálatos gépezete ellen elkövetett minden visszaélés, ami által semmibe vesszük az Ő kinyilatkoztatott törvényeit emberi testünkben, Isten törvényének áthágásával egyenlő. Megcsodálhatjuk Isten műveit a természetben, azonban az Ő legcsodálatosabb műve: az emberi test (CD 17).

Mivel a természet törvényei Isten törvényei, azért szent kötelességünk e törvények gondos tanulmányozása. Tanulmányoznunk kell követelményeit testünkkel kapcsolatban és alkalmazkodnunk kell hozzájuk. A tudatlanság e tekintetben bűn.

Ha a férfiak és nők komolyan megtérnek, lelkiismeretesen ügyelnek az élet törvényeire, amelyet Isten helyezett lényükbe. Igyekeznek elkerülni a testi, lelki és szellemi gyengeséget. E törvények iránti engedelmességet személyes kötelességünké kell tennünk, mert a törvény áthágásának következményeit el kell szenvednünk. Felelünk kell Istennek szokásainkért és eljárásunkért, azért ne az legyen a fontos számunkra, hogy mit mond a világ, hanem mint hitvalló keresztények hogyan kezeljük testünket, amelyet Isten adott. Munkálkodjunk-e legfőbb testi s lelki javunkért azáltal, hogy megőrizzük testünk templomát, hogy a Szentlélek benne lakhasson, vagy feláldozzuk magunkat a világ eszméinek és szokásainak? (6T 369-370)

Az ember egyedüli reménye: Isten élete a lélekben

A Biblia vallása nem káros a test és lélek egészségére. A Szentlélek befolyása a legjobb gyógyszer a betegségekre. Az egész mennyben egészség uralkodik és minél jobban felismeri a beteg a mennyei befolyásokat, annál biztosabb a gyógyulása. A kereszténység alapelvei mindenki előtt megnyitják a boldogság kiapadhatatlan forrását.

A Biblia szerinti vallásosság egy állandó kútforrás, amelyből a keresztény tetszés szerint ihat, és mégse meríti ki.

A lelkiállapot befolyásolja a test egészségét. Ha lelkünk boldog és szabad a jó cselekvésének tudatában és a megelégedésnek egy olyan érzetében, hogy másokat boldogítunk, akkor vidám lesz kedélyállapotunk, amely kihat az egész szervezetünkre, szabaddá teszi vérkeringésünket és felüdíti egész testünket. Isten áldása gyógyító erő, és azok, akik bővelkednek a másokkal tett jócselekvésben, felismerik annak áldását szívükben és életükben egyaránt. [246]

Midőn az emberek, akik rossz szokásoknak és bűnös cselekedeteknek hódoltak, engednek az isteni igazság erejének, a szívükbe fogadott igazság megeleveníti lelki erőiket, amelyek szinte megbéapultak. Az igazság befogadói erősebb, tisztább értelemmel bírnak, mint amikor még nem építették reá lelki házukat szilárdan az örök Kősziklára. Még testi egészségük is megjavul abban a tudatban, hogy Krisztusban biztonságban vannak (CH 28).

Az embereknek meg kell tanulniuk, hogy az engedelmesség áldásait csak akkor nyerhetik el teljes mértékben, ha elfogadják Krisztus kegyelmét, mert ez képesíti őket arra, hogy megtörjék a gonosz szokások rabszolgaságát. Ez az egyedüli erő, amely állhatatossá teheti és megtarthatja őket a helyes úton.

Midőn az evangéliumot elfogadják tisztaságában és erejében, meggyógyítja a bűn által okozott betegségeket. „Az Igazság Napja” felkel, „gyógyulással szárnyai alatt”. E világ nem gyógyíthatja meg a megtört szívet, nem nyújthat lelki békét, nem távolíthatja el a gondokat, nem szüntetheti meg a betegségeket. Hírnév, lángész, képesség nem vidámíthatja meg a szomorú szívet és nem állíthatja vissza az elpazarolt életet. Az ember egyedüli reménysége: Isten élete az emberben.

A szeretet, amelyet Krisztus szétáraszt egész lényünkben, megelevenítő erő. Testünk minden részét: agyunkat, szívünket, idegeinket átjárja gyógyító erejével és tevékenységre serkenti lényünk legmagasabbrendű erőit. Lelkünket megszabadítja a bűntudattól, szomorúságtól, aggodalomtól és gondtól, amelyek összezúzzák élet-erőnket. Krisztus szeretete derűtséget és lelki nyugalmat hoz magával. Oly örömet áraszt lelkünkbe, amelyet nem semmisíthet meg földi hatalom. Szentlélek által való örömet, egészséget és életet adó örömet hoz számunkra.

Megváltónk e szavai: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan... és én megnyogosztlak titeket*”, orvosságként hatnak a testi, lelki és szellemi betegségek gyógyítására. Habár az emberek szenvedést hoztak magukra helytelen életmódjuk által, Megváltónk mégis száanalommal tekint rájuk. Őbenne segítséget találhatnak. Ő nagy dolgokat cselekszik azokért, akik bíznak Benne (MH 115).

[247]

Mutassátok be az egészségügyi reformot!

Munkánkban több figyelmet kell fordítanunk a mértékletességi reformra. Minden kötelesség, amely reformra szólít fel, magában foglalja a bűnbánatot, hitet és az engedelmességet. A reform a lélek felemelkedését jelenti egy új, nemesebb életre. Így minden új reformnak megvan a helye a harmadik angyal üzenetében. Különösen a mértékletességi reform kívánja meg figyelmünket és támogatásunkat. Évi sátortáborozásainkon (camp meeting) hívjuk fel a figyelmet erre a munkára, és tegyük komoly feladatunkká. Mutassuk be az embereknek az igazi mértékletesség alapelveit és hívjuk fel őket a mértékletességi fogadalom aláírására. Fordítsunk gondos figyelmet azokra, akik a gonosz szokások rabszolgaságában sínylődnek. Vezessük őket Krisztus keresztyéhez. Midőn közeledünk az idő végéhez, mindig magasabbra kell emelkednünk az egészségügyi reform és a keresztyeni mértékletesség terén. Alapelveit határozottabb és döntőbb módon kell bemutatnunk. Állandóan törekednünk kell arra, hogy népünket ne csak szavainkkal, hanem gyakorlati életünk példája által is neveljük, mert e kettő egyesítésével nagyobb befolyást gyakorolhatunk (6T 110-112).

A jó egészséghez jó vérre van szükségünk, mert a vér az élet folyama, amely helyreállítja, pótolja az elhasznált anyagokat és táplálja a testet. Ha testünket ellátjuk megfelelő táplálékkal és vérünk tiszta levegővel való érintkezés által megtisztul és felelevenedik, akkor életet és erőt visz szervezetünk minden részébe. Minél tökéletesebb a vérkeringésünk, annál jobban elvégzi ezt a munkát (MH 271).

A víz külső alkalmazása a vérkeringés szabályozásának egyik legkönnyeb és legeredményesebb módja. Egy hideg, vagy hűvös fürdő kiváló erősítő. A meleg fürdők megnyitják a bőr pórusait, ami segít a salak eltávolításában. A meleg és langyos fürdők egyaránt megnyugtatják az idegeket és szabályozzák, egyenletessé teszik a vérkeringést.

A testmozgás meggyorsítja és egyenletessé teszi a vérkeringést, azonban a téltenségben vérünk nem kering szabadon, azért az élethez és egészséghez szükséges változások nem mennek végbe. A bőr is télen lesz. A tisztátalanságokat nem távolítja el magából oly mértékben, mintha alapos testmozgás által a vérkeringés meggyorsulna, a bőr egészséges állapotban lenne és a tüdők elegendő tiszta, friss levegőt kapnának (MH 237-238).

A tüdőknek engedjük meg a lehető legszabadabb mozgást, tágulást, mert térfogatuk szabad tevékenysége által fejlődik, azonban csökken térfogata, ha összeszorítják vagy összenyomják. Innen ered, a rossz szokások káros hatása, különösen ülőfoglalkozásúaknál, amiddőn munkájuk fölé hajolnak. Ebben a helyzetben lehetetlen mélyen lélegezni. A felületes légzést hamar megszokják és így a tüdők elvesztik tágulási képességüket.

Ily módon a tüdők elégtelen mennyiségű oxigént kapnak és a vér lassan kering. A mérges salakanyagok, amelyeknek kilégzéskor el kellene távozniuk a tüdőből, visszamaradnak, azért a vér tisztátalan lesz. Nemcsak a tüdők, hanem a gyomor, máj és az agy is meg lesz támadva. A bőr sápadt lesz, az emésztés elhúzódik, a szív működés gyenge, az agy elhomályosul; a gondolkodás zavaros, a hangulat

nyomott, az egész szervezet levert, tétlen és különös mértékben hajlamos a betegségekre.

[249] A tüdő állandóan kidobja magából a tisztátalanságokat, azért állandóan friss levegőre van szükségünk. A szennyezett levegőben nincs meg a szükséges mennyiségű oxigén, azért a vér felfrissülés nélkül áramlik az agyba és a többi szervekbe, ezért szükséges az alapos szellőztetés. A zárt, rosszul szellőztetett helyiségekben való tartózkodás - ahol a levegő holt, megromlott - elgyengíti az egész szervezetet, amely a hideg behatására különösen érzékennyé válik és könnyen megbetegszik. Sok asszonyt tesz sápadttá és gyengévé a zárt helyiségekben való tartózkodás, mert újra ugyanazt a levegőt lélegzik be, míg végül szervezetük megtelik a tüdők és a pórusok által kiküszöbölt mérges anyagokkal és így a tisztátalanságok vissza-kerülnek vérükbe (MH 272-274).

Sokan azért betegek, mert éjjel nem engedik be szobájukba a friss levegőt. A menny tiszta, friss levegője az egyik legnagyobb áldás, amelynek örvendhetünk (2T 528).

Az alapos tisztaság lényeges mind a testi, mind a lelki egészségre. Testünk állandóan tisztátalanságokat dob ki magából a bőrön keresztül, ezért ha nem tartjuk tisztán gyakori fürdéssel, akkor a bőr sok millió pórusa, parányi nyílása gyorsan elzáródik és így a tisztátalanságok, amelyeknek el kellene távozniuk, testünkben maradnak és további terhet jelentenek a többi kiválasztó szerveknek.

Legtöbb személynek javára válna egy hűvös, vagy langyos fürdő, minden reggel vagy este. Ahelyett, hogy növelné hajlamosságukat a meghülésre, megjavítja vérkeringésüket, vérüket a felszínre hozza és szabályosabb, egyenletesebb vérkeringést idéz elő. A test és lélek egyaránt felüdít. Izmai rugalmasabbak, értelme világosabb lesz. A fürdő megnyugtatja az idegeket, elősegíti a béltevékenységet, segíti a gyomor és a máj munkáját. Egészséget és erőt ad minden szervünknek és előmozdítja az emésztést.

Fontos a ruházat tisztántartása is, mert az elhasznált ruhák magukba szívják az elhasznált salakanyagokat, amelyek eltávoznak testünkől a bőr pórusain, azért ha ruháinkat nem váltjuk és mosuk ki gyakran, akkor a tisztátalanságok bőrünk pórusain keresztül visszaszívódnak szervezetünkbe.

Mindenfajta tisztátalanság betegségre vezet. Halálhozó csírák (baktériumok) tenyésznek a sötét, elhanyagolt sarkokban, rothadó

hulladékokban, nedvességben és penészes, dohos helyeken. Ne tőrjünk meg házunk közelében a hulladék zöldségféléket, vagy a lehullott levélcsomókat, mert megrothadva megmérgezik a levegőt! Ne tőrjünk meg otthonunkban semmi tisztátalan, rothadó anyagot!

Tökéletes tisztaság, bőséges napfény, az egészségügyi szabályok gondos betartása az otthoni élet minden részletében fontos a betegségek megelőzésére, az otthon lakóinak vidámsága és életerejének érdekében (MH 276). [250]

Tanítsátok meg kicsi gyermekeiteket, hogy Istennek nem tetszik, ha tisztátalan testtel, rendetlen, szakadt ruhában látja őket. Ha ruházatuk rendes és tiszta, akkor gondolataikat is tisztábban és emelkedettebben tarthatják. Különösen azokat a dolgokat tartsuk tisztán, amelyek közvetlenül érintkezésbe jutnak bőrünkkel.

„Az igazság” sohase teszi érzékeny lábait a tisztátalanság és szenny ösvényére. Isten, aki oly nagy mértékben gondoskodott róla, hogy Izrael fiai ápolják a tisztaság szokásait, ma sem szentesít népének otthonában semmiféle tisztátalanságot.

A menny tiszta és szent, azért azoknak, akik be akarnak menni Isten városának kapuin, itt e földön kell felöltözni a belső és külső tisztaság ruháit (MLT 129).

Fejezet 40 — Az étel, amit megeszünk

Testünk abból az ételből épül fel, amit megeszünk. Testünk szövetei állandóan felbomlanak. Szerveink működése is bomlástermékekkel jár és a lebomlás újraépítése a felvett táplálékból történik. Testünk minden szerve megkívánja megfelelő táplálékát. Az agy, a csontok, az izmok is megkövetelik a maguk részét. Csodálatos az a folyamat, amely a táplálékot vérré alakítja és felhasználja ezt a vért arra, hogy felépítse a test különböző részeit. Azonban e folyamat állandóan tart. Élettel és erővel lát el minden ideget, izmot és szövetet.

Azokat az ételeket válasszuk, amelyek legjobban tartalmazzák a testünk felépítésére szükséges tápanyagokat. Megválasztásuknál az étvágy nem biztos irányadó, mert rossz szokásaink által étvágyunk megromlott. Gyakran olyan ételeket követel, amelyek csökkentik egészségünket és erő helyett gyengeséget okoznak. A társadalom szokásai nem biztos vezetők. A mindenütt uralkodó szenvedések és betegségek nagyrészt az étkezésben való népszerű tévedésnek tulajdoníthatók.

Azonban nem minden, önmagában egészséges étel felel meg szükségleteinknek minden körülmények között. Fordítsunk gondot táplálékunk kiválasztására! Étrendünk feleljen meg az évszaknak, foglalkozásunknak és az éghajlatnak, amelyben élünk. Némely étel, amely fogyasztható egyik évszakban vagy egyik éghajlaton, nem felel meg a másikon. Így a különböző foglalkozású egyéneknek is különböző ételek felelnek meg a legjobban. Gyakran azok az ételek, amelyeket a nehéz fizikai munkások jó eredménnyel fogyaszthatnak, alkalmatlanok az ülő-foglalkozású vagy a megerőltető szellemi munkát végző egyének számára. Isten bőséges változatban adott számunkra egészséges ételeket és mindenki kiválaszthatja a maga számára azokat a dolgokat, amelyek tapasztalata és józan ítélőképessége szerint a legjobban megfelelnek szükségleteinknek (MH 295-297).

Isten eredeti terve az ember étrendjére

[252]

Ha meg akarjuk tudni, melyek a legjobb ételek számunkra, tanulmányozzuk Isten eredeti tervét az ember étkezésére vonatkozólag. Ő, aki teremtette az embert és aki ismeri szükségleteit, kijelölte Ádám táplálékát e szavakkal: „*Ímé néktek adok minden maghozó fűvet... és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül*” (IMóz 1:29). Midőn az embernek el kellett hagynia Édent, hogy a bűn átka alatt levő földet művelje, az ember engedélyt kapott arra is, hogy egye „*a mező fűvét*” (IMóz 3:18).

Gabonaneműek, gyümölcs, diófélék és zöldségfélék alkotják a Teremtő által kijelölt étrendünket. Ezek az ételek a legegyszerűbben és legtermészetesebben elkészítve a legegészségesebbek és legtáplálóbbak. Erőt, kitartást és világos értelmet kölcsönöznek, melyet nem ad meg a bonyolult összetételű és izgató étrend (MH 295-296).

Egészségünk megóvása érdekében szükségünk van elegendő, jó és tápláló ételre.

Ha bölcsen tervezünk, majdnem minden országban megszerezhetjük magunknak azt a táplálékot, amely legjobban előmozdítja egészségünket. A különböző rizs-, búza-, kukorica és zabkészítményeket mindenhova elküldik; ugyancsak mindenütt kapható a bab, borsó és a lencse. Ezek a különböző belföldi, vagy külföldi behozott gyümölcsökkel és a különböző, helyben termesztett zöldségfélékkel, alkalmat adnak egy teljes étrend összeállítására, húsételek fogyasztása nélkül is.

Ahol mérsékelt áron kaphatók aszalt gyümölcsök, mint mazsola, szilva, alma, körte, őszi és kajsziabarack, a szokásosnál jobban felhasználhatók étrendünkben, és minden osztályhoz tartozó dolgozó egészségét, s életerejét a legjobban előmozdítják (MH 299).

A főzés tudománya

A főzés nem közönséges tudomány és a leglényegesebb a gyakorlati életben. Olyan tudomány, amelyet minden asszonynak meg kell tanulnia és úgy kell tanítanunk, hogy a szegényebb osztályok is áldást nyerjenek belőle. Ügyességre van szükség ahhoz, hogy az ételeket étvágygerjesztően, de ugyanakkor egyszerűen és ízletesen készítsük el, de meg lehet csinálni. A szakácsoknak tudniuk kell,

hogyan készítsék el az egyszerű ételeket egyszerű módon úgy, hogy egyszerűségüknél fogva ízletesebbek és egészségesebbek legyenek (MH 302-303).

[253] Tegyük értelmes előrehaladást étrendünk leegyszerűsítésében! Isten gondviselése által minden országban termelnek oly élelmiszereket, amelyek a szervezetünk felépítésére szükséges tápanyagokat tartalmaznak. Ezeket egészséges, étvágygerjesztő módon készíthetik el (CD 94).

Sokan ezt nem érzik kötelességüknek, azért nem igyekeznek megfelelő módon elkészíteni ételeiket, pedig megtehetnék egyszerű, egészséges, könnyű módon, zsír, hús és vaj nélkül. Ügyességüket egyesítsék egyszerűséggel. Ennek elérése céljából az asszonyok olvassanak ilyen tárgyú könyveket és az olvasottakat valósítsák meg a gyakorlatban is (1T 681).

A gyümölcsfélék, gabonaneműek és zöldségfélék, egyszerű módon, mindenféle fűszer és állati zsír nélkül, tejjel vagy tejföllel elkészítve a legegészségesebb étrendet alkotják (CH 115).

Zsírtmentesen és a lehető legtermészetesebb módon elkészített gabonaneműek képezzék eledelét mindazoknak, akik azt állítják, hogy készülnek a mennybe való elragadtatásra (2T 352).

Általában túl sok cukrot használunk ételeinkhez. Torták, sütemények, édes pudingok, lekvárok, gyümölcskocsonyák az emésztési zavarok fő okai. Különösen ártalmas a madártej és az édes puding, amelyeknek fő alkotórészei a tej, tojás és cukor. Kerüljük a tej és cukor együttes használatát! (MH 302)

Minél kevesebb cukrot használunk ételeinkhez, annál könnyebben viseljük el az éghajlat hőségét (CD 95).

Alaposan sterilizált tejet használjunk, mert ilyen elővigyázatossággal kevesebb a veszélye annak, hogy fertőzésnek tesszük ki magunkat (MH 302).

Eljöhethet az idő, amikor nem lesz biztonságos a tej fogyasztása. Ha azonban a tehének egészségesek és a tejet alaposan felforraljuk, akkor nem kell idő előtt abbahagyni fogyasztását (CD 357).

Erősen fűszerezett ételek

A fűszerek, amelyeket a világiak oly gyakran használnak, károsak az emésztésre (CD 339).

E rohanó korszakban minél kevésbé izgatók ételeink, annál jobb. A fűszerek károsak. A mustár, bors, fűszerek, ecetes savanyúságok és más hasonló dolgok izgatják a gyomrot és tisztátalanná, lázassá teszik a vért. Az iszákos ember gyomrának falát gyakran lefestik, hogy szemléltessék az alkohol fogyasztásának káros hatását. Az izgató fűszerek is hasonló gyulladt állapotot idéznek elő a gyomorban. A rendes táplálék nemsokára nem elégíti ki a fűszereket használó [254] étvágyát, mert szervezete hiányt érez és valami izgatóbb étel után sóvárog (MH 325).

Némelyek annyira megszokták, hogy ízlésüknek hódoljanak, hogy ha nem kapják meg a kívánt ételt, nem találnak élvezetet az evésben. Ha ízesítőket és fűszeres ételeket tesznek eléjük, e tüzes ostorral serkentik gyomrukát, mert úgy szoktatták gyomrukát, hogy nem fogadja el a fűszerezetlen, nem izgató ételeket (CD 340).

A fűszerek először izgatják a gyomor érzékeny nyálkahártyáját, végül megsemmisítik érzékenységét. A vér lázassá válik, az állatias ösztönök felébrednek, az erkölcsi és szellemi erők elgyengülnek és az alacsonyrendű szenvedélyek rabszolgáivá lesznek. Az anya tanulmányozza, hogy egyszerű, de mégis tápláló ételeket adjon családjának (CH 14).

Rendszeres táplálkozás

Miután szokásos ételünket elfogyasztottuk, a gyomornak legalább 5 órát kell pihennie. Egy parányi ételt se fogyasszunk a következő étkezésig. Ezen idő alatt a gyomor elvégzi munkáját és olyan állapotba kerül, hogy újra ételt kaphat (CD 179).

Gondosan őrizzük meg az evésben való rendszerességet. Az étkezési idők között semmit se együnk, se édességet, se diófélét, se gyümölcsöt, se más ételeket. A rendszertelen evés megsemmisíti az emésztőszervek egészséges működési képességét, az egészség és jó kedély rovására. Midőn a gyermekek az asztalhoz ülnek, nem ízlik nekik az egészséges étel, mert étvágyuk valami olyan után sóvárog, ami árt nekik (MH 384).

Az ételt ne együk nagyon forrón, vagy nagyon hidegen! A hideg étel elvonja a gyomor életerejét, hogy felmelegítse a hideg ételt és az emésztés csak azután kezdődhet el. A hideg italok ugyanezen okból károsak; a forró italok bőséges fogyasztása pedig elgyengít.

Minél több folyadékot veszünk magunkhoz az étkezésnél, a táplálék annál nehezebben emészthető meg, mert a folyadéknak előbb fel kell szívódnia és csak azután kezdődhet meg az emésztéshez. Ne fogyasszunk sok sót! Kerüljük az ecetben eltett savanyúságokat és a fűszeres ételeket. Együnk sok gyümölcsöt és akkor nagyrészt eltűnik a sok izgalom, amely sok ivásra serkent az emésztésnél. Az ételt lassan együk és alaposan rágjuk meg, hogy a szájnyal alaposan összekeveredjék az étellel és az emésztőnedvek kiválasztódását elősegítse és tevékenységre serkentse (MH 305-306).

[255]

Az egészségügyi reform elveinek alkalmazása

Az étkezési reform összhangban áll a józan ésszel. Tanulmányozzuk mélyen és komolyan e tárgyat, de senki se bírálja a másikat, ha eljárása nincs mindenben összhangban az övével! Lehetetlen felállítanunk egy változatlan szabályt, amely uralja mindenkinek a szokásait. Senki se gondolja, hogy ő zsinórmérték lehet mindenki számára! Nem mindenki eheti meg ugyanazt a dolgot. Bizonyos ételek, amelyek ízletesek és egészségesek egyik személy számára, undorítóak, sőt károsak lehetnek a másik számára. Némelyek nem fogyaszthatnak tejet, míg mások virulnak rajta. Némely személy nem képes megemészteni a borsót és a babot, mások egészségesnek találják. Némelyek számára durva gabonakészítmények egészségesek, míg mások nem fogyaszthatják (AH 319, 320).

Akik helytelen étrendi szokásoknak hódolnak, ne halogassák a reformációt. Ha az emésztési zavarokat a gyomorral való visszaélés okozta, akkor tegyünk komoly erőfeszítéseket, és őrizzük meg maradék életerőnket azáltal, hogy eltávolítunk minden felesleges terhet szervezetünkől. Lehet, hogy a hosszú visszaélés után gyomrunk többé sohase lesz teljesen egészséges, azonban a megfelelő étrend megőrzi a további elgyengüléstől, ha önuralmat gyakorolunk az evésben és ivásban.

Erős embereknek, akik nehéz fizikai munkát végeznek, nem kell olyan gondosnak lenniük táplálékuk mennyisége és minősége megválasztásában, mint az ülő-foglalkozású személyeknek, azonban még ezek is jobb egészségnek örvendnének, ha önuralmat gyakorolnának az evésben és ivásban.

Némelyek azt kívánják, hogy pontos szabályt írjanak elő étrendjükre. Senki sem fektethet le pontos szabályt a másik számára. Mindenki használja józan értelmét; gyakoroljon önuralmat és cselekedjék elvből! (MH 308-310)

Az étkezési reform legyen fokozatosan előrehaladó. Midőn az állatbetegségek megszorodnak, akkor a tej és tojás fogyasztása egyre kevésbé lesz biztonságos, azért igyekezzünk helyünket más egészséges és olcsó dolgokkal pótolni. Tanítsuk meg az embereket mindenütt, hogyan főzzenek tej és tojás nélkül, amennyire csak lehetséges, de úgy, hogy ételük mégis egészséges és tápláló legyen.

Nem tiszteljük Istent, ha testünket elhanyagoljuk, vagy megkárosítjuk és alkalmatlanná tesszük magunkat az Ő szolgálatára. A háztartásvezető legelső kötelessége, hogy gondoskodik a testről ízletes és egészséges, tápláló eledelk által. Sokkal jobb, ha kevesebb költséges ru- házattal és bútorzattal rendelkezünk, minthogy szűkös legyen ételkészítésünk.

[256]

Némely háziasszony nagyon szűkösön gondoskodik családjának ételkészítéséről, de költséges vendégségben részesíti látogatóit. Ez oktalanság! A vendégek ellátásában sokkal nagyobb egyszerűséget kell tanúsítanunk.

Az oktalan takarékoskodás és a mérsékelt szokások gyakran megakadályozzák a vendégszeretet gyakorlását ott is, ahol szükséges lenne és áldásul szolgálna. Asztalaink rendes ellátása olyan legyen, hogy egy váratlan vendéget szívesen láthassunk anélkül, hogy a háziasszonyt megterhelné különleges előkészületei által.

Az étrendet gondos megfontolással állítsd össze! Következtess az okról az okozatra, a következményre! Gyakorolj önuralmat! Tartsd étvágyadat a józan ész uralma alatt! Sohase károsítsd meg gyomrodát túlevés által, de ne foszd meg magadat az egészséges, ízletes ételektől, amelyeket egészséged megkövetel!

Azok, akik ismerik az egészség törvényeit és akiket elveik kormányoznak, kerülnek a szélsőségeket a kielégítésben és a korlátozásban egyaránt. Étrendjük választékos. Nem csupán étvágyuk kielégítéséért esznek, hanem testük felépítéséért. Igyekeznek a legjobb állapotban megőrizni minden erejüket, hogy alkalmasak legyenek a legmagasabb szolgálatra Isten és az emberek iránt. Étvágyuk az ész és a lelkiismeret uralma alatt áll, azért jutalmuk testi és lelki egészség. Miközben nézeteiket nem erőltetik rá sértő módon másokra,

példájuk mégis hatásos bizonysgot tesz a helyes alapelvek mellett. Ezek a személyek messzeterjedő befolyást árasztanak a jóra (MH 310-323).

Szombatnapra ne gondoskodjunk bőségesebb ellátásról, vagy változatosabb ételekről, mint más napokon. Ételnk inkább legyen egyszerűbb és kevesebbet együnk, hogy elménk tiszta és eleven legyen a lelki dolgok felfogására.

Ne főzzünk Szombaton, de azért nem kell hideg ételeket ennünk! Hideg időben az előző napon elkészített ételeket melegítsük meg. Egyszerű ételeink legyenek ízletesek és étvágygerjesztők. Különösen a gyermekes családoknál jó, ha Szombatra olyan ételről gondoskodnak, amit mindenki szeret és amit a család nem kap minden nap (MH 307).

Az étvágy és szenvedélyek megfékezése

[257] Egyik legerősebb kísértés, amelyekkel az embereknek szembe kell szállniuk, az étvágy. A test és lélek között titokzatos és csodálatos kapcsolat áll fenn. Egyik visszahat a másikra. Legfőbb gondunk az legyen, hogy testünket egészséges állapotban tartsuk, kifejlesszük erejét, hogy testünk élő gépezetének minden része összhangban működjék.

Nem szolgálhat Isten dicsőségére, ha gyermekei beteges testtel és elhomályosodott értelemmel bírnak. Amikor egészségünk rovására kielégítjük ízlésünket, akkor érzékszerveinket gonosz módon megkárosítjuk. Akik bármiben mértéktelenek, akár evésben, akár ivásban, azok eltékozzolják testi és lelki erőiket, azért majd el kell szenvedniük a fizikai törvények áthágásának büntetését (3T 485-486).

Sokan képtelenek mind testi, mind szellemi munkára a túlevés és a kéjes szenvedélyek kielégítése miatt. Állati ösztöneik megerősödtek, azért erkölcsi és lelki természetük elgyengült. Ha majd a nagy fehér trón körül állunk, milyen feljegyzés tárul majd elénk sok ember életéről! Akkor majd meglátják, mit cselekedhettek volna, ha nem alacsonyították volna le Istentől nyert képességeiket. Akkor majd beismerik, hogy a szellemi nagyságnak milyen magasságát érthették volna el, ha Istennek szentelték volna minden fizikai és szel-

lemi erejüket, amelyet Ő bízott reájuk. Bűntudatuk gyötrelmeiben szeretnék újra leélni életüket (5T 135).

Az a magasztos cél, amelyért Krisztus eltúrte a pusztában a hosszú böjtöt, megtanít bennünket az önmehtagadás és mértékletesség fontosságára. Ezt a munkát asztalainknál kell megkezdenünk, és az élet minden helyzetében szigorúan keresztül kell vinnünk. A világ Megváltója lejött a mennyből, hogy segítse az embert erőtlenségében, hogy Krisztus ereje által erőt nyerve legyőzze étvágyát, szenvedélyeit és minden pontban győzelmet arasson (3T 488).

Fejezet 41 — Húsételek

Isten ősszüleinknek azt a táplálékot adta, amelyet az egész emberiségnek szánt. Tervével ellenkezett, hogy bármelyik teremtményének életét elvegyék. Édenben nem volt halál. Az ember a kert fáinak gyümölcsével elégítette ki szükségleteit. Isten nem adott engedélyt az embernek állati eledel fogyasztására egészen a vízözönig. Mivel a vízözön által minden növény megsemmisült, Isten megengedte Noénak a tiszta állatok fogyasztását, amelyeket bevitt a bárkába. Azonban az állati eledel nem volt a legjobb élelem az ember számára.

A vízözön után az emberek nagyrészt állati eledelket fogyasztottak. Isten látta, hogy az emberek megromlottak és hajlamossá váltak arra, hogy büszkeségükben felmagasztalják magukat Isten ellen és saját szívük hajlamait kövessék, azért megengedte, hogy a hosszúéletű emberiség megehesse az állati eledelket, hogy ezáltal megrövidítse bűnös életét. A vízözön után nemsokára hirtelen lecsökkent az ember életkora és alacsonyabb lett termete (CD 373).

Isten az Édenben az ember táplálékának kiválasztásánál megmutatta, hogy melyik a legjobb étrend. Izrael kiválasztásánál ugyanezt a tanítást adta és Izrael népe által áldást és tanítást akart nyújtani az egész világ számára. Olyan eledelkkel látta el őket, amelyek a legjobban megfeleltek e célnak. Nem húst adott nekik, hanem mannát, „mennyei kenyeret”. Csak elégedetlenségük és zúgolódásuk miatt adott nekik állati eledelt, mivel Egyiptom húsos fazekai után kívánczok, azonban csak egy kis ideig adott nekik húst. A húsételek fogyasztása sok betegséget és ezrek halálát okozta. A hústalan étrendet sohase fogadták szívesen. Titokban, vagy nyíltan állandóan zúgolódtak miatta, azért nem lett maradandó.

Kánaánban való letelepedésük után az izraeliták engedélyt kaptak az állatok húsának fogyasztására, de gondos megszorításokkal, amelyeknek célja az volt, hogy csökkentse a húsevés káros következményeit. Az Úr megtiltotta a disznóhús fogyasztását is, amelyet

tisztátalannak nyilvánított. A tiszta állatok zsírjának és vérének fogyasztását is szigorúan megtiltotta.

Csak jó állapotban levő állatokat fogyaszthattak. Széttépett vagy elhullott állatot, vagy amelynek vérének gondosan ki nem engedték, nem fogyaszthatták eledelül. [259]

Midőn az izraeliták eltávoztak Isten által kijelölt érendjüktől, nagy veszteséget szenvedtek. Húst kívántak, de learatták következő ményeit, mert nem érték el az Isten által kitűzött jellem eszményképét és nem valósították meg az Ő célját. Az Úr „*megadd nekik, amit kívántak; és ösztövérséget bocsáta lelkökbe*” (Zsolt 106:15). A földi dolgokat jobban értékelték, mint a lelkieket, azért a szent kiváltságokat, amelyeket Isten célul tűzött ki számukra, nem érték el.

Azok, akik húst esznek, másodkézből eszik a gabonaneműeket és zöldségféléket, mert az állatok ezekből táplálkoznak és növekednek. A gabonában és zöldségekben lévő élet átmegy fogyasztójába. Az életet mi az állat húsának fogyasztása által nyerjük el, mivel jobb, ha közvetlenül kapjuk az életet azáltal, hogy azt az eledelt fogyasszuk, amelyről Isten gondoskodott számunkra (MH 311-313).

Sok erőtelenség és betegség okozója

A hús sohase volt a legjobb táplálék, azonban fogyasztása most kétszeresen kifogásolható, mivel az állatok betegsége oly rohamosan növekszik. Gyakran, ha életben láthatnák az állatokat és ismernék a megevett hús minőségét, akkor undorral fordulnának el tőle. Az emberek állandóan esznek oly húst, amely tele van a tüdővész és rák csíráival és ily módon származik át reájuk a tuberkulózis, rák és más végzetes betegség (MH 313).

A betegségre való hajlamosság tízszeresére növekszik a hús fogyasztása által (2T 64).

A beteg állatok fogyasztása által a betegségek csíráit átültetjük saját szöveteinkbe és vérünkbe. Ekkor, amidőn ki vagyunk téve a maláriás légkör változásainak, érzékenyebbek leszünk a betegségek iránt. Amikor járványnak vagy betegségnek vagyunk kitéve, szervezetünk nincs olyan állapotban, hogy ellenálljon.

Istentől nyert világosságomnál fogva állítom, hogy a rák és egyéb daganatok legfőbb oka a holt állatok húsának bőséges fogyasztása (CH 386-388).

[260] Sok helyen a halakat annyira megfertőzi a szenny, amelyben élnek, hogy fogyasztásuk betegségeket okoz. Különösen áll ez abban az esetben, amikor a halak kapcsolatba kerülnek a nagy városok szennyecsatornáival. Azok a halak, amelyek a szennyecsatornák tartalmával táplálkoznak elúszhatnak a távoli vizekbe és ott foghatják ki őket, ahol a víz tiszta és friss. Így, amidőn táplálékul fogyasztják őket, betegséget idéznek elő és halálát okozzák azoknak, akik nem is sejtik a veszélyt.

Lehet, hogy a húsevés következményeit nem fedezik fel azonnal, ez azonban nem bizonyítja, hogy nem káros. Csak kevés embert győzhetünk meg róla, hogy a megevett hús mérgezte meg vérüket, és okozta szenvedésüket. Sokan hálnak meg olyan betegségekben, amelyeket a húsevés okozott, miközben a valódi okot nem is sejtették se ők, se mások.

„A disznó tisztátalan néktek”

A disznó szövetei nyüzsgönek az élősdiektől. A disznóról ezt mondta Isten: „*Tisztátalan legyen ez néktek. Ezeknek húsából ne egyetek, holttestüket se illessétek*” (5Móz 14:8). Isten azért adta azt a parancsolatot, mert a disznó húsa alkalmatlan a táplálkozásra. A disznók hulladékeltakarító dögevők, és ez az egyetlen haszon, amit hoznak. Soha, semmi körülmények között se együk meg húsát! Nem lehet egészséges egy olyan állat, amelynek természetes eleme a szenny, amely minden undorító dologgal táplálkozik (MH 313-314).

A disznóhús, egyrészt a legközönségesebb élelmiszer, de egyúttal a legkárosabb is. Isten nem azért tiltotta meg a zsidó népnek a disznóhús fogyasztását, hogy kinyilvánítsa tekintélyét, hanem mert nem megfelelő táplálék az ember számára. Megtölti a szervezetet skrofulussal (görvélykórral), és különösen azon a meleg éghajlaton bélpoklosságot és más különböző betegségeket okoz. Befolyása azon a meleg éghajlaton sokkal károsabb, mint a hideg éghajlaton... A disznóhús minden más húsnál inkább: rossz összetételű vért képez. Azok, akik szabadon eszik a disznóhúst, megbetegednek tőle (2T 96).

Különösen finom, érzékeny agyidegek gyengülnek el és annyira elhomályosodnak, hogy a szent dolgokat nem fogják fel, hanem a közönséges dolgokkal egy szintre helyezik (2T 96).

Azok, akik sok testmozgást végeznek a friss levegőn, nem érzik annyira disznóhús káros hatását, mint azok a személyek, akik főleg zárt helységben tartózkodnak és ülő, vagy szellemi foglalkozást végeznek (CD 3923).

A húsevés hatása az értelemre és a lélekre

[261]

A húsos étrend erkölcsi kára nem kevesebb, mint az okozott testi betegségek. A húsevés ártalmas az egészségre és mindaz, ami károsítja a testet, annak megfelelően befolyásolja az elmét és a lelket (MH 315).

A húsos étrend megváltoztatja az ember természetét és megerősíti állatias ösztöneit. Abból épül fel testünk, amit megeszünk. A sok hús evése csökkenti a szellemi tevékenységet. A tanulók tanulmányi eredménye sokkal magasabb, ha nem fogyasztanak húst. Ha az ember állati természete megerősödik a hús fogyasztása által, szellemi képessége annak arányában csökken (CD 389).

Ha valamikor szükség volt az egyszerű étrendre, akkor az most van. Ne adjunk húst gyermekeinknek, mert izgatja és erősíti alacsonyabb szenvedélyeiket és tompítja, gyengíti erkölcsi erőiket! (2T 352)

Nagyobb refomokra van szükség Isten népe között, akik azt állítják, hogy várják Krisztus közeli eljövetelét. Az egészségügyi reformnak olyan munkát kell elvégeznie Isten népe között, amelyet még nem végeztek el. Némelyeknek, akik még mindig megeszik a húst és így veszélyeztetik testi, szellemi és lelki egészségüket, fel kell ébredniük a húsevés veszedelmére. Sokan, akik ma még csak félig tértek meg a húsevés kérdésében, el fognak távozni Isten népe közül, és többé soha se járnak velük (CH 575).

Azok, akik azt állítják, hogy hiszik az igazságot, őrizték gondosan testi és lelki erejüket, hogy szavaikkal és cselekedeteikkel semmiképpen se hozzanak gyalázatot Istenre és művére. Szokásaikat és eljárásaikat rendeljék alá Isten akaratának. Világosan megmutatták nekem, hogy Isten népének szilárd álláspontot kell elfoglalnia a húsevés ellen. Vajon harminc éven át adná-e Isten ezt az üzene-

tet az Ő népének, ha nem akarná, hogy ügyeljenek rá? Ha tiszta vérrel és világos értelemmel akarnak rendelkezni, akkor abba kell hagyniuk a hús fogyasztását! A hús fogyasztása megerősíti állatias természetünket és elgyengíti lelki természetünket (CD 383).

Tanács az étrend megváltoztatásával kapcsolatban

[262] Tévedés az, hogy az izomerő az állati eredetű ételek fogyasztásától függ. Szervezetünk szükségleteit sokkal jobban kielégíthetjük és jobb egészségnek örvendhetünk a hús fogyasztása nélkül. A gabonaművek, dió-, gyümölcs-, és zöldségfélék tartalmazzák mindazokat a tápanyagokat, amelyek szükségesek a jó vér képzéséhez. A húsos étrend nem tartalmazza ezeket a tápanyagokat oly jól és teljesen, mint a növényi étrend. Ha a hús fogyasztása fontos lett volna egészségünk és erőnk megőrzése érdekében, akkor Isten már kezdetben belefoglalta volna az ember étrendjébe.

Ha a húsevést abbahagyjuk, helyét pótolnunk kell különböző gabonaművekkel, diófélékkel, zöldségfélékkel és gyümölcsökkel, amelyek táplálók és étvágygerjesztők. Ez különösen szükséges azoknál, akik gyengék, vagy akik állandóan nehéz munkát végeznek (MH 316).

Ahol a hús nem fő táplálék, ott különösen fontos a jó, ízletes főzés. Valami olyant kell készíteni, ami elfoglalja a hús helyét, és a húspótlókat olyan ízletesen kell elkészíteni, hogy ne kívánják a húst (CG 384).

Ismerek olyan családokat, akik a húsételekről áttértek a hiányos hústalan étrendre. Ételeiket oly szegényesen készítették el, hogy gyomruk idegenkedett, iszonyodott azoktól. Ezek után azt mondták nekem, hogy nem értenek egyet az egészségügyi reformmal, mert testi erejük lecsökkent. Az ételeket egyszerűen kell elkészítenünk, de mégis olyan kívánatosak legyenek, hogy gerjesszék az étvágyat (2T 63).

Isten az Ő maradék népe érdekében az tanácsolja mindnyájunknak, hogy hagyjuk el a húsevést, teát, kávé és a többi káros ételleket. Bőségesen találhatunk egyéb egészséges és jó dolgokat, amelyeket megehetünk.

Azok, akik várják az Úr eljövételét, végül abbahagyják a hús fogyasztását és többé nem képezi majd étrendjük részét. Ezt a célt

tartsuk mindig szem előtt és állandóan törekedjünk elérésére! (CD 380-381).

Testi, szellemi és erkölcsi erőink csökkennek a húsételek állandó fogyasztása által. A húsevés zavarja egész szervezetünket, homályosítja értelmünket, tompítja erkölcsi érzékünket. Kedves testvéreim és testvérnőim, azt mondom nektek, hogy a legbiztosabb eljárás, ha abbahagyjátok a hús fogyasztását (2T 64).

Fejezet 42 — Hűség az egészségügyi reformban

(Megjegyzés: Ezt az üzenetet az 1909-es Generál Konferencia legutolsó ülésén mondta el E.G. White)

Utasítást kaptam, hogy üzenetet vigyek népünk minden tagjának az egészségügyi reform tárgyában, mert sokan visszaestek az egészségügyi reform alapelvei iránt tanúsított hűségükből.

Isten célja gyermekeivel az, hogy felnövekedjenek érett korú férfiakká és nőkké a Krisztusban. Abból a célból, hogy ezt megtegyék, helyesen kell felhasználniuk összes testi, lelki és szellemi erőiket.

Elsőrendű fontossággal bír számunkra, hogy hogyan őrizzük meg egészségünket. Amidőn Isten félelmében tanulmányozzuk e kérdést, akkor megtanuljuk, hogy testi és lelki egészségünk érdekében a legjobb, ha megőrizzük az étrendben való egyszerűséget. Tanulmányozzuk türelmesen e kérdést! Ismeretre és ítélőképességre van szükségünk ahhoz, hogy bölcsen járjunk el e dologban. Ne cselekedjünk a természet törvényei ellen, hanem engedelmeskedjünk nekik.

Azok, akik oktatást nyertek a húsételek, kávé, tea és egyéb ételkészítmények káros hatásáról, és elhatározták, hogy áldozat árán is szövetséget kötnek Istennel, többé nem fogyasztanak olyan ételleket, amelyekről tudják, hogy ártanak egészségüknek. Isten megkívánja tőlünk, hogy étvágyunkat tisztítsuk meg és tagadjuk meg magunktól azokat a dolgokat, amelyek nem egészségesek. Ezt a munkát el kell végeznünk, mielőtt megállhatunk Isten előtt, mint az ő tökéletes népe.

Isten maradék népe legyen megtért nép! Ezen üzenet hirdetésének a lelkek megtérését és megszentelődését kell eredményeznie. E mozgalomban éreznünk kell Isten Lelkének erejét. Ezt a csodálatos, határozott üzenetet, amely mindent jelent elfogadjának, hangos kiáltással kell hirdetnünk. Igazi, maradandó hitünk legyen abban, hogy ez az üzenet növekvő erővel fog előrehaladni az idők végéig.

Vannak állítólagos hívők, akik elfogadják a „*Bizonyságtételek*” egyes részeit, mint Isten üzenetét, ugyanakkor elvetik azokat a részeket, amelyek kárhoztatják kedvenc szenvedélyeiket. Az ilyen személyek saját jólétük ellen dolgoznak. Lényeges, hogy a világosságban járjunk, amíg velünk van a világosság. Azok, akik azt állítják, hogy hisznek az egészségügyi reformban, és gyakorlati életükben mégis annak elvei ellen cselekszenek, saját jólétük és a gyülekezet jóléte ellen dolgoznak. Ezek ártanak saját lelküknek és helytelen befolyást gyakorolnak mind a hívőkre, mind a hitetlenekre.

[264]

Erő, engedelmesség által

Ünnepélyes felelősség nyugszik azokon, akik ismerik az igazságot, azért minden szavuk legyen összhangban hitükkel, hogy életük megnemesedjék, megszentelődjék és elkészüljenek arra a munkára, amelyet gyorsan el kell végezniük az üzenet befejező napjaiban. Nincs idejük vagy erejük arra, hogy étvágyuk kielégítésére fordíthassák. Ünnepélyes komolysággal hangzanak felénk e szavak: „*Bánjatók meg azért, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjenek a felüdülés idei az Urnák színeitől*” (Acs 3:19). Sokan vannak közöttünk, akik gyengék a lelkiekben, akik, ha nem térnek meg, biztosan elvesznek. Vállalhatjuk-e a kockázatot?

Isten elvárja népétől, hogy állandóan haladjon előre. Fel kell ismernünk, hogy étvágyunk dédelgetése a legnagyobb mértékben akadályozza növekedésünket és megszentelődésünket. Az egészségügyi reform mellett tett hitvallomásunk ellenére sokan közülünk mégis helytelenül táplálkoznak. Étvágyunk kielégítése a legnagyobb oka testi és szellemi gyengeségünknek és a korai halálnak. Aki tiszta lelkületet akar, gondoljon arra, hogy Krisztusban erőt nyerhet, hogy uralja étvágyát.

Ha áldásunkra szolgálna a húsételek utáni vágyunk kielégítése, akkor nem intézném hozzátok e felhívást; de nem szolgál áldásunkra. A húsételek károsak testi jólétünkre, azért meg kell tanulnunk, hogy nélkülük is megéljünk. Akik olyan helyzetben vannak, hogy megszerezhetik a maguk számára a növényi ételeket, de mégis saját kívánságaiknak hódolnak, és úgy esznek, isznak, ahogy nekik tetszik, azok gondatlanokká válnak a jelenkori igazság egyéb pontjaival szemben is, amelyekkel kapcsolatban az Úr tanításokat adott. El-

vesztik az igazság iránti felfogóképességüket és azt aratják majd, amit vetettek.

[265] Sokan úgy érzik, hogy nem élhetnek hús nélkül, azonban ha ezek az Úr oldala mellé állnának és szilárdan elhatároznák, hogy azon az úton haladnak, amelyen az Úr vezeti őket, akkor olyan erőt és bölcsességet nyernének, mint Dániel és társai. Azt tapasztalnák, hogy az Úr józan ítélőképességet ad nekik. Sokan meglepődnének, amikor meglátnák, milyen sokat megtakaríthatnának Isten ügye számára önmehtagadó életvitelük által. Azok a kis összegek, amelyeket önmehtagadás által megtakarítunk, többet tesznek Isten ügyének előrevitele érdekében, mint azok a nagyobb adományok, amelyek nem kívántak önmehtagadást.

Felhívás szilárd állásfoglalásra

A h. n. adventisták komoly igazságokat hirdetnek. Több, mint negyven évvel ezelőtt (1863-ban), az Úr különleges világosságot adott számunkra az egészségügyi reformra vonatkozóan; azonban járjunk-e ebben a világosságban? Mily sokan nem hajlandók Isten tanácsával összhangban élni! Mint népnek, előrehaladást kell tennünk a kapott világosság arányában. Kötelességünk, hogy megértsük és becsüljük az egészségügyi reform alapelveit. A mértékletesség dolgában minden más nép előtt kellene járnunk, mégis gyülekezetünk jól kiképzett tagjai, sőt az evangélium prédikátorai is csak kevéssé értékelik azt a világosságot, amelyet Isten adott e tárgyban. Úgy esznek és dolgoznak, ahogy nekik tetszik.

Megmutatták nekem, hogy azok az alapelvek, amelyeket az üzenet korai napjaiban kaptunk, ugyanolyan fontosak és éppen olyan komolyan kell venni őket, mint akkor. Egyesek sohasem követték a világosságot, amelyet Isten adott e tárgyban. Most van itt az ideje, hogy kivegyük a világosságot a véka alól, hogy tiszta, fénylő sugárral ragyogjon.

Az egészséges életmód alapelvei sokat jelentenek számunkra, mint egyének és nép számára. Midőn először érkezett el hozzám az egészségügyi reform üzenete (1863), gyenge és beteges voltam, gyakori ájulási rohamokkal. Midőn könyörögtem Istenhez segítségért, megnyitotta előttem az egészségügyi reform fontos tárgyát. Kioktatott engem, hogy azoknak, akik megtartják Isten parancsolatait, szent

viszonyban kell lenniük Istennel. Az evésben és ivásban való mértékletesség által testüket és értelmüket a legkedvezőbb állapotban kell megőrizniük az Úr számára. Ez a világosság nagy áldásomra szolgált. Állást foglaltam, mint egészség-reformer és tudtam, hogy az Úr megerősít. Valóban, ma jobb egészségnek örvendek, mint fiatalabb koromban.

Némelyek azt a hírt terjesztették, hogy nem követtem az egészségügyi reform alapelveit úgy, mint ahogyan írásaimban védelmeztem, azonban elmondhatom, hogy hűséges egészségügyi reformer voltam. Családom tagjai tudták, hogy ez igaz.

Cselekedjetez mindent Isten dicsőségére!

[266]

Nem jelölünk ki határozott szabályt az étrendben, de azt kijelentjük, hogy azokban az országokban, ahol gyümölcsök, gabonaneműek és diófélék bőségben vannak, a hús nem megfelelő táplálék Isten népe számára. Kioktattak, hogy a hús hajlamossá tesz arra, hogy természetünk állatiassá váljék és megfosztja az embereket attól a szeretettől és rokonszenvtől, amelyet mindenki iránt érezniük kellene, úgyhogy az alacsonyrendű szenvedélyek átveszik az uralmat lényük magasabbrendű erői felett. Ha valamikor egészséges is volt a húsevés, most már nem biztonságos, mert a rákos daganatokat és a tüdők betegségeit nagyrészt a húsevés okozza.

A hús fogyasztását ne tegyük a közösség próbakövévé, de gondoljunk arra a befolyásra, amelyet azok az állítólagos hívők gyakorolnak másokra, akik húst fogyasztanak. Mint Isten követői, ne mondjuk-e a népnek: „*akár esztek, akár isztok..., mindent az Isten dicsőségére míveljetez*” (IKor 10:31)? Ne tegyünk-e határozott bizonyosságot a romlott étvágy kielégítése ellen? Vajon az evangélium szolgái, akik a halandóknak adott legünnepélyesebb üzenetet hirdetik, példát adjanak Egyiptom húsos fazekaihoz való visszatérésre? Vajon azok, akiket Isten tárházának tizedéből tartanak fenn, megmérgezzék az ereikben keringő életáramot? Semmibe vegyék azt a világosságot és azokat a figyelmeztetéseket, amelyeket Isten adott nekik? A test egészségét lényegesnek kell tekintenünk a kegyelemben való növekedéshez és a kiegyensúlyozott vérmezséklet megszerzéséhez! Ha gyomrunkkal nem bánunk megfelelően, akkor gátoljuk a feddhetetlen erkölcsi jellem kifejlődését. Az agy és az ide-

gek együttműködnek a gyomorral. Helytelen evés és ivás helytelen gondolkozásra vezet. Most mindenkit megvizsgálunk és kipróbálnak. Krisztusban megkeresztelkedtünk és ha mi is megtesszük részünket azáltal, hogy elszakadunk mindattól, ami lesüllyesztene bennünket, amivé nem kell lennünk, akkor erőt nyerünk, hogy felnövekedjünk Krisztusban, aki a mi élő Vezetőnk, Fejünk, és meglátjuk Isten üdvözítését.

A helytelen étrend káros következményeit csak akkor láthatjuk meg teljességében, ha világosan megértjük a helyes életmód alapelveit. Azok, akiknek hibáik felismerésekor elég erkölcsi bátorságuk van, hogy megváltoztassák szokásaikat, azt tapasztalják, hogy a reformáció véghezvitele küzdelembe kerül és kitartást követel. Azonban ha helyes ízlésük kialakult, akkor felismerik, hogy az olyan ételek fogyasztása, amelyeket azelőtt ártalmatlannak gondoltak, lassan, de biztosan megvetette az alapját az emésztési zavaroknak és egyéb betegségeknek.

[267] Apák és anyák, őrködjétek imában! Szigorúan őrizzétek a mértéktelenség minden formájától! Tanítsátok meg gyermekeiteket az egészségügyi reform alapelveire! Tanítsátok meg őket, hogy milyen dolgoktól őrizzék meg egészségük megóvása érdekében! Isten haragja már kezdi sújtani az engedetlenség gyermekeit. Milyen gonosztettek, milyen bűnök, milyen aljas eljárások történnek mindenütt! Mint nép, nagy gondossággal óvjuk meg gyermekeinket a gonosz, romlott társaságtól.

Neveljétek az embereket!

Nagy erőfeszítéseket kell tennünk, hogy ráneveljük az embereket az egészségügyi reform alapelveire. Főzőiskolákat kell alapítanunk és házról házra járva adjunk tanítást az egészséges ételek főzésének művészetéről. Öregek és fiatalok tanulják meg, hogyan főzzenek egyszerűen. Ahol az igazságot hirdetik, tanítsák meg az embereket az ételek egyszerű és étvágygerjesztő módon való elkészítésére! Mutassák meg, hogy hús nélkül is lehet tápláló ételeket készíteni!

Tanítsuk meg az embereket, hogy jobb, ha tudják, hogyan őrizzék meg egészségüket, mint azt, hogy hogyan gyógyulhatnak meg a betegségükből. Orvosaink legyenek bölcs nevelők! Figyelmeztessenek mindenkit vágyaik kielégítése ellen és mutassák be, hogy

testi és lelki romlásuk megakadályozásának egyedüli módja az, hogy tartózkodjanak azoktól a dolgoktól, amelyeket Isten megtiltott.

Sok ügyességet és körültekintést követel a tápláló ételek elkészítése, hogy pótolják azokat az ételeket, amelyek előbbi étrendjét alkották azoknak a személyeknek, akik most akarnak egészség-reformerek lenni. Hit Istenben, komoly célkitűzés és a másokon való segítőkészség szükséges. A megfelelő tápanyagokat nélkülöző étrend szegyent hoz az egészségügyi reform ügyére. Halandók vagyunk, azért gondoskodjunk a magunk számára oly ételekről, amelyek a megfelelő táplálékot nyújtják testünknek.

A szélsőség árt az egészségügyi reformnak

Népünk között némelyek lelkiismeretesen tartózkodnak a káros szenvedélyektől, de nem veszik magukhoz a testük fenntartásához szükséges tápanyagokat. Azok, akik szélsőséges nézetet vallanak az egészségügyi reformmal kapcsolatban, abban a veszélyben forognak, hogy íztelen ételeket készítenek, amelyek nem elégítik ki fogyasztóikat. Az ételeket oly módon készítsük el, hogy étvágygerjesztők és táplálók legyenek. Ne hiányozzék belőle semmi, amire szervezetünknek szüksége van. Én használok és mindig használtam kevés sót, mivel a só, ahelyett, hogy ártana, szükséges a vér számára. A főzelékeket ízletessé kell tennünk egy kevés tejjel vagy tejföllel, vagy valami hasonlóval.

[268]

Figyelmeztetést kaptunk, hogy a kis gyermekek megbetegedhetnek a vaj és a tojás bőséges fogyasztásától, azonban nem tekintetjük az alapelvek áthágásának a megfelelően gondozott és táplált baromfik tojásainak fogyasztását. A tojás gyógyító hatású anyagokat tartalmaz, amelyek bizonyos mérgeket közömbösítenek.

Némelyek tartózkodnak a tejtől, tojástól, vajtól, de nem látják el szervezetüket megfelelő tápanyagokkal, azért elgyengülnek és nem tudnak dolgozni, ami által az egészségügyi reformot rossz hírbe hozzák. A munkát, amit mi igyekeztünk felépíteni szilárd alapra, megzavarták idegen eszmékkel, amiket Isten nem kívánt meg és a gyülekezet erőit elgyengítették. Isten azonban közbelép, hogy megakadályozza e túlzó elgondolások következményeit. Az evangélium célja az, hogy összhangba hozza az emberiséget, hogy a szegényt és a gazdagot összehozza Jézus lábainál.

Azok, akik sikeresen akarják hirdetni az egészségügyi reform alapelveit, fogadják el Isten Igéjét vezetőjüknek és tanácsadójuknak. Az egészségügyi reform tanítói csak akkor állnak előnyös talajon, ha ezt cselekszik. Soha se tegyünk bizonyosságot az egészségügyi reform ellen azáltal, hogy nem fogyasztunk egészséges, ízletes ételeket a káros élelmiszerek helyett, amelyeknek fogyasztását elhanyagoltuk. Semmi módon se erősítsük étvágyunkat az izgatószerrel szemben. Csak egyszerű, természetes, egészséges ételeket együnk és adjunk hálát mindenkor az egészségügyi reform alapelveiért! Minden dologban legyünk igazak és becsületesek, mert akkor értékes győzelmet aratunk!

Vegyétek tekintetbe a helyi viszonyokat!

Miközben a falánkság és a mértéktelenség ellen munkálkodunk, fel kell ismernünk azokat a körülményeket, amelyek között az emberi család él. Isten gondoskodott azokról, akik a világ különböző országaiban élnek. Azok, akik Isten munkatársai akarnak lenni, fontolják meg gondosan, mielőtt eldöntik, hogy milyen ételeket egyenek, vagy ne egyenek! Nekünk a tömegekkel kell érintkezésbe lépni! Ha az egészségügyi reformot legszélsőségesebb alakjában tanították azoknak, akiknek körülményei nem engedik meg elfogadását, akkor több kárt tennének, mint jót. Kioktattak, hogy amikor a szegényeknek hirdetem az evangéliumot, mondjam meg nekik, hogy a legtáplálóbb ételeket egyék. Nem mondhatom nekik, hogy ne egyenek tojást, tejet, tejfölt és ne használjanak vaját ételeik készítésénél. Az evangéliumot hirdetniük kell a szegényeknek, azonban még nem jött el az ideje, hogy legszigorúbb étrendet írjunk elő számukra.

Akkor Isten megáldhat

Azok a lelkészek, akik szabadon hódolnak étvágyuknak, nem ütnek meg a mértéket. Isten azt akarja, hogy egészség-reformerek legyenek és a kapott világosság szerint éljenek. Szomorú vagyok, amikor látom, hogy azok, akiknek lelkesedni kellene az egészségügyi reform iránt, még nem tértek rá a helyes életmódra. Imádkozom, hogy az Úr értesse meg velük, hogy ezáltal nagy veszteséget szenvednek. Ha a dolgok úgy mennének a gyülekezeteket alkotó otthonok

háztartásaiban, mint kellene, akkor kétszeres munkát végezhetnének az Úrért.

A hetednapi adventisták csak akkor tisztulhatnak meg és őrizhetik meg tisztaságukat, ha a Szentlélek szívükben és otthonukban lakozik. Az Úr világosságot adott nekem, hogy ha Isten mai népe, a lelki Izrael, megalázná magát Előtte s lelki templomát megtisztítaná minden szennytől, akkor meghallgatná a betegekért mondott imákat és megáldaná a betegeknek adott gyógyszereiket. Ha az emberek mindent megtennének a betegségek legyőzésére, s felhasználnák azokat az egyszerű kezelési módokat, amelyekről Isten gondoskodott, akkor megáldaná erőfeszítéseiket.

Ha Isten népe, nagy világossága ellenére is tovább ápolja rossz szokásait, önmagának kedveskedik és nem hajlandó megváltozni, akkor el kell szenvedniük törvényszegésük következményeit. Ha minden áron megromlott étvágyuknak hódolnak, akkor Isten nem menti meg őket csoda által étvágyuk kielégítésének következményeitől, azért „*fájdalomban fognak fekéüdni*” (Ésa 50:11).

Óh, mily sokan elvesztik a leggazdagabb áldásokat, amelyeket Isten készen tart számukra egészségügyi és lelki adományai által! Sokan küzdenek különleges győzelmek kivívásáért és az áldások elnyeréséért, hogy valami nagy dolgot tegyenek és ezért állandóan úgy érzik, hogy könnyek között kell küzdeniük imában. Ha ezek a személyek imádkozó lelkülettel tanulmányozzák a Szentírást, hogy megtudják Isten kinyilatkoztatott akaratát, és azután fenntartás nélkül szívből cselekszik azt, akkor nyugalmat találnak. Minden gyötrelmes küzdelmük, vívódásuk és könnyük se hozza meg számukra a kívánt áldást. Énjüket teljesen alá kell rendelniük Istennek! El kell végezniük az előttük levő munkát s el kell fogadniuk Isten bőséges kegyelmét, amit megígért mindazoknak, akik hittel kérik Tőle.

[270]

Jézus így szólt: „*Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem*” (Lk 9:23). Kövessük Megváltónkat az Ő egyszerűségében, és önmegtagadásában! Emeljük fel és magasztaljuk fel Kálvária férfiat szavainkkal és szent életünkkel! Megváltónk nagyon közel jön azokhoz, akik Istennek szentelik magukat. Sohase volt nagyobb szükség arra, hogy Isten lelke munkálkodjék szívünkben, mint most. Ragadjuk meg Isten hatalmát, hogy erőt nyerjünk és odaadó, szent életet éljünk! (9T 153-156)

Fejezet 43 — A földi gyülekezet

Istennek van egy földi gyülekezete, amely az Ő választott népe, akik megtartják az Ő parancsolatait. Isten nem vezet tévelygő vadhajtásokat, egyiket itt, a másikat ott, hanem egy népet. Az igazság megszentelő erő; azonban a küzdő, harcoló gyülekezet még nem diadalmaskodó, győző gyülekezet. A búza között konkoly is van. A szolgák megkérdezték: „...Akarod-é tehát, hogy elmenvén, összeszedjük azokat? Ő pedig monda: Nem. Mert amikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok” (Mt 13:28-29). Az evangélium hálója nemcsak jó halakat fog, hanem rosszakat is. Egyedül csak az Úr tudja, ki az Övé.

Egyéni kötelességünk, hogy alázatosan járjunk az Úrral. Ne keressünk idegen, új üzenetet! Ne gondoljuk, hogy Isten választottai akik törekszenek a világosságban járni alkotják Babilont (2T 362).

Habár gonosz dolgok léteznek a gyülekezetben és létezni fognak a világ végéig, az utolsó napok gyülekezete mégis a világ világossága, amelyet beszennyezett és erkölcsileg lesüllyesztett a bűn. A gyülekezet gyenge és hibás állapotában habár szüksége van a figyelmeztetésre, dorgálásra és tanácsra mégis az egyedüli közösség a földön, amelyre Krisztus az Ő legfőbb figyelmét fordítja. Ez a föld egy műhely, amelyben az emberi és isteni eszközök együttműködésével Jézus munkálkodik az emberi szíveken az Ő kegyelme és isteni irgalma által.

Istennek van egy különleges népe, földi gyülekezete, amelynél nincs különbség, amely feljebbvaló mindeneknél, hogy hirdesse az igazságot és védelmezze Isten törvényét. Istennek vannak kijelölt eszközei, emberei, akiket vezet, akik viselték a nap hőségét és terhet, akik együttműködnek a mennyei eszközökkel, hogy előrevigyék Krisztus országát e földön. Egyesüljünk mindnyájan e választott eszközökkel, hogy végül azok között legyünk, akiknél „...van a szenteknek békességes tūrése, ...akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét” (Jel 14:12; 2T 361362).

A mennyei gyülekezettel egyesülve

[272]

Isten földi gyülekezete „egy” Isten mennyei gyülekezetével. A földi hívők és a mennyei lények, akik sohase buktak el „egy” közös gyülekezetet alkotnak. Minden mennyei lény érdeklődik a szentek földi gyülekezete iránt, amelynek tagjai összegyűlnek e földön Isten imádására. A menny belső pitvarában hallgatják a föld külső pitvarában elhangzó, Krisztusról tett bizonyágtételeket. A földi imádkozók dicsénete és hálaadása egyesül a mennyei himnusszal. Dicséret és örömjongás hallatszik a mennyei udvarokban, mivel Krisztus nem halt meg hiába Ádám elbukott gyermekeiért. Miközben az angyalok isznak a kútfőből, a megváltott földi szentek az Isten trónjától eredő tiszta folyamokból isznak, amelyek megvidámítják Istenünk városát.

Vajha mindnyájan felismerhetnénk, hogy milyen közel van a menny a földhöz! Midőn a földi emberek nem is gondolják, a világosság angyalai kísérik őket. Egy-egy csendes tanú őriz minden embert és igyekszik őt Krisztushoz vonni. Ameddig van remény, amíg az emberek nem állnak ellene a Szentléleknek örök romlásukra, addig mennyei lények őrzik őket. Gondoljunk rá, hogy a földi szentek minden összejövetelén jelen vannak az angyalok és hallgatják bizonyágtételeiket, imáikat és énekeiket. Gondoljunk arra, hogy dicséreteinket kiegészítik az angyali seregek mennyei karának énekei.

Amikor összegyűltök szombatról szombatra, énekeljete dicséretet Neki, aki „a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket”; „*Annak, aki minket szeretett és megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által*” (1Pt 2:9; Jel 1:5) ajánljuk fel szívünk imádatát. A szónok beszéljen Krisztus szeretetéről, és minden ének ezt fejezze ki egyszerű nyelven. Isten Lelke ihlesse imáitokat. Midőn az élet Igéit szólják, szívből jövő válaszokat tegyen bizonyosságot róla, hogy mennyei üzenetként fogadjátok. Isten arra tanít bennünket, hogy jöjjünk el házába, hogy ápoljuk a tökéletes szeretet tulajdonságait. Ez alkalmassá teszi a föld lakóit azokra a hajlékokra, amelyeket Megváltónk készített azok számára, akik őt szeretik. Ott majd összegyűlnek a szentélyben szombatról szombatra, hónapról hónapra, hogy egyesüljenek a legmagasztosabb énekben, hogy dicséretet és hálát mondjanak Annak, aki a trónon ül és a Báránynak örökkön örökké (6T 366-368).

[273]

A gyülekezet tekintélye

Krisztus hatalmat ad a gyülekezet szavazatának e szavakkal: „*Bizony mondom néktek: Amit megköttök a földön, a mennyben is kötve leszén*” (Mt 18:18). Krisztus nem támogatja senkinek a saját felelősségére történő kezdeményezését, és nem védelmezi a gyülekezet ellenére saját maga által választott nézeteit. Isten, a gyülekezetet a legnagyobb tekintéllyel ruházta fel az ég alatt. Isten hangja nyilatkozik meg az Ő egységes népe között, a gyülekezetben, amelyet tisztelnünk kell (3T 450, 451).

Isten Igéje nem ad engedélyt egy embernek sem, hogy saját véleményét szembeállítsa a gyülekezet határozatával, vagy saját véleményét hangoztassa a gyülekezet véleményével szemben. Ha nem létezne gyülekezeti fegyelem és gyülekezeti kormányzás, a gyülekezet széthullana és nem lenne egészséges, mint a test. Mindig voltak függetlenül gondolkozó egyének, akik hangoztatták saját igazukat, és azt állították, hogy Isten különleges módon tanította, befolyásolta és vezette őket. Mindegyiküknek megvan a maga elmélete, sajátos nézete és mindegyikük azt hangoztatja, hogy nézete összhangban van Isten Igéjével. Ezek az emberek különböző elmélettel és hitvallomással rendelkeznek, mégis mindegyikük azt állítja, hogy különleges világosságot kapott Istentől. Elszakadnak Krisztus testétől (a gyülekezettől) és mindegyikük külön gyülekezetet alkot önmagában. Mindegyiküknek nem lehet igaza, mégis azt állítják, hogy az Úr vezeti őt.

Megváltónk ígérettel köti össze tanításait; ha ketten vagy hárman egyetértve kérnek valamit Istentől, megkapják. Krisztus itt élénk tárja azt, hogy ha el akarunk érni egy bizonyos célt, kérésünkben teljes összhangban kell lennünk másokkal. Az egyesült ima nagy fontossággal bír, amikor közös célért imádkozunk. Isten meghallgatja az egyének imáit, azonban ebben az esetben Jézus különleges és fontos tanításokat adott, amelyek rendkívüli jelentőséggel bírtak újonnan megalapított földi egyháza számára. Meg kell egyezniük azokban a dolgokban, amelyeket kérnek és amelyekért imádkoznak. Az ima ne csak egy tévedő ember kívánsága és kérése legyen, hanem több személynek ugyanazon dologra irányuló óhaja (3T 428, 486).

A gyülekezet Isten kijelölt eszköze az emberek üdvössége érdekében, szolgálatra szervezve; ezért küldetése az, hogy elvigye az

evangéliumot az egész világra. Isten terve kezdettől fogva az volt, hogy gyülekezete által sugározza a világra az Ő teljességét és tökéletességét. A gyülekezet tagjai, akiket a sötétségből kihívott az Ő csodálatos világosságára, hirdessék az Ő dicsőségét! A gyülekezet Krisztus kegyelme gazdagságá-
nak birtokosa, ezért a gyülekezet [274]
nyilvánítja ki „*a mennyei fejedelemségeknek és hatalmasságoknak*” Isten szeretetének végső és teljes megnyilatkozását (AA 9).

Krisztus Saulust a gyülekezethez küldi tanításért

Sokan azt gondolják, hogy csak Krisztusnak felelősek világosságukért és tapasztalatukért, függetlenül az Ő elismert földi követőitől. Azonban Krisztus elítéli ezt az elgondolást tanítása és példája által, amelyet tanulságunkra adott. Gondoljunk Pál apostolra, akit Megváltónk alkalmassá tett a legfontosabb munkára, aki kiválasztott eszköze volt, akit közvetlen kapcsolatba hozott Önmagával. Mégse tanítja őt Pált személyesen az igazság leckéire. „*Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?*”, *kérdezi Pál, de a Megváltó nem mondja meg neki közvetlenül, hanem kapcsolatba hozza őt gyülekezetével e szavakkal: „Menj be a városba és majd megmondják néked, mit kell cselekedned”* (Acs 9:6). Jézus a bűnösök barátja. Szíve mindig nyitva és mindig megindul az emberek szenvedésein. Övé minden hatalom égen és földön, azonban tiszteletben tartja azokat az eszközöket, amelyeket Ő rendelt az emberek megvilágítására és üdvözítésére. Saul is a gyülekezethez irányítja, ami által elismeri a gyülekezet tekintélyét, hatalmát, amellyel Ő ruházta fel a világ megvilágosítására. A gyülekezet Krisztus megszervezett teste a földön, ezért tisztelnünk kell rendelkezéseit. Saulus esetében „Ananiás” Krisztust és az Ő földi szolgáit is jelképezi, képviseli, akiket Krisztus megbízott, hogy Őhelyette cselekedjenek.

Saulus megtérésében fontos alapelvek tárulnak elénk, amelyeket mindig emlékezetünkben kell tartanunk. A világ megváltója nem szentesít vallási dolgokban oly tapasztalatokat és eljárásokat, amelyek függetlenek az Ő megszervezett és elismert gyülekezetétől, ott, ahol van gyülekezet.

Isten Fia azonosította magát megszervezett gyülekezetének tekintélyével és tisztségével. Áldásait általa, eszközei által küldte, és így az embereket összekapcsolta azzal a csatornával, amelyen át

áldását kiárasztotta. Habár Saulus szigorú lelkiismerettel üldözte a szenteket, ez nem tette őt büntelenné. Midőn Isten Lelke meggyőzte kegyetlen eljárásáról, a tanítványoktól kellett tanulnia (3T 432-433).

[275] Mielőtt a világ világosságai lehetnének, a gyülekezet tagjainak át kell menniük egy fegyelmezésen, ha valóban Isten fiai és leányai. Isten nem teheti a férfiakat és nőket a világosság forrásaivá, ha még a sötétségben vannak, és önelégült állapotukban nem tesznek semmi erőfeszítést, hogy kapcsolatba kerüljenek a világosság Forrásával. Akik érzik saját fogyatkozásaikat, magukba mélyedve komolyan imádkoznak és cselekszenek is, azok elnyerik Isten segítségét. Mindenkinek sokat kell elfelejtenie önmagával kapcsolatban és sokat kell tanulnia. Régi szokásaikat és eljárásukat el kell hagyniuk. He-lyesbítésük hibáikat és fogadják be teljesen az igazságot, hogy Isten kegyelme által elnyerhessék a győzelmet (9T 485).

Tanács egy tanítónak

Azok, akik saját felelősségükre hirdetnek egy üzenetet, azok, akik azt állítják, hogy Isten tanítja és vezeti őket, mégis az a különleges munkájuk, hogy lerombolják azt, amit Isten felépített az évek folyamán - nem cselekszik Isten akarát. Tudjátok meg, hogy ezek a személyek a nagy csaló oldalán állnak, ezért ne higgyetek nekik.

Mint javaitok és képességeitek sáfárai, helytelenül használjátok fel az Úr javait a tévelygések terjesztése által. Az egész világ telve van gyűlölettel azok iránt, akik hirdetik Isten törvényének kötelező erejét, ezért az Istenhez hűséges gyülekezetre nagy küzdelem vár. *„Mert nem vér és test ellen van nékiünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak”* (Ef 6:12). Azok, akiknek fogalmuk van arról, hogy mit jelent ez a harc, nem fordítják fegyvereiket a harcoló gyülekezet ellen, hanem teljes erővel küzdenek Isten népével együtt a gonosz szövetsége ellen (2TT 356-357).

Valakinek be kell töltenie Krisztus megbízatását, előre kell vinnie a munkát, amelyet ő megkezdett a földön. A gyülekezet részesült e kiváltságban, mert ebből a célból szervezték meg (6T 259).

A lelkészek szeressék a rendet és fegyelmezzék magukat, akkor eredményesen fegyelmezhetik Isten gyülekezetét. Megtaníthatják a gyülekezet tagjait, hogy egymással összhangban munkálkodjanak, mint egy jól kiképzett hadsereg. A fegyelem és rend szükséges a harcban, amelyet mi vívunk, mert örök érdekek forognak kockán.

Az angyalok összhangban munkálkodnak egymással. Minden mozdulatukat tökéletes rend jellemzi. Minél lelkiismeretesebben követjük az angyali seregek összhangját és rendjét, annál sikeresebbek lesznek érdekünkben tett fáradozásaik. Akik mennyei felkenetéssel bírnak, azok minden cselekedetükben rendet, fegyelmet és egységes cselekvést nyilvánítanak ki és így Isten angyalai együttműködhetnek velük. Azonban a mennyei küldöttek sohasem támogatják a szabálytalanságot, szervezetlenséget és rendetlenséget. Mindezek a helytelenségek Sátán ama törekvésének eredményei, hogy elgyengítse erőinket, megsemmisítse bátorságunkat és megakadályozza sikeres tevékenységünket.

Sátán jól tudja, hogy csak a rendet és egységes cselekvést kísérheti siker. Jól tudja, hogy a mennyben mindenben tökéletes rend uralkodik, hogy az angyali seregek minden mozdulatát eredményesség és teljes fegyelem jellemzi. Jól megfontolt törekvése az, hogy a hitvalló keresztényeket minél távolabbra vezesse el a mennyei rendtől, ezért Isten hitvalló népét is megcsalja. Elhitei velük, hogy a rend és fegyelem a lelkiség ellensége, hogy egyetlen biztonságuk, ha a maguk útját járják. Ezért ezek az elhitetett emberek elkülönülnek a keresztények közösségétől, akik arra törekszenek, hogy megalapozzák a fegyelmet és az egységes cselekvést.

A rend megalapozására irányuló minden törekvést veszedelmesnek, jogos szabadságuk korlátozásának tekintenek, és úgy félnek tőle, mint a pápaságtól. Ezek a félrevezetett személyek erénynek

[277]

tekintik és kérkednek szabadságukkal, hogy függetlenül gondolkodnak és cselekszenek. Nem fogadják el mások szavait, mert ők nem felelősek senkinek sem. Láttam, hogy Sátán különleges munkája az emberek elhitetése, hogy Isten azt akarja, hogy járjanak önállóan, saját lábukon, testvéreiktől függetlenül (1T 649-650).

Földi egyházát Isten a világosság csatornájává, világítótornyává tette, amely által közli céljait és akaratát. Ő nem ad egy szolgálójának sem a gyülekezet tapasztalatától független és vele ellenkező tapasztalatot. Nem közli akaratát egy emberrel az egész gyülekezet számára úgy, hogy ugyanakkor a gyülekezetet, Krisztus testét sötétségben hagyja. Gondviselésében szolgált szoros kapcsolatba hozza gyülekezetével azért, hogy kevésbé bízzanak önmagukban, s jobban bízzanak azokban az emberekben, akiket Ő vezet, hogy művét előrevigyék (AA 163).

A próféták által megszervezett gyülekezetek

A jeruzsálemi gyülekezet megszervezése mintául szolgál minden más helyen megszervezendő gyülekezet számára, ahol az igazság követői lelkeket nyernek meg az evangéliumnak. Azok, akikre rábízták a gyülekezet általános felügyeletének felelősségét, ne uralkodjanak Isten öröksége felett, hanem mint bölcs sáfárok „legeltessék, táplálják Isten nyáját” „...és legyenek példaképei a nyájnak...” „és a diakónusok legyenek jóhírű férfiak, telve Szentlélekkel és bölcsességgel”. Ezek a férfiak egységesen foglaljanak állást az igazság mellett, őrizzék meg szilárdsággal és határozottsággal, mert így egyesítő befolyást gyakorolnak az egész nyájra (AA 91).

Az új megtértek lelki növekedése érdekében az apostolok gondosan körülvették őket az evangéliumi rend fontos biztosítókaival. Tisztviselőket választottak minden gyülekezetben, és megállapították a megfelelő rendet és rendszert minden ügy intézésére, amely a hívők jólétét szolgálta.

Ez az intézkedés összhangban volt az evangélium tervével, azaz hogy minden Krisztusban hívő tagot egyesítsenek egy testben. Pál apostol gondosan követte e tervet szolgálata folyamán. Azokat, akiket bármely helyen rábírt, hogy Krisztust fogadják személyes Megváltójuknak, a megfelelő időben gyülekezetté szervezte. Ezt már akkor megtették, amikor a hívők még csak kevesen voltak. A

keresztényeket így megtanították, hogy segítsék egymást és megemlékezzenek Krisztus eme ígéretéről: „*Ahol ketten, vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, én ott leszek közöttük*” (AA 185-186).

Gyülekezeti viszályok kezelése

[278]

Jeruzsálemben az antióchiai küldöttek találkoztak a különböző gyülekezetből jött testvérekkel, akik egy általános összeövetelt tartottak, ahol elbeszítették nekik sikeres munkálkodásukat a pogányok között. Világosan vázolták előttük azt a zavart is, amely abból eredt, hogy bizonyos megtért farizeusok elmentek Antióchiába és azt terjesztették a megtért pogányok előtt, hogy ha üdvözülni akarnak, metélkedjenek körül és tartsák meg Mózes törvényét, a ceremóniális törvényt. Ezt a kérdést részletesen megbeszítették a gyűlésen.

A Szentlélek jónak látta, hogy ne terheljék a megtért pogányokat a ceremóniális törvénnyel, és e kérdésben az apostolok gondolata megegyezett a Szentlélek gondolatával. Az ülésen Jakab apostol elnökölt, akinek végső döntése így hangzott: „*Én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül térnek meg az Istenhez*” (Acs 15:19). Ezzel a tanácskozás véget ért.

Ez alkalommal Jakab apostolt választották meg, hogy kijelentse a tanácsülés döntését, amely szerint a pogányok közül megtérteknek fel kellett adniuk azon szokásaikat, amelyek ellenkeztek a kereszténység alapelveivel. Az apostolok és vének megegyeztek, hogy levél által kioktatják a pogányokat, hogy tartózkodjanak a bálványoknak áldozott hústól, a paráznaságtól, a fülva holt állattól és a vértől. Buzdították őket, hogy tartsák meg Isten parancsolatait és éljenek szent életet. Biztosították őket arról, hogy azokat a férfiakat, akik körülmetélkedésre akarták kényszeríteni őket az apostolok nem hatalmazták fel erre (AA 190-195).

A tanács, az apostolokból és a különböző helyek választott küldötteiből állt, akik kimagasló munkát végeztek a pogányokból és zsidókból lett keresztény gyülekezetek megalapításában. Jelen voltak a jeruzsálemi vének, az Antióchiából jött kiküldöttek és a legbefolyásosabb gyülekezetek képviselői. A tanács a megvilágosított ítélőképesség és az Isten akaratából megalapított gyülekezet méltósága szerint járt el. Tanácskozásuk eredményeképpen mindnyájan látták, hogy Isten maga oldotta meg a kérdést azáltal, hogy kiárasz-

totta a Szentlelket a pogányokra, és felismerték, hogy követniük kellett a Lélek vezetését.

[279] Nem szólították fel a keresztény közösséget, hogy szavazzon e kérdésben. Az apostolok és vének, befolyásos, jó ítélőképességű férfiak szerkesztették meg és adták ki a határozatot, amelyet a keresztény gyülekezetek általánosságban elfogadtak. A döntéssel nem elégedett meg mindenki. A testvéreknek egy becsvágyó csoportja ellenezte azt. Ezek a testvérek saját felelősségükre léptek be a munkába és átadták magukat a zúgolódásnak és hibakeresésnek. Új terveket javasoltak és lebecsülték azok munkáját, akiket Isten rendelt arra, hogy hirdessék az evangélium üzenetét. A gyülekezetnek kezdettől fogva ilyen akadályokkal kellett találkoznia és találkozik is az idők végéig (AA 196-197).

Az egyéni vélemény túlbecsülésének veszélye

Nagy veszély fenyegeti azokat, akik hajlamosak arra, hogy saját véleményüket a lagmagasabbra becsüljék. Sátán jól megfontolt törekvése az, hogy ezeket az embereket elszakítsa a világosság csatornáitól, akik által Isten munkálkodott, hogy művét felépítse és kiterjessze a földön. Ha elhanyagolják és megvetik azokat, akiket Isten jelölt ki, hogy viseljék a vezetés felelősségét az igazság előrevitelével kapcsolatban akkor megvetik azokat az eszközöket, akiket Isten bízott meg népének segítésére, erősítésére és bátorítására. Az Úr ügyének azon munkásai, akik mellőzik ezeket az embereket, és azt gondolják, hogy saját világosságuk nem származhat más forrásból, hanem csak közvetlenül Istentől olyan állapotba kerülnek, ahol az ellenség megcsalja és legyőzi őket.

Bölcsességében az Úr úgy rendelte, hogy a közeli kapcsolat által, amelyet a hívőknek fenn kell tartanunk egymással a keresztény a kereszténnyel, egyik hívő a másikkal összhangban legyen. Ily módon az emberi eszköz együttműködhet az istenivel. Minden eszköz rendelje alá magát a Szentléleknek, és minden hívő egyesüljön szervezett és jól irányított törekvésében, hogy közölje a világgal Isten kegyelmének örömuzenetét (AA 164).

Amiképpen az emberi szervezet különböző tagjai, részei egyesülve alkotják az egész testet, és mindegyik elvégzi az ő feladatát, engedelmeskedve az értelemnek, amely kormányozza az egészet,

így Krisztus gyülekezetének tagjai is egyesüljenek egy részarányos testben, és rendeljék alá magukat „*az összesség*” megszentelt értelmének.

A helyi gyülekezeti tisztviselők választása és felavatása

[280]

Pál apostol így írt Titusnak: „*Avégett hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, amiképpen én neked meghagytam*” (Tit 1:5). „*A kézrátevést el ne hirtelenkedd*” (1 Tim 5:22).

Némely gyülekezetünkben a szervezés munkáját és a vének felszentelését túl korán végezték, a Biblia szabályát semmibe vették, aminek következtében súlyos bajt hoztak a gyülekezetre. Ne sietessék annyira a vezetők megválasztását és felavatását, mert ahhoz, hogy ezek az emberek alkalmassá váljanak erre a felelősségteljes munkára, előbb meg kell térniük, fel kell emelkedniük, meg kell nemesedniük, és meg kell finomodniuk, mielőtt bármily minőségben szolgálhatnának az Úr művében (5T 617-618).

A gyülekezet tulajdona

Midőn felébred az érdeklődés valamelyik kis, vagy nagy városban, az érdeklődést fenn kell tartani. Azt a helyet lelkiismeretesen át kell dolgozni mindaddig, amíg egy szerény imaházat építenek Isten szombatjának emlékeztető jeléül, és világosságul az erkölcsi sötétség közepette. Ezek az emlékeztetők álljanak sok helyen, mint az igazság tanúi (6T 100).

A gyülekezethez tartozó dolgokat ne hagyják elintézetlen állapotban! Tegyenek lépéseket, hogy biztosítsanak tulajdont Isten ügye számára, hogy a munka ne legyen késleltetve, és hogy azok az anyagi javak, amelyeket bizonyos személyek Isten ügyére akarnak szentelni, ne kerüljenek az ellenség kezébe.

Láttam, hogy Isten népének bölcsen kell eljárnia, és mindent megtennie, hogy a gyülekezet ügyeit rendezett állapotba helyezték. Miután mindent megtettek, bízzanak az Úrban, hogy elintézi ezeket a dolgokat számukra, hogy Sátán ne szerezzen előnyt Isten maradék népének kárára. Itt van Sátán munkálkodásának ideje. Viharos jövő előtt állunk, ezért a gyülekezetnek fel kell ébrednie, hogy előreha-

ladjon, hogy biztosan álljon Sátán tervei ellen. Ideje, hogy valamit tegyünk. Istennek nem tetszik, ha népe a gyülekezet ügyeit hanyagul kezeli és megengedi, hogy az ellenség teljes fölénybe kerüljön, és úgy irányítsa ügyeit, ahogyan neki tetszik (1T 210-211).

[281]

Évi összejövetelek

Tegyetek különleges erőfeszítéseket, hogy jelen legyetek Isten népének összejövetelein!

Kedves testvéreim és testvérnőim, sokkal jobb számotokra, ha munkátok elmarad, minthogy elhanyagoljátok Isten üzenetének hallgatását, amelyet számotokra küldött. Ne keressetek olyan kifogásokat, ami miatt nem nyertek el minden lehetséges lelki áldást. Szükségetek van a világosság minden sugarára. Szereztek képesítést arra, hogy mindenkinek megfeleljetek a bennetek levő reménységről szelídséggel és félelemmel. Nem veszíthetitek el az ilyen kiváltságot!

Ne menjünk úgy el az évi sátoztábor összejövetelekre, hogy a lelkészekre, vagy a bibliamunkásokra támaszkodjunk, hogy az összejöveteleket áldássá tegyék számunkra. Isten nem akarja, hogy népe a lelkészre támaszkodjék. Nem akarja, hogy elgyengüljenek azáltal, hogy emberektől várják a segítséget. Ne támaszkodjanak tehetetlen gyermekekhez hasonlóan másokra, mint gyámolítókra. Mint Isten kegyelmének sáfárai, a gyülekezet tagjai érezzenek személyes felelősséget, hogy életük legyen önmagukban.

Az összejövetelek sikere a Szentlélek jelenlététől és erejétől függ. Mindazok, akik szeretik az igazság ügyét, imádkozzanak a Szentlélek kitöltéséért és amennyiben hatalmukban áll, távolítsanak el minden akadályt, amely gátolja munkálkodását. A Szentlélek nem áradhat ki addig, amíg a gyülekezet tagjai között nézeteltérés van és keserűséget táplálnak egymás iránt. Irigység, féltékenység, gonosz gyanakvás és gonosz beszéd Sátántól ered, és hatásosan elzárja az utat a Szentlélek munkálkodása előtt.

Isten előtt semmi sem olyan drága a világon, mint az Ő gyülekezete; semmi mást nem őriz oly féltő gondoskodással. Semmi sem sérti Istent annyira, mintha csökkentik azoknak befolyását, akik az Ő szolgálatát végzik. Ezért felelősségre vonja azokat, akik segí-

tik Sátánt másokat kritizáló, bíráló és csüggesztő munkájában (6T
39-42)

Fejezet 45 — Isten háza

Az alázatos hívő keresztény számára Isten háza: a menny kapuja. A dicsének, az ima, a Krisztus képviselői által mondott szavak Isten kijelölt eszközei, hogy egy népet készítsenek elő a mennyei gyülekezet számára, arra a magasztosabb istentiszteletre, ahova „*nem mehet be semmi tisztátalan.*”

Az otthon a család szentélye; a bezárt szoba, vagy a liget a legalkalmasabb csendes hely lehet az egyéni istentiszteletre, azonban a hívők közösségének szentélye: a gyülekezet. Az istentisztelet helyének és módjának szabályai vannak. Ne kezeljük közönyösen az Isten tiszteletéhez tartozó dolgokat! Abból a célból, hogy az emberek a legeredményesebben hirdethessék Isten dicsőségét, társaságuk olyan legyen, hogy lelkükben megkülönböztessék a szentet a közönségestől. Azoknak vannak magasztos eszméik, nemes gondolataik és törekvéseik, akik olyan társaságban időznek, amely erősíti minden gondolatukat az isteni dolgokban. Boldogok azok, akiknek van egy szentélyük, akár alacsony, akár magas, a városban vagy a sziklás hegyek barlangjaiban, az egyszerű kunyhóban, vagy a vadonban. Ha az a legjobb, amit felajánlhatnak Mesterünknek, akkor Ő is megszenteli azt a helyet jelenlétével és szent lesz az a seregek Ura számára.

Magatartásunk Isten házában

Midőn az imádkozók belépnek az összejövetel helyére, ülő módon tegyék és csendesen foglaljanak helyet. Ha kályha van a teremben, nem helyes, ha közönyös, gondatlan módon köréje gyűlnek. Közönséges beszédet, suttogást és nevetgélést ne tűrjünk meg Isten házában se istentisztelet előtt, se utána. Buzgó, tevékeny kegyesség jellemezze az imádkozókat.

Ha némelyeknek várniuk kell az istentisztelet előtt, őrizzék meg az áhitat igazi lelkiületét csendes elmélkedés által, és emeljék fel szívüket Istenhez imában, hogy az istentisztelet különleges áldást hozzon szívükbe és mások meggyőzésére és megtérésére is ve-

zessen. Gondoljanak arra, hogy mennyei küldöttek vannak jelen az imaházban. Mindnyájan sokat veszítünk az Istennel való meghitt közösségünkben, ha időnként nem használjuk fel elmélkedésre és imára. Lelki állapotunkat gyakran meg kell vizsgálnunk. Szívünket és lelkünket tárjuk ki az Igazság Napjának sugarai előtt!

Ha az Isten házába való belépéskor a hívők igazi tiszteletet éreznek az Úr iránt, és arra gondolnak, hogy az Ő jelenlétében vannak, akkor a csendességben édes ékesszólás fog megnyilatkozni. A sutogást, nevetgélést és beszélgetést, amely nem bűn a közönséges munkahelyen, ne gyakorolják Isten imádságának házában. Lelkünket készítsük elő Isten Igéjének hallgatására, hogy fontossága kellőképpen befolyásolja szívünket.

A lelkész méltóságteljes, ünnepélyes arckifejezéssel lépjen be. Midőn a szószékhez ér, boruljon le csöndes imában s komolyan kérje Isten segítségét. Mily benyomást tesz ez! Ünnepélyesség és áhítat lesz Úrrá mindenkin, és Isten angyalai nagyon közel jönnek. A gyülekezet minden Istenfélő tagja hajtja meg fejét és egyesüljön vele csöndes imában, hogy Isten áldja meg jelenlétével a gyülekezetet és adjon erőt emberi nyelven hirdetett igazságának (5T 491-493).

Az összejövetelek és imaórák ne legyenek unalmasak. Minden legyen készen a kitűzött órára, és ha egyesek negyed, vagy fél órát késnek is, ne várjanak rájuk. Ha csak ketten vannak jelen, akkor is igényt tarthatnak Isten ígéretére. Ha lehetséges, az összejövetelet tartsák meg pontosan a kiszabott időben, akár kevesen, akár sokan vannak jelen (2T 577-578).

Úgy viselkedj, mintha Isten látható jelenlétében lennél!

Isten végtelen nagyságának érzete és jelenlétének tudata igazi tiszteletet ébreszt iránta. Minden szívet mélyen befolyásoljon a láthatatlan Isten jelenlétének érzete. Az ima órája és helye szent, mivel Isten van ott jelen, és amidőn magatartásunkkal tiszteletet nyilvánítunk ki, az ihletett érzés elmélyül. „*Szent és rettenetes az ő neve!*” mondja a zsoltáríró (Zsolt 111:9) [GW 176-178].

Midőn az összejövetelet megkezdik imával, minden térd hajoljon meg a szent Isten előtt és lélekben mindenki emelkedjék fel csendes áhítatban Istenhez, aki meghallja a hűséges imádkozók könyörgését, és az Ige hirdetése eredményes lesz. Az imádkozók élettelen

[284]

magatartása Isten házában az egyik nagy oka annak, hogy az Ige szolgálata nem eredményez több jót. A sok szívből tiszta, érthető kijelentéssel áradó ének dallama Isten egyik eszköze a lélek megmentésének. Minden istentiszteletet ünnepélyességgel és áhítattal kell vezetni, mintha az összejövetelek Urának látható jelenlétében lennének.

Midőn az Igét szólják, gondolatok arra testvéreim, hogy Isten hangját halljátok választott szolgálja által, ezért hallgassátok figyelmesen. Egy pillanatra se aludjatok el, mert ezáltal éppen azokat a szavakat veszíthetitek el, amelyekre a legnagyobb szükségetek van, amelyek ha ügyelnétek rá megőriznének benneteket attól, hogy helytelen ösvényre térjete. Sátán és angyalai arra törekszenek, hogy eltompítsák érzékszerveinket, hogy ne halljuk meg az intéseket, figyelmeztetéseket és dorgálásokat, vagy ha halljuk is, ne hassanak szívünkre és ne formálják át életünket. Néha egy kisgyermek annyira leköti a hallgatók figyelmét, hogy a drága mag nem hull jó földbe és nem hoz gyümölcsöt. Néha fiatal férfiak és nők oly kevés tiszteletet tanúsítanak Isten háza és az istentisztelet iránt, hogy a prédikáció alatt állandóan beszélgetnek. Ha ezek láthatnák Isten angyalait, amint figyelik őket és feljegyzik cselekedeteiket, akkor szégyennel és rettegéssel telnének el önmaguk iránt. Isten figyelmes hallgatókat kíván. Sátán akkor vetette el az ő konkolyát, amikor az emberek aludtak.

Midőn az áldást kimondják, még mindenki maradjon csendben, mintha attól félnének, hogy elvesztik Krisztus békéjét. Mindenki tolongás vagy hangos beszéd nélkül távozzék, érezve, hogy Isten látható jelenlétében van. Ne álljanak meg a padosorok között, hogy odamenjenek valakihez, vagy pletykálkodjanak, mert így elzárják az utat a kijárat felé. A gyülekezet környékét is tartsák tiszteletben. Ne tegyék régi barátok találkozóhelyévé, ne ápoljanak közönséges gondolatokat, és ne bonyolítsanak le világi üzleteket. Ezeket a gyülekezeten kívül intézzék el. Istent és angyalait megalázzák a gondatlan, hangos nevetéssel és csoszogással, amely sok helyen hallható.

A gyermekek tanúsítsanak tiszteletet!

Szülők, emeljétek fel a keresztyénség színvonalát gyermekeitek lelkében! Legyetek segítségükre, hogy Krisztust beleszóják tapaszt-

talataikba! Tanítsátok meg őket arra, hogy a legnagyobb tiszteletet tanúsítsák Isten háza iránt! Értessétek meg velük, hogy midőn belépnek Isten házába, szívüket lágyítsák meg és fegyelmezzék meg ilyen gondolatokkal: *„Isten jelen van! Ez az Ő háza!”* Ápoljátok a tiszta gondolatokat és a legszentebb indítékokat! Mondd magadban: *„Nem szabad büszkeséget, irigységet, féltékenységet, gonosz gyanakvást, gyűlöletet, vagy megtévesztést tartogatni szívemben, mert a szent Isten jelenlétébe megyek! Isten ezen a helyen találkozik népével, hogy megáldja őket. A magasságos és szent Isten, aki örökké lakozik, letekint reám, megvizsgálja szívemet, és olvassa szívem legtitkosabb gondolatait és életem cselekedeteit!”*

[285]

Az érzékeny és fogékony lelkű ifjúság aszerint értékeli Isten munkáját, ahogyan szüleik. Sok családfő otthon megkritizálja a prédikációt; kétségbe vonja és könnyedén kezeli. Egyedül a menny könyvei nyilvánítják majd ki, hogy milyen benyomást tesznek az ifjakra ezek a gondatlan, tiszteletlen megjegyzések! A gyermekek sokkal gyorsabban megértik e megjegyzéseket, mint azt a szülők gondolják. Lelkünk hamis előítéllettel telik meg, amelyet az idő se változtat meg teljesen. A szülők szomorkodnak, hogy gyermekeik szíve kemény és hogy nehezen tudják felébreszteni erkölcsi érzéküket, hogy engedelmeskedjenek Isten követelményeinek (5T 493-499).

Tanúsítsunk tiszteletet Isten neve iránt! Soha ne ejtsük ki az Ő nevét tiszteletlenül, vagy gondatlanul! Még imában is kerüljük gyakori és szükségtelen ismétlését! *„Szent és rettenetes az Ő neve”* (Zsolt 111:9). Az angyalok elfedezik arcukat midőn kimondják az Ő nevét. Akkor milyen tisztelettel kell kiejtenünk az Ő nevét nekünk, elbukott, bűnös embereknek!

Láttam, hogy Isten szent nevét tisztelettel és áhítattal kell kiejtenünk. E szavakat: „Mindenható Isten”, némelyek könnyedén és gondatlanul együtt használják imáikban, ami nem tetszik Istennek. Nem ismerik eléggé Istent és az igazságot, mert különben nem beszélnének olyan tiszteletlenül a nagy és félelmetes Istenről, aki nemsokára megítéli őket az utolsó napon. Az angyal így szólt: *„A két szót (Mindenható Isten) ne használjátok együtt, mert félelmetes (rettenetes) az Ő neve!”* Azok, akik felismerik Isten nagyságát és fenségét, szent áhítattal veszik ajkukra az Ő szent nevét, aki *„hozzáférhetetlen világosságban lakozik”* és egy ember se láthatja Őt úgy,

hogy életben maradjon. Láttam, hogy ezeket a dolgokat meg kell értetni és helyesbíteni, hogy a gyülekezet virágozhasson (EW 122).

Isten Igéjét tartsuk tiszteletben! Tiszteljük e szent könyvet, ezért soha ne használjuk közönséges célra és soha ne használjuk gondatlanul. Sohase idézzük a Szentírást tréfásan vagy szellemeskedő mondásra. *„Istennek teljes beszéde igen tiszta”, „mint földből való kohóban megolvasztott ezüst, hétszer megtisztítva”* (Péld 30:5; Zsolt 12:7).

[286] Mindenekelőtt tanítsák meg a gyermekeket arra, hogy az igazi tiszteletet engedelmességükkel mutatják meg. Isten nem parancsolt semmi lényegtelen, és nincs semmi más mód tiszteletünk kinyilvánítására, ami annyira tetszene az Úrnak, mintha engedelmeskedünk mindannak, amit Ő mondott.

Tanúsítsunk tiszteletet Isten képviselői iránt, a lelkészek, tanítók és szülők iránt, akiket Isten azért hívott el, hogy Helyette intézkedjenek; ezért az irántuk tanúsított tiszteletünkkel Őt tiszteljük (ED 236; 243, 244).

Jó lenne, ha a fiatalok és öregek elmélkednének a Szentírás ama szavain, amelyek kijelentik számunkra, hogy hogyan tekintsük azt a helyet, amelyet Isten megkülönböztetett az Ő különleges jelenlétével. Az Úr megparancsolta Mózesnek az égő csipkebokornál: *„Oldd le a te saruidat lábaidról; mert a hely, amelyen állasz, szent föld”* (2Móz 3:5). Jákób az angyalok látomását szemlélve így kiáltott fel: *„Az Úr van e helyen, és én nem tudtam ...nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja!”* (1 Móz 28:16-17).

Beszédeddel és példáddal mutasd meg, hogy tiszteletben tartod hitedet, és tisztelettel beszélsz a szent dolgokról! Sohase engedd meg, hogy könnyelműség vagy tréfákozás hagyja el ajkaidat, amikor a Szentírást idézed! Amidőn kezdedbe veszed a Bibliát, jusson eszedbe, hogy szent helyen állsz; angyalok vesznek körül és ha szemeid megnyílnának, meglátnád őket. Magatartásod legyen olyan, hogy mindenkire azt a benyomást tedd, hogy tiszta és szent légkör vesz körül téged. Egyetlen hiábavaló szó, vagy tréfákozó nevetés helytelen irányba terelhet egy lelket. Rettenetes következményekkel jár az, ha nem vagyunk állandó kapcsolatban Istennel! (FE 195-196)

Ruházatod terelje Istenre a figyelmet!

Tanítsunk meg mindenkit arra, hogy csinosan, tisztán és rendezően öltözködjék, de ne hódoljon a külső ékesítésnek, amely teljesen alkalmatlan a szentély számára. Ne fitogtassuk ruházatunkat, mert ezzel támogatjuk a tiszteletlenséget. Az emberek figyelmét gyakran felhívják erre, vagy arra a ruhára, és oly gondolatokat ébresztenek, amelyeknek nincs helyük az imádkozók szívében. Isten legyen gondolataink és imádatunk tárgya! Minden, ami elvonja figyelmünket a szent, ünnepélyes istentisztelettől, megbántja Őt.

Szigorúan ügyeljünk ruházkodásunkra, lelkiismeretesen kövessük a Biblia előírásait. A divat istennővé lett, amely uralja a külvilágot, de gyakran belopódzik a gyülekezetbe is. A gyülekezet Isten Igéjét tegye mértékegységévé, és a szülők is értelmesen gondolkodjanak a világi divat követéséről. Ha szükséges, Ábrahámhoz hasonlóan határozottan parancsolják meg házuk népének, hogy helyesen járjanak el. Ahelyett, hogy a világgal kapcsolnák össze őket, kapcsolják össze őket Istennel. Senki se gyalázza meg Isten szent helyét feltűnő ruházatával, mert Isten angyalai vannak ott jelen. Izrael Szentje így szólt apostola által: *„Akiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek felvevéséből való; Hanem a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt”* (1 Pt 3:3-4) [5T 499-500].

[287]

Fejezet 46 — A tévedők kezelése

Krisztus azért jött, hogy az üdvösséget mindenki számára elérhetővé tegye. Kálvária keresztjén megfizette az elveszett világ megváltásának végtelen árát. Önmegtagadása, önfeláldozása, önzetlen munkálkodása, megaláztatása, mindennekfelett pedig életének feláldozása bizonyosságot tesz az emberiség iránt érzett mélységes szeretetéről. Eljött a földre, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett. Küldetésének célja a bűnösök megmentése volt minden népben és nemzetben. Megfizette az árat mindenkiért, hogy megváltsa őket, hogy egységbe és összhangba hozza őket Önmagával. Nem kerülte el a legnagyobb tévelygőt és a legnagyobb bűnöst sem. Különösen azokért munkálkodott, akiknek a legnagyobb szükségük volt az általa hozott üdvösségre. Minél nagyobb szükségük volt a reformációra, átalakulásra, annál nagyobb volt érdeklődése, rokonszenve, és annál komolyabban munkálkodott értük. Nagy szeretettől áthatott szíve mély részvétet érzett azok iránt, akiknek a legnagyobb szükségük volt átformáló kegyelmére.

Azonban közöttünk, mint nép között, hiányzik a mély, komoly, szívet érintő rokonszenv és szeretet a megkísértettek és tévedők iránt. Sokan nagy hidegséget és bűnös hanyagságot tanúsítanak, amit Krisztus úgy ábrázolt, hogy „*átmentek a másik oldalra*”, és a lehető legtávolabb tartják magukat azoktól, akiknek szükségük van segítségükre. Az újonnan megtért léleknek gyakran heves küzdelmet kell vívnia megalapozott szokásai ellen, vagy valamelyik különleges kísértés ellen. Amikor legyőzi őt valamelyik szenvedélye vagy hajlama, vagy valami bűnös tapintatlanságot követ el, nagy szüksége van testvéreinek tapintatára és bölcsességére, hogy lelki egészsége helyreálljon. Ilyen esetekben gyakorolnunk kell Isten Igéjének következő tanítását: „*Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is*” (Gal 6:1). „*Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtelenek erőtlenség-*

geit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk” (Róm 15:1) [5T 603-605].

Enyhe rendszabályok, szelíd válaszok és kellemes szavak által sokkal eredményesebben reformálhatunk és menthetünk, mint szigorral és bántó nyerseséggel. Egy kis barátságstalansággal oly állapotba hozhatod az embereket, hogy már nem érheted el őket. Azonban az engesztelő szeretet lelkületével magadhoz kötheted és megszilárdíthatod őket a helyes úton. Gyakorold a megbocsátás lelkületét és támogasd a körülötted élők minden jó célkitűzését és tevékenységét! (4T 65)

[289]

Szeressétek egymást, amint én is szerettelek titeket!

Isten megtette részét az emberek üdvözítése érdekében, ezért most felhívja a gyülekezetet az együttműködésre. Egyik oldalon Krisztus vére, az igazság Igéje és a Szentlélek; a másik oldalon az elveszendő lelkek állnak. Krisztus minden követőjének meg kell tennie a részét abban, hogy az emberek elfogadják azokat az áldásokat, amelyekről a menny gondoskodott. Vizsgáljuk meg magunkat komolyan, és lássuk meg, hogy elvégeztük-e ezt a munkát?! Vizsgáljuk meg indítékainkat és életünk minden cselekedetét!

Emlékezeted termeiben nem függ-e sok kellemetlen kép? Gyakran szükséged volt Jézus megbocsátó szeretetére. Állandóan az Ő részvételére és szeretetére támaszkodtál. Mégis nem mulasztottad-e el kinyilvánítani mások iránt azt a szeretetet, amelyet Krisztus tanúsított irántad? Érezted-e a felelősség terhét az iránt, aki a tiltott ösvényre merészkedett? Figyelmeztetted-e őt kedvesen? Sírtál-e érte? Gyengéd szavaid és cselekedeteid által megmutattad-e, hogy szereted őt és meg akarod menteni?

Midőn társalogtál azokkal, akik ingadoztak és tántorogtak jellemük erőtelenségeinek és rossz szokásainak terhe alatt, hagytad, hogy egyedül harcolják meg a harcot, amikor segítséget nyújthattál volna nekik? Nem került-e el ezen súlyosan megkísértett személyeket a másik oldalon, miközben a világ készségesen kinyilvánította részvételét irántuk és Sátán hálójába csalogatta őket? Nem mondtad-e te is Kainnal: „*Avagy őrizője vagyok-é én az én atyám fiának?*” (1Móz 4:9)

A gyülekezet nagy Vezetője és Feje hogyan tekinti életed munkáját? Ő, aki előtt minden lélek értékes, mert vérével vásárolta meg őket, hogyan tekinti közönyösségedet azok iránt, akik letértek a helyes ösvényről? Nem félsz, hogy Ő is elhagy téged, amiképpen te is elhagytad azokat az embereket? Biztos lehetsz benne, hogy Ő, aki az Úr házának hűségese Őrállója, megjegyyez minden hanyagságot.

[290]

Még nem késő jóvátenni a múlt hanyagságait. Térjünk vissza az első szeretethez, az első lelkesedéshez! Keressétek meg azokat, akiket elűztetek, és bűnvallomás által kössétek be a sebeket, amelyeket másokon ejtettetek! Jöjjetek közel könyörülő, szerető Megváltótokhoz és áradjon szívetekbe isteni részvétének árama szívetekből mások szívébe. Legyen példa számunkra Jézus gyengédsége és irgalmassága, amelyet kinyilvánított életében, megmutatva, hogyan kezeljük embertársainkat, különösen azokat, akik testvéreink a Krisztusban.

Sokan elgyengültek és elcsüggedtek az élet nagy harcában, akiket egy vidám, bátorító szó megerősített volna, hogy győzzenek. Sohase legyetek szívtelenek, hidegek, részvétlének és hibakereső ítélkezők! Sohase vesztétek el egy alkalmat se, hogy oly szavakat szóljatok, amelyek bátorítanak és reménységet nyújtanak. Mi nem mondhatjuk meg, mily messzeterjedő befolyást árasztanak kedvességünk gyengéd szavai, krisztusi erőfeszítéseink, hogy megkönnyítsük mások terheit. A tévedőt csak az alázatosság, szelídség és gyengéd szeretet lelkületével állíthatjuk helyre (5T 610-613).

A tévedő gyülekezeti tagok kezelésében Isten népe kövesse azokat az utasításokat, amelyeket Megváltónk adott Máté evangéliumának 18. fejezetében.

Az emberek Krisztus tulajdonai, akiket végtelen áron vásárolt meg, akiket azzal a szeretettel kapcsolt magához, amelyet Ő és az Atya nyilvánított ki. Akkor milyen gondosaknak kell lennünk egymás kezelésében! Az embereknek nincs joguk ahhoz, hogy gonosz cselekedjenek egymás ellen. A gyülekezet tagjainak nincs joguk ahhoz, hogy saját indulataikat és hajlamaikat kövessék tévedő testvéreik kezelésében. A gyülekezet tagjai kedvezőtlen híreket terjesztenek egymásról. Hibát és igazságtalanságot követnek el, mivel valaki nem követte az Úr Jézus utasításait (Mt 18:13-20).

Krisztus kijelentette: „*Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négyszem között: ha hallgat rád, megnyer-*

ted a te atyádfiát” (Mt 18:15). Ne beszélj másoknak a helytelenségről, mert egyik elmondja a másiknak, és így a hír állandóan terjed, míg végül az egész gyülekezet szenved. Intézd el a dolgokat „négy szem között”. Ez az Isten terve. „Ne indulj fel a versengésre hirtelen, hogy azt ne kelljen kérned, mit cselekedjél azután, mikor gyalázattal illet téged a te felebarátod. A te ügyedet végezd el felebarátoddal; de másnak titkát meg ne jelentsd” (Péld 25:8-9). Ne szenvedd el a bűnt a te felebarátodban, de ne pellengérezd ki hibáit. Ne növeld ily módon a bajt. Ne keltsd azt a látszatot, hogy feddésed bosszúból ered. Helyesbítsd testvéredet az Isten Igéjében előírt módon.

Ne engedd, hogy neheztelésed rosszulindultáá érjen. Ne engedd, hogy a seb elgennyedjen és mérgezett szavakban fakadjon ki, amelyek megmértelyezik azokat, akik meghallják. Ne engedd, hogy továbbra is keserű gondolatok töltsék be lelkedet és az övét is! Menj el testvéredhez és beszélj vele a dolgokról őszintén és alázattal!

[291]

Bármilyen a sérelem, az nem változtatja meg Isten tervét, amelyet a félreértések és személyes bántalmak elintézésére rendelt. Míddőn négy szemközt és Krisztus lelkületével beszélsz azzal, aki hibát követett el, gyakran eltávolítja a nehézséget. Menj el a tévedőhöz Krisztus szeretetével és rokonszenvével, részvétteljes szívvel, és igyekezz rendbehozni a dolgot. Beszélj vele nyugodtan és csendesen! Haragos szavak ne hagyják el ajkaidat. Emlékezz e szavakra: *„aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez” (Jak 5:20).*

Vidd el testvéredhez azt a gyógyszert, amely meggyógyítja a szeretetlenség betegségét! Tedd meg a te részedet, hogy segíts neki! A gyülekezet egységéért és békességéért érezd kiváltságodnak és kötelességednek, hogy megtegyed ezt! Ha hallgat rád, megnyerted őt barátodnak.

Az egész menny érdeklődéssel kíséri a sértett és tévedő között lefolyó személyes beszélgetést. Ha a tévelygő elfogadja a Krisztus szeretetében tett feddést, elismeri hibáját, bocsánatot kér Istentől és testvérétől, akkor mennyei napfény árad szívébe. A versengés véget ért; a barátság és bizalom helyreállt. A szeretet olaja meggyógyítja a fájó sebet, amit a helytelen eljárás okozott. Isten Lelke összeköti a szíveket, és a helyreállt egységért dicsének zenéje hangzik fel a mennyben.

Mindazok, akik így egyesültek a keresztyéni közösségben, imádkozzanak és megfogadják, hogy igazságosan járnak el, hogy szeretik az irgalmasságot és alázattal járnak Istennel, elnyerik Isten áldását. Ha másokat megbántottak, bűnüket megbánják, megbánják és jóváteszik és komolyan elhatározzák, hogy jót cselekednek egymással; ez jelenti Isten törvényének betöltését.

„*Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék minden szó*” (Mt 18:16). Vigyél magaddal lelki embereket, és beszéljétek együtt a tévedővel, elkövetett helytelenségéről. Lehet, hogy enged testvérei egyesült felhívásának. Midőn látja a dologban elfoglalt egységes álláspontjukat, lelke megvilágosodhat.

„*Ha pedig nem hallgat rád*” mi történjék akkor? A bizottság néhány tagja vegye-e magára a felelősséget, hogy kizárja a tévedőt? „*Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek*” (Mt 18:17). Ha nem hallgat a gyülekezet szavára, ha visszautasít minden megnyerésre irányuló törekvést, akkor a gyülekezeten nyugszik a kizárás felelőssége. Akkor nevét ki kell törölni a gyülekezet könyvéből (7T 260-262).

[292] **A gyülekezet kötelessége azok iránt, akik visszautasítják tanácsát**

Egyetlen gyülekezeti tisztviselő se tanácsolja, egyetlen bizottság se javasolja, egy gyülekezet se szavazza meg valamely helytelenséget elkövető tagnak a kitörlését a gyülekezet könyveiből, amíg hűségesen nem követték Krisztus utasításait. Ha követték ezt az utasítást, akkor a gyülekezet tisztázta magát Isten előtt. Akkor az elkövetett gonoszság táruljon fel a maga valóságában, és távolítsák el, hogy ne terjedjen tovább. A gyülekezet épségét és tisztaságát meg kell őrizni, hogy feddhetetlenül álljon Isten előtt, Krisztus igazságának ruháiba öltözve.

Midőn a tévedő megtér és alárendeli magát Krisztus fegyelmezésének, akkor adni kell neki még egy alkalmat. Ha nem tér meg, hanem kiment a gyülekezetből, Isten szolgálói akkor is munkálkodjanak érte. Igyekezzenek komolyan arra, hogy bűnbánatra bírják őt. Bármilyen súlyos sérelmet okozott, ha enged a Szentlélek fáradásainak, és bűnének megvallása és elhagyása által bebizonyítja

megtérését, akkor bocsássanak meg neki és fogadják be újra a nyáj közé. Testvérei bátorítsák őt a helyes életmódra és kezeljék őt úgy, mint ahogyan ők kívánnák, hogy őket kezeljék, ha az ő helyében lennének, „*ügyelvén arra, hogy ők is kísértésbe ne essenek*” (Gál 6:1).

Krisztus így folytatta tanítását: „*Amit megköttök a földön, a mennyben is kötve lesznek; és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesznek*” (Mt 18:18).

Ez a kijelentés kötelező erővel bír minden korszakra. A gyülekezet hatalmat kapott arra, hogy Krisztus helyett cselekedjék, ezért Isten eszköze, hogy megőrizze a rendet és fegyelmet népe között. Az Úr hatalommal ruházta fel gyülekezetét, hogy munkálja a gyülekezet sikerét, tisztaságát és rendjét. Rajta nyugszik a felelősség, hogy kizárja a méltatlanokat, akik Krisztus-ellenes magatartásukkal gyalázatot hoznak az igazságra. Mindazt, amit a gyülekezet Isten Igéjének utasításaival összhangban tesz, a menny is szentesíti.

Nagyon fontos ügyek merülnek fel, amelyeket a gyülekezetnek kell elintéznie. Isten szolgálói, akiket népének vezetésére rendelt, miután megtették részüket, rendeljék alá az egész ügyet a gyülekezetnek, hogy a hozott döntésben egységre jussanak.

Az Úr azt kívánja, hogy követői óvatossággal járjanak el egymás kezelésében. Emeljék fel, állítsák helyre és gyógyítsák meg egymást. Azonban a gyülekezet ne hanyagolja el a megfelelő fegyelmezést. A gyülekezet tagjai tekintsék magukat egy iskola tanulóinak, akiknek meg kell tanulniuk, hogy oly jellemet fejlesszenek, amely méltó magasztos elhivatásukhoz. E földi gyülekezetben Isten gyermekeinek el kell készülniük a mennyei gyülekezettel való ünnepélyes egyesülésre. Azok, akik itt e földön összhangban élnek Krisztussal, remélhetik, hogy örökké élnek majd, mint a megváltottak családjának tagjai (5T 610-613).

[293]

Kinek kell bűnvallomást tennünk?

Sátán legyőzi mindazokat, akik igyekeznek mentegetni, vagy elrejteni bűneiket és megengedik, hogy azok bent maradjanak a menny könyveiben anélkül, hogy megvallanák és bűnbocsánatot nyernének. Minél magasztosabb a hitvallomásuk és minél tiszteletreméltóbb tisztséget töltenek be, eljárásuk annál súlyosabb Isten szemében, és

annál biztosabb a nagy ellenség diadala. Azok, akik halogatják az Isten napjára való előkészületüket, a nyomorúság napján már nem készülhetnek el, sem később. Az ilyenek ügye reménytelen (CG 620).

Ne tégy bűnvallomást azok előtt, akik nem ismerik bűneidet és tévedéseidet! Ne tégy nyilvános bűnvallomást, mert ez csak örömjongásra indítja a hitetleneket; hanem Isten Igéjének utasítása szerint azoknak valld meg bűneidet, akiket illet, akik nem szereznek előnyt elkövetett helytelen eljárásodból, hanem imádkoznak érted. Akkor Isten elfogadja igyekezetedet és meggyógyít téged. Engedj javadat szolgáló kérésüknek, hogy alapos munkát végezz az örökkévalóságra! Tedd félre büszkeségedet, hiábavalóságodat és végezz nyílt munkát! Jöjj vissza a nyájhoz! A Pásztor vár, hogy elfogadjon téged. Térj meg, cselekedd az „*előbbi cselekedeteket*” és nyerd el újra Isten kegyét! (2T 296)

Krisztus a te Megváltód. Ő nem használja fel ellened megalázó bűnvallomásodat. Ha a bűnöd magántermészetű, valld meg Krisztusnak, aki az egyedüli közbenjáró Isten és az emberek között. „*Ha valaki vétkezik, van Szószólónk (Védőügyvédünk) az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus*” (1 Jn 2:1). Ha vétkeztél azáltal, hogy visszatartottad Istentől az övét a tizedben és az áldoznivalókban, valld meg bűneidet Istennek és a gyülekezetnek, és ügyelj Isten eme parancsára: „*Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba*” (Mal 3:10) [CH 364].

Isten népe értelmesen járjon el! Ne nyugodjanak addig, amíg minden ismert bűnüket meg nem vallották, és akkor kötelességük elhinni, hogy Jézus elfogadja őket. Ne várják, hogy mások törjék át a sötétséget és vívják ki számukra a győzelem örömét. Az ilyen öröm csak az összejövetel végéig tart. Istent elvből kell szolgálunk, nem érzelmi fellángolásból. Reggel és este vívjátok ki a győzelmet a magatok számára otthonotokban! Mindennapi munkátok ne tartson vissza ettől. Szánjatok időt az imára, és amidőn imádkoztok higgyétek, hogy Isten hallja kéréseteket. Hittel imádkozzátok! Lehet, hogy nem játok időt az imára, és amidőn imádkoztok, higgyétek, hogy Isten hallja kéréseteket. Hittel imádkozzátok! Lehet, hogy nem mindig tapasztaljátok az azonnali választ, de ilyenkor Isten megpróbálja a ti hiteteket (1T 167).

Egyedül Krisztus ítélheti meg az embert

Krisztus megalázta magát, hogy az emberiség élére álljon, hogy szembeálljon a kísértésekkel és elszenvedje azokat a próbákat, amelyeket az embereknek ki kell állniuk. Azért tette ezt, hogy megismerje, mit kell szenvednie az emberiségnek az elbukott ellenségtől, hogy tudja, hogyan könyörögjön a megkísértettekért.

Isten Krisztust tette Bíránkká. Az Atya nem bíró, sem az angyalok nem azok. Krisztus emberi természetet vett Magára és tökéletes életet élt e világon, ezért Ő ítél meg bennünket. Egyedül Ő lehet a mi bíránk. Gondoltok erre testvéreim? Gondoltok erre lelkészek? Gondoltok erre apák és anyák? Krisztus emberi természetet vett magára, hogy bíránk lehessen. Senkit se jelöltek ki arra, hogy mások bírāja legyen. Mindaz, amit megtehettek az, hogy fegyelmeztétek magatokat. Krisztus nevében könyörögve kérlek benneteket, ügyeljetek Krisztus parancsára: sohase üljete az ítélőszékbe! Napról napra ez az üzenet hangzott füleimbe: „*Szálljatok le az ítélőszékből!! Jöjjetek le alázattal!*” (9T 185).

Krisztus nem tekint minden bűnt egyforma nagynak. A bűnnek vannak fokozatai Előtte, mint a véges ember előtt is. Azonban bármily csekélynek tűnhet fel az emberek szemében ez vagy az a helytelenség, Isten szemében egy bűn se kicsi. Az a bűn, amelyet az emberek csekélységnek tartanak, Isten előtt nagy bűn lehet. A részegest megvetik és kijelentik, hogy bűne kizárja őt a mennyből; ugyanakkor nem feddik meg a büszkeséget, önzést és kapzsiságot, holott ezek a bűnök különösen sértik Istent. Ő a „*kevélyeknek ellene áll*”, és Pál apostol kijelenti, hogy „*a fősvénység bálványimádás*” (Kol 3:5). Akik ismerik Isten fenyegetését a bálványimádás ellen, azonnal meglátják, milyen súlyos bűn az (5T 337).

[295] **Fejezet 47 — Isten szent Szombatjának megtartása**

A szombat ünneplése nagy áldást rejt magában, és Isten azt kívánja, hogy a Szombat örömnappal legyen számunkra. A Szombat beiktatásakor is öröm volt. Isten meglelégedéssel tekintett le kezeinek munkájára. Minden alkotásáról kijelentette, hogy „igen jó” (1Móz 1:31). A menny és a föld örömmel volt tele. „*Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának*” (Jób 38:7). Habár a bűn bejött a világba és megrontotta Isten tökéletes művét, Ő még mindig annak a tanúbizonyságaként adja nekünk a Szombatot, hogy egy mindenható, végtelenül jó és kegyelmes Lény teremtett minden dolgot. Mennyei Atyánk a Szombat megünneplése által kívánja megőrizni az emberek között az Ő ismeretét. Azt kívánja, hogy a Szombat gondolatainkat Őrá irányítsa, az igaz, élő Istenre és az Ő megismerése által életünk és békességünk legyen.

Midőn az Úr megszabadította népét, Izraelt Egyiptomból, és reájuk bízta törvényét, megtanította őket, hogy a Szombat megünneplése megkülönbözteti őket a pogányoktól. Ez különböztette meg Isten mindenhatóságának elismerőit azoktól, akik nem fogadták el Őt Teremtőjüknek és Királyuknak. Így szólt az Úr: „*Megtartsák azért az Izrael fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről nemzetségre, örök szövetségül. Legyen közöttem és az Izrael fiai között örök jel ez; mert hat napon teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon pedig megszűnt és megnyugodott*” (2Móz 31:16-17).

Mivel a Szombat volt a jel, amely megkülönböztette Izraelt midőn kijöttek Egyiptomból, hogy bevonuljanak a földi Kánaánba, úgy most is jel, amely megkülönbözteti Isten népét, midőn kijönnek a világból, hogy bemenjenek a mennyei Kánaánba. A Szombat a jele az Isten és az Ő népe között fennálló közösségnek; jele annak, hogy tisztelik az Ő törvényét. A Szombat megünneplése megkülönbözteti Isten engedelmes gyermekeit a törvény áthágóitól, megrontóitól.

A felhőoszlopból Krisztus kijelentette: „*Az én szombatimat bizony megtartsátok; mert jel az én közöttem és ti köztetek nemzet-*

ségről nemzetségre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket meg- szentellek” (2Móz 31:13). Isten a Szombatot jelül adta a világnak, hogy Ő a Teremtő és a Megszentelő is. Az a hatalom, amely minden dolgot teremt, ugyanaz a hatalom, amely újjáteremtett bennünket az Ő képmására, hasonlóságára. Azok számára, akik megszentelik a Szombat napját, a megszentelődés jegye. Az igazi megszentelődés összhangban áll Istennel, egységben van az Ő jellemével és azon alapelvek iránti engedelmisség által nyerhető el, amely elvek az Ő jellemének másolatai. Aki szívből engedelmeskedik a negyedik parancsolatnak, a Szombat parancsolatának, engedelmeskedik az egész törvénynek és engedelmisség által megszentelődik (Róm 1:5).

[296]

A Szombatot Isten nekünk is ugyanúgy „örök szentségül” adta, mint Izraelnek Azok számára, akik tisztelik Isten szent napját, a Szombat annak jele, hogy elismeri őket népének. A Szombat utal Isten ígéretére, hogy beteljesíti velük kötött szövetségét. Mindaz, aki elfogadja Isten kormányzásának e jelét, belép az isteni, örök szövetségbe. Az engedelmisség aranyláncához erősíti magát, amelynek minden szeme egy ígéret (6T 349).

„Megemlékezzél a Szombatnapról”

Az Úr e szavakkal kezdte meg a negyedik parancsolatot: „*Megemlékezzél!*” Tudta, hogy az ember a sok gond és baj közepette kísértésbe jön, hogy kimentse magát a törvény minden követelményének megtartása alól, vagy elfelelji annak fontosságát, ezért így szólt: „*Megemlékezzél a Szombat napról, hogy megszenteljed azt*” (2Móz 20:8).

A Szombat egész héten legyen az emlékezetünkben és tegyünk előkészületet megtartására a parancsolat szerint. A Szombatot ne csak mint a törvény által előírt dolgot tartsuk meg. Értsük meg jelentőségét az élet minden eljárásában. Mindazok, akik a Szombatot a közöttük és Isten közötti jelnek tekintik, kinyilvánítják életükben, hogy Ő az Isten, aki megszenteli őket, és az Ő kormányzatának alapelveit megvalósítják gyakorlati életükben. Minden nap imádkoznak azért, hogy a Szombat megszentelő befolyása megnyugodjék rajtuk. Minden nap társas viszonyban élnek Krisztussal, és bemutatják példájuk által az Ő jellemének tökéletességét. Világosságuk minden nap szétárad másokra jó cselekedeteik által.

[297]

Mindabban, ami hozzájárul Isten művének sikeréhez, az első győzelmeket otthoni életünkben kell kivívnunk. Ott kell megkezdennünk előkészületeinket a Szombatra. A szülők egész héten át gondoljanak arra, hogy otthonuk oly iskola legyen, ahol gyermekeik előkészülhetnek a mennybe való bemenetelre! Szavaik legyenek igazak! Ne ejtsenek ki olyan szót, amelyet gyermekeik nem hallhatnak meg! Ne legyenek ingerültek! Szülők, úgy éljetez a hétköznapokon is, mint a Szent Isten látható jelenlétében, aki azért adott nektek gyermekeket, hogy az Ő számára neveljétek őket. Neveljétek fel az Úr számára otthonotok kicsiny gyülekezetét, hogy valamennyien előkészüljétek az Ő Szentélyében való istentiszteletre. Minden este és reggel vigyétek Isten elé imában gyermekeiteket, mint az Ő véren megváltott örökségét. Tanítsátok meg őket arra, hogy legelső kötelességük és kiváltságuk, hogy szeressék és szolgálják Istent.

Midőn a Szombatról így emlékezünk meg, akkor nem engedjük, hogy a múltó földi elnyomja a lelkit. A hat munkanapra tartozó kötelességek elvégzését nem hagyjuk Szombatnapra, és nem merítjük ki magunkat annyira fizikai munkával, hogy túl gyengék legyünk ahhoz, hogy részt vegyünk az istentiszteleten Szombaton, azon a napon, amelyen az Úr megpihent.

Habár a Szombatra egész héten készülnünk kell, mégis péntek az előkészület különleges napja. Mózes által az Úr így szólt Izrael népéhez: „*A holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt Szombat; amit sütni akartok, süssétek meg, és amit főzni akartok, főzzétek meg; ami pedig megmarad, azt mind tegyétek el magatoknak reggelre*” (2Móz 16:23). „*Kiomol vala pedig a nép, és szedik vala a mannát, és őrlik vala kézimalmokban, vagy megtörik vala mozsárban, és megfőzik vala fazékban, és csinálnak vala abból pogácsákat: az íze pedig olyan vala, mint az olajos kalácsé*” (4Móz 11:8). A mennyből küldött kenyeret Izrael gyermekeinek el kellett készíteniük, azonban az Úr megmondta nekik, hogy ezt a munkát pénteken, az előkészület napján végezzék el Szombatra.

Pénteken fejezzük be a Szombatra való előkészületet. A ruhák legyenek készen és a főzést fejezzük be. A cipőket tisztítsuk ki, a fürdést fejezzük be pénteken. Mindezt megtehetjük, ha szabállyá tesszük. Az Úr a Szombatot nem a ruházat elkészítésére, rendbehozására, nem az ételek megfőzésére, nem kedvtelésünkre vagy más világi foglalkozásra adta. Napnyugta előtt tegyünk félre minden vi-

lági munkát és tegyünk el szem előtt minden világi újságot. Szülők, magyarázzátok meg gyermekeiteknek az előkészület munkáját és ők is vegyenek részt abban, hogy a Szombatot a parancsolat szerint tartsátok meg! Buzgón őrkdjünk a Szombat kezdetére és végére! Gondoljunk arra, hogy a Szombat minden pillanata megszentelt idő! Ahol lehetséges, a munkaadók péntek délben engedjék el alkalmazottaikat, hogy legyen idejük az előkészületre, hogy nyugodt lelkülettel ünnepelhessék az Úr napját, a Szombatot. Ha így cselekszettek, nem szenvedtek kárt a világi dolgokban sem.

A készülődés napján még egy fontos dologra ügyelnünk kell. [298] Ezen a napon simítsunk el minden nézeteltérést a családban és a gyülekezetben egyaránt. Távolítsatok el szívetekből minden keserűséget, haragot és gúnyt. Alázatos lélekkel „*valljátok meg bűneiteket egymásnak, hogy meggyógyuljatok*” (Jak 5:16) [6T 353-356].

Ne mondjunk, s ne tegyünk semmi olyant, amit Isten a Szombat megrontásának tekint, de mondjuk meg és tegyük meg mindazt, aminek elmulasztásával szintén megrontanánk az Úr napját. Isten megkívánja, hogy ne csak minden fizikai munkától tartózkodjunk Szombaton, hanem fegyelmezzük gondolatainkat is, hogy szent dolgoknál időzzünk. A szent Szombatot valóságosan áthágjuk akkor is, ha világi dolgokról beszélünk, vagy könnyelmű, tréfálkozó beszélgetésbe elegyedünk. Midőn mindarról beszélünk, ami csak eszünkbe jut, akkor „*hamis*”, vagy „*közönséges*” beszédet szólunk Szombaton (Ésa 58:13). Az igazságtól való minden elhajlás rabszolgaságba és kárhozatba visz bennünket (2T 703).

Istentisztelet napnyugtakor

A Szombatot sokkal szentebbnek kell tekintenünk, mint azt sok állítólagos szombatünneplő teszi. Nagyon meggyalázzák Istent azok, akik a Szombatot nem tartják meg se a betű se a lélek szerint. Isten reformációt kíván a Szombat megünneplése terén.

Naplementekor gyűljenek egybe a család tagjai Isten Igéjének olvasására, éneklésére és imára. E téren is reformációra van szükség, mert sokan hanyagok, amit meg kell vallanunk Istennek és egymásnak, valamint intézkednünk kell, hogy a család minden tagja kész legyen arra, hogy tiszteletben tartsa azt a napot, amelyet az Úr megáldott és megszentelt.

A családi istentiszteleteken a gyermekek is vegyenek részt. Vegyék elő Bibliájukat és mindegyikük olvasson egy-két verset. Ekkor énekeljenek egy ismerős éneket és utána imádkozzanak. Erre Krisztus példát adott nekünk. Az Úr imáját ne ismételjük csupán formailag, mert célja az, hogy arra tanítson, milyen legyen imánk: egyszerű, komoly és tartalmas. Egyszerű imában tárd az Úr elé szükségleteidet és adj hálát irgalmasságáért! Így meghívod Jézust, mint szívesen látott vendéget otthonodba és szívedbe. A családban nem helyesek a távoli dolgokra vonatkozó hosszú imák, mert az ima óráját fárasztóvá teszik, amikor azt kiváltságnak és áldásnak kellene tekintenünk. Tegyétek az imaórát érdekesítővé és örömteljessé!

[299] Naplementekor, a Szombat végén, ima és dicsének jelezze a szent órák befejezését, és kérjétek, hogy Isten legyen veletek a következő munkahét gondjai között. Örök üdvösséget jelent számunkra, amiddőn a Szombatot szentül megtartjuk az Úrnak. Isten így szól: „*Akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek*” (1 Sám 2:30) [4T 353-359].

És megépítik fiaid a régi romokat,
 az emberöltők alapzataid felrakod,
 és neveztetel romlás építőjének,
 ösvények megújítójának,
 hogy ott lakhassanak.

Ha megtartóztatod szombaton lábadat,
 és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon,
 és a szombatot gyönyörűségnek hívod,
 az Úr szent és dicsőséges napjának,
 és megszenveded azt,
 dolgaidat nem tevén,
 foglalkozást sem találván,
 hamis beszédet sem szólván:

Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban;
 és én hordozlak a föld magaslatain,
 és azt mívelem, hogy Jákobnak,

atyádnak örökségével élj;
mert az Úr szája szólt!

Ésa. 58:12-14

A család legszentebb órái

[300]

A szombatiskola és az istentisztelet csak egy részét képezi a Szombatnak. A család számára fennmaradt részt az egész szombat legszentebb és legértékesebb részévé tehetjük. Az idő nagy részét a szülők töltsék gyermekeikkel. Sok családban a fiatalabb gyermekeket magukra hagyják, hogy úgy szórakozzanak, ahogyan tudnak. Midőn a gyermekeket magukra hagyják, csakhamar nyugtalanok lesznek és elkezdenek játszani, vagy valami rosszat tesznek. Így a Szombat elveszti előttük szentségét.

Szép időben a szülők menjenek ki gyermekeikkel a mezőkre és a ligetekbe. A természet gyönyörű szép dolgai közepette mondjátok el nekik, miért adta Isten a Szombatot és beszéljete nekik a teremtés nagy művéről. Mondjátok el, hogy midőn a föld kikerült Teremtőnk kezéből, szent és gyönyörűsége volt. Minden virág, minden bokor, minden fa betöltötte a Teremtő által kijelölt célját. Minden, amit a szem látott, szép volt és az embert Isten szeretetére emlékeztette. Minden hang zenéhez hasonlított, amely összhangban volt Isten szavával. Mutassátok be, hogy a bűn rontotta meg Isten tökéletes művét. A tövis, bogáncs, szomorúság, fájdalom és a halál mind az Atyával szembeni engedetlenség következménye. Láttassátok meg gyermekeitekkel, hogy habár a földet megrontotta a bűn átka, azonban még most is kinyilvánítja Isten jóságát. A zöld mezők, a magas fák, a megvidámító napfény, a felhők, a harmat, az éjszaka ünnepélyes csendje, a csillagos ég dicsősége és a hold szépsége, mind bizonyosságot tesznek a Teremtőről. Minden lehulló esőcsepp, a világosság minden sugara, amely hálátlan világunkra árad, bizonyosságot tesz Isten hosszútűréséről és szeretetéről.

Mutassátok meg gyermekeiteknek az üdvösség útját, hogy „*úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Jn 3:16). Ismételjétek el Bethlehem kedves történetét. Mutassátok be nekik Jézust, mint gyermeket, aki engedelmeskedett szüleinek; mutassátok be, mint hűséges és szorgalmas ifjút, aki segített a család

fenntartásában. Így megértethetitek velük, hogy a Megváltó ismeri az ifjúság próbáit, bajait, kísértéseit, reményeit és örömeit, ezért részvétet, segítséget nyújthat számukra. Időnként olvassátok fel a Biblia érdekesítő történeteit. Kérdezzétek meg tőlük, hogy mit tanultak a szombatiskolában és tanulmányozzátok át velük a következő szombatiskolai leckét (6T 358-359).

[301] Szombaton ünnepélyesen szenteljük oda az egész családot Istennek. A Szombat parancsolata magában foglalja mindazokat, akik kapuinkon belül vannak, ezért a ház minden lakója hagyja abba világi munkáját és a szent órákat töltse áhítatban. Egyesüljenek mindnyájan, hogy vidám szolgálat által tiszteljék Istent az Ő szent napján (2TT 185).

Jöjjünk el és imádjuk az Urat!

Krisztus így szólt: „Ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18:20). Ahol két vagy három hívő él, jöjjenek össze Szombaton és kapaszkodjanak bele Isten ezen ígéretébe.

Azok a kis csoportok, amelyek összegyűlnek Isten imáadására az Ő szent napján, jogosan igényt tarthatnak Isten gazdag áldására. Higgyék szilárdan, hogy Jézus az Ő összejövételük tiszteletreméltó vendége. Minden igazi imádkozó, aki megszenteli a Szombatot, tegye magáévá ezt az ígéretet: „Hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszenteltek” (2Móz 31:13) [6T 360-361].

Szombat az emberért lett, hogy áldás legyen számára azáltal, hogy gondolatait elvonja világi munkájától, hogy elmélkedjék Isten jóságáról és dicsőségéről. Szükséges, hogy Isten népe összegyűljön, hogy beszéljen Istenről, hogy kicseréljék gondolataikat és véleményüket Isten Igéjének igazságairól és egy bizonyos időt imára szenteljenek. Azonban ezeket az időszakokat még Szombaton se tegyék fárasztóvá, hosszúságuk és unalmasságuk által (2T 583).

Ha a gyülekezetnek nincs lelkésze, akkor valakit bízzanak meg az összejövetelek vezetésével, azonban nem szükséges, hogy prédikációt tartson, vagy hogy elfoglalja az istentisztelet nagy részét. Egy rövid, érdekesítő bibliai felolvasás gyakran nagyobb áldást hoz, mint egy prédikáció. A felolvasást ima és bizonyágtétel követheti.

Érezze mindenki, hogy meg kell tennie részét, hogy a szombati összejövetelt érdekessé tegyék. Nemcsak formaságból kell összegyűlnünk, hanem hogy kicseréljük gondolatainkat, elbeszéljük mindennapi tapasztalatainkat, kifejezzük hálánkat és az isteni megvilágosítás utáni vágyunkat, hogy megismerjük Istent, és akit elküldött, a Jézus Krisztust. A Krisztusról való közös beszélgetés megerősíti a lelket az élet próbáira és küzdelmeire. Sohase gondold, hogy keresztény lehetsz, ha visszavonulsz magadba! Mindenki része az emberiség nagy szövetének, ezért minden ember tapasztalatát nagymértékben befolyásolja társainak tapasztalata (6T 361-362).

A szombatiskola

[302]

A szombatiskola munkájának célja a lelkek egybegyűjtése. A munkarend hibátlan lehet, minden szükséges felszereléssel rendelkezhetnek, ha azonban a gyermekeket és ifjakat nem vezetik Krisztushoz, akkor a szombatiskola kudarcot vall. Ha nem vonzzák Krisztushoz a lelkeket a formai vallás befolyása alatt egyre érzéketlenebbek lesznek. A tanítónak együtt kell működnie a Megváltóval, amidőn kopogtat azoknak szívajtáján, akiknek segítségre van szükségük. Midőn a tanulók engednek a Lélek esedezésének és megnyitják szívük ajtaját, hogy a Megváltó bejöhessen, akkor Ő megvilágosítja értelmüket, hogy megértsék Isten dolgait. A tanító munkája egyszerű munka és ha Krisztus lelkületével végzi, a Szentlélek munkálkodása által mégis mély és hatásos lesz.

Szülők, szánjatok minden nap egy kis időt a szombatiskola tanulmányozására gyermekeitekkel! Ha szükséges, adjátok fel inkább a társadalmi látogatásokat, de ne áldozzátok fel a szent történelem drága leckéinek tanulmányozására szentelt időt. E tanulmányozásból a szülők és gyermekek egyaránt nagy áldást nyernek. A szombatiskolai leckével kapcsolatos fontosabb bibliaszövegeket tanuljuk meg és jegyezzük meg, azonban ezt ne tekintsük megterhelő munkának, feladatnak, hanem kiváltságnak. Lehet, hogy emlékezőképességünk először fogyatékos lesz, de a gyakorlás által megerősödik, úgyhogy egy idő múlva gyönyörűségünket találjuk abban, hogy az igazság drága ígéit elraktározzuk elménkbe. E szokásunk nagyban elősegíti majd a hitben való növekedésünket...

Családokban rendszeresen tanulmányozzátok a Szentírást! Hagyjátok el a szükségtelen varrást és a felesleges ételek főzését, de gondoskodjatok arról, hogy lelketeket tápláljátok az élet kenyerével. Lehetetlen túlbecsülni jó eredményét annak, ha naponta egy vagy legalább fél órát szentelünk Isten Igéjének kellemes, társas módon való tanulmányozására. Engedjétek, hogy a Biblia megmagyarázza önmagát oly módon, hogy összegyűjtitek mindazt, amit egy bizonyos tárgyról különböző időben, s különböző körülmények között mondott. Ne szakítsátok félbe otthoni osztályotokat telefonhívások vagy látogatók miatt. Ha az áhítat ideje alatt jönnek hozzátok, hívjátok meg őket, hogy vegyenek részt azon. Lássák meg, hogy fontosabbnak tartjátok a Szentírás ismeretének elnyerését, mint a világi nyereséget vagy élvezeteket.

[303] Sajnos, némely szombatiskolában az a szokás uralkodik, hogy a válaszokat a szombatiskolai leckéből olvassák fel. Ez nem helyes, és nem kellene, hogy így legyen, ha a Szentírás tanulmányozására szentelnék azt az időt, amit haszontalanul és bűnös módon töltenek el. Nincs semmi oka annak, hogy a tanítók és a tanulók ne tanulják meg a szombatiskolai leckéket ugyanolyan jól, mint a rendes iskolai leckét; sőt jobban tanulják meg, mivel a szombatiskola végtelenül fontosabb tárggyal foglalkozik. E dologban tanúsított hanyagságunk nem tetszik Istennek.

A szombatiskolai tanítók melegítsék fel és elevenítsék fel szívüket Isten igazsága által, és legyenek az Igének cselekvői, ne csak hallgatói. Táplálkozzanak Krisztusból, mint a szőlővesszők a szőlőtőkéből. Hulljon rájuk a mennyei kegyelem harmata, hogy olyanok legyenek, mint a drága növények, amelyek rügyeiket kibontva édes illatot árasztanak, mint az Úr kertjének virágai. A tanítók legyenek Isten Igéjének szorgalmas tanulói és mindig nyilvánítsák ki azt a tényt, hogy naponta tanulnak Krisztus iskolájában, és másokkal is képesek közölni azt a világosságot, amelyet a Nagy Tanítótól, a világ világosságától nyertek.

Midőn időnként tisztviselőket választotok, ne bizonyos személyek iránti vonzalom legyen a döntő, hanem azokat helyezétek bizalmi állásokba, akik szeretik és félik Istent és Őt választják tanácsadójukká (2T 557-558).

„Szabad Szombaton jót cselekedni”

Az otthonban és a gyülekezetben egyaránt a szolgálat lelkületét kell kinyilvánítanunk. Isten, aki hat napot adott világi munkánk végzésére, megáldotta és megszentelte a hetedik napot, és elkülönítette a Maga számára. E napon különleges módon megáldja azokat, akik odaszentelik magukat az Ő szolgálatára.

Az egész menny megtartja a Szombatot, de nem érdektelen, közönyös, semmittevő módon. E napon minden lelki erőnket fel kell ébresztenünk, mert Istennel és Krisztussal, a mi Megváltónkkal kell találkozoznunk, aki arra vágyik, hogy felüdítsen és megáldjon mindenkit (6T 361-362).

Irgalmából Isten úgy rendelkezett, hogy a betegekről és szenvedőkről nekünk kell gondoskodnunk. Az ő érdekükben végzett munkára szükség van, ezért az nem szombatrontás. De kerüljünk minden szükségtelen munkát! Sokan elhalasztják a Szombat kezdetéig azoknak a kis dolgoknak elvégzését, amelyeket pénteken, az előkészület napján kellett volna elvégezni. Ez nem helyes. Mindazt a munkát, amit nem végeztünk el a Szombat kezdete előtt, a szent Szombat után kell befejeznünk (2T 184-185).

Habár kerülnünk kell a főzést Szombaton, azonban mégsem kell hideg ételeket ennünk. Hideg időben a pénteken elkészített ételt melegítsük fel Szombaton. Ételeink legyenek egyszerűek, de ízletesek, táplálóak és étvágygerjesztőek. Gondoskodjunk valami kedvelt ételről, amit a család nem eszik minden nap.

[304]

Ha szeretnénk elnyerni az engedelmeseknek ígért áldást, akkor lelkiismeretesebben, pontosabban kell megtartanunk a Szombatot. Félek, hogy gyakran akkor is utazunk e napon, amikor elkerülhetnénk. Az Úrtól kapott világossággal összhangban, amit a Szombat megtartásával kapcsolatban adott, gondosabban kellene kerülnünk e szent napon a kocsin, vagy hajón stb. való utazást. E dologban jó példát kellene adnunk gyermekeinknek és ifjainknak. Azon célból, hogy elérjük azokat a gyülekezeteket, amelyeknek szükségük van segítségünkre, hogy elvigyük hozzájuk az üzenetet, amelyet Isten akaratából meg kell hallaniuk, szükséges lehet, hogy Szombaton is utazzunk, azonban amennyire lehetséges, vegyük meg előre a jegyet és minden más előkészületet tegyük meg az előző napokon.

Midőn valahova utazunk, mindent tegyünk meg, hogy ne Szombaton érkezünk rendeltetési helyünkre.

Ha kénytelenek vagyunk Szombaton utazni, kerüljük azoknak társaságát, akik világi dolgokra terelik figyelmünket. Gondolatainkat irányítsuk Istenre és társalogjunk Vele. Midőn alkalmunk van, hirdessük az igazságot. Mindig legyünk készek felebarátaink szenvedéseinek enyhítésére, és segítsünk a szükségben levőknek. Ilyen esetekben azonban Isten megkívánja, hogy használjuk fel Tőle kapott értelmünket s bölcsességünket. Szombaton ne beszéljünk üzleti, hétköznapi, világi dolgokról. Isten megkívánja, hogy minden időben és minden helyen bizonyítsuk be Iránta való hűségünket azáltal, hogy tiszteletben tartjuk a Szombatot (6T 357-360).

Iskolába-járás Szombaton

Aki engedelmeskedik a negyedik parancsolatnak, a Szombat parancsának, azt tapasztalja, hogy választóvonal az közte és a világ között. A Szombat próba, nem emberi követelmény - Isten próbája, amely megkülönbözteti Isten szolgáit azoktól, akik nem szolgálják Őt. E kérdésben jön majd el az igazság és tévelygés közötti küzdelem utolsó nagy, döntő harca.

[305] Népünk közül némelyek elküldték gyermekeiket iskolába Szombaton. Nem kényszerítették őket erre, azonban az iskola vezetői nem akarták felvenni gyermekeiket, ha nem járnak hat napon át az iskolába. Ezen iskolák némelyikében a tanulókat nemcsak a szokásos elméleti tárgyra tanították, hanem különböző gyakorlati munkák végzésére is, ennek ellenére némely állítólagos szombatünneplő keresztény mégis elküldte gyermekét az iskolába Szombaton is. Néhány szülő azzal igyekezett igazolni eljárását, hogy idézte Jézus következő szavait: „Szabad Szombatnapon jót cselekedni”. Azonban ez az érvelés azt is bizonyítaná, hogy minden ember dolgozhat Szombaton, mert kenyeret kell keresniük gyermekeiknek, és nincs határvonal, amely megmutatná, hogy mit szabad és mit nem szabad tenni.

Testvéreink nem nyerhetik el az Úr tetszését, amikor gyermekeiket oly helyzetbe hozzák, amelyben lehetetlen megtartani a negyedik parancsolatot, a Szombatot. Igyekezniük kell kivívni az iskola vezetőségénél, hogy gyermekeiket mentsék fel a szombati iskolábajárás

alól. Ha ez nem sikerül, akkor kötelességük világos: engedelmességedjenek Isten követelményeinek, bármibe kerül.

Néhányan azt hangoztatják, hogy az Úr nem veszi olyan komolyan követelményeinek teljesítését, ezért nem kell megtartani a Szombatot oly nagy veszteség árán, és nem kell ütközésbe kerülni az ország törvényeivel. Azonban éppen itt mutatjuk meg, hogy kiálljuk-e a próbát, hogy az emberek rendeleteinél jobban tiszteljük Isten törvényét. Ez különbözteti meg Isten tisztelőit az Ő gyalázóitól. Itt bizonyíthatjuk be hűségünket. Isten bánásmódjának története népével mindig azt mutatja, hogy Ő teljes engedelmisséget követel.

Ha a szülők megengedik gyermekeiknek, hogy világi nevelést kapjanak, és a Szombatot közönséges nappá tegyék, akkor Isten nem helyezheti rájuk pecsétjét. Elpusztulnak a világgal, de vérükért szüleik felelősek. Ha azonban gyermekeinket hűségesen megtanítjuk Isten parancsolataira és alárendeljük őket szülői tekintélyünknek, valamint hit és ima által rábízunk őket Istenre, akkor Ő is együttmunkálkodik velünk, amint megígérte. Midőn büntetőítéletek sújtják majd a földet, gyermekeink is elrejtőzhetnek velünk „*az Úr házában rejtekében*” (2TT 180-184).

A világi foglalkozástól való megnyugvás napja

A halandó ember részéről a legnagyobb elbizakodás az, ha ki akar egyezni a Mindenhatóval, hogy biztosítsa jelentéktelen, múltó, földi érdekeit. A Szombatnak világi, üzleti célból való, esetenkénti megrontása éppen olyan durva áthágása a törvénynek, mint teljes megvetése, mert az Úr parancsolatainak megtartását az illető személy a saját kényelmétől, érdekétől teszi függővé. A Sinai hegyről mennydörgésként hangzott az Úr szava: „*Én az Úr, a te Istened féltőnszerető (féltékeny) Isten vagyok.*” Az Úr nem fogad el részleges engedelmisséget, megosztott ér- deklődést. Ő, aki kijelentette, hogy megbünteti az atyák vétkét a gyermekekben harmad és negyed íziglen, akik gyűlölik Őt, irgalmasságot cselekszik ezer íziglen azokkal, akik Őt szeretik és megtartják az Ő parancsolatait. Nem kis dolog kirabolni egy felebarátot. Ez nagy szégyenfoltot ejt azon, aki e bűnt elköveti, mégis, aki semmiképpen se csálná meg felebarátját, szégyen nélkül elrabolja Isten idejét, amelyet megáldott és különleges célra elkülönített (4T 249-250).

[306]

Vigyázzunk szavainkra és cselekedeteinkre! Azokat, akik Szombaton üzleti ügyeket beszélnek meg és munkaterveket fektetnek le, Isten úgy tekinti, mintha a valóságban elvégezték volna azt a munkát. Ha a Szombatot meg akarjuk szentelni, akkor semmiképpen se engedjük meg magunknak, hogy gondolataink világi dolgoknál időzzenek (2T 185).

Isten szólt és megköveteli, hogy az emberek engedelmeskedjenek Neki. Ő nem kérdezi, hogy az emberek kényelmét szolgálja-e engedelmisségük. Az élet és dicsőség Ura nem tekintett kényelmére és dicsőségére, amikor otthagya mennyei magas parancsnoki tisztségét, hogy elfogadja a gyalázatot és halált, hogy megmenten minket engedetlenségünk következményeitől. Jézus nem azért halt meg, hogy bűneiben váltsa meg az embereket, hanem bűneikből. Az embereknek el kell hagyniuk tévelygő utaikat, hogy kövessék Krisztus példáját. Vegyék fel keresztyüket és úgy kövessék Őt. Tagadják meg magukat és engedelmeskedjenek Istennek minden áldozat árán.

A körülmények senkit sem jogosítanak fel, hogy világi nyereségért dolgozzon Szombaton. Ha Isten egy embert felmentene, akkor mindenkit felmenthetne. Szegény L. testvér miért nem dolgozhat szombaton, hogy megkeresse megélhetését, amikor így cselekedve jobban eltarthatná családját? A többi testvérek és mi miért nem tarthatjuk meg a Szombatot csak akkor, amikor kényelmesen megtehetjük, áldozathozatal nélkül? A felelet a Sinai hegyről hangzik felénk: *„Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek Szombatja: semmi dolgot se tégy azon”* (2Móz 20:9-10).

Életkorod nem ment fel az Isten parancsolatai iránti engedelmisség alól. Isten súlyosan megpróbálta Ábrahámot idős korában. Az Úr szavai rettenetesen és váratlanul érték ez éltés korú embert. Azonban ő soha nem vonta kétségbe Isten szavainak jogosultságát és nem ingadozott engedelmisségében, pedig érvelhetett volna azzal, hogy öreg már és gyenge, ezért nem áldozhatja fel fiát, aki az ő életének öröme. Emlékeztethette volna az Urat, hogy parancsa ellenkezik ígéreteivel, amelyeket fiával kapcsolatban adott neki. Azonban Ábrahám zúgolódás és szemrehányás nélkül engedelmeskedett, mert feltétlenül bízott Istenben (4T 253-254).

[307]

Krisztus szolgálói dorgálják meg azokat, akik nem emlékeznek meg a Szombatról, hogy megszenteljék azt. Kedvesen és ünnepé-

lyesen dorgálják meg azokat, akik Szombaton világi beszélgetésbe elegyednek és ugyanakkor szombatünneplőnek vallják magukat. Ápolnunk kell az Isten iránti odaadásunkat Szombaton, az Ő szent napján. Istennek nem tetszik, ha a Szombat nagy részét alvással töltik el. Ily módon meggyalázzák Teremtőjüket, mert példájuk által azt mondják, hogy a hat munkanap túl drága számukra ahhoz, hogy pihenéssel töltsék el. Pénzre van szükségük, ezért megfosztják magukat a szükséges alvástól, amelyet a szent szombati órák alatti olvasással akarnak kipótolni. A következő szavakkal mentegetik magukat: Isten a szombatot nyugalomnapnak adta, ezért nem fosztom meg magamat a nyugalomtól, hogy elmenjek az összejövetelre, mert szükségem van a pihenésre. Az ilyenek rosszul töltik el a megszentelt napot. Azon a napon keltsék fel családjuk érdeklődését a Szombat megtartása iránt és gyűljenek össze az imaházban, akár sokan, akár kevesen vannak jelen. Idejüket és erejüket szenteljék elmélkedésre, lelki felüdülésre, hogy a Szombat megszentelő befolyása kísérje őket a következő héten. A hét napjai közül egyik se olyan alkalmas az áhítat gondolatainak és fennkölt érzelmeinek felkeltésére, mint a Szombat (2T 704).

Ha a Szombatot mindig szentül megtartották volna, akkor sohasem létezett volna istentagadó, vagy bálványimádó. A Szombat intézménye, amely az Édenben eredt, oly régi, mint maga a világ. Az ősatyák is mind megtartották a teremtéstől kezdve. Az egyiptomi fogság alatt a robotmesterek az izraelitákat a Szombat áthágására kényszerítették, ezért nagymértékben elvesztették a Szombat szentségének ismeretét. Midőn az Úr kihirdette a törvényt a Sinai hegyen, a negyedik parancsolat első szavai így hangzottak: „Megemlékezzél a Szombatnapról, hogy megszenteljed azt”, ami rámutatott arra, hogy a Szombatot nem akkor rendelték el, hanem a teremtéskor. Sátán azért, hogy kizárja Istent az emberek gondolataiból, célul tűzte ki, hogy lerombolja ezt a magasztos emlékművet. Ha az embereket rábírná, hogy elfelejtsék Teremtőjüket, akkor nem tennének erőfeszítéseket, hogy ellenálljanak a gonosz erejének és Sátán biztosan hatalmában tarthatná zsákmányait (PP 336).

[308]

A Szombatünneplés áldásai

Megmutatták nekem, hogy az egész menny szemléli és figyeli azokat, akik elismerik és megtartják a negyedik parancsolatnak, a Szombatnak követelményeit. Az angyalok is érdeklődnek ezen isteni intézmény iránt és nagyra becsülik azt. Azokat, akik áhítattal teljes gondolataik által megszentelik szívükben az Úr Istent, s akik a szent órákat igyekeznek a legjobb képességeik szerint felhasználni a Szombat megtartása által, hogy a Szombatot gyönyörűségnek hívják, az angyalok különösképpen megáldják világossággal, egészséggel és rendkívüli erővel (PK 704-705).

A menny követelményeinek lelkiismeretes teljesítése földi és lelki áldást hoz (PK 546).

„Boldog ember, aki ezt cselekszi, és az ember fia, aki ahhoz ragaszkodik! Aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen. És az idegeneket, akik az Úrhoz adták magukat, hogy néki szolgáljanak és hogy szeressék az Úr nevét, hogy Ő néki szolgálói legyenek; mindenkit aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és a szövetségemhez ragaszkodókat: Szent hegyemre viszem föl ezeket, és megvidámítom őket imádságom házában; egészen égő és véres áldozataik kedvesek lesznek oltáromon mert házam imádság házában hívatik minden népek számára!” (Ésa 56:2, 6-7) [CG 451].

Amíg az ég és a föld fennállnak, a Szombat mindig a Teremtő hatalmának jele marad, és amikor az Éden újra virul majd az új földön, mindenki tisztelni fogja Isten szent nyugalomnapját a nap alatt. A megdicsőült új földön *„Szombatról Szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr”* (Ésa 66:23) (DA 283).

A bőkezűség lelkülete a menny lelkülete. Krisztus önfeláldozó lelkülete a kereszten nyilatkozott meg. Mindent odaadott, amivel bírt, végül Önmagát adta, hogy az ember üdvözülhessen. Krisztus keresztje jótéteményre hívja fel minden követőjét. Az ott szemléltetett alapelv ez: adj, adj! Ez tényleges jótéteményben, s jó cselekedetben megnyilvánulva: a keresztényi élet gyümölcse. A világiak alapelve: kapni, kapni, mert így akarják biztosítani boldogságukat, azonban ezen elgondolás keresztülvitelének gyümölcse: nyomorúság és halál.

Az evangélium világossága, amely Krisztus keresztjéről árad, megdorgálja az önzést, és bátorítja a bőkezűséget és a jótéteményt. Ne panaszkodjunk az adakozásra való növekvő felhívások miatt. Gondviselésében Isten kihívja népét korlátozott tevékenységi köréből, hogy nagyobb vállalkozásba kezdjen. Határtalan erőfeszítéseket kell tennünk e korszakban, amikor erkölcsi sötétség borítja a földet. Isten népe közül sokan abban a veszélyben forognak, hogy a világiasság és kapzsiság törébe esnek. Értsék meg, hogy Isten kegyelme sokszorosítja meg az adakozásra való felhívásokat. Eléjük kell tárunk azokat a célokat, amelyek jótéteményre szólítják fel őket, mert különben nem követhetik nagy Példaképük jellemét.

Midőn Krisztus megbízta tanítványait, hogy menjenek el „*az egész világra és hirdessék az evangéliumot minden teremtménynek*”, akkor Krisztus kijelölte az emberek munkáját, hogy elterjessék az Ő kegyelmének ismeretét. Azonban amíg némelyek elmennek, hogy hirdessék az evangéliumot, másokat arra szólít fel, hogy támogassák adományaikkal földi művét. Az Úr anyagi javakat helyezett az ember kezébe, hogy isteni adományai az emberi csatornákon át ömölve elvégezhessek az emberek megmentésének kijelölt munkáját. Ez Istennek egyik útja az ember felemelésére. Éppen erre a munkára van szüksége az embernek, mert felébreszti szívének legmélyebb rokonszenvét és tette serkenti legmagasabbrendű lelki képességeit.

A helyesen irányított jótétemény hat az ember szellemi és lelki erejére, a legegészségesebb tevékenységre serkenti azokat, a szűkölködők áldására és Isten művének előmenetelére (3T 401).

[310] Amikor segítesz egy szűkölködő testvért, vagy segíted Isten ügyét az igazság terjesztésében, akkor egy igazgyöngyöt küldesz előre, amit elhelyezhetsz a mennyei bankba biztos megőrzésre (3T 249).

**„Szedjenek nekem ajándékokat minden embertől, aki
készségesen ad!”**

Az egyedüli eszköz, amelyet Isten az Ő ügyének előmenetelére rendelt, hogy megáldja az embereket javakkal. Esőt és napfényt ad nekik; virágdíszbe öltözteti a növényzetet; egészséget és képességet ad a javak megszerzéséhez. Viszonzásul azt akarja, hogy az emberek mutassák meg hálájukat azáltal, hogy egy részt visszaadnak javaikból tizedben és adományokban, hálaáldozatokban, szabadakarattal adott ajándékokban és bűnért való áldozatokban (5T 150).

A zsidók bőkezűsége a szenthajlék elkészítésénél és a templom felépítésénél oly jótékony lelkületet szemléltet, amelyre a keresztények nem jutottak el a későbbi időkben. A zsidók akkor szabadultak meg az egyiptomi hosszú rabszolgaságból és a most pusztai vándorok voltak. Még alig szabadultak meg az egyiptomi hadseregtől, amely üldözte őket, amidőn az Úr így szólt Mózeshez: „*Szólj az Izrael fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat minden embertől, akit szíve hajt arra, szedjete nekem ajándékokat*” (2Móz 25:2).

Izrael népe csak kevés vagyonnal rendelkezett és kilátásaik sem voltak kedvezők, hogy növelhetik vagyonukat, azonban egy cél lebegett előttük, hogy szent hajlékot építsenek Istennek. Az Úr szólt hozzájuk, ezért engedelmeskedniük kellett szavának. Semmit sem tartottak vissza Tőle. Mindnyájan készségesen adakoztak. Jövedelmüknek nem csak egy bizonyos részét adták, hanem vagyonuknak nagy részét örömmel és szívből odaszentelték az Úrnak, akinek tettett cselekedetük. Mindaz nem volt-e az Övé? Nem Ő adta-e nekik mindazt, amivel bírtak? Ha Ő kérte tőlük, nem volt-e kötelességük, hogy visszaadják a Kölcsönadónak az Övét?

Nem kellett sürgetni őket. A nép többet hozott, mint amennyit kértek, ezért megmondták nekik, hogy ne hozzanak több adományt,

mert már többet hoztak, mint amennyit felhasználhattak. Később a templom építésénél, midőn adakozásra szólították fel őket, újra ilyen szívből fakadóan cselekedtek. Nem kényszerűségből adakoztak. Örültek, hogy templomot építhetnek Isten imádására, ezért a szükségesnél többet adtak e célra.

Vajon a keresztények, akik kérkednek azzal, hogy nagyobb világossággal bírnak, mint a héberek, adhatnak-e kevesebbet, mint amit ők adtak? Vajon az idők végén élő keresztények megelégedhetnek-e adományaikkal, amikor félannyit se adnak, mint amennyit a zsidók adtak? (4T 77-79)

[311]

Az Úr a világosság és igazság terjesztését a földön azoknak önkéntes adományaitól tette függővé, akik részesültek mennyei ajándékaiban. Aránylag csak kevés embert hívott el az Úr arra, hogy mint lelkészek és misszionáriusok utazzanak, de sokan elősegíthetik az evangélium terjesztését anyagi javaik által.

Azonban így szólhat valaki: „*Állandóan halljuk a felhívásokat, hogy adjunk a mű támogatására. Már belefáradtam az adakozásba!*” Belefáradtál? Akkor kérdezem tőled: „*Elfáradtál Isten adományainak elfogadásában is?*” Ameddig Ő megáld téged, addig köteles vagy visszaadni Neki azt a részt, amit megkövetel tőled. Isten megáld téged, hogy te is áldására szolgálhass másoknak. Amikor majd elfáradsz Isten adományainak elfogadásában, akkor majd mondhatod: „*Belefáradtam a sok adakozásra való felhívásba!*” Isten fenntart Magának egy részt mindabból, amit nekünk ad. Midőn ezt a részt visszaadjuk Neki, a nálunk maradt részt megáldja, ha azonban visszatartjuk az Ő részét, akkor előbb-utóbb az egész részt átok éri. Isten követelménye legyen az első, a többi másodrendű (5T 148-150).

A tizedet Isten rendelte el

Az önkéntes adományok és a tized az evangélium adóját képezik. Isten azokból a javakból, amelyeket az embernek adott, visszakövetel magának egy részt: a tizedet (5T 149).

Mindenki gondoljon arra, hogy Isten velünk szemben támasztott igényei alátámasztják minden más igényét, mert Ő bőségesen ad nekünk; ezért az emberrel olyan szerződést kötött, hogy javainak tizedét adja vissza Istennek. Ezt a világos rendelkezést Maga Jézus Krisztus hozta (6T 384).

A jelenkori igazságot el kell vinnünk a föld sötét részeibe, és ezt a munkát már otthon megkezdhetjük. Krisztus követői ne éljenek önző életet, hanem Krisztus lelkületében munkálkodjanak összhangban Ővele (3T 381).

[312]

A nagy munkát, amelynek végzésére Krisztus a földre jött, tanítványaira bízta. Egy tervet adott népének, hogy elegendő összeget hozzanak fel ahhoz, hogy vállalkozásukat önfenntartóvá tegyék. Isten terve a tizedrendszerrel kapcsolatban szép az ő egyszerűségében és egyenlőségében. Mindenki részt vehet benne hittel és bátorsággal, mert isteni eredetű. Egyesül benne az egyszerűség és hasznosság. Megértése és végrehajtása nem követel nagy tanultságot. Mindenki érezheti, hogy részt vehet az üdvösség drága munkájának előrevitelében. Minden férfi, nő és ifjú az Úr pénztárosa és eszköze lehet az Ő pénztára szükségleteinek kielégítésében. Az apostol így szólt: „*A hétnek első napján mindenitek tegye félre magánál, amit sikerül összegyűjtenie, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek*” (1 Kor 16:2).

E rendszer által nagy dolgokat végeztünk. Ha mindenki elfogadná egyénenként, ha mindenki Isten lelkiismertes, hű pénztárosa lenne, akkor nem szenvednénk hiányt anyagi javakban, hogy előrevigyük a nagy munkát és hirdessük a világnak az utolsó figyelmeztető üzenetet. Ha mindenki elfogadja ezt a rendszert, a pénztár megtelik és az adakozók se lesznek szegényebbek. Minden befektetésük által jobban egyesülnek a jelenkori igazság ügyével, „*kincset gyűjtven magoknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet*” (1Tim 6:19).

Midőn a kitartó, rendszeres munkások látják, hogy jóakarátú, áldozatkész törekvésük célja az, hogy növelje Isten és embertársaik iránti szeretetüket, és hogy személyes törekvéseik kiterjesztik használhatóságuk körét, akkor felismerik annak áldását, hogy Krisztus munkatársai lehetnek. A keresztény egyházak általánosságban visszautasítják Istennek velük szemben támasztott igényét, hogy alamizsnát adjanak azokból a dolgokból, amelyekkel rendelkeznek, hogy támogassák a világot elárasztó erkölcsi sötétség elleni harcot. Isten műve csak akkor halad előre úgy, mint kellene, ha Krisztus követői tevékeny, lelkes munkások lesznek (3T 388-389).

Az Istennel való munkatársi viszony kiváltsága

Isten nem szorul rá az emberekre az Ő ügyének támogatásában. Közvetlenül a mennyből is küldhetett volna javakat pénztárának ellátására, ha gondviselésében ezt látta volna legjobbnak az ember számára. Angyalokat is küldhetett volna, hogy hirdessék az igazságot a világnak, az emberek közreműködése nélkül. Felírhatta volna az igazságot az ég boltozatára, és élő betűkkel hirdethette volna követelményeit a világnak. Isten nem szorul rá az emberek aranyára, vagy ezüstjére, ezért így szól: *„Enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken... Ha megéhezném, nem mondanám meg néked, mert enyém e világ és ennek mindene”* (Zsolt 50:10, 12). Bármily szükség mutatkozik Isten művének előrevitelében, Isten [313] céltudatosan rendelte így a mi javunkra. Isten megtisztel bennünket azzal, hogy munkatársai lehetünk. Úgy rendezte a dolgokat, hogy szükség legyen az emberek közreműködésére, hogy gyakorolják magukat a jótéteményben, a jó cselekedetekben.

Az erkölcsi törvény megparancsolta a Szombat megünneplését, amely nem jelentett terhet, kivéve akkor, ha áthágták a törvényt. A törvény kötelező erővel bírt, ezért áthágása büntetéssel járt. A tizedrendszer nem volt teher azoknak, akik nem tértek el a tervtől. Isten, aki a tizedrendszert elrendelte a hébereknek, nem vonta vissza és nem is enyhített rajta. Ahelyett, hogy most nem bírna kötelező erővel, még teljesebb mértékben meg kell valósítani és ki kell terjeszteni, amidőn az egyedül Krisztus által elnyerhető üdvösség üzenetét teljesebb mértékben hirdetik a keresztényi korszakban.

A kiterjedő és kiszélesedő evangélium hirdetése nagyobb gondoskodást kívánt, hogy folytathassák a hadjáratot Krisztus halála után, ami most az alamiznaadás törvényét még sürgősebb szükséggé tette, mint a héber kormányzás alatt. Isten nem kevesebb, hanem inkább több ajándékot kíván most, mint a világ bármely előbbi időszakában. A Krisztus által lefektetett alapelv szerint ajándékaink és adományaink álljanak összhangban a kapott világossággal és áldásokkal, ezért így szól hozzánk: *„Valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle”* (Lk 12:48) [3T 390-392].

A világosság áradata ragyog felénk Isten Igéjéből, ezért fel kell ismernünk elhanyagolt alkalmainkat. Midőn mindnyájan hűségesen visszaadjuk Istennek az övét a tizedben és adományokban, akkor

megnyílik az út a világ számára, hogy meghallják a jelenkori igazság üzenetét. Ha Isten népének szíve megtelne szeretettel Krisztus iránt, ha minden gyülekezetet áthatna az önfeláldozás lelkülete, ha mindnyájan igazi komolyságot nyilvánítanak ki, akkor nem hiányoznának az anyagiak a belmisszió, vagy a külmisszió számára. Ha Isten célját megvalósította volna az Ő népe, azáltal, hogy hirdette volna a világnak a kegyelem üzenetét, akkor Krisztus már eljött volna e földre és a megváltottak már bemehettek volna Isten városába (6T 449-450).

Isten kéri jövedelmünk tizedrészét

[314] A tizedrendszer a Mózes előtti időre nyúlik vissza. Isten megkívánta, hogy vallási célokra áldozzanak Neki adományokat, visszamenőleg egész Ádám idejéig, mielőtt egy határozott rendszert adott volna Mózesnek. Midőn teljesítették Isten követelményeit, áldozatokkal és ajándékokkal kellett kinyilvánítaniuk, hogy értékelik irántuk tanúsított irgalmát és áldásait. Ezt folytatták az egymást követő nemzedékeken át és Ábrahám is ezt cselekedte, aki tizedet adott Melkisédeknek, a Magasságos Isten papjának. Ugyanezen alapelv létezett Noé napjaiban is. Jákób, a száműzött, pénz nélküli vándor Béthelben, elhagyatva, egyedül feküdt le este sziklavánkosára, ahol megígérte az Úrnak: „*Valamit adándasz nékem, annak tizedét néked adom*” (1Móz 28:22). Isten nem kényszerít senkit adakozásra. Minden adomány legyen önkéntes! Isten nem akarja megtölteni pénztárát kényszerűségből adott adományokkal.

A kívánt összeget illetően Isten megmondta, hogy jövedelmünk tizedét adjuk Neki, amit az ember lelkiismeretére és jótékonyására bízott, akinek belátása nagy szerepet játszik a tizedrendszer gyakorlásában. Miközben mindenki szabadon cselekedhet lelkiismerete szerint, Isten egy tervet dolgozott ki, amely mindenki számára alkalmas. A kényszerre nincs szükség.

Isten felszólította az embereket az Ószövetségben, hogy adjanak tizedet minden jövedelmükből. Reájuk bízta az élet javait, hogy talentumaikat kamattal együtt visszaadják Neki. Egy tizedet kívánt mindenből és ez a legkevesebb, aminek visszaadását megkívánja az emberektől, ezért így szól: „*Kilenc-tizedrészt nektek adok, de egy-tizedrészt visszakérek tőletek, mert az az enyém!*” Midőn az emberek

visszatartják az egy-tizedet, megrabolják Istent. A jövedelem tizedén kívül Isten még megkívánta a bűnért való áldozatot, a békeáldozatot és a hálaáldozatot.

Mindazt, amit az emberek visszatartanak a jövedelem tizedéből, amit Isten megkíván - rablásként jegyzik fel a mennyei könyvekben a tized visszatartója ellen. Az ilyenek megcsalják Teremtőjüket és amidőn e hanyagságuk bűnét eléjük tárják, nem elég, hogy megváltoztatják eljárásukat, és attól az időtől fogva a helyes alapelvek szerint cselekszenek. Ez nem helyesbíti a mennyei könyvek feljegyzéseit a reájuk bízott tulajdon elsikkasztásával kapcsolatban, amelyet azért bíztak reájuk, hogy visszaadják Teremtőjüknek. Szükséges, hogy megbánják Istennel szemben tanúsított hűtlenségüket és kicsinyes hálátlanságukat.

Midőn Isten népe a világ bármely korszakában vidáman és készségesen keresztülvitte az Úr tervét és teljesítette követelményeit, csűrei bőségesen megteltek. Midőn azonban megrabolták Istent a tizedben és az áldoznivalókban, fel kellett ismerniük, hogy nemcsak Istent csalták meg, hanem önmagukat is, mert Isten ugyanolyan mértékben vont a tőlük áldását, mint amilyen mértékben ők is megvonták Istentől adományait (3T 393-395).

Aki adósságba merül, ne fizesse ki adósságát az Úr részéből, a tizedből. Gondoljon arra, hogy ez az eljárása kipróbálja őt, mert amidőn az Úr részét a maga számára használja fel, megrabolja Adományozóját. Az ember adósa Istennek mindazzal, amije van, azonban kétszeresen adósa lesz Neki, amidőn felhasználja az Úr számára fenntartott összeget arra, hogy kifizesse adósságát egy emberi lénynek. A mennyei könyvekben a következő szavakat írják neve mellé: „Hűtlenség Istennel szemben”. Számot kell adnia Istennek, hogy az Ő javait felhasználta saját érdekében. Az Úr javainak elsajátításában tanúsított elv nélküli magatartása más dolgok kezelésében is meg fog nyilatkozni. Láthatóvá válik üzleti ügyeivel kapcsolatos egyéb dolgaiban is. Az, aki megrabolja Istent, olyan jellemvonásokat fejleszt ki, amelyek miatt nem fogadják be Isten mennyei családjába (6T 391). [315]

Isten azon szeretet szerint értékeli az adományt, amely az áldozathozatalra készítette az adakozót

A mennyei szentély mérlegén a szegények adományait, amelyeket Krisztus iránti szeretetből adtak, nem az összeg nagysága szerint értékelik, hanem azon szeretet szerint, amely az áldozatra készítette az adakozót. A bőkezű szegény ember, aki csak keveset adhat, ugyanolyan biztosan felismeri Krisztus ígéreteit, mint a gazdag, aki feleslegéből ad. A szegény ember az ő kevés javaiból hoz áldozatot, amit igazán megérez. Ő valóban megtagad magától némely dolgot, amelyre szüksége lenne kényelme szempontjából, míg a gazdag ember az ő bőségéből ad és nem érzi hiányát, mert nem tagad meg magától semmi olyat, amire valóban szüksége van. A szegény ember áldozatát tehát olyan szentség jellemzi, ami hiányzik a gazdag ember adományaiból, mert a gazdag az ő bőségéből ad. Isten gondviselése a rendszeres jótékonyság egész tervét az ember javára rendelte el. Az Ő gondviselése soha nem szünetel. Ha Isten szolgálói követik az Ő megnyilatkozó gondviselését, akkor mindnyájan tevékeny munkások lesznek (3T 398-399).

Istennek tetszik a kisgyermek adománya is, ezért elfogadja azokat. Az adomány értékét az a lelkület határozza meg, amellyel adják. Midőn a keresztyén követi az apostol által javasolt szabályt, s minden héten félretesz egy kis összeget és segít növelni a pénztárt, Isten szívesen fogadja adományát, mert éppen olyan nagy, sőt nagyobb áldozatot hoz, mint gazdagabb testvérei. A rendszeres adakozás terve megvéd minden családot a felesleges költségek kísértésétől és különösen a gazdagok számára hoz áldást azáltal, hogy megóvjá őket a pazarlástól (3T 412).

[316] Pál apostol az Isten ügyére való adakozással kapcsolatban egy szabályt fektetett le és megmondja, hogy mi lesz az eredménye a magunk és Isten számára. *„Kiki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.”* *„Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat.”* *„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek. ...Aki pedig magot ad a magvetőnek és kenyeret eleségül ad, és megsokasítja a ti vetéstekeket és megnöveli a ti igazságtoknak gyümölcsét, hogy mindenben meggazdagodjatok a*

teljes jószívűségre, amely általunk hálaadást szerez az Istennek” (2 Kor 9:6-8, 10-11) [5T 735].

Helyes rendelkezés vagyonunk felől

A szülők akkor rendelkezzenek vagyonuk felől, amikor még józan gondolkodással, és jó ítélőképességgel bírnak. Imádkozó lelkülettel, megfontoltan döntsenek és vegyék igénybe a megfelelő tanácsadók segítségét, akiknek van tapasztalatuk az igazságban és ismerik Isten akaratát.

Ha vannak szenvedő gyermekeik, vagy olyanok, akik szegénységgel küzdenek és akik helyesen használják fel javaikat, akkor vegyék tekintetbe őket vagyonuk elosztásánál. Ha azonban hitetlen gyermekeik bőségben vannak és a világot szolgálják, akkor bűnt követnek el Mesterük ellen, aki sáfáraivá tette őket ha részt adnak nekik vagyonukból, csupán azért, mert gyermekeik. Isten követelményeit ne tekintsük könnyedén.

Világosan értsük meg, hogy ha a szülők végrendeletet készítettek, ez ne akadályozza meg őket abban, hogy életükben is adakozzanak Isten művére. Tegyék meg ezt. Felesleges vagyonukról még életükben úgy rendelkezzenek, hogy a megelégedettség érzete töltse be őket itt e földön, az eljövendő világban pedig elnyerjék jutalmukat. Tegyék meg részüket Isten művének előrevitele érdekében. Mestertől kölcsön kapott javaikat úgy használják fel, hogy előrevigyék az Ő munkáját, amelyet el kell végezniük az Ő szőlőjében (3T 121).

Azok, akik visszatartják javaikat Isten pénztárától és felhalmozzák gyermekeik számára, veszélyeztetik gyermekeik lelki érdekeit. Vagyonukat, amely botránykő volt a maguk számára is, gyermekeik lábai elé helyezik, hogy megbotoljanak benne és a romlásba rohanjanak. Sokan nagy hibát követnek el az élet dolgaival kapcsolatban. Takarékoskodnak annyira, hogy megvonják maguktól és másoktól is azt a jót, amelyet elnyerhetnének az Istentől kölcsön kapott javak helyes felhasználásával. Azonban önzökké és fősvényekké válnak. Elhanyagolják lelki érdekeiket, ezért lelkileg nem növekednek, hanem törpék maradnak vagyonuk felhalmozása miatt, amit nem használhatnak. Vagyonukat gyermekeikre hagyják, ami tíz közül kilenc esetben nagyobb átok lesz számukra, mint amilyen átok volt szüleik számára. Azok a gyermekek, akik szüleik vagyonára

támaszkodnak, gyakran kudarcot vallanak az életben és általában elvesztik örök életüket is.

A legértékesebb örökség, amit a szülők gyermekeikre hagyhatnak, a hasznos munka ismerete és az önzetlen élet példája. Ilyen életük által megmutatják a pénz igazi értékét, amelyet csak azon jóért kell értékelniük, amelyet végezhetnek általa saját és a szükölködők szükségleteinek enyhítésére és Isten ügyének előmenetelére (3T 399).

Ne bízzatok a növekvő gazdagságban!

A tized különleges rendszere oly maradandó elven alapszik, mint Isten törvénye. A tizedrendszer áldás volt a zsidó nép számára, mert különben Isten nem adta volna nekik; Így áldás lesz azok számára is, akik megvalósítják életükben egészen a vég idejéig.

Azok a gyülekezetek, amelyek a legrendszeresebben és legbőkezűbben járnak hozzá Isten ügyének támogatásához, a legeredményesebbek lelkileg. Krisztus követői igazi bőkezűségükben azonosítják magukat a Mester érdekeivel. Ha azok, akiknek javaik vannak, felismernék, hogy felelősek Istennek minden kiadott pénzösszegért, akkor vélt szükségletük kevesebb lenne. Ha lelkiismeretük élne, akkor bizonyoságot tenne étvágyuk szükségtelen kielégítése, büszkeségük, hiábavalóságuk és szórakozás-szeretetük ellen és ellenezné az Úr pénzének elpazarlását, amelyet az Ő ügyére kellene szentelniük. Azok, akik elpazarolják az Úr javait, nemsokára számot adnak Mesterüknek eljárásukról.

Ha hitvalló keresztények kevesebbet használnának pénzükből testük szépítésére, házuk ékesítésére, és kevesebbet költenének különleges, egészségromboló ételekre, akkor sokkal nagyobb összeget tehetnének be az Úr pénztárába. Ily módon követhetnék Megváltójuk példáját, aki elhagyta a mennyet, annak gazdagságát, dicsőségét és miérettünk szegénnyé lett, hogy elnyerhessük az örökkévaló gazdagságokat.

Sokan, amikor földi gazdagságot kezdenek gyűjteni, számíttgatják magukban, hogy mennyi időbe telik egy bizonyos összeg összegyűjtése. Abban a vágyakozásukban, hogy gazdagságot halmozzanak fel maguk számára, elfelejtik, hogy gazdagok legyenek Istenben. Jótékonyáguk nem tart lépést anyagi javaik felhalmozásával. Midőn

a gazdagság utáni sóvárgásuk növekszik, szívük vagyonukhoz nő. [318] Vagyonuk növekedésével erősödik mohó vágyuk, hogy még többet szerezzenek, míg végül némelyek úgy gondolják, hogy az Úr számára való tizedadás: egy súlyos, igazságtalan adó.

Az ihletett Ige így szól: „*A vagyonban, ha nő, ne bizakodjatok*” (Zsolt 62:11). Sokan mondták már: „*Ha én gazdag lennék, mint ez az ember, akkor sokkal többet adnék az Úr pénztára számára. Vagyonomat az Úr ügyének előmenetelére használnám fel!*” Isten kipróbált közülük némelyeket azáltal, hogy gazdagságot adott nekik, azonban a vagyonnal együtt jött az erősebb kísértés, mint amilyen szegénységük idején volt. Szívüket és lelküket birtokába vette a nagyobb gazdagság utáni sóvárgó vágy és bálványimádásba süllyedtek, vagyonuk bálványának imádságába.

Az Istennek tett fogadásunk kötelező és szent

Mindenki saját maga becsülje fel, mennyivel tartozik Istennek, és annyit adjon, amennyit elhatároz szívében. Azonban némelyek ugyanazt a bűnt követik el, mint Ananiás és Safira és azt gondolják, hogy, amidőn visszatartják Isten tizedének egy részét, a testvérek sohase tudják meg. Így gondolkodott a bűnös házaspár is, akinek példája figyelmeztetés számunkra. Ez az eset is igazolja, hogy Isten megvizsgálja szívünket, ezért indítékainkat és céljainkat nem rejthetjük el Előle. Örök figyelmeztetést hagyott minden korszak keresztényei számára, hogy óvakodjanak a kapzsiság bűnétől, amelyre az emberek szíve állandóan hajlamos.

Midőn szóban, vagy írásban fogadalmat tettünk testvéreink jelenlétében, hogy adunk egy bizonyos összeget, akkor ők a látható tanúi annak, hogy szerződést kötöttünk Istennel. A fogadást nem embernek tettük, hanem Istennek és olyan az, mint egy írott kötelezvény, amelyet felebarátunknak adunk. Egy kötelezvény se kötelezi jobban fizetésre a keresztényt, mint Istennek tett fogadása.

Azok a személyek, akik fogadást tesznek felebarátaiknak, általában nem kérnek felmentést fogadásuk alól. Az Istennek, a minden jó adományozójának tett fogadásunk még nagyobb fontossággal bír. Akkor miért törekszünk felmentést nyerni Istennek tett fogadásunk teljesítése alól? Ne tekintsük-e ígéretünket kötelezőnek, mi ezt Istennek tettük? Mivel fogadásunk teljesítéséért nem idéznek bennünket

[319] a bíróság elé, ezért az kevésbé érvényes? Vajon rabolja-e meg Istent az az ember, aki vallja, hogy Jézus Krisztus végtelen áldozatának vérén váltotta meg őt? Vajon fogadalmát, s cselekedetét nem mérik-e le a mennyben az igazság mérlegén?

A gyülekezet felelős egyes tagjainak fogadalmáért. Midőn látják, hogy egy testvér elhanyagolja fogadalmának teljesítését, beszéljenek vele kedvesen, de nyíltan. Ha nem képes teljesíteni fogadalmát, akkor a gyülekezet részvétellel segítsen neki. Így áthidalhatják a nehézséget és önmaguk is áldást nyernek (4T 469-476).

Tegyünk félre hálaadományt a szegényeknek!

Minden gyülekezetben alapítsunk szegénypénztárat, és minden tag adjon hálaadományt egy héten, vagy egy hónapban egyszer, amint a legalkalmasabb. Ez az adomány kifejezi hálánkat egészségünk, eledelünk, kényelmes ruházatunk ajándékaiért; és aszerint, amint Isten megáldott bennünket e javakkal, tegyünk félre egy bizonyos összeget a szegényeknek, szenvedőknek és a bajban levőknek. Különösen erre a pontra hívom fel testvéreink figyelmét. Emlékezzetek meg a szegényekről! Mondjátok le valami fényűzésetekről, kényelmetekről, és segítsetek azokon, akik a leghiányosabb eledelt és ruházatot se képesek megszerezni maguknak. Amit értük cselekesztek, Jézusért cselekszitek, az Ő szenteinek személyében, mert Jézus azonosította Magát a szenvedő emberiséggel. Ne várjátok addig, amíg kielégítettétek képzelte szükségleteiteket! Ne bízzatok érzéseitekben; ne csak akkor adjatok, amikor érzitek, hogy adnotok kell, és ne tartsátok vissza adományaitokat akkor, amikor nem érzitek, hogy adnotok kell, hanem adjatok rendszeresen, úgy, amint szeretnétek látni a mennyei feljegyzésekben Isten ama napján (5T 150-151).

Vagyonunk és Isten munkájának támogatása

Azoknak, akik őszintén szeretik Istent és vagyonnal rendelkeznek, meg kell mondanom: Most van itt az ideje, hogy befektessétek javaitokat az Úr művének támogatására. Most van itt az ideje, hogy erősítsétek a lelkészek kezeit önmegtagadó erőfeszítéseitekben, hogy megmentse az elveszendő lelkeket. Midőn találkoztok majd

a mennyben azokkal, akiknek megmentésében segédkeztetek, nem nyertek-e dicsőséges jutalmat?

Senki se tartsa vissza filléreit, hanem akinek sok van, örüljön, hogy kincset raktározhat a mennyben, amely nemvész el. Az a pénz, amit nem fektetünk be az Úr művébe, elvész. Nem hoz kamatot a mennyi bankban. [320]

Az Úr most felhív minden hetednap Adventista keresztényt minden helyen, hogy szenteljék Neki magukat és tegyék meg körülményeikhez képest a tőlük telhető legjobbat, hogy elősegítsék az Ő munkáját. Isten azt kívánja, hogy bőkezű adományaik és ajándékaik által mutassák meg, hogy értékelik áldásait és hálásak irgalmasságáért (9T 131-132).

Isten megmutatta nekem, hogy ellenkezik a Bibliával, hogy a nyomorúság idejére bármilyen gondoskodást tegyünk földi szükségleteinkkel kapcsolatban. Láttam, hogy ha a szentek eledelt tennének félre maguknál, vagy a mezőn nyomorúság idején, amidőn a kard, éhség és járványok pusztítanak a földön, erőszakos kezek elvonnák tőlük, és idegenek aratják le földjüket. Abban az időben teljesen Istenben kell bízunk, aki fenntart bennünket. Láttam, hogy kenyérünket és vizünket biztosan megkapjuk abban az időben, és nem szenvedünk hiányt, vagy éhséget, mert Isten asztalt teríthet nekünk a pusztában is. Ha szükséges, hollók által táplál bennünket, vagy mannat hullat számunkra a mennyből, mint Izrael népének.

A szentek a nyomorúság idején nem használják házukat és földjüket, mert menekülniük kell a feldühödött csőcselék elől, és abban az időben vagyonukat már nem adhatják a jelenvaló igazság ügyének előmenetelére. Megmutatták nekem, hogy Isten azt akarja, hogy a szentek a nyomorúság ideje előtt szabaduljanak meg minden tehertől, és áldozat által kössenek szövetséget Istennel. Ha vagyonukat Isten oltárára helyezik, és komolyan könyörögnek Hozzá, hogy mutassa meg kötelességüket, Ő megmutatja nekik, mikor rendelkezzenek dolgok felől. Akkor szabadok lesznek a nyomorúság idején és nem nehezedik lelkükre semmiféle teher (EW 56-57).

Az önmegtágadás és önfeláldozás lelkülete

A megváltás tervét Isten az Ő Fiának végtelen áldozata által fektette le. Az evangélium fénye, amely Krisztus keresztyéről ragyog

felénk, megdorgálja önzésünket és bőkezűségre, jótékonyagra buzdít bennünket. Ne panaszkodjunk, ha megszorodnak az adakozásra való felhívások! Gondviselésében Isten kihívja gyermekeit korlátozott tevékenységi körükből, hogy nagyobb vállalkozásba kezdjenek. Ebben az időben határtalan erőfeszítésekre van szükség, mert erkölcsi sötétség borul a világra. A világiasság és kapzsiság felemésztí Isten népének életerejét. Értsék meg, hogy Isten kegyelme sokszorosítja meg a felhívásokat, amelyben javaikat kérik az Úr művére! Isten angyala a jótékonyág cselekedeteit az imával majdnem egyenlővé teszi. Így szól: „*Könyörgéseid és alamizsnáid felmentek Isten elébe emlékezetnek okáért*” (Acs 10:4) [3T 405].

Gyakorolj takarékoságot otthonodban! Sokan dédelgetik és imádják bálványaikat. Távolítsd el bálványaidat! Add fel önző élvezeteidet! Kérlek, ne emészd fel javaidat házad ékesítésére, mert Isten számonkéri tőled az Ő pénzét! Szülők, Krisztusért kérek, ne használjátok pénzeteket arra, hogy kielégítsétek gyermekeitek kedvteléseit! Ne tanítsátok meg őket arra, hogy a divat és a fitogtatás uralja őket, azért, hogy befolyást nyerjenek a világban! Az ilyen nevelés hajlamossá teszi-e őket arra, hogy megmentsek azokat a lelkeket, akikért Krisztus meghalt? Nem, hanem inkább irigységet, féltékenységet és gonosz gyanakvást ébreszt. Gyermekeiteket arra nevelitek, hogy versenyezzenek a világ látványosságaiival és pazarló túlzásaival, hogy az Úr pénzét arra költsék, ami nem szükséges egészségük és boldogságuk érdekében.

Ne úgy neveljétek gyermekeiteket, hogy azt gondolják, hogy irántuk való szereteteteket úgy kell kifejezésre juttatnotok, hogy ti is ápoljátok büszkeségüket, pazarlásukat és feltűnési vágyukat. Most nincs itt az ideje annak, hogy módot találjunk a pénz elköltésére. Találékonyágodat inkább a takarékoság megvalósítására használd fel! Ahelyett, hogy önző hajlamaidnak hódolnál, és pénzedet oly dolgokra költenéd, amelyek megsemmisítik gondolkodási képességedet, gondolkodj azon, hogyan tagadhatod meg magadat, hogy adhass valamit, ami által felemelheted az igazság zászlaját új területeken. Értelmi képességed is táalentum, ezért használd fel úgy, hogy javaid a legjobban szolgálják a lelkek üdvösségét! (6T 450-451)

Azok, akik megtagadják magukat, hogy jót cselekedjenek és odaszentelik magukat és mindenüket, amivel bírnak, Krisztus szolgálataira, felismerik, hogy az a boldogság, amelynek elérésére az

önző ember törekszik, hiábavalóság. Megváltónk így szól: „*Ha valaki közületek le nem mond minden vagyonáról, nem lehet az én tanítványom*” (Lk 4:33) Károli-Czeplédy fordítás. „*A szeretet nem keresi a maga hasznát*”. Ez az önzetlen szeretet és jótékonyság gyümölcse, amely Krisztus életét jellemezte. Midőn Isten törvénye a szívünkben van, saját érdekeinket alárendeljük a magasztos és örök érdekeknek (3T 397).

Fejezet 49 — A keresztény magatartása a szűkölködők és szenvedők iránt

Isten ma alkalmat ad az embereknek, hogy megmutassák: szeretik-e felebarátaikat. Aki igazán szereti Istent és felebarátait, irgalmasságot gyakorol a nélkülözők, szenvedők és megsebzettek iránt, akik közel állnak a halálhoz. Isten minden embert felhív, hogy végezze el elhanyagolt munkáját és igyekezzék visszaállítani az emberiségben Isten erkölcsi képmását (WM 49).

A másokért végzett munka erőfeszítést, önmegtagadást és önfeláldozást kíván. Azonban mi az a kis áldozat, amit mi hozhatunk, azon áldozathoz képest, amelyet Isten hozott értünk egyszülött Fiának nekünk ajándékozása által? (6T 283).

Megváltónk a legegyszerűbb módon közölte az örök élet elnyerésének feltételeit. A megsebesített és kirabolt ember (Lk 10:30-37) azokat ábrázolja, akik felkeltik az Ő érdeklődését, rokonszenvét és szeretetét. Ha elhanyagoljuk a szűkölködőket és szerencsétleneket, akikről tudomást szereztünk mindegy, kik azok -, nincs biztosítva örök életünk, mert nem teljesítjük Isten követelményeit, amelyeket támaszt velünk szemben. Nem érzünk részvétet és rokonszenvet embertársaink iránt, mert nem tartoznak baráti és rokoni körünkbe. Áthágtuk a második nagy parancsolatot, amelytől az utolsó hat parancsolat függ. Aki egy parancsolatot áthág, az egésznek megrontásában bűnös. Azok, akik nem nyitják meg szívüket az emberiség szüksége és szenvedése iránt, Isten követelményei előtt se nyitják meg, ahogy azt a törvény első nagy parancsa kifejezi (Mt 22:36-39). Szívüket és szeretetüket a bálványoknak adták, ezért nem tisztelik Őt, mint legfelsőbb Uralkodójukat (3T 524).

Írjuk be lelkiismeretünkbe, mintha acéltűvel vésnénk a sziklába, hogy az, aki semmibe veszi az irgalmasságot, részvétet és igazságosságot, aki elhanyagolja a szegényeket, nem törődik a szenvedő emberiség szükségleteivel; nem kedves, nem udvarias; azzal Isten nem működhet együtt jellemének kifejlesztésében. A szív és lélek műveltségét könnyebben elérhetjük, ha oly gyengéd rokon-

szenvet tanúsítunk mások iránt, hogy kiváltságnak tekintjük, amikor jó cselekedeteink által enyhítjük szükségüket. Ha mindent meg akarunk kapni és tartani magunknak, akkor lelkileg elszegényedünk. Azonban Krisztus minden jellemtulajdonságát elnyerik azok, akik Krisztus lelkületében munkálkodva azt a munkát végzik, amit Isten reájuk bízott (6T 262).

[323]

Krisztus nem nézte a rangot, társadalmi osztályt, világi dicsőséget és gazdagságot. Ő a jellemet és a nemes célkitűzést értékeli nagyra. Nem áll az erősek és a világ kegyeltjei mellé. Ő, az élő Isten Fia, lehajol és felemeli az elesettet. Ígéretei és bátorító szavai által igyekeznek megnyerni magának az elveszett és elveszendő lelkeket. Isten angyalai figyelik Krisztus követőit, hogy meglássák, kik tanúsítanak gyengéd részvétet és rokonszenvet felebarátaik iránt. Figyelik, hogy Isten gyermekei hogyan nyilvánítják ki Krisztus szeretetét (6T 268).

Isten nemcsak jótéteményeinket kívánja, hanem vidám tekintetünket is, reményteljes szavainkat, és meleg kézszorításunkat is. Midőn meglátogatjuk az Úr szenvedőit, találunk olyanokat is, akik már feladták a reményt. Hozzuk vissza életükbe a napfényt! Némelyeknek az élet kenyerére van szükségük. Olvassatok fel nekik Isten Igéjéből. Mások lelki betegségben szenvednek, amelyet földi balzsam, vagy orvos nem gyógyíthat meg. Imádkozzunk ezekért az emberekért és hozzuk őket Jézushoz! (6T 277)

Kötelességünk a gyülekezet szegényei iránt

A szegényeknek mindig két osztályával találkozunk határainkon belül: azokkal, akik saját független, önfejű eljárásukkal teszik tönkre magukat és megmaradnak törvényszegésükben, és azokkal, akik az igazságért kerültek nehéz körülmények közé. Szeressük felebarátainkat, mint önmagunkat, akkor mindkét osztállyal szemben helyesen fogunk eljárni a józan bölcsesség vezetése és tanácsa mellett!

Az Úr szegényei tekintetében nincs semmi kétségünk. Őket minden esetben segítenünk kell, amikor javukra válik.

Isten azt akarja, hogy népe nyilvánítsa ki e bűnös világnak: nem kívánja, hogy elveszenek. Különleges erőfeszítéseket kell tennünk, hogy segítsünk azoknak, akiket az igazságért kivetettek otthonukból és szenvednek. Mindig nagyobb szükség lesz nagylelkű, részvétell-

[324] jes, segítő szívekre, akik önmagukat megtagadva felkarolják ezeket az embereket, akiket az Úr szeret. Ne hagyjuk gondoskodás nélkül szükségükben a szegényeket, akik Isten népe között vannak. Találjunk rá módot, hogy megkereshessék megélhetésüket. Némelyeket meg kell tanítanunk dolgozni. Másoknak, akik keményen dolgoznak és minden erejüket igye- keznek fenntartani családjuknak, különleges segítségre van szükségük. Tanúsítsunk érdeklődést ezek iránt és segítsük őket munkához. Létesítsünk egy anyagi alapot és segítsük e méltó, szegény családokat, akik szeretik Istent és megtartják parancsolatait.

Bizonyos körülmények következtében némelyek elszegényedtek, akik szeretik Istent és megtartják parancsolatait. Mások gondatlanok; nem tudják, hogyan kezeljék ügyeiket. Mások betegség vagy nagy szerencsétlenség miatt lettek szegények. Bármi legyen is az ok, szükségben vannak, ezért megsegítésük a missziómunka egyik fontos ága.

Midőn egy gyülekezetet megszerveznek, tagjai munkálkodjanak hűségesen a szűkölködő hívők érdekében. De ne álljanak meg itt; másokat is segítsenek valláskülönbség nélkül. Az ilyen erőfeszítések eredményeképpen némelyek közülük elfogadják a jelenvaló igazságot (6T 269-271).

Hogyan segítsük a szűkölködőket?

A szűkölködők segítségének módszereit gondosan és imádkozó lelkülettel fontoljuk meg. Kérjünk bölcsességet Istentől, mert Ő jobban tudja, mint a rövidlátó, halandó emberek, hogyan kell gondoskodni az Ő teremtményeiről. Némelyek válogatás nélkül adnak mindenkinek, aki segítségüket kéri; ez azonban helytelen! Midőn a szűkölködőkön segítünk, legyünk óvatosak, megfontoltak, hogy a megfelelő segítséget nyújtsuk számukra. Némelyek, miután segítették őket, további segítséget várnak mindaddig, amíg látják, hogy valakire támaszkodhatnak. Ha felesleges időt és figyelmet szánunk az ilyenekre, akkor támogatjuk a tétlenséget, gyámoltalanságot, pazarlást és mértéktelenséget.

Meg kell bízni Isten embereit; jó ítélőképességű, bölcs férfiakat és nőket, hogy kutassák fel a szegényeket és szűkölködőket, „ki-

váltképpen hitünk házanépét”! Jelentsék ezeket a gyülekezetnek és tanácskozzanak, hogy mit tegyenek! (6T 277-278)

Isten nem kívánja, hogy testvéreink gondoskodjanak minden családról, aki elfogadja az üzenetet. Ha megtennék ezt, akkor a lelkesek nem mehetnének új területekre, mert a pénztár kimerülne. Sokan azért szegények, mert nem szorgalmasak és nem takarékosak. Nem tudják, hogyan használják javaikat helyesen. Ha segítenénk őket, ártanánk nekik. Némelyek mindig szegények maradnak. Az se segítene helyzetükön, ha a legelőnyösebb körülmények közé kerülnének is, mert nincs jó beosztásuk, ezért akár sokat, akár keveset kapnának, mind elköltenék.

Ha ezek az emberek elfogadják az üzenetet, úgy érzik, hogy jogosultak gazdagabb testvéreik segítségére. Ha várakozásuk nem teljesül, panaszkodnak a gyülekezetre és azzal vádolják a testvéreket, hogy nem élik hitüket. Kik legyenek a szenvedők ebben az esetben? Gyengítsék-e Isten művének életerejét és mérítsék-e ki a pénztárat a különböző helyeken, hogy gondot viseljenek e nagy-családos szegényekről? Nem!! A szülők szenvedjenek. Általában nem fognak szenvedni nagyobb hiányt a Szombat elfogadása után sem, mint azelőtt (1T 272-273).

[325]

Isten megengedi, hogy minden gyülekezetünkben legyenek szegények. Mindig köztünk kell lenniük és az Úr minden gyülekezeti tagot felelőssé tesz, hogy gondoskodjanak róluk. Ne hárítsuk másokra felelősségünket! Gyülekezetben levő szegényeink iránt tanúsítsunk ugyanolyan szeretetet és rokonszenvet, mint amelyet Krisztus tanúsítana irántuk, a mi helyünkben. Így kell fegyelmeznünk magunkat, hogy előkészüljünk a munkára Krisztus lelkületében (6T 272).

Gondoskodás az árvákról

Mindazok közül, akik igénylik érdeklődésünket, az özvegyeknek és árváknak van legnagyobb szükségük gyengéd rokonszenvünkre. Ők az Úr különleges gondoskodásában részesülnek, aki a keresztények gondjaira bízta őket. *„Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól”* (Jak 1:27).

Sok apa, aki a hitben halt meg és megnyugodott Isten örök ígéreteiben, teljes bizalommal az Úrra bízta szeretteit, hogy az Úr gondoskodjon róluk. Hogyan akar gondoskodni az Úr e veszteséget szenvedett árvákról? Nem tesz csodát, hogy mannákat küldjön a mennyből. Hollók által se küld nekik eledelt, azonban csodát művel az emberek szívében azáltal, hogy kiúzi szívükből az önzést és felfakasztja bennük a jótékonyság forrását. Kipróbálja hitvalló követőinek szeretetét azáltal, hogy gyengéd irgalmasságukra bízza a szenvedőket és árvákat. Azok, akik szeretik Istent, nyissák meg szívüket és otthonukat a gyermekek befogadására. Nem a legjobb terv ezen árváknak nagy intézetekben való gondozása. Ha nincsenek olyan rokonaik, akik gondoskodhatnak róluk, akkor vagy a gyülekezet tagjai fogadják örökbe őket, vagy keressenek helyet számukra más családoknál.

Krisztus a gyermekeket különleges figyelmében részesíti, ezért elhanyagolásuk által megbántjuk Őt. Minden kedves cselekedetünket, amelyet Jézus nevében teszünk érdekekben, úgy fogadja, mintha Vele cselekedtük volna (6T 281).

[326] Megjegyzés: A következő fejezetben adott tanácsok legnagyobb részét White testvérnő egy olyan gyűlésen adta, ahol a különböző államokból különböző nyelveket képviselő kiküldött munkások voltak jelen, akik közül némelyek azt hangoztatták, hogy azok a tanácsok, amelyeket Isten White testvérnő által adott, kizárólag csak arra a nemzetre érvényesek, amelyhez White testvérnő tartozott.

White Bizottság

Fejezet 50 — A világ összes keresztényei egyek lesznek Krisztusban

[327]

Ha olyan egyszerűséggel jönnénk Krisztushoz, mint a gyermek földi szüleihez és kérnénk Tőle azokat a dolgokat, amelyeket megígért és hinnénk, hogy megkapjuk, akkor elnyernénk azokat. Ha mindnyájan úgy gyakorolnánk hitünket, amint kellene, akkor összejöveteleinken a Szentléleknek sokkal nagyobb áldását nyertük volna, mint amit elnyertünk. Örülök, hogy az összejövetelek még néhány napig tartanak. Most az a kérdés: *„Eljövünk-e inni a kútforráshoz? Példát adnak-e az igazság tanítói?”* Isten nagy dolgot cselekszik értünk, ha hit által szaván fogjuk Őt. Vajha láthatnánk itt most, hogy mindenki megalázza szívét Isten előtt!

Ezen összejövetelek kezdete óta indítva éreztem magamat, hogy sokat időzök a hit és szeretet mellett, mivel szükségetek van erre a bizonyágtételre. Némelyek, akik különböző országokból eljöttek erre a misszióterületre, így szóltak: *„Te nem érted meg a francia vagy a német népet. Őket így kell kezelni!”*

Azonban kérdezem: *„Isten nem érti meg őket? Nem ő adja az üzenetet szolgájának népe számára?”* Ő tudja, mire van szükségük, és ha az üzenetet közvetlenül Ő küldi szolgájának népe számára, akkor elvégzi azt a munkát, amiért küldte és mindnyájukat egyé teszi Krisztusban. Habár némelyek valóban franciák, németek vagy amerikaiak, mégis ugyanolyan valóságosan hasonlóak lesznek Krisztushoz.

A zsidó templomot a hegyekből kivágott sziklából építették és mindegyik szikla beillett a helyére a templomban, mert mielőtt Jeruzsálembe vitték, kifaragták, lecsiszolták és megvizsgálták. Midőn a követ lehozták a hegyről, az építkezés egy fejsze vagy kalapácsütés hangja nélkül haladt előre. Ez az épület Isten lelki templomát ábrázolja, amely olyan anyagból áll, amelyet minden nemzetből, nyelvből és népből, minden társadalmi osztályból, magasból, alacsonyból, gazdagból, szegényből, tanulatlanból és tanultból gyűjtöttek össze. Ezek nem holt anyagok, amelyeket kalapáccsal és vésővel tesznek

[328]

alkalmassá, hanem élő kövek, amelyeket az igazság bárdjával vágtak ki a világ kőbányájából. A nagy Építőmester most faragja és csi-szolja őket, hogy alkalmassá váljanak megfelelő helyükre az Ő lelki templomában. Amikor ez a templom felépül, minden része tökéletes lesz, amelyet megcsodálnak majd az angyalok és emberek, mert Építője és Alkotója az Isten. Senki se gondolja, hogy neki nincsen szüksége egyetlen kalapácsütésre sem.

Egyetlen személy és nemzet se tökéletes minden szokásában és gondolkodásában. Egyiknek tanulnia kell a másiktól, ezért akarja Isten, hogy a különböző nemzetiségek összevegyüljenek és egyek legyenek gondolkodásukban és céljaikban. Ily módon szemléltethetik Krisztusban való egységüket.

Majdnem féltem eljönni ebbe az országba, mivel azt hallottam, hogy Európa különböző nemzetei különlegesek, amelyeket csak különleges módon lenet megközelíteni. Isten azonban bölcsességet ígért azoknak, akik érzik szükségüket és imádkoznak betöltéséért. Isten oly helyzetbe hozhatja az embereket, amelyben elfogadják az igazságot. Ha az Úr birtokába veszi szívüket és úgy formálja, mint a fazekas az anyagot formálja kezeivel, akkor ezek a különbségek megszűnnek. Nézzetek Jézusra, testvéreim! Kövessétek magaviseletét és jellemét, akkor nem ütközik nehézségbe számotokra a különböző néposztályok megnyerése!

Nem hat mintaképet kell követnünk, sem ötöt, csak egyet: Jézus Krisztust. Ha a francia, olasz és német stb. testvérek igyekeznek hasonlóknak lenni Krisztushoz, akkor lábaikat az igazságnak ugyanazon alapjára helyezik, és az a lelkület fog lakozni az egyikben, mint a másikban, mert bennük van Krisztus, „*a dicsőségnek ama remény-sége*”. Testvéreim és testvérnőim, figyelmeztetlek benneteket, hogy ne építsetek válaszfalat a különböző nemzetiségek közé, ellenkezőleg, romboljátok le ott is, ahol még fennáll! Igyekezzünk mindenkit abba az összhangba hozni, amely Jézusban van és munkálkodjunk egy célért: embertársaink üdvösségéért.

Lelkész testvéreim, akarjátok-e megragadni Isten gazdag ígéreteit? Akarjátok-e háttérbe szorítani éneteket, hogy ne váljék láthatóvá? Éneteknek meg kell halnia, mielőtt Isten munkálkodhat általatok. Meg vagyok rémülve, amikor látom, hogy némelyikekben mennyire megnyilatkozik az én. A Názáreti Jézus nevében mondom nektek, hogy saját akaratotoknak meg kell halnia, hogy

Isten akarata legyen meg. Isten meg akar lágyítani titeket, s meg akar tisztítani minden szennytől. Nagy munkát kell végeznie értetek, mielőtt betelhetek Isten erejével. Kérlek benneteket, hogy „közeledjete Istenhez”, hogy tapasztalhattok gazdag áldását, mielőtt ez az összejövétel befejeződik (9T 179-182).

Krisztus viszonya a nemzetiségekhez

[329]

Krisztus nem ismert nemzeti-, rang-, vagy valláskülönbséget. Az írástudók és farizeusok helyi és nemzeti hasznot akartak húzni a menny minden ajándékából és ki akarták zárni Isten földi családjának többi részét. Krisztus azonban eljött, hogy lerontson minden válaszfalat. Eljött, hogy megmutassa, hogy kegyelmének és szeretetének ajándéka olyan korlátlan, mint a levegő, a világosság, vagy a záporosó, mely felüdíti a földet.

Élete által Krisztus olyan vallást alapított, amelyben nincsen társadalmi osztály vagy valláskülönbség, amelyben a zsidók és pogányok, szabadok és szolgák valóságos testvéri közösségben kapcsolódnak össze és egyenlők Isten előtt. Tevékenységüket nem befolyásolja politikai kérdés. Jézus nem tett különbséget felebarát és idegen, barát és ellenség között. Az élet vize után szomjazó lélek indította meg szívét.

Egy embert se került el, mint értéktelent, hanem igyekezett meggyógyítani minden lelket. Minden társaságban olyan tanítást nyújtott, amely megfelelt az időnek és a körülményeknek. Minden hanyagság, vagy sérelem, amellyel illették egymást az emberek, Őt annak tudára ébresztette, hogy szükségük van az Ő isteni és emberi részvételére, rokonszenvére. Igyekezett reményt kelteni a legdurvább, legnyersebb, legkevesebbet ígérő emberekben is és biztosította őket arról, hogy feddhetetlenné és ártatlanokká válhatnak és oly jellemet fejleszhetnek, amely Isten gyermekeivé teszi őket (9T 190-191).

Mivel Isten gyermekei eggyek Krisztusban, hogyan tekint Ő a kasztrendszerre (a társadalmi osztályok elkülönülésére), az embereknek egymástól való elkülönülésére: szín, faj, társadalmi állás, gazdagság, születés, vagy elért teljesítmények miatt? Az egység titka a hívők Krisztusban való egységében rejlik (RH, dec. 22. 1891.)

Az egység létrehozásának példája

Évekkel azelőtt, amikor a Jézus eljövételében hívők csoportja még nagyon kicsi volt, a szombatünneplők összegyűltek imaórára Topshamban, Main államban, Howland Stockbridge testvér otthonának konyhájában. Egyik szombat reggel Howland testvér nem volt jelen, ami meglepett bennünket, mert mindig pontos volt. Nemsokára Isten dicsőségétől fénylő arccal jött be e szavakkal: *„Testvéreim, megtaláltam! Megtaláltam azt az eljárást, amelyet ha követünk, Isten Igéje biztosít bennünket, hogy sohase essünk el! Erről akarok beszélni nektek!”*

[330] Ekkor elmondta, hogy egy szegény halász testvér úgy érezte, hogy nem tisztelik őt annyira, mint kellene, hogy Howland testvér és mások is nagyobbak gondolják magukat, mint ő. Ez nem volt igaz, de ő így érezte, ezért több hétig nem jött el az istentiszteletekre. Howland testvér elment hozzá és letérdelt előtte e szavakkal: *„Testvérem, bocsáss meg nekem! Mit vétettem ellened?”* A halász testvér megfogta Howland testvér karjait, hogy felemelje, de ő így szólt: *„Nem! Előbb mondd meg, mi a panaszod ellenem?”* A halász testvér így felelt: *„Nincsen ellened semmi panaszom!”* *„De igen, valami panaszod van ellenem!”* felelte Howland testvér *„mert azelőtt együtt beszélgettünk, de most egyáltalán semmit se szólsz hozzám, ezért akarom tudni, mi a panaszod?”*

„Kelj fel Howland testvér!” kérlelte a halász testvér. *„Nem kelek fel!”* válaszolta Howland testvér. *„Akkor nekem kell leszállnom hozzád!”* és a halász testvér térdre borulva megvallotta, hogy gyerekes módon viselkedett és mennyi gonosz gyanakvást ápolt szívében. *„De mindezeket most teljesen félreteszem”* mondta.

Midőn Howland testvér elmondta a történetet, arca az Úr dicsőségétől fénylett. Abban a pillanatban, hogy befejezte beszédét, belépett a halász testvér családjával együtt és nagyon áldásos összejövételt tartottunk.

Úgy gondolom, hogy némelyeknek közülünk is követniük kellene Howland testvér példáját. Amikor testvéreink gonoszt gondolnak ellenünk és mi elmennénk hozzájuk e szavakkal: *„Bocsáss meg, ha vétettem valamit ellened!”* akkor megtörnénk Sátán varázslatát és megszabadítanánk testvéreinket kísértéseiktől. Ne engedd, hogy valami elválasszon testvéreidtől! Ha tehetsz valamit a gyanakvás

eltávolítására, akár áldozat árán is tedd meg! Isten azt akarja, hogy úgy szeressük egymást, mint testvérek. Azt akarja, hogy részvétellesek és udvariasak, előzékenyek legyünk. Azt akarja, hogy neveljük rá magunkat annak elhívására, hogy higgyük azt, hogy testvéreink szeretnek bennünket és higgyük, hogy Krisztus is szeret bennünket. A szeretet szeretetet ébreszt.

Szeretnénk-e találkozni a mennyben testvéreinkkel? Ha itt e földön békességben és összhangban tudunk élni velük, akkor a mennyben is. Azonban hogyan élhetnénk velük együtt a mennyben, ha itt e földön se tudunk élni velük állandó viszály és versengés nélkül?! Azoknak, akik olyan életet folytatnak, amely elválasztja őket testvéreiktől és egyenetlenkedést, viszályt idéz elő, még alapos megtérésre van szükségük. Krisztus szeretete lágyítsa meg és rendelje alá szívünket! Ápolnunk kell azt a szeretetet, amelyet Krisztus tanúsított irántunk, midőn meghalt értünk a Kálvária keresztyén. Jöjjünk mindig közelebb Megváltónkhoz! Imádkozzunk sokat és tanuljuk meg hitünk gyakorlását! Legyünk gyengédebbek, részvétellesebbek és előzékenyebbek. Csak egyszer megyünk át e földi életen. Ne arra törekedjünk, hogy életünkkel bemutassuk Krisztus jellemét azoknak, akikkel kapcsolatba kerülünk? [331]

Kemény szívünknek meg kell tértie. Jöjjünk össze tökéletes egységben és ismerjük fel, hogy a Názáreti Jézus véren megváltott tulajdonai vagyunk! Mindenkinek ezt kell mondania: „*Krisztus életét adta értem! Azt akarja, hogy midőn átvonulok e világon, kinyilvánítsam azt a szeretetet, amelyet Ő nyilvánított ki, amidőn feláldozta magát értem!*” Krisztus saját testében vitte fel bűneinket a keresztfára, hogy Isten igazságos lehessen és mégis megigazíthassa azokat, akik hisznek Őbenne. Élet, örök élet vár mindazokra, akik alárendelik magukat Krisztusnak (9T 191-193).

Az egységben erő rejlik

Törekedjetez komolyan az egységre! Imádkozzatok érte, dolgozzatok érte, mert lelki egészséget, fennkölt gondolatokat, nemes jellemet és mennyei léggörzt hoz magával. Képesít benneteket az önzés és gonosz gyanakvás legyőzésére, hogy felettébb diadalmaszkodhassatok Krisztus által, aki szeretett titeket és Önmagát adta érettetek. Ily módon egységbe kerültök Krisztussal. A világegyetem

előtt, a gyülekezet előtt és a világ előtt bebizonyítjátok, hogy Isten gyermekei vagytok. Példátok által Isten megdicsőül e világ előtt.

A világnak szüksége van rá, hogy meglássa szemei előtt annak a csodának a kibontakozását, amely összeköti Isten népének szívét a keresztyéni szeretetben. Szüksége van rá, hogy meglássa Isten népét együtt a mennyei légkörben, Krisztusban. Nem akarjátok-e bebizonyítani életetekben, hogy mit tehet Isten igazsága azokért, akik szeretik és szolgálják Őt? Isten tudja, hogy mivé lehettek. Tudja, hogy mit tehet értetek az isteni kegyelem, ha isteni természet részeivé lesztek (9T 188).

„Kérlek azonban titeket atyámfiain, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképen szóljatok és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben” (1 Kor 1:10).

Az egység erő, a széthúzás gyengeség. Ha azok, akik hisznek a jelenkori igazságban, egyesülnének, akkor nagy befolyást gyakorolnának.

Sátán jól tudja ezt, ezért sohase határozta el magát jobban, mint most, hogy hatástalanná tegye Isten igazságát azáltal, hogy keserűséget, viszályt, széthúzást idéz elő az Úr népe között (5T 236).

Az imaórák legyenek a legérdekesebb összejövetelek, azonban gyakran nagyon gyengén vezetik őket. Sokan meghallgatják a prédikációkat, de elhanyagolják az imaösszejöveleket. E kérdésben is megfontoltságra van szükség. Kérjünk bölcsességet Istentől, fektessünk le terveket, és úgy vezessük az imaórákat, hogy érdekesítő és vonzó legyenek. Az emberek éheznek az élet kenyerére után, ezért ha megtalálják az imaórákon, odamennek, hogy elnyerjék azt.

A hosszú, unalmas beszédnek és imának nincs helye sehol sem, különösen a társas összejöveteleken. A becsvágyók, és akik mindig készek beszélni, engedélyt kapnak, hogy kiszorítsák a félénkeket és a tartózkodók bizonyágtételét. Általában a legfelületesebbeknek van a legtöbb mondanivalójuk. Imáik hosszúak és gépiesek. Elfárasztják az angyalokat és az embereket is, akik hallgatják őket. Imáink legyenek rövidek és tárgyhoz illők! A hosszú, fárasztó imákat mondjuk el bezárt szobánkban, ha vannak ilyen hosszú imát igénylő kéréseink. Engedjétek be szívetekbe Isten Lelkét és elűz minden száraz formaságot! (4T 40-71)

A nyilvános imák ne legyenek hosszúak

Krisztus hangsúlyozta tanítványainak, hogy imáik legyenek rövidek és azt fejezzék ki, amit mondani akarnak, ne többet. Az Úr az Ő imájában megadja imáiknak hosszúságát és tárgyát. Kifejezi a földi és lelki áldások utáni vágyukat. Mily tartalmas s tömör az Ő mintaimája! Magában foglalja minden ember szükségletét. Egy, vagy két perc elegendő minden imára. Előfordulhatnak esetek, amikor Isten Lelke különösen indít valakit imára, amikor a könnyörgés a Szentlélek által történik. A sóvárgó lélek gyötrődve, küzdve keresi Istent. A lélek küzd, mint Jákób és nem nyugszik meg addig, amíg nem tapasztalja Isten erejének különleges megnyilvánulását. Ez Isten akarata szerint történik.

[333]

Sokan száraz, prédikáló módon imádkoznak. Ezek emberekhez imádkoznak, nem Istenhez. Ha Istenhez imádkoznának és igazán megértenék, hogy mit cselekedtek, megrémülnének vakmerőségük miatt, mert előadást tartanak az Úrnak imájukban, mintha a világ Teremtőjének szüksége lenne az ő különleges, részletes felvilágosításukra a világon történő dolgokról. Ezek az imák olyanok, mint a zengő érc, vagy a pengő cimbalom. A menny nem figyel reájuk. Elfárasztja az angyalokat és azokat a halandókat, akik kénytelenek hallgatni azokat.

Jézus gyakran imádkozott. Elvonult a magányos ligetekbe, vagy a hegyekbe, hogy Atyja elé tárja kéréseit. A nap munkája és gondjai után, amikor a fáradtak nyugalomra tértek, Jézus az időt imára szentelte. Ne kicsinyeljük le az imát, mert nagyon keveset imádkozunk és vigyázunk. Még kevesebben imádkoznak lélekkel és értelemmel. A buzgó, hatásos ima mindig helyénvaló és sohase fárasztó. Az ilyen ima érdekli és felüdíti mindazokat, akik szeretik az áhítatot.

Sokan azért mondanak hosszú, unalmas, hatástalan imát, midőn összegyűlnek Isten imáadására, mert elhanyagolták a titkos imát. Imáikban átmennek az elmúlt hét elhanyagolt kötelességein, hogy hosszú, ismétlődő imájuk körforgása által helyrehozzák hanyagságukat, mulasztásukat és megnyugtassák vádló lelkiismeretüket, amely kínozza őket. Azt remélik, hogy beimádkozzák magukat Isten kegyeibe. Azonban ezen imák eredménye az, hogy másokat is lehúznak lelki sötétségük alacsony színvonalára. Ha a keresztények megszívlelnék Krisztus tanításait a vigyázással és imádkozással kapcsolatban, akkor értelmesebben imádnák Istent (2T 581-582).

Több dicsőítés legyen imáinkban!

„Minden lélek dicsérje az Urat” (Zsolt 150:6). Kellőképpen megfontoltuk-e, milyen nagy hálával tartozunk Istennek? Gondolunk-e arra, hogy minden reggel megújul az Ő kegyelme és nem szűnik meg az Ő hűsége irántunk? Elismerjük-e Tőle való függőségünket és kifejezzük-e hálánkat kegyelméért? Ellenkezőleg, nagyon gyakran elfelejtjük, hogy „minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá” (Jak 1:17). Mily gyakran elfeledkeznek az egészségesek e csodálatos lelki ajándékról, amely napról napra, évről évre megújul számukra.

Nem adnak hálát Istennek minden jótéteményéért. Ha azonban megbetegszene, eszükbe jut Isten. A gyógyulás erős vágya komoly imára indítja őket, ami helyes is, mert Isten a mi menedékünk a betegségben és egészségben egyaránt. Azonban sokan nem teszik le ügyüket bizalommal az Ő kezébe. Növelik erőtlenségüket és súlyosbítják betegségüket azáltal, hogy aggodalmaskodnak maguk fölül. Ha nem bánkódnának, hanem nyomottságuk és búskomorságuk fölé emelkednének, akkor biztosabb lenne gyógyulásuk. Hálával gondolnának arra, hogy mily hosszú ideig élvezték az egészség áldását és ha újra visszanyerik ezt az értékes ajándékot, nem felejtik el, hogy megújult kötelezettséget ró rájuk Teremtőjük iránt. Midőn Megváltónk meggyógyította a tíz bélpoklost, csak egy tért vissza Hozzá és adott Neki dicsőséget. Ne legyünk hasonlóak a hálátlan kilenchez, akiknek szívét nem érintette Isten kegyelme (6T 315).

[334]

Az előre érzett baj feletti töprengés oktalanság és nem keresztényi. Midőn így cselekszünk, akkor nem örvendünk az áldásnak és nem használjuk fel jól a jelen alkalmait. Az Úr elvárja tőlünk, hogy elvégezzük a jelen kötelességeit és elviseljük próbáit. Ma különösen ügyeljünk arra, hogy ne botránkoztassunk meg senkit se szóban, se cselekedetben. Ma kell tisztelnünk és dicsőítenünk Istent. Ma kell legyőznünk az ellenséget élő hitünk gyakorlása által. Ma keressük Istent és határozzuk el, hogy nem nyugszunk addig, amíg nem érezzük jelenlétét. Ma imádkozzunk, vigyázzunk és munkálkodjunk úgy, mintha ez volna utolsó napunk. Ha erre gondolnánk, mily mélységes komolyság jellemezné életünket! Milyen lelkiismeretesen követnénk Jézust szavainkban és cselekedeteinkben!

Isten érdeklődése a kis dolgok iránt

Csak kevesen vannak, akik helyesen értékelik és használják jól az ima kiváltságát. Menjünk Jézushoz, és mondjuk el Neki szükségünket! Vigyük Hozzá kicsiny gondjainkat, próbáinkat és nagy bajainkat egyaránt! Bármilyen zavar vagy gyötör bennünket, vigyük az Úrhoz imában! Midőn érezzük, hogy minden lépésünkben szükségünk van Krisztus jelenlétére, akkor Sátán csak kevés alkalmat talál, hogy közeledjen kísértéseivel. Jól kitervelt törekvése az, hogy távol tartson bennünket legjobb és leghűségesebb Barátunktól. Egyedül

csak Jézust fogadjuk bizalmunkba. Ővele biztonsággal közölhetünk mindent, ami szívünkre nehezedik.

Testvéreim és testvérnőim, amidőn közös istentiszteletre gyűltök össze, higgyétek, hogy Jézus jelen van köztetek! Higgyétek, hogy megáld benneteket. Tekinteteket fordítsátok el magatokról! Nézzetek Jézusra, beszéljétek végtelen szeretetéről! Midőn Őreá néztek, átváltoztok az Ő képmására. Amikor imádkoztok, legyetek rövidek és térjétek a tárgyra! Ne tartsatok az Úrnak imádkokban hosszú prédikációt. Kérjétek az élet kenyerét Tőle úgy, mint ahogyan a gyermek kéri a kenyeret földi atyjától. Isten reánk áraszt minden földi áldást, ha egyszerűen és hittel kérjük Tőle.

[335] Az ima a lélek legszentebb gyakorlata. Legyen egyszerű, alázatos, komoly, a megújult szív vágyakozásának kifejezése Isten jelenlétében. Midőn az imádkozó érzi, hogy Isten jelenlétében van, önmagáról elfeledkezik. Nem vágyik arra, hogy fitogtassa emberi képességeit. Nem akar embereknek tetszeni, hanem azon áldás elnyerésére törekszik, amely után lelke sóvárog (5T 200-201).

A nyilvános és egyéni istentiszteleteken egyaránt kiváltságunk, hogy térdre boruljunk az Úr előtt, amidőn eléje tárjuk kéréseinket. Jézus a mi Példaképünk „*térdre esvén imádkozék*” (Lk 22:41). A tanítványokról is feljegyezték, hogy „*térdre esve imádkoztak*” (Acs 9:40; 20:36; 21:5). Pál apostol kijelentette: „*meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt*” (Ef 3:14). Midőn Ezsdrás megvallotta Isten előtt Izrael népének bűneit, letérdelt (Ezsd 9:5). Dániel naponta háromszor térdre borult és hálát adott Istennek (Dán 6:10) [GW 178].

A keresztség és az Úrvacsora rendtartása két hatalmas emlékoszlop; egyik a gyülekezeten kívül, a másik a gyülekezeten belül. Ezekre az egyházi szertartásokra Krisztus ráírta az igaz Isten nevét.

Krisztus a keresztséget az Ő lelki országába való bemenetel jelvévé és határozott feltételvé tette, amelyet mindenkinek teljesítenie kell, aki azt kívánja, azért, hogy elismerjék, hogy az Atya, Fiú és a Szentlélek tekintélye alatt áll. Mielőtt az ember otthont találhat a gyülekezetben és átlépheti Isten lelki országának küszöbét, el kell nyernie az isteni név pecsétjét: „Az Úr a mi igazságunk” (Jer 23:6).

A keresztség a világ legünnepélyesebb megtagadása. Azok, akik alámerítkezéssel megkeresztelkedtek az Atya, Fiú és Szentlélek hármasságában, keresztényi életük kezdetén nyilvánosan kijelentik, hogy elhagyták Sátán szolgálatát, és a mennyei Király gyermekei, a királyi család tagjai lettek. Engedelmeskedtek a parancsnak: *„menjete ki közülök, és szakadjatok el... és tisztátalant ne illessetek”*. Beteljesedett rajtuk az ígélet: *„magamhoz fogadlak titeket, És leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá és lányaimmá, azt mondja a mindenható Úr”* (2Kor 6:17, 18).

A keresztségben tett fogadalmaink sok mindent magukba foglalnak. Az Atya, Fiú és a Szentlélek nevében eltemetkezünk Krisztus halálához hasonlóan a keresztség által a hullámsírba és feltámadunk az Ő feltámadásához hasonlóan egy új életre. Életünket össze kell kötnünk Krisztus életével, ezért a hívőnek gondolnia kell arra, hogy egész életét Istennek, Krisztusnak és a Szentléleknek szentelje. Minden világi elgondolását másodrendűnek kell tekintenie ezen új kapcsolata mellett. Nyilvánosan kijelentette, hogy többé nem él a büszkeségnek és kívánságai kielégítésének. Többé nem élhet gondtalan, közömbös életet, mert szövetséget kötött Istennel. Meghalt a világ számára. Az Úrért kell élnie, hogy az Ő számára használja fel minden reá bízott képességét. Sohase felejtse el, hogy Isten aláírását viseli magán, hogy Krisztus országának alattvalója, isteni természet részese. Alá kell rendelnie Istennek min-

adományt az Ő dicsőségére kell felhasználnia.

A jelölteket alaposan készítsék elő

A jelölteket készítsék elő alaposan a keresztségre. Lelkiismeretesebb tanításra van szükségük, mint amit általában adnak nekik. A keresztyéni élet alapelveit világossá kell tennünk azok előtt, akik újonnan fogadták el az igazságot. Senki sem támaszkodhat hitvallomására, mint bizonyítékra, hogy megmentő kapcsolatban áll Krisztussal. Amikor valaki elhagyja a bűnt, amely a törvény megszegése, ne csak azt mondja: „Én hiszek!”, hanem cselekedje is az igazságot. Krisztussal való kapcsolatunkat azzal bizonyítjuk, hogy alkalmazkodunk Isten akaratához szavainkkal, magatartásunkkal és jellemünkkel. Amikor valaki elhagyja a bűnt, amely a törvény megszegése, akkor életét összhangba hozza a törvénnyel az ő tökéletes engedelmissége által. Ez azonban a Szentlélek munkája. Midőn az Ige világosságát gondosan tanulmányozzuk, akkor a Szentlélek valódi szeretetet ébreszt szívünkben Krisztus iránt, aki teljes áldozatul adta önmagát, hogy megváltsa az egész személyt testünket, lelkünket és értelmünket (szellemünket) -, és ez a szeretet engedelmisségben nyilvánuljon meg. A határvonal világos és észrevehető azok között, akik megtartják az Ő parancsolatait és azok között, akik megvetik az Ő rendeléseit.

Sátán nem akarja, hogy az emberek felismerjék az Isten iránti teljes odaadás szükségességét. Ha az emberek nem rendelik alá magukat Istennek, nem hagyják el bűneiket. Étvágyuk és szenvedélyeik küzdenek az uralomért. A kísértések megzavarják lelkiismeretüket, így nem térnek meg igazán. Ha mindenki átérezné ezt a küzdelmet, amelyet minden léleknek meg kell vívnia a sátáni eszközök ellen, akik igyekeznek elcsábítani, tőrbe ejteni és megcsalni az embereket, akkor szorgalmasabban munkálkodnának azokért, akik még kezdők a hitéletben.

A gyermekek előkészítése a keresztségre

Azok a szülők, akiknek gyermekei szeretnének megkeresztelkedni, tartsanak komoly önvizsgálatot, és adjanak lelkiismeretes tanítást gyermekeiknek. A keresztség a legszentebb és legfontosabb

szertartás, rendtartás, ezért alaposan meg kell értenünk jelentőségét. A bűnből való megtérést és az új élet kezdetét jelenti Krisztusban. Ne siessük el meg- gondolatlanul ezt a szertartást! A szülők és gyermekek számoljanak mindazokkal a következményekkel, amikkel e lépés jár. Midőn a szülők beleegyeznek gyermekeik keresztségébe, tegyenek szent fogadást, hogy hűséges sáfárok lesznek gyermekeik felett, hogy vezetik őket jellemük fejlesztésében. Kötelezzék magukat arra, hogy különös gonddal őrzik a nyájnak juhait, hogy ne hozzanak gyalázatot a hitre, amelyet vallanak.

[338]

A gyermekeknek legkisebb koruktól fogva adjunk vallási oktatást, de ne kárhóztató lelkülettel, hanem vidáman és boldogan. Az anyáknak állandóan vigyázniuk kell, hogy gyermekeik ne essenek olyan kísértésbe, amelyet nem vesznek észre. A szülők vezessék gyermekeiket bölcs és kedves tanítással. Tapasztalatlanságukban legyenek gyermekeik legjobb barátai, és segítsék őket a győzelemre, mert ez mindent jelent számukra. Gondoljanak arra, hogy drága gyermekeik, akik igyekeznek helyesen eljárni, az Úr családjának legifjabb tagjai. Igyekezzenek komolyan segíteni nekik és készítse nek számukra egyenes ösvényt a Király útján, amely az engedelmeség útja. Szeretetteljes érdeklődéssel tanítsák meg őket minden nap, hogy mit jelent Isten gyermekének lenni, hogy engedelmesen rendeljék alá akarataikat Neki. Értessétek meg velük, hogy az Isten iránti engedelmeség magában foglalja a szüleik iránti engedelmeséget is. Ezt a munkát naponta, sőt óránként végezzétek. Szülők, legyetek éberek! Vigyázzatok és imádkozzatok és tegyétek gyermekeiteket társaitokká!

Midőn eljött életük legboldogabb időszaka, és szívből szeretik Jézust, szeretnének megkeresztelkedni, akkor hűségesen bánjatok velük. Mielőtt megkeresztelkednek, kérdezzétek meg tőlük, hogy életük legelső célja az-e, hogy munkálkodjanak Istenért? Ha igen, akkor mondjátok meg nekik, hogyan kezdjék meg a munkát. Ez az első tanítás nagyon sokat jelent számukra. Egyszerű módon tanítsátok meg őket, hogyan teljesítsék első szolgálatukat Istenért. A munkát tegyétek számukra a legérthetőbbé. Magyarázzátok meg nekik, hogy mit jelent énünk feladása az Úrnak, hogy azt cselekedjék, amit Isten Igéje mond, keresztyén szüleik tanácsa mellett.

Hűséges munkátok után, midőn látjátok, hogy gyermekeitek megértik a megtérés és a keresztség jelentőségét, és valóban meg-

[339]

térnek, akkor kereszteljétek meg őket. Azonban mindenekelőtt készüljétek fel arra, hogy mint hűséges pásztorok járjatok el, hogy tapasztalatlan lábaikat rávezessétek az engedelmesség útjára. Istennek munkálkodnia kell a szülőkből, hogy helyes példát nyújthassanak gyermekeiknek szeretettel, előzékenységgel és keresztényi alázattal énjüket teljesen alárendelve Krisztusnak. Ha beleegyeztek gyermekeitek kereszttségébe és utána megengeditek, hogy azt cselekedjék, amit akarnak, és nem éreztek különleges kötelezettséget, hogy megtartsátok lábaikat az egyenes ösvényen, akkor ti is felelősek vagytok, ha elvesztik hitüket és érdeklődésüket az igazság iránt.

A felnőtt jelölteknek jobban meg kell érteniük kötelességüket, mint az ifjabbaknak, azonban a gyülekezet pásztorának kötelessége, hogy munkálkodjék ezekért a lelkekért. Vannak rossz szokásaik és eljárásaik? A lelkész kötelessége, hogy különleges összejöveteleket tartson nekik. Tartsanak számukra bibliaórákat, beszélgessenek és imádkozzanak velük. Világosan mutassák meg nekik, hogy mit kíván tőlük az Úr. Olvassák fel nekik a Biblia tanításait a megtéréssel kapcsolatban. Tárják eléjük, hogy mi a megtérés gyümölcse és mivel bizonyíthatják be, hogy szeretik Istent. Értessék meg velük, hogy az igazi megtérés szívünk, gondolkodásunk és céljaink megváltozását jelenti. Fel kell adnunk gonosz szokásainkat. A gonosz beszéd, féltékenység és engedetlenség bűnét el kell hagynunk. Fel kell vennünk a harcot minden gonosz jellemvonásunk ellen. Akkor a hívő keresztény értelmes módon magára vonatkoztathatja az Úr ígéretét: „*Kérjétek és adatik néktek*” (Mt 7:7) [6T 91-99].

Az Úr házának jelképei egyszerűek és könnyen érthetők. Az általuk bemutatott igazságok mély jelentőséggel bírnak számunkra (EV 273).

Krisztus a két szövetség (az Ó és az Újszövetség) és két nagy ünnepe átmenetének küszöbén állott. Krisztus, Isten báránya éppen arra készült, hogy feláldozza Magát, mint bűneiért való áldozatot, és véget vessen a jelképeknek és ceremóniáknak, amelyek négyezer éven át az Ó halálára mutattak. Midőn tanítványaival megette a húsvéti bárányt, helyébe beiktatta azt a szertartást, amely emlékeztetett nagy áldozatára. Azt a szolgálatot, amelyet Krisztus elrendelt, követőinek meg kellett tartaniuk minden korszakban és minden országban.

Isten a húsvétot a zsidó nép egyiptomi fogságból való szabadulásának emlékére rendelte el. Isten megparancsolta, hogy amidőn gyermekeik évről évre érdeklődnek e szertartás jelentősége felől, ismételjék meg történetének elbeszélését. Így e csodálatos szabadulás történetét mindenkinek emlékezetében tartották. Az Úrvacsora rendtartását Krisztus azért adta, hogy emlékeztesse követőit arra a nagy szabadulásra, amelyet halála által hozott. Ezt a rendtartást mindaddig meg kell ünnepelnünk, amíg Krisztus eljön másodszer nagy hatalommal és dicsőséggel. E cselekmény által tartja emlékezetünkben értünk végzett nagy munkáját.

Krisztus példája megtiltja, hogy bárkit kizárjunk az Úrvacsorából. Az igaz, hogy a nyílt bűn kizárja a vétkezőt, amit a Szentlélek világosan tanít (IKor 5:11). Ezen kívül azonban senki se hozzon ítéletet. Isten nem bízta az emberekre, hogy megmondják, ki legyen jelen ez alkalommal, mert ki olvashat a szívekben? Ki különböztetheti meg a konkolyt a búzától? *„Azért aki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból, Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivel hogy nem becsüli meg az Úrnak testét”* (IKor 11: 27-29).

Senki se maradjon ki az Úrvacsorából, mivel méltatlanok is vannak jelen. Minden tanítványt szólítsanak fel, hogy nyilvánosan vegyen részt az Úrvacsorán, s tegyen bizonyosságot arról, hogy elfogadja Krisztust személyes Megváltójának.

[341] Midőn Krisztus részesült tanítványaival együtt a kenyérből és a borból, elkötelezte magát nekik, mint Megváltójuk. Reájuk bízta az új szövetséget, amely által mindazok, akik befogadják Őt, Isten gyermekei és örökös társai lesznek. E szövetség által minden áldást, amelyet a menny adhat erre az életre és az eljövendő életre, elnyerhettek. E szövetségi szerződést Jézus vére által kellett szentesíteni. A szentség kiszolgáltatása a tanítványok elé tárta azt a végtelen áldozatot, amelyet Krisztus hozott értük egyenként, mint akik az elbukott emberiség nagy egészének egy részét képezik.

A szolgák szolgálja

Midőn a tanítványok bementek a vacsoráló terembe, szívük telve volt neheztelő érzéssel. Júdás közel furakodott Jézushoz bal oldalról; János pedig Jézus jobb oldalán foglalt helyet. Júdás elhatározta, hogy a magasabb helyet foglalja el, és a Jézus bal oldala melletti helyet gondolta a Hozzá legközelebb eső helynek. Azonban Júdás áruló volt.

Még egy másik ok is támadt a viszályra. Az ünnepen az volt a szokás, hogy egy szolga megmosta a vendégek lábait, és ez alkalommal is megtették a szükséges előkészületeket a szolgálattelvégzéséhez. Előkészítették a korsókat, mosdótálakat, törölközőket a lábmosáshoz, de a szolga nem volt jelen, ezért a tanítványoknak kellett volna elvégezni a szolgálatot. Azonban a tanítványok megbzsett büszkeségükben elhatározták, hogy nem végeznek szolgai munkát. Mindnyájan egykedvű közönyösséget tanúsítottak, mintha nem tudnák, hogy tenniük kell valamit. Vonakodásukat kifejezésre is juttatták, nem akarták megalázni magukat.

A tanítványok semmi jelét se mutatták, hogy hajlandók szolgálni egymásnak. Jézus várt egy ideig, hogy meglássa, mit tesznek. Ekkor Ő, az isteni Tanító felkelt az asztaltól. Levette felső ruháját, amely akadályozta volna mozgását; körülkötötte magát a törölközővel. A tanítványok meglepetéssel figyelték és csendesen vártak, hogy meglássák, mi fog történni. *„Azután vizet tölte a medencébe és kezdé*

mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, amellyel körül vala kötve” (Jn 13:5). Ez a cselekedet megnyitotta a tanítványok szemét. Keserű szégyen és megaláztatás érzete töltötte be szívüket. Megértették a ki nem mondott dorgálást és egészen új megvilágításban szemlélték magukat. Krisztus így fejezte ki szeretetét tanítványai iránt. Önző lelkületük elszomorította Őt, de nem szállt velük vitába nehézségeiket illetőleg. Ahelyett olyan példát adott nekik, amelyet sohase felejtettek el. Irántuk érzett szeretetét nem zavarhatták meg, s nem olthatták el könnyen. Tudta, hogy az Atya mindent az Ő kezeibe adott és hogy Istentől jött és Istenhez megy. Teljes tudatában volt istenségének, azonban letette királyi koronáját, királyi palástját és szolgálai formát vett fel. Földi életének utolsó cselekedete volt az, hogy felövezte magát, mint egy szolga, hogy elvégezze egy szolga munkáját.

[342]

Krisztus meg akarta értetni tanítványaival, hogy habár megmosta lábaikat, azonban ez semmit se von le méltóságából. *„Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok*” (Jn 13:13) Habár oly végtelenül magasabbrendű volt, Ő mégis jelentőséget és kedvességet adott szolgálatának. Senki se viselt oly magasztos tisztséget, mint Krisztus, mégis lehajolt, hogy elvégezze a legszerényebb kötelességet. Krisztus Önmaga adott példát az alázatosságra, hogy népét ne vezesse félre az önzés, amely a természetes szívben lakik és az önszolgálat által megerősödik. Ezt a nagy tantárgyat nem bízta emberekre. Olyan fontosnak tartotta, hogy Ő, aki Istennel egyenlő, szolgaként járt el tanítványaival szemben. Miközben ők a legmagasabb helyért versengtek egymással, Ő, aki előtt minden térdnek meg kell hajolnia, akinek örömmel szolgáltak a dicsőség angyalai, mert kiváltságnak tekintették - meghajolt, hogy megmossa azoknak lábait, akik Uruknek szólították Őt. Megmosta árulójának lábát is.

Most, amidőn megmosta tanítványainak lábait, így szólt: *„példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek*” (Jn 13:15). E szavakkal Krisztus nem csak a vendégszeretet gyakorlását parancsolta meg. Többet gondolt a vendégek lábainak megmosásakor, mint azt, hogy eltávolítsa az utazás porát. Krisztus itt egy vallási szolgálatot iktatott be. Urunk cselekedete azt a megalázó szertartást rendtartássá tette, amelyet meg kell tartani

tanítványainak is, hogy emlékezetükben tartsák az alázatosságról és szolgálatról adott tanításait.

Az előkészület rendtartása

Ez a rendtartás a Krisztus által kijelölt előkészület a szent Úrvacsorára. Amíg büszkeség, nézeteltérés és az elsőségért való vetélkedés uralkodik, addig szívünk nem juthat közösségbe Krisztussal; ezért rendelte el Krisztus, hogy az Úrvacsora előtt tartsuk meg az Ő megalázkodásának emlékezetét.

[343] Midőn Isten gyermekei e szent rendtartást végzik, gondoljanak az élet és dicsőség Urának eme szavaira: *„Értitek-é, hogy mit cselekedtem veletek? Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok. Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjete. Bizony bizony mondom néktek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, aki azt küldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket”* (Jn 13:12-17).

Az ember hajlamos arra, hogy önmagát többre értékelje, mint testvérét, hogy önmagáért munkálkodjék, hogy a legelső helyet keresse, ami gyakran gonosz gyanakvásra és a keserűség lelkiületére vezet. Az Úrvacsorát megelőző rendtartás eltávolítja ezeket a félreértéseket, megszabadítja az embereket önzésüktől és leszállítja őket felmagasztalásuk magas gólyalábairól a szívbeli alázatosság színvonalára, amely rábírja őket arra, hogy szolgáljanak testvéreiknek.

A mennyei szent Vigyázó jelen van ezen a szertartásban, hogy e szolgálatot az önvizsgálatnak, a bűneinkről való meggyőződésnek és bűneink bocsánatának áldott tapasztalatává, biztosítékává tegye. Krisztus jelen van az Ő teljességében, hogy megváltoztassa gondolkodásunkat, amelyet eddig az önzés irányított. A Szentlélek felfrissíti azoknak fogékonyságát, akik követik Uruk példáját. Amikor megemlékezünk Urunk megalázkodásáról, egyik gondolatunk összekapcsolódik a másikkal, amely felidézi az emlékek láncolatát: Isten jóságának emlékeit, földi barátaink kedvességét és gyengédségét.

Ahol ezt a rendtartást helyesen ünneplik meg, ott Isten gyermekei helyes viszonyba kerülnek egymással, hogy segítsék egymást, és egymás áldására legyenek. Szövetségre lépnek, hogy életüket önzetlen szolgálatra szentelik, de nemcsak önmagukért. Munkaterületük oly széles, mint Mesterüké volt. A világ telve van olyan emberekkel, akiknek szükségük van szolgálatunkra. Mindenütt megtalálhatók a szegények, gyámoltalanok és tudatlanok. Azok, akik lelki közösségben voltak Krisztussal a „*felső szobában*”, elmennek és úgy szolgálnak, mint Ő tette.

Jézus, akit a mennyben mindenki szolgált, mindenkinek a szolgálója lett, s mivel mindenkinek szolgált, mindenki tiszteli és szolgálja majd.

Akik részesülnek isteni természetében (jellemtulajdonságaiban) és együtt örülnek majd Vele, hogy meglátják a megváltottakat a mennyben, azok kövessék e földön az Ő önzetlen szolgálatának példáját.

Emlékeztet Krisztus második eljövetelére

[344]

Midőn a tanítványok összegyűltek az asztal körül, Jézus megható, szomorú hangon szólt hozzájuk: „*Kívánva kívántam a húsvéti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék: Mert mondom néktek, hogy többé nem eszem abból, míglen beteljesedik az Isten országában. És a pohárt vévén, minekutána hálákat adott, monda: Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között: Mert mondom néktek, hogy nem iszom a szőlőtökének gyümölcséből, míglen eljő az Isten országa*” (Lk 22:15-18).

Azonban az Úrvacsora ne legyen a szomorúság alkalma. Nem ez a célja. Midőn az Úr tanítványai összegyűlnek az asztal körül, ne emlékezzenek hibáikra és ne panaszkodjanak miattuk. Ne időzzenek elmúlt vallási tapasztalataiknál, akár felemelők, akár csüggesztők voltak. Ne hozzák fel a köztük és testvéreik közti nézeteltéréseket. Az előkészítő szolgálat, a lábmosás rendtartása mindezt magában foglalta. Az önvizsgálatot, a bűn megvallását, a nézeteltérések rendezését mind elvégezték.

Most, midőn eljönnek, hogy találkozzanak Jézussal, ne álljanak a kereszt árnyékában, hanem megmentő világosságában! Nyissák meg lelküket az Igazság Napjának ragyogó sugarai előtt! Krisztus drága

vére által megtisztított szívvel, jelenlétének teljes tudatában, habár láthatatlanul van jelen - hallják meg szavait: „*Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek...*” (Jn 14:27).

Midőn magunkhoz vesszük a Krisztus testét jelképező kenyeret és a kiontott vérét ábrázoló bort, lélekben átéljük a felső szobában tartott Úrvacsora jeleneteit. Átvonulunk Gecsemáné kertjén, amelyet Megváltónk megszentelt haláltusája által, midőn hordozta a világ bűneit. Szemléljük küzdelmét, amely által kivívta számunkra Istennel való kiengesztelésünket. Krisztus megfeszítve táruel élénk.

Midőn a megfeszített Megváltóra nézünk, jobban megértjük annak az áldozatnak a nagyságát és jelentőségét, amelyet a mennyei Fenség hozott értünk. A megváltás terve megdicsőül előttünk; Kálvária gondolata élő szent érzelmeket ébreszt szívünkben. Istennek és a Báránynak dicsérete hangzik szívünkben és ajkunkon, mert a büszkeség és önimádat nem virulhat abban, aki emlékezetében tartja Kálvária jeleneteit.

Midőn hit által szemléljük az Úr nagy áldozatát, lelkünk hasonlóná válik Krisztus lelki életéhez. Az ilyen hívő lelki erőt nyer minden Úrvacsorából. Az úrvacsorai szolgálat élő kapcsolatot hoz létre, amely a hívőt összeköti Krisztussal és az Atyával. Bizonyos értelemben kapcsolatot létesít a gyámoltalan emberek és Isten között.

[345] Az Úrvacsora szolgálata Krisztus második eljövételére mutat. Célja az, hogy e reménységet élénken a tanítványok szívében tartsa. Amikor összegyűlnek, hogy megemlékezzenek Krisztus haláláról, felidéznek gondolataikban: „*És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára. Mondom pedig néktek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének ebből a terméséből mind ama napig, amikor úján iszom azt veletek az én Atyámnak országában*” (Mt 26:27-29). Szenvedéseikben vigaszt találnak Krisztus visszajövetelének reménységében, ezért kimondhatatlanul drága számukra ez a gondolat: „*valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend*” (IKor 11:26).

Sohase felejtsetek el ezeket! Mindig tartsuk élénk emlékezetünkben Jézus szeretetét, annak készítő erejével. Krisztus azért iktatta be e szolgálatot, hogy szívünkbe vesse Isten szeretetét, amelyet Ő

kifejezésére juttatott a mi érdekünkben. Egyedül Krisztus által egyesülhetünk Istennel. A testvérek közötti egységet és szeretetet Krisztus szeretete hozza létre és teszi örökké tartóvá, és egyedül Krisztus halála teheti hatásossá az Ő szeretetét. Egyedül Krisztus halála által várhatjuk örömmel az Ő második eljövetelét. Reménységünk középpontja Krisztus eljövetele, ezért erre kell összpontosítanunk hitünket (DA 643-661).

Fejezet 54 — Ima a betegekért

A Szentírás azt mondja, „*hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni*” (Lk 18:1), és ha valamikor érzik az emberek az ima szükségességét, az akkor történik, amikor kezdenek gyengülni és életük is bizonytalanná válik. Az egészségesek gyakran elfeledkeznek Isten csodálatos kegyelmi ajándékairól, amelyeket napról napra, évről évre megújít számunkra, és nem dicsőítik Őt jótéteményeiért. Ha azonban betegség éri őket, eszükbe jut Isten. Amikor erejük cserbenhagyja az embereket, akkor érzik Isten erejének szükségességét és irgalmas Istenünk sohase fordul el attól, aki őszintén kéri segítségét. Ő a mi segítségünk egészségben és betegségben egyaránt.

Krisztus ugyanaz a részvételteljes orvos most, mint földi szolgálata alatt. Őbenne gyógybalzsam van minden betegségre és helyreállító erő minden erőtelenségre. Tanítványai ebben az időben ugyanúgy imádkozzanak a betegekért, mint a régi tanítványok, és meggyógyulnak, mert „*a hitből való imádság megtartja a beteget*” (Jak 5:15). Mi bírnak a Szentlélek erejével, a hit csendes biztosítékával, amely magáévá teszi Isten ígéreteit. Az Úr ezen ígérete: „*Betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak*” (Mk 16:18), ma ugyanolyan biztos, mint az apostol napjaiban. Elénk tárja Isten gyermekeinek kiváltságát, ezért hitünk ragadja meg, fogadja el mindazt, amit az ígélet magában foglal. Krisztus szolgálja az Ő munkálkodásának csatornáit, akik által gyakorolni kívánja gyógyító erejét. A mi munkánk az, hogy hitünk karjaiban Isten elé hozzuk a betegeket és szenvedőket. Megváltónk azt akarja, hogy bátorítsuk a betegeket, reményteleneket, szenvedőket, hogy szilárdan bízzanak az Ő erejében.

Az imameghallgatás feltételei

Csak akkor számíthatunk Isten ígéreteinek beteljesedésére, ha engedelmeskedünk az Ő Igéjének. A zsoltáríró így szól: „*Ha hamisságra (bűnre, gonoszságra) néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram*” (Zsolt 66:18). Ha csak részleges, fél-

szívű engedelmisséget tanúsítunk Iránta, nem teljesíti számunkra ígéreteit.

Isten Igéje oktatást ad a betegek gyógyulása érdekében mondott különleges imára. Azonban az ilyen ima felajánlása a legünnepelesebb cselekmény, ezért ne vállaljuk gondos megfontolás nélkül. Sok esetben a betegek gyógyulásáért mondott imánál az, amit hitnek mondanak, nem más, mint elbizakodottság.

Sok személy betegséget hoz magára kívánságainak kielégítése által. Nem éltek a természeti törvények, vagy a szigorú tisztaság alapelvei szerint. Mások semmibe vették az egészség törvényeit evési, ivási, öltözködési szokásaikban, vagy a munkában. Gyakran valamilyen bűn okozza a testi és lelki gyengeséget. Ha ezek a személyek visszanyernék egészségüket, sokan továbbra is gondtalanul áthágnák Isten fizikai és erkölcsi törvényét, mert úgy érvelnek, hogyha Isten meggyógyítja őket válaszul imáikra, akkor szabadon folytathatják egészségtelen szokásaikat és korlátlanul hódolhatnak romlott étvágyuknak. Ha Isten csoda által helyreállítaná e személyek egészségét, akkor felbátorítaná őket a bűnre.

Hiábavaló munkát végzünk, ha arra tanítjuk őket, hogy Istentől várják betegségükből való meggyógyulásukat, ha ugyanakkor nem tanítjuk meg őket arra is, hogy hagyják el egészségtelen szokásaikat. Ha el akarják nyerni Isten áldását feleletül imáikra, akkor szűnjenek meg gonoszt cselekedni. Környezetük legyen egészséges, életük szokásai legyenek helyesek. Éljenek összhangban Isten erkölcsi törvényével és az Ő természeti törvényeivel. Világítsuk meg azok előtt, akik kérik, hogy imádkozzanak egészségük helyreállításáért, hogy Isten erkölcsi és fizikai törvényeinek áthágása bűn, ezért ha el akarják nyerni Isten áldását, bűnüket vallják meg és hagyják el.

A Szentírás így buzdít bennünket: „*Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok*” (Jak 5:16). A következő gondolatokat tárjátok azok elé, akik kérik imáitokat: „*Mi nem olvashatunk szívetekben és nem ismerjük életetek titkait, mert ezeket csak ti és Isten tudjátok. Ha megtértek bűneitekből, kötelességtek megvallani is*” A magántermészetű bűnöket Krisztusnak valljátok meg, aki az egyedüli közbenjáró Isten és az emberek között, azért „*ha valaki vétkezik, van Szószólónk (Védőügyvédünk) az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus*” (1 Jn 2:1). Minden bűnnel megsértjük Istent, ezért meg kell vallanunk Neki Krisztus által! Minden

[348]

nyilvános bűnt nyilvánosan kell megvallanunk! Ha rosszat cselekedtünk felebarátunk ellen, a sértettel kell elintézni, jóvátenni a dolgot. Azok, akik egészségük helyreállítását kérik, de vétkeztek gonosz beszéd által, ha egyenlenséget, viszályt, elidegenedést idéztek elő otthonukban, szomszédságukban, vagy a gyülekezetben, vagy ha valamely rossz szokásuk által másokat is bűnre vezettek, akkor ezeket a bűnöket is vallják meg Istennek, és azoknak, akiket megbántottak. *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól”* (1jn 1:1, 9).

Ha az elkövetett gonoszt jóvátették, akkor nyugodtan és hittel az Úr elé tárhatjuk a beteg szükségleteit, amint az Úr Lelke indít bennünket. Ő minden személyt név szerint ismer és úgy törődik mindenkivel, mintha rajta kívül nem lenne senki más a földön, akiért megszülött Fiát adta. Mivel Isten szeretete oly nagy és kimeríthetetlen, bátorítsuk a betegeket, hogy bízzanak Benne és legyenek vidámak. Az aggodalmaskodás gyengeségre és betegségre vezet. Ha a nyomott hangulat és a búskomorság fölé emelkednek, gyógyulási kilátásuk jobb lesz, mert *„az Úr szemmel tartja az őt félőket, az Ő kegyelmében bízókat”* (Zsolt 33:18).

A betegekért mondott imánkban gondoljunk arra, hogy *„azt, amit kérünk kell, amint kellene, nem tudjuk”* (Róm 8:26). Nem tudjuk, hogy a kívánt áldás a legjobb lesz-e számunkra, vagy nem a legjobb, ezért imáinkba foglaljuk bele e gondolatot: *„Uram, Te ismered a lélek minden titkát! Ismered e személyeket is. Jézus az ő Megváltójuk, életét adta értük, ezért az Ő szeretete nagyobb, mint a mienk. Ha azért a Te dicsőségedet és a szenvedők javát szolgálja, Jézus nevében kérünk, gyógyítsd meg őket. Ha nem a Te akaratod, hogy meggyógyuljanak, kérünk, hogy kegyelmed által vigasztald és jelenléted által támogasd őket szenvedéseikben.”*

Isten tudja a véget kezdettől fogva. Ismeri az emberek szívét és olvassa a szív minden titkát. Tudja, hogy azok, akikért imádkoznak, el tudják-e viselni azokat a próbákat, amelyek még reájuk jönnek, ha életben maradnak. Tudja, hogy életük áldás, vagy átok lenne-e önmaguk és a világ számára. Ez az egyik oldala annak, hogy amidőn az Úr elé tárjuk kéréseinket, tegyük mindig hozzá alázattal: *„mind-azáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen”* (Lk 22:42). Jézus alárendelte magát Isten bölcsességének és akaratának Gecsemáné kertjében, amidőn így könyörgött: *„Atyám! ha lehetséges, múltjék*

el tőlem e pohár” (Mt 26:39). Ha Isten Fia számára helyes volt ez a kijelentés, mennyivel inkább számunkra, véges, tévedő emberek számára.

Következésképpen járunk el, amikor kívánságainkat alárendeljük végtelenül bölcs mennyei Atyánknak és akkor teljes hittel mindent Őreá bízunk. Tudjuk, hogy Isten meghallgat bennünket az Ő akarata szerint, azonban nem helyes, ha az alárendelés, belenyugvás lelkülete nélkül erőltetjük kéréseinket. Imánk ne hasonlítson a parancshoz, hanem alázatos könyörgés, kérés legyen.

Némely esetben Isten határozottan munkálkodik isteni ereje által a betegek egészségének helyreállítása érdekében, azonban nem minden beteget gyógyít meg. Sokan elalszanak az Úr Jézusban. János apostol parancsot kapott Páthmos szigetén, hogy írja meg: *„Boldogok a halottak, akik az Úrban haltak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradtságuktól, és az Ő cselekedeteik követik őket*” (Jel 14:13). Ebből látjuk, hogy ha bizonyos betegek egészsége nem áll helyre, emiatt ne mondjunk ítéletet felettük, hogy nincs elég hitük.

Mindnyájan szeretnénk azonnali és közvetlen választ kapni imáinkra és könnyen elcsüggedünk, ha a válasz késik, vagy váratlan formában jön. Isten azonban sokkal bölcsőbb és sokkal jobb annál, hogy imánkat mindig abban az időben és oly módon hallgassa meg, ahogyan mi kívánjuk. Ő többet és jobbat ad számunkra, mint amit mi kívánunk, és mivel bízhatunk bölcsességében és szeretetében, ne kérjük Őt arra, hogy Ő teljesítse a mi akaratunkat, hanem inkább mi igyekezzünk teljesíteni az Ő szándékát, akaratát. Vágyainkat és akaratunkat rendeljük alá az Ő akaratának. Ezek a tapasztalatok amelyek megpróbálják hitünket a mi javunkat szolgálják, mert kinyilvánítják, hogy hitünk őszinte és igaz-e; egyedül Isten Igéjére támaszkodik-e; vagy a körülményektől függő, bizonytalan és változékony. A hit gyakorlás által erősödik. Engedjük meg, hogy a béketűrés elvégezze tökéletes munkáját és gondoljunk arra, hogy a Szentírásban becses ígérek vannak azok számára, akik várják az Urat.

Nem mindenki érti meg ezeket az alapelveket. Sokan, akik az Úr gyógyító kegyelmére várnak, azt gondolják, hogy azonnali, közvetlen választ kell kapniuk imáikra, mert különben hitük hiányos lesz. Ezért bölcsen kell tanácsolnunk azokat, akiket elgyengített a betegség, hogy óvatosan, körültekintően járjanak el. Ne vegyék semmibe

[349]

barátaik iránti kötelességeiket, akik túlélhetik őket, és egészségük helyreállítása érdekében ne hanyagolják el a természet gyógytényezőinek felhasználását. E dologban az a veszély fenyeget, hogy némelyek, akik azt hiszik, hogy feleletül imáikra meggyógyulnak, félnek tenni valamit is, ami által hitük hiányát nyilvánítanak ki. Azonban ne hanyagolják el ügyeik elrendezését, hanem mindent intézzenek el úgy, ahogyan elintéznék akkor, amikor halálukat várják. Ne féljenek attól, hogy szeretteikhez a bátorítás és tanács azon szavait szólják, amelyeket az elválás, a búcsúzás óráiban kívánnának hozzájuk intézni.

[350] Azok, akik imában kérik gyógyulásukat, ne hanyagolják el az elérhető eszközök felhasználását. Nem jelenti hitünk megtagadását az olyan gyógyeszközök felhasználása, amelyekről Isten gondoskodott a fájdalmak csillapítására, és hogy segítse szervezetünket a helyreállítás munkájában. Nem tagadjuk meg hitünket akkor, amikor együttműködünk Istennel és olyan állapotba hozzuk magunkat, amely a legkedvezőbb gyógyulásunk érdekében. Isten lehetővé tette számunkra az élet törvényei ismeretének elnyerését, hogy felhasználhassuk azokat. Használjunk fel minden előnyt a betegek gyógyulása érdekében és munkálkodjunk összhangban a természeti törvényekkel. Midőn imádkoztunk a betegek gyógyulásáért, annál nagyobb igyekezettel dolgozhatunk értük és megköszönhetjük Istennek azt a kiváltságot, hogy együttműködhetünk Vele és kérhetjük áldását azokra az eszközökre, amelyekről Ő Maga gondoskodott. Isten Igéje szentesíti számunkra a gyógyeszközök felhasználását. Amikor Ezékiás, Izrael királya megbetegedett és Isten prófétája azt az üzenetet hozta számára, hogy meghal, akkor Ezékiás az Úrhoz kiáltott és az Úr meghallgatta szolgáját. Üzenetet küldött számára, hogy életét 15 évvel meghosszabítja. Isten egyetlen szavával is meggyógyíthatta volna Ezékiást, azonban különleges utasítást adott: *„vegyenek egy fügekalácsot (fügecsomót), és dörzsöljétek rá a fekélyre, hogy meggyógyuljon”* (Ésa 38:21).

Midőn imádkoztunk a beteg gyógyulásáért, bármi lesz az eset kimenetele, ne veszítsük el hitünket Istenben. Ha veszteséggel kell szembenéznünk, fogadjuk el a keserű poharat és gondoljunk arra, hogy egy szerető Atya keze helyezi azt ajkunkhoz. Ha azonban a beteg egészsége helyreáll, ne felejtse el, hogy új kötelezettség hárul reá Teremtője iránt. Midőn a 10 bélpoklos meggyógyult, csak egy tért

vissza Jézushoz és adott Neki dicsőséget. Ne legyünk olyanok, mint a hálátlan kilenc gyógyult bélpoklos, akiknek szívét nem érintette Isten kegyelme. *„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka”* (Jak 1:17) [MH 225-233].

Az orvosi missziómunka az evangélium úttörő munkája, az ajtó, amelyen át az evangélium bemenetelt talál sok otthonba. Isten gyermekei legyenek igazi orvosi misszionáriusok, és tanulják meg, hogyan szolgálják mind a test, mind a lélek szükségleteit! Bibliamunkásaink nyilvánítsák ki a legtisztább önzetlenséget, midőn kimennek, hogy kezelésben részesítsék a betegeket azzal az ismerettel és tapasztalattal, amit nyertek a gyakorlati munkában. Midőn házról házra járnak, sok szívhez hozzáférnek. Sok embert megnyernek, akik máskülönben sohase hallották volna meg az evangélium üzenetét. Az egészségügyi reform elveinek szemléltetése nagyban hozzájárul az evangéliumi munkákkal szemben tanúsított előítélet elosztatásához. A Nagy Orvos, az orvosi missziómunka megalapítója megáldja mindazokat, akik igyekeznek másokkal is közölni a jelenkori igazságot.

A test gyógyítása össze van kötve az evangéliumi megbízatással. Midőn Krisztus kiküldte tanítványait első misszióútjukra, megparancsolta nekik: „*Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok*” (Mt 10:7-8).

Az isteni megbízatásnak nincs szüksége reformra. Az igazság bemutatásának Krisztus által használt módszerén nem javíthatunk. Megváltónk gyakorlati oktatást adott tanítványainak és megtanította őket, hogyan munkálkodjanak oly módon, hogy boldoggá tegyék az embereket az igazságban. Részvétet tanúsított a fáradtak, megterheltek és elnyomottak iránt. Táplálta az éhezőket és meggyógyította a betegeket. Állandóan körüljárt és jót cselekedett. Jó cselekedetei, szeretetteljes szavai és kedves eljárása által tolmácsolta az evangéliumot az embereknek.

Krisztus még nem fejezte be az emberekért végzett munkáját. Hasonlóképpen követőinek is hirdetniük kell az evangéliumot és könyörülő szeretetet kell nyilvánítaniuk az elveszett és elveszendő

emberek iránt. Midőn önzetlen érdeklődést tanúsítanak azok iránt, akiknek szükségük van segítségükre, szemléltessék számukra gyakorlatilag az evangélium igazságát. E munka sokkal többet foglal magában a prédikálásnál. A világ evangélizálásának munkáját Isten bízta azokra, akik elmennek az Ő nevében, ezért legyenek Krisztus munkatársai és nyilvánítsák ki az elveszendőknek az Ő gyengéd, könyörülő szeretetét. Isten ezeket hív, hogy munkálkodjanak érte, de ne azoknak prédikáljanak, akik ismerik a jelenkori igazságot, hanem azokat figyelmeztessék, akik még nem hallották az utolsó kegyelmi üzenetet. A lelkek megmentéséért érzett sóvárgó vágygal munkálkodjatok! Végezzetek orvosi missziómunkát! Így hozzáfértek az emberek szívéhez és előkészítitek az utat az igazság határozottabb hirdetésére.

[352]

Alapítsunk intézeteket!

Sok helyen szükség van evangéliumi-orvosi missziómunkára, ahol kis kezelőhelyiségeket kell alapítanunk. Isten szándéka az, hogy szanatóriumaink által hozzáférjünk a magas és alacsonyrangúakhoz, a gazdagokhoz és a szegényekhez. Szanatóriumainkat úgy kell vezetnünk, hogy munkájuk által felhívjuk a figyelmet az üzenetre, amelyet Isten küldött (CH 501).

A testi és lelki gyógyító szolgálatot kapcsoljuk össze egymással és vezessük rá a szenvedőket, hogy bízzanak a mennyei Orvos hatalmában. Miközben megfelelő kezelést adunk, imádkozzunk Krisztus gyógyító kegyelméért is, mert ez felébreszti a betegek hitét. Eljárásunk hitre ihleti azokat is, akik esetüket reménytelennek tartották.

Szanatóriumainkat azért alapítottuk, hogy bátorítsuk a reményteleneket azáltal, hogy a hitből mondott imákat helyes kezeléssel egyesítjük és megtanítjuk az embereket, hogy testileg és lelkileg egyaránt helyes életmódot folytassanak. Szanatóriumaink orvosai hirdessék a lélekgyógyítás tiszta evangéliumának üzenetét (MM 248).

Az evangélium úttörő munkája

Ha fel akarjuk emelni azon országok színvonalát, ahova elhívhatnak bennünket, a munkát testi szokásaik helyesbítésével kell kezdenünk.

[353] Az orvosi missziómunka az embereknek a betegségből való szabadulás evangéliumát hozza: az evangélium úttörő munkája, gyakorlati evangélium, amely kinyilvánítja Krisztus részvétét. E munkára nagy szükség van és a világ nyitva áll számára. Isten megadja, hogy megértik az orvosi missziómunka fontosságát, ezért azonnal beléphetnek az új területekre. Akkor az Úr rendelkezése szerint végzik majd a szolgálat munkáját. A betegek meggyógyulnak és a szegény szenvedő emberiség áldást nyer (MM 239).

Nagy előítélettel, nagyfokú hamis buzgósággal és hamis nevű kegyességgel találkoztok, azonban mind az otthoni, mind a külföldi misszióterületeken több olyan embert találtok, akiknek szívét Isten elkészítette az igazság befogadására, mint gondoljátok. Ezek örömmel fogadják az isteni üzenetet, amidőn bemutatjátok nekik (CH 502).

Az orvosi missziómunkát sohase mutatták be nekem más módon, mint ami úgy viszonylik az Úr művének egészéhez, mint a kar a testhez. Az evangélium szolgálata az igazság hirdetésére rendelt szervezet, amelynek célja, hogy előrevigye a betegek és egészségesek érdekében végzett munkát. Az evangélium szolgálata: a test; az orvosi missziómunka a kar és Krisztus a feje mindegyiknek. Így mutatták be nekem e dolgot.

Végezzetek orvosi missziómunkát azzal a felszereléssel, amivel a jelen körülmények között rendelkeztek és megtapasztaljátok, hogy megnyílik számotokra az út bibliaórák tartására. Mennyei Atyánk kapcsolatba hoz benneteket azokkal, akiknek szükségük van betegek kezelésének ismeretére. Vigyétek át a gyakorlatba azt, amit tudtok a betegek kezelésével kapcsolatban, így szenvedéseik enyhülnek és alkalmat találtok, hogy megtörjétek az élet kenyerét az éhező lelkek számára (MM 234, 239).

Munka, amelyben egyesülnünk kell

Az evangélium szolgálói egyesüljenek az orvosi missziómunkával, amelyet úgy mutattak be nekem, mint azt a munkát, amely elosztatja az előítéletet, amelyet e világ táplál az igazsággal szemben.

Az evangélium szolgálója kétszer olyan eredményes munkát végezhet, ha ismeri a betegségek kezelését.

Az evangélium szolgálata abban áll, hogy ott kezdjünk munkálkodni az emberek érdekében, ahol vannak, bármilyen a helyzetük, vagy állapotuk, segítsünk rajtuk minden lehető módon. Szükséges lehet, hogy lelkészeink elmenjenek a betegek otthonaiba, és így szóljanak: Kész vagyok segíteni Önnek, és én megteszem a tőlem telhető legjobbat, azonban én nem vagyok orvos, hanem lelkész, de szeretek szolgálni a betegeknek és szenvedőknek. A testi betegek majdnem mindig lelki betegek is, mert amikor a lélek beteg, megbetegedik a test is.

Ne legyen szakadék a lelkészi és az orvosi munka között! Az orvos munkája egyenrangú a lelkészével, ezért ugyanolyan komolysággal munkálkodjék a lelkek üdvösségéért, mint a testi egészség helyreállításáért. Némelyek, akik nem látják annak fontosságát, hogy úgy neveljük ifjainkat, hogy a test és lélek orvosai is legyenek, azt mondják, hogy a tizedet ne használják fel az orvosi misszionáriusok támogatására, akik a betegek kezelésére szánják idejüket. Az ilyen kijelentésekkel kapcsolatban azt kell mondanom, hogy ne legyünk olyan szűk látókörűek, hogy ne lássuk meg, mi az igazság ebben a helyzetben. Az evangélium szolgálója, aki egyúttal orvosi misszionárius is, aki ismeri a testi betegségek gyógyítását is, sokkal eredményesebb munkás, mint az, aki nem képes erre. Mint lelkész, sokkal teljesebb munkát végez az evangélium szolgálatában.

[354]

Az Úr kijelentette, hogy a kiképzett orvos bemenetelt talál a városokba, ahova mások nem mehetnek be. Tanítsátok az egészségügyi reformot, mert ez befolyást gyakorol az emberekre!

Midőn egy művelt orvos bemutatja a Biblia alapelveit, nagy befolyást gyakorol sok emberre. Nagy a befolyása annak, aki személyében egyesíti az orvosnak és az evangélium szolgálójának munkáját, mert az emberek jó ítélőképességéhez szól.

Így munkálkodjanak orvosaink. Az Úr munkáját végzik, amidőn mint evangélisták dolgoznak és oktatást adnak arról, hogy az Úr

Jézus mily módon gyógyíthatja meg a lelket. Minden orvosnak tudnia kell, hogyan imádkozzon hittel a betegekért és hogyan adjon megfelelő kezelést. Ugyanakkor munkálkodjék, mint Isten szolgája. Hirdesse a bűnbánatot, megtérést, a test és lélek üdvösségét! Az ilyen egyesített munka kiszélesíti tapasztalatát és nagymértékben megnöveli befolyását (MM 237-247).

Az orvosi munka megnyitja az ajtót az evangélium előtt

A misszionárius-ápolónak a munka sokféle ágát kell előrevinnie. A jól képzett ápolók bejuthatnak az otthonokba és felébreszthetik az érdeklődést az igazság iránt. Majdnem minden közösségben sokan vannak olyanok, akik nem járnak semmiféle istentiszteletre. Ezeket csak úgy nyerhetjük meg az evangélium számára, ha azt elvisszük otthonukba. Gyakran testi szükségleteik enyhítése az egyedüli út, amelyen keresztül megközelíthetjük őket. Midőn, mint misszionárius-ápolók gondozzák a betegeket és enyhítik szenvedéseiket, sok alkalmat találnak, hogy imádkozzanak értük, olvassanak a Bibliából és beszéljenek nekik a Megváltóról. Imádkozhatnak a gyámoltalanokért és velük együtt is imádkozzanak, főleg azokért, akiknek nincsen erejük arra, hogy uralkodjanak étvágyukon, amelyet a szenvedély lealacsonyított. Reménységet áraszthatnak azok életébe, akik vereséget szenvedtek és elcsüggedtek. Önzetlen szeretetük által - amely érdek nélküli kedves cselekedetekben jut kifejezésre - könnyebbé teszik a szenvedők számára, hogy higgyenek Krisztus szeretetében.

[355]

Láttam, hogy az orvosi missziómunka által oly mélyre süllyedt emberekre találunk, akik egykor nagy értelemmel és képességgel rendelkeztek, akiket megfelelő munkával megmenthetünk elbukott állapotukból. Miután ezeket az embereket részvétellel kezeltük, és gondoskodtunk testi szükségleteikről, tárjuk eléjük az igazságot oly tisztán, amint Jézusban van. A Szentlélek munkálkodik és együttműködik azokkal az emberi eszközökkel, akik ilyen lelkekért munkálkodnak és némelyek közülük értékelik azt a szikla alapot, amelyen ezeknek a munkásoknak a hitük nyugszik.

Jobb kezünk kinyitja az ajtót, amelyen testünk bemehet. Az orvosi missziómunkának éppen ezt kell cselekednie. Nagyban elő kell készítenie az utat a jelenkori igazság befogadására. A test kezek

nélkül hasznavehetetlen. Midőn értékeljük testünket, meg kell becsülnünk a segítő kezeket is, amelyek fontos eszközök, mert nélkülük a test semmit se tehet. A test, amelyik közömbösen kezeli a jobb kezet, visszautasítja segítségét, semmit sem cselekedhet.

Az evangélium szerinti élet és elveinek megőrzése: élet illata az életre. Azok az ajtók, amelyek zárva maradnak azok előtt, akik csak prédikálják az evangéliumot, megnyílnak az értelmes misszionárius orvos előtt. Isten a testi szenvedések enyhítése által eléri az emberek szívét. Isten megöntözi az evangélium magvát, amelyet elhintettek szívükbe, azonban türelemre lehet szükségünk, amíg ez a mag az élet legkisebb jelét mutatja, de végül kikel és gyümölcsöt terem az örök életre (MM 238-247).

Fejezet 56 — Viszonyunk más véleményű emberekkel

Feltehetjük a kérdést: Egyáltalán semmi közösségünk se legyen a világgal? Vezetőnk az Úr Igéje legyen! Isten Igéje megtilt minden olyan kapcsolatot a világgal, amely azonosítana bennünket velük. Jöjjünk ki közülük és szakadjunk el! Munkatervünkben sohase kapcsolódjunk össze velük, de azért ne éljünk visszavonuló életet! Tegyük meg minden jót a világiaknak, amit megtehetünk!

Krisztus példát adott erre. Midőn meghívták, hogy együtt egyen a vámszedőkkel és bűnösökkel, nem utasította vissza meghívásukat, mert ezt az osztályt csak úgy érthette el, nyerhette meg, ha közéjük vegyült. Azonban minden alkalommal olyan beszédanyagot hozott fel, amely emlékezetükbe idézte az örök értékű dolgokat. Nekünk is megparancsolja: *„Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”* (Mt 5:16) [GW 394].

A hitetlenek társasága nem árt nekünk, ha abból a célból tartjuk fenn velük a kapcsolatot, hogy Istenhez vezessük őket és ha lelkileg elég erősek vagyunk ahhoz, hogy ellenálljunk befolyásuknak.

Krisztus azért jött el a mi világunkba, hogy az elbukott, véges embert összekösse a végtelen Istennel. Krisztus követői legyenek a világosság forrásai! Midőn kapcsolatban állnak Istennel, közölgék a sötétségben levőkkel és tévelygőkkel azokat a különleges áldásokat, amelyeket a mennyből kaptak. Énokot nem fertőzték meg az ő korában uralkodó bűnök; akkor miért fertőzzenek meg bennünket a mi korunkban? Mesterünkhöz hasonlóan tanúsítsunk részvétet a szenvedő emberiség iránt. Nagylelkűen érezzük át a szűkölködők érzéseit és szükségleteit (5T 113).

Imádkozom, hogy testvéreim megértsék, a harmadik angyal üzenete sokat jelent számunkra, és hogy az igazi Szombat megünneplése legyen a jel, amely megkülönbözteti Isten szolgáit azoktól, akik nem szolgálják Őt. Ébredjenek fel azok, akik elszunnyadtak és közönyöskké váltak!

Arra vagyunk hívatottak, hogy szentek legyünk, ezért gondosan ügyeljünk arra, hogy ne keltsük azt a benyomást, hogy számunkra csak kevés jelentőséggel bír, hogy megőrizzük-e hitünk különleges jellegzetességeit, vagy nem. Rajtunk nyugszik a felelősség, hogy határozottabb álláspontot foglaljuk el az igazság és igazságosság mellett, mint a múltban tettük. A választóvonalat, amely megkülönbözteti Isten parancsolatainak megtartóit azoktól, akik nem tartják meg, félreérthetetlen világossággal kell láthatóvá tennünk. Tiszteljük Istent lelkiismeretességgel, és szorgalmasan használjunk fel minden eszközt, hogy szövetségben legyünk Vele, hogy elnyerhessük azokat az áldásokat, amelyek oly lényegesek Isten népe számára, amelynek tagjai oly súlyos próbán fognak átmenni.

[357]

Istent nagymértékben meggyalázzuk, ha azt a benyomást keltjük, hogy hitvallásunk nem uralkodó hatalom életünkben. Ily módon elfordulunk Isten parancsolataitól, amelyek a mi életünket jelentik; megtagadjuk, hogy Ő a mi Istenünk és mi az Ő népe vagyunk (7T 108).

Beszélgetés más felekezetű lelkészekkel és csoportokkal

Alkalmatok lehet arra, hogy más gyülekezetekben beszéljete. Amikor éltek ezekkel a lehetőségekkel, gondoljatok Megváltótok szavaira: „Legyetek azért okosak mint a kígyók, és szelídek mint a galambok” (Mt 10:16). Ne ébresszétek fel az ellenség rosszindulatát fenyegető beszéddel, mert így bezárjátok az ajtókat az igazság előtt! Rövid üzenetekre van szükség. Ne keltsétek fel az ellenkezést! Még sok lelket kell megmentenünk. Kerüljete minden éles kifejezést! Szóban és cselekedetekben egyaránt legyetek bölcsek az üdvösségre és mutassátok be Krisztust mindazoknak, akikkel kapcsolatba kerültök! Lássá meg mindenki, hogy felvettétek lábaitokra a békesség evangéliumának saruit, és az emberek iránti jóakarattal tölti be lelketeket! Csodálatos eredményeket látunk majd, ha a Szentlélektől ihletve lépünk be a munkába. Szükségünkben segítséget nyerünk, ha munkánkat az igazság, irgalmasság és szeretet lelkületében végezzük. Az igazság diadalt arat és kivívja a győzelmet (EV 563-564).

Munkálkodnunk kell más gyülekezetek lelkészei érdekében, mert Isten azt akarja, hogy megmeneküljenek. Hozzánk hasonlóan ők is csak a hit és engedelmesség által nyerhetik el a halhatatlanságot.

[358] Munkálkodjunk értük komolyan, hogy üdvözülhessenek. Isten azt akarja, hogy részt vegyenek jelenkori munkájának végzésében és azok közé akarja számlálni őket, akik idejében adnak eledelt házuk népének. Miért ne tevékenykednének az Ő munkájában? Lelkészeink igyekezzenek hozzáférni más gyülekezetek lelkészeihez, akikért Krisztus könyörög az Atyánál. Ünnepeles felelősség nyugszik rajtunk. Mint Krisztus követői, tanúsítsunk komoly érdeklődést a nyájnak e pásztorai iránt (6T 77-78).

Lelkészeink tegyék különleges feladatukká, hogy munkálkodjanak a lelkészekért. Ne szálljanak vitába velük, hanem kezükben a Bibliával buzdítsák őket arra, hogy tanulmányozzák Isten Igéjét. Ha ezt megteszik, akkor sok lelkész, aki most tévtanokat hirdet, a jelenkori igazságot hirdeti majd (EV 562).

Fejezet 57 — Viszonyunk a polgári hatóságokhoz és törvényeikhez [359]

Az apostol világosan vázolta, hogy milyen magatartást tanúsítsanak a hívők a polgári hatóságok iránt: *„Engedelmeskedjétek azért minden emberi rendelkezésnek az Úrért: akár királynak, mint fellebbvalónak; Akár helytartóknak, mint akiket ő küld a gonosztévők megbüntetésére, a jól cselekvőknek pedig dicsérésére. Mert úgy van az Isten akaratja, hogy jót cselekedvén, elnémissátok a balgatóg emberek tudatlanságát; Mint szabadok, és nem mint akiknél a szabadság a gonoszság palástja, hanem mint Istennek szolgálói. Mindenkit tiszteljétek, az atyafiúságot szeressétek; az Istent féljétek; a királyt tiszteljétek”* (1 Pt 2:13-17) [AA 522].

Uralkodókat és törvényeket helyeztek fölénk, hogy kormányozzák a népet. Ha nem léteznének e törvények, a világ állapota sokkal rosszabb lenne, mint most. E törvények közül némelyik jó, a másik rossz. A rossz törvények megsokasodnak majd, ezért még nehéz helyzetbe kerülünk. Azonban Isten megtartja népét, ha szilárd marad és az Ige alapelvei szerint él (1T 201).

Láttam, hogy minden esetben engedelmeskednünk kell országunk törvényeinek, ha nem ellenkeznek azzal a magasabb törvénnyel, amelyet Isten hallható módon jelentett ki a Sinai hegyről és utána saját ujjáival vésett kőtáblákra. „Adom az én törvényemet az ő elméjökbe, és az ő szívökbe írom azokat, és leszek nekik Istenök és ők lesznek nekem népem” (Zsid 8:10). Akinek szívébe van írva Isten törvénye, inkább engedelmeskedik Istennek, mint embereknek és inkább megtagadja az engedelmisséget minden ember iránt, de a legkisebb mértékben sem hajol el Isten parancsolataitól. Isten gyermekei az ihletett igazság által tanítva és jó lelkiismeretük által vezetve Isten minden Igéje által élnek. Elfogadják Isten törvényét, amely szívébe van írva, mint egyedüli tekintélyt, amelyet elismerhetnek, vagy amelynek engedelmeskedhetnek. Az isteni törvény bölcsessége és tekintélye a legmagasabbrendű (1 T 361).

[360] A kormányzat, amely alatt Jézus élt, romlott és elnyomó volt. Mindenütt rendkívüli visszaélések, zsarolások, türelmetlenség és elnyomó kegyetlenség uralkodott. Megváltónk mégsem törekedett arra, hogy polgári reformokat vezessen be. Nem támadta a nemzeti visszaéléseket, nem kárhoztatta nemzetének ellenségeit. Nem szállt szembe a hatalmon lévők tekintélyével, vagy közigazgatásával, Ő, a mi Példaképünk, távortartotta magát a földi kormányoktól, de nem azért, mintha közönyösen nézte volna az emberek szenvedéseit, hanem mivel a helyzet orvoslása nem csupán emberi és külső rendszabályokban rejlett. Ahhoz, hogy a gyógy mód hatásos legyen, az embereket egyénileg kell elérnünk és szívüknek meg kell újulnia (DA 509).

Krisztust több alkalommal megkérték, hogy hozzon döntést törvényes és politikai kérdésekben. Azonban nem avatkozott bele a világi dolgokba. Krisztus úgy áll világunkban, mint annak a nagy lelki országnak, az igazság országának Feje, amelynek megalapítása céljából e földre jött. Tanítása által megvilágította a megnemesítő, megszentelő alapelveket, amelyek országát kormányozzák. Megmutatta, hogy igazság, irgalmasság és szeretet azok az erők, amelyek kormányozzák Isten országát (9T 218).

A kémekek Hozzá jöttek és színlelt őszinteséggel mintha tudni akarnák kötelességüket így szóltak: *„És elküldék hozzá tanítványait a Heródes pártiakkal, akik ezt mondják vala: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod, és nem törődöl senkivel, mert embereknek személyére nem nézel. Mondd meg azért nekünk, mit gondolsz: Szabad-é a császárnak adót fizetnünk, vagy nem?”* (Mt 22:16-17).

Krisztus nem adott kitérő választ, hanem nyíltan felelt kérdésükre. Kezébe véve a római pénzt, amely a császár nevét és képét viselte, kijelentette, hogy mivel a római hatalom védelme alatt élnek, támogatniuk kell azt a hatalmat mindaddig, amíg nem ellenkezik magasabbrendű kötelességeikkel.

Midőn a farizeusok meghallották Jézus választát, *„elcsodálkoznak és otthagynak Őt, elmenének”* (Mt 22:22). Krisztus megdorgálta hitetlenségüket és elbizakodottságukat, és ezt cselekedve fontos alapelvet szegezett le, amely világosan meghatározza az ember kötelességének határait a polgári kormány iránt, és kötelességét Isten iránt (DA 601-603).

Eskü

Láttam, hogy Isten némely gyermeke hibát követett el az esküvés tekintetében és Sátán kihasználja ezt, hogy elnyomja őket és elvegye tőlük az Úr pénzét. Láttam, hogy Urunknak e szavai: „Teljességgel ne esküdjete”, nem vonatkoznak a bíróságon tett esküvésre. *„Legyen a ti beszédetek: úgy úgy; nem nem; ami pedig ezen felül vagyon, a gonosztól vagyon”* (Mt 5:34-37). Ez a közönséges beszédre vonatkozik. Némelyek nagyítják a dolgokat beszédükben. Némelyek életükre esküsznek, mások a fejükre. Olyan biztos, amit mondanak, mint ahogy élnek, vagy fejük van. Némelyek a mennyet, vagy a földet hívják tanúbizonysággul, hogy a dolgok úgy vannak, ahogyan ők mondják. Némelyek azt mondják, hogy Isten vegye el az életüket, ha állításuk nem igaz. Jézus az ilyen közönséges esküdözés ellen figyelmezteti tanítványait.

[361]

Láttam, hogy az Úrnak még mindig tennie kell valamit az ország törvényeivel kapcsolatban. Amíg Jézus a mennyei templomban van (Jel 11:19; Jel 15:5-6), addig az uralkodók és a nép érezni fogják Isten Lelkének korlátozó erejét. Azonban Sátán nagymértékben uralja a világ tömegeit, ezért ha nem léteznének az országok törvényei, sokat szenvednénk. Megmutatták nekem, hogy ha ténylegesen szükséges és Isten gyermekeit törvényes módon tanúvallomásra szólítják fel, nem cselekszenek Isten Igéje ellen, ha ünnepélyes módon Istenre hivatkoznak, mint tanúra, hogy amit mondanak, az a teljes, színtiszta igazság.

Láttam, hogy ha létezik valaki, aki következetesen tanúskodhat eskü alatt, akkor a keresztény az, mert ő Isten orcájának világosságában él és növekszik az Ő erejében. Amidőn a törvénynek fontos dologban kell döntenie, akkor senki se hivatkozhat oly jogosan Istenre, mint a keresztény. Az angyal megparancsolta, hogy jegyezzem meg, hogy Isten önmagára esküszik (1T 201-203).

Izgalom a politikával kapcsolatban

Azok, akik gyülekezeteinkben és iskoláinkban tanítják a Bibliát, ne fejezzék ki ítéletüket a politikusok és rendszabályaik mellett, vagy ellen, mert ily módon felizgatják mások érzelmeit. Sőt a jelenkori igazság hitvallói közül is felindítanak némelyeket, hogy kifejezésre

juttassák érzelmeiket és kedvelt nézetüket, ami által szakadást, megoszlást idéznek elő a gyülekezetben.

Isten azt akarja, hogy népe ne foglalkozzék politikai kérdésekkel. E tárgyban a hallgatás ékesszólás. Krisztus felhívja követőit, hogy hozzanak létre egységet a tiszta evangélium alapelveiben, amelyeket a Szentírás világosan kijelent. Nem szavazhatunk biztonságosan a politikai pártokra, mert nem tudjuk, hogy kire szavazunk. Nem vehetünk részt biztonságosan egyetlen politikai rendszer tervében sem.

[362] Az őszinte keresztények az Igazi Szőlőtő ágai, ezért ugyanazt a gyümölcsöt termik, mint a Szőlőtő. Egymással összhangban, keresztényi közösségben tevékenykednek. Nem viselnek politikai jelvényt, hanem csak Krisztus jelvényét.

Akkor mit tegyünk?! Ne foglalkozzunk politikai kérdésekkel!! Egy nagy szőlőskertet kell művelnünk, azonban mialatt a hitetlenek között munkálkodunk, megjelenésünk ne legyen világias. Időnként ne töltsük a politikáról való beszélgetéssel, vagy tevékenységgel, mert így alkalmat adunk az ellenségnek, hogy belopózzon és nézeteltérést, viszályt okozzon.

Isten gyermekei tartsák távol magukat a politikától! Ne vegyenek részt politikai viszályokban! Szakadjanak el a világtól! Ne hozzanak be gyülekezeteinkbe, vagy iskoláinkba oly eszméket, amelyek versengésre és zűrzavarra vezetnek! A viszály olyan erkölcsi méreg, amelyet önző emberek hoznak be rendszerünkbe (GW 391-395).

A meggondolatlan kijelentések veszélye

Tanítsátok meg az embereket arra, hogy mindenben alkalmazkodjanak országuk törvényeihez, ha azok nem ellenkeznek Isten törvényével (9T 238).

Némelyik testvérünk sok olyan dolgot mondott, amelyet kormányellenesnek vagy törvényellenesnek minősítenek. Hibát követtünk el, ha alkalmat adunk arra, hogy félreértsenek bennünket. Nem járunk el bölcsen, ha állandóan hibát találunk az államférfiakban. A mi munkánk nem az, hogy egyéneket vagy intézményeket támadjunk! Nagy gondossággal kell eljárunk, hogy ne gondolják azt, hogy a polgári hatóságok ellenségei vagyunk. Igaz, hogy támadó hadjáratot viselünk, de fegyverünket Isten Igéjének e szavai képe-

zik: „Így szól az Úr!” Munkánk az, hogy elkészítsünk egy népet, amely megállhat Isten nagy napján. Ne térjünk olyan mellékutakra, amelyek vitát idéznek elő a másvallású egyéneknél!

Eljön az idő, amikor támadó jellegű, meggondolatlan kijelentéseket - amelyeket elhamarkodottan szoltunk, vagy írtunk ellenségeink felhasználják arra, hogy kárhoztassanak bennünket. Azonban nemcsak azokat kárhoztatják majd, akik a kijelentéseket tették, hanem az egész adventista közösséget vádolják. Vádolóink azt mondják majd, hogy ekkor és ekkor egyik felelős vezető emberünk az állam törvényei ellen beszélt. Sokan csodálkozni fognak, amikor meglátják, hogy ellenségeink milyen sok dologra emlékeznek, amelyekre érvelésüket alapozzák. Sokan csodálkoznak majd, amikor meghallják saját szavaikat olyan hamis értelmezésben, amire ők egyáltalán nem is gondoltak, ezért munkásaink legyenek óvatosak! Mindenkor és minden körülmények között meggondoltan beszéljenek! Mindenki vigyázzon, hogy a nagy válság előtt ne hozzák magukra a nyomorúság idejét, amelynek meg kell próbálnia az emberek lelkiületét!

[363]

Gondoljunk arra, hogy a világ a külső látszat szerint ítél meg bennünket. Akik Krisztust akarják bemutatni, vigyázzanak, hogy ne nyilvánítsák ki jellemük következetlen vonásait! Mielőtt teljesen előtérbe lépünk, győződjünk meg róla, hogy a Szentlélek kiáradt-e reánk a mennyből. Ha ez megtörtént, akkor hirdessünk határozott üzenetet, de az üzenet ne legyen kárhoztató, mint amelyet némelyek hirdettek. Mindazok, akik hisznek, nagyon komolyan fáradoznak ellenségeik üdvössége érdekében. A hatóságok és kormányok kárhoztatását bízunk teljesen Istenre, és mint hűségesek őrállók, szelídségben és alázatosságban védelmezzük az igazságot, amint az Jézusban van (6T 394-397).

A vasárnapi törvény

A vallási hatalmak hitvallomásuk szerint szövetkeznek a mennyei és azt állítják, hogy a bárány jellemvonásaival bírnak, azonban cselekedeteikkel kinyilvánítják, hogy sárkány-szívük van és Sátán ösztönzi, bujtogatja és uralja őket. Eljön az idő, amikor Isten népét üldözik, mivel megszentelik a Szombatot. Sátán abban a reményben változtatta meg a Szombatot, hogy Isten terveit meg hiúsítva az ő saját célját valósítsa meg, hogy Isten parancsolatai

kevesebb jogerővel bírjanak e világban, mint az emberek törvényei. A bűn embere, aki azt gondolta, hogy „*megváltoztatja az időket és a törvényt*” (Dán 7:25), aki mindig elnyomta Isten népét, olyan törvényeket léptet életbe, amelyek által kikényszeríti a hét első napjának, a vasárnapnak megünneplését. Azonban Isten népének szilárdan ki kell állnia az Úrért, aki munkálkodni fog érdekükben és világosan megmutatja, hogy Ő az istenek Istene.

A hét első napjának, a vasárnapnak megünneplését elrendelő törvény: a hitehagyó kereszténység terméke. A vasárnap a pápaság gyermeke, szülötte, amelyet a keresztény világ Isten szent nyugalomnapja fölé, a Szombat fölé emelt. Isten népe sohase hajolhat meg előtte. Azonban szeretném megértetni Isten gyermekeivel, hogy nem Isten akaratát cselekszik, amikor ellenkezést ébresztenek, holott kerülniük kellene azt. Vasárnap ne tüntessetek e törvény megvetése által. Ha megteszitek egyik helyen, és megaláznak benneteket, ugyanazt a dolgot megteszik a másik helyen is. Vasárnap végeztetjük Krisztus munkáját. Tegyük meg a tőlünk telhető legjobbat és munkálkodjunk szelídséggel és alázatossággal. Amidőn a vasárnapot missziómunkával töltjük el, akkor kivesz-
 [364] szük az ostort a vakbuzgó elnyomók kezéből, akik szeretnék megalázni a hetednapit adventistákat. Midőn azonban látják, hogy a vasárnapot az emberek meglátogatásával és Bibliaórák tartásával töltjük, akkor megtudják, hogy nem akadályozhatják meg munkánkat a vasárnapi törvény elrendelése által.

A vasárnapot felhasználhatjuk a mű különböző ágainak előrevitelére, ami által sokat tehetünk az Úrért. E napon szabadtéri összejöveteleket és családi összejöveteleket tarthatunk. Házról házra járva is munkálkodhatunk. Az írók e napon készíthetik el cikkeiket. Amennyire lehetséges, vasárnap tartunk bibliai összejöveteleket és tegyük azokat rendkívül érdekesítővé. Énekeljünk igazi felüdítő énekeket. Beszéljünk hatalommal és a Megváltó szeretetének bizonyosságával. Beszéljünk a mértékletességről és igazi vallási tapasztalatainkról. Így megtanulhatjuk, hogyan dolgozzunk és sok lelket nyerhetünk.

Iskoláink tanítói használják fel a vasárnapot missziómunkára! Kioktattak engem, hogy ily módon megghiúsíthatják az ellenség szándékait. A tanítók vigyék magukkal a tanulókat és tartsanak összejö-

veteleket azok számára, akik nem ismerik az igazságot. Így sokkal többet tehetnek, mint bármely más módon.

Az igazságot nyílt, határozott módon kell hirdetnünk, de Krisztus lelkületében. Legyünk olyanok a világiak között, mint a juhok a farkasok között. Azok, akik nem ügyelnek a figyelmeztetésekre, amelyeket Krisztus adott, akik nem gyakorolnak türelmet és önuralmat, drága alkalmakat veszítenek el, hogy dolgozzanak Mesterükért. Az Úr nem bízta meg népét azzal, hogy támadást intézzen törvényének áthágói ellen. Semmi esetre se támadjuk a többi egyházakat!

Tegyünk meg mindent, amit megtehetünk, hogy eltávolítsuk az előítéletet, amelyet sokan táplálnak munkánk ellen és a Biblia Szombatja ellen (9T 229-238).

Fejezet 58 — Sátán megtévesztő munkája

Láttam, hogy a gonosz angyalok küzdöttek a lelkekért, de Isten angyalai ellenálltak nekik. A küzdelem heves volt. Sátán angyalai megfertőzték a légkört mérgező befolyásukkal, és körülvették ezeket az embereket, hogy eltompítsák érzékszerveiket. A szent angyalok aggódva figyelték és várták, hogy visszaűzzék Sátán seregét. Azonban a jó angyalok feladata nem az, hogy az emberek gondolatait akarataik ellenére uralják. Ha engedelmeskednek az ellenségnek és nem tesznek erőfeszítéseket, hogy ellenálljanak neki, akkor a jó angyalok nem tehetnek többet, mint hogy visszatartják Sátán seregét, hogy ne semmisítsék meg őket, míg a veszélyben levők új világosságot kapnak. Ekkor felindítják őket, hogy ébredjenek fel és kérjenek segítséget a mennyből. Jézus nem bízza meg a szent angyalokat, hogy kiszabadítsák azokat, akik nem tesznek erőfeszítéseket, hogy segítsenek magukon.

Midőn Sátán látja a veszélyt, hogy elveszít egy lelket, minden erejét megfeszíti, hogy ezt megakadályozza. Ha az illető személy tudatára ébred a veszedelemnek, és gyötrelmében buzgón könyörög Jézushoz, Sátán attól félve, hogy elveszíti foglyát, erősítésre szólítja fel angyalait, hogy kerítsék körül a szegény lelket a sötétség falával, hogy így ne érhesse el őt a menny világossága. Ha azonban a sötétségben lévő bűnös kitart és gyámoltalanságában Krisztus vérének érdemeire támaszkodik, akkor Megváltónk meghallgatja hitből mondott buzgó imáját, és elküldi angyalainak megerősített seregét, hogy kiszabadítsák őt.

Sátán nem tudja elviselni, hogy hatalmas Vetélytársára, Krisztusra hivatkozzanak, mert fél és remeg fensége előtt. A buzgó ima hangjára Sátán egész serege reszket. Segítségül hívja angyalainak seregét, hogy elérje célját, de amikor a menny fegyverzetébe öltözött hatalmas angyalok a fáradt, üldözött bűnösök segítségére sietnek, Sátán és angyalai visszavonulnak, mert tudják, hogy a harcot elvesztették. Sátán készséges alattvalói hűségeselek, tevékenyek és egységesek céljuk elérése érdekében, és habár gyűlölik egymást és harcolnak

egymás ellen, mégis minden alkalmat felhasználnak, hogy előmozdítsák közös érdeküket. Azonban a menny és föld nagy Parancsnoka korlátozta Sátán hatalmát (1T 345-346).

A mennyei oltalom elvesztésének veszélye

[366]

Az angyalok megőrzik Isten népét, midőn a kötelesség útján járnak, azonban nem oltalmazzák meg azokat, akik készakarva Sátán területére merészkednek. A nagy csaló, Sátán eszköze, ügynöke mindent megtesz és mindent megígér céljának elérése érdekében. Nem sokat számít, hogy spiritisztának, „*elektromos orvosnak*”, vagy „*magnetikus gyógyítónak*” mondja-e magát. Különleges behízelt színlelésével megnyeri a vigyázatlanok bizalmát. Elhiteti őket, hogy olvassa életük történetét és hogy megérti a hozzá fordulókat minden nehézségét és szenvedését. A világosság angyalának álcázza magát, mialatt a feneketlen mélység sötétsége van szívében. Mély érdeklődést tanúsít a nők iránt, akik tanácsát kérik. Azt mondja nekik, hogy minden bajuk boldogtalan házasságukból származik. Ez igaz is lehet, azonban az ilyen tanácsadó nem javít helyzetükön. Azt mondja nekik, hogy szeretetre és részvételre van szükségük. Miközben nagy érdeklődést színlel jólétük iránt, elbűvöli gyanútlan áldozatait, mint a kígyó a reszkető madarat. Nemsokára teljesen hatalmába keríti őket, aminek rettenetes következménye: bűn, szégyen és romlás.

A gonosz munkások száma nem kevés. Ösvényüket rombadólt otthonok, tönkretett jó hírnevek és megtört szívek jelzik. Azonban minderről csak keveset tud a világ; ők pedig tovább haladnak, új áldozatokat szedve; Sátán pedig ujjong örömeiben az okozott romlás felett (5T 198).

„És mikor Akházia kibukott az ő felházának korlátján Samáriában, és megbetegedék, követeket küldte el, akiknek azt parancsolá: Menjetek el, kérjetek tanácsot a Baálzebubtól, az Ekron istenétől, hogy meggyógyulok-e a betegségből? Az Úrnak angyala pedig szóla Thesbites Illésnek: Kelj fel, menj el eleibe a Samariabeli király követeteinek, és szólj nékik: Nincs-e Isten Izráelben, hogy Baálzebubhoz, az Ekron istenéhez mentek tanácsot kérdeni? Azért azt mondja az Úr: Az ágyból, amelyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz. És elméne Illés” (2Kir 1:2-4).

[367] Akházia király bűnének és bűnhődésének története olyan figyelemre méltó tanulságot tartalmaz, amelyet senki se vethet meg büntetlenül. Habár mi nem hajolunk meg hódolattal a pogány istenek előtt, mégis ezrek imádkoznak Sátán templomában, mint Izrael királya. A pogány bálványimádás lelkülete ma is uralkodik, habár a tudomány és nevelés befolyása alatt finomabb és vonzóbb formát vett fel. Minden nap új és szomorú bizonyítékát látjuk annak, hogy a biztos próféta Igeben való hit gyorsan elfogyatkozik és helyébe a babona és a sátáni varázslás lép, amely foglyul ejti az emberek lelkét. Mindazok, akik nem tanulmányozzák komolyan a Szentírást és nem rendelik alá minden vágyukat és életcéljukat a Szentírás tévedhetetlen vizsgálatának és nem imádkoznak Istenhez, hogy megismerjék az Ő akaratát, biztosan letérnek a helyes ösvényről és Sátán varázslatának, csalásának áldozatául esnek.

A héberek alkották az egyedüli nemzetet, amelyik ismerte az igaz Istent. Midőn Izrael királya elküldte követeit, hogy egy pogány jóshelyen érdeklődjenek sorsa felől, ezzel kijelentette a pogányoknak, hogy jobban bízik a bálványokban, mint népének Istenében, az ég és föld Teremtőjében. Ugyanígy azok, akik azt állítják, hogy ismerik Isten Igéjét, meggyalázzák Őt, amidőn elfordulnak az erő és bölcsesség Forrásától, hogy a sötétség hatalmaitól kérjenek tanácsot és segítséget. Amikor Isten haragja fellobban a gonosz, bálványimádó király eljárása ellen, akkor hogyan nézheti el ugyanilyen eljárását azoknak, akik az Ő szolgálóinak vallják magukat? (5T 191)

Senki sem szolgálhat két úrnak

Krisztus két urat tárt elénk: Istent és a világot, és világosan megmutatta azt a tényt, hogy mindkettőnek szolgálni teljes lehetetlenség. Ha a világ iránti érdeklődésünk és szeretetünk túlsúlyban van, akkor nem értékeljük azokat a dolgokat, amelyek mindenekfelett méltók figyelmünkre. A világ szeretete kizárja Isten szeretetét és legmagasabbrendű érdekeinket alárendeli világi érdekeinknek. Így Isten nem foglal el érzelmeinkben és odaadásunkban oly magasztos helyet, mint a világ dolgai.

Sátán sokkal nagyobb elővigyázatossággal bánik az emberekkel, mint ahogyan Krisztussal bánt a kísértések pusztájában, mert eszébe jut, hogy ott elvesztette a csatát. Ő legyőzött ellenség. Nem

jön közvetlenül az emberekhez és nem kéri őket arra, hogy külső hódolattal imádják Őt, csak arra kéri őket, hogy szeressék e világ javait. Ha sikerül neki lefoglalni az emberek gondolatait és érzelmeit, akkor a menny iránti vonzalmuk elgyengül. Csak azt akarja elérni, hogy emberek az ő kísértéseinek megtévesztő hatalmába kerüljenek, hogy szeressék a világot, a rangot, állást, pénzt és vágyódjanak a földi kincs után. Ha ezt elérheti, akkor elérheti náluk mindazt, amit Krisztustól kért a pusztában (3T 478, 480).

Fejezet 59 — A hamis tudomány: Sátán modern fényruhája

A hamis tudomány Sátán egyik eszköze, amelyet felhasznált a mennyben és ma is felhasznál. Az angyalok előtt tett hamis állításai, ravasz tudományos elméletei sok angyalt eltántorítottak hűségüktől.

Miután Sátán elvesztette helyét a mennyben, megkísértette ősszüleinket. Ádám és Éva hallgatott az ellenségre. Engedetlenségük által az emberiség elidegenedett és a föld elszakadt Istentől.

Ha Ádám és Éva sohase érintette volna a tiltott fát, az Úr oly ismerettel ajándékozta volna meg őket, amelyen nem nyugodott volna átok, hanem örök örömet hozott volna számukra. Mindaz, amit engedetlenségük által nyertek, a bűn és annak következménye volt.

Az a terület, amelyre Sátán ősszüleinket vezette, ugyanaz, amelyre ma vezeti az embereket. Tetszetős mesékkel árasztja el őket. Minden csalásával igyekszik megakadályozni az embereket abban, hogy elnyerjék az üdvösség ismeretét (8T 290).

Amikor a tévelygés világosságnak látszik

Nagy világosság idejében élünk, azonban sok az áltudomány, amely Sátán bölcsessége és művészete számára nyitja meg az ajtót. Sok oly dolgot tár elénk, ami igaznak látszik, azonban sok ima közben kell megvizsgálnunk, mert az ellenség különleges csalásai lehetnek. A tévelygés ösvénye gyakran közel fekszik az igazság ösvényéhez. Nehezen különböztethető meg attól az ösvénytől, amely a szentségre és a mennybe vezet. Azonban a Szentlélek által megvilágosított keresztény felismerheti, hogy a hamis ösvény eltér a helyes úttól és egy idő múlva láthatóvá válik, hogy a két út nagymértékben eltávolodik egymástól.

Azon elmélet, hogy Isten oly Lény, aki átjárja az egész természetet, Sátán egyik legravaszabb kitalálása, csalása, mert helytelenül mutatja be Istent, ezért gyalázatot hoz nagyságára és fenségére.

Isten Igéje nem támogatja a pantheista (Istent a természettel azonosító) elméleteket. Isten Igéjének világossága megmutatja, hogy ezek az elméletek lélekromboló befolyást árasztanak. Sötétség az életelemük, és érzékiség a működési körük. Kedveznek a természetes, érzéki szívnek, és szabadságot adnak a hajlamoknak. Elfogadásuknak eredménye: elszakadás Istentől.

[369]

A bűn miatt természetellenes állapotba jutottunk, ezért csak egy természetfeletti Erő állíthat helyre bennünket, más nem segíthet. Egyedül csak Isten hatalma képes megtörni a gonosz erejét az emberi szívekben a Jézus Krisztus által. Egyedül a megfeszített Krisztus tisztít meg a bűntől. Egyedül Krisztus kegyelme képesíthet bennünket, hogy ellenálljunk a bűnnek és megzabolázzuk elbukott természetünk gonosz hajlamait. Ezt az erőt azonban az Istenről vallott spiritiszta elméletek hatástalanná teszik. Ha Isten egy olyan Lény lenne, aki az egész természetet átjárja, akkor minden emberben benne lakozna, így az embernek csak ki kellene fejlesztenie a már benne levő erőt.

Ezek az elméletek ha a végkövetkeztetés alapján elfogadnánk őket elsepernék az egész kereszténységet, mert félreteszik Krisztus engesztelő áldozatának szükségességét és az embert saját megváltójává teszik. Ezek az Istenről vallott elméletek hatástalanná teszik Isten Igéjét, ezért azok, akik elfogadják ezeket az elméleteket, abban a veszélyben forognak, hogy végül a Bibliát kitalált mesének tartják. Lehet, hogy az erényt jobbnak tekintik a bűnnél, de mivel Istent eltávolították uralkodói tisztségéből, emberi erőre támaszkodnak, amely Isten nélkül értéktelen. Az Isten segítsége nélküli emberi akarat nem bír valódi erővel, hogy ellenálljon és legyőzze a gonoszt. A lélek védőfalai ledőltek. Nincsenek védőkörlátai a bűn ellen. Midőn Isten Igéjének és Lelkének korlátozásait megvetették, nem tudjuk, milyen mélyre süllyedhetnek az emberek.

Akik továbbra is ragaszkodnak e spiritiszta elmélethez, biztosan megrontják keresztényi tapasztalataikat, megszakítják kapcsolatukat Istennel és elvesztik örök életüket (8T 290-292).

Sátán igyekszik elhitetni a választottakat is

Az Istennel és a természettel kapcsolatos álbölcseletek, amelyek kételkedéssel árasztották el a világot, az elbukott ellenség sugallatai, aki maga is tanulmányozza a Szentírást. Ismeri az igazságot és

tudja, hogy az igazság elfogadása lényeges az emberek számára, ezért igyekszik az emberek figyelmét elterelni a nagy igazságokról, amelyeket azért kaptak, hogy elkészítsék őket arra, amik e világra következnek.

[370] Midőn 1844-ben a várt idő elmúlt, mindenféle fanatizmus, vakbuzgóság lépett fel. Dorgáló bizonyágtételeket kaptam, hogy közöljem némelyekkel, akik spiritizta elméleteket vallottak.

Az istentelen tanításokat bűnös tettek követik, amelyek a hazugság atyjának félrevezető csalétkei, s ezek az önelégült tisztátalanság megátalkodottságában nyilvánulnak meg.

A múlt tapasztalatai megisméltődnek. A jövőben Sátán babonái új alakot öltenek magukra. A tévelygéseket tetszetős és hízalgő módon mutatják be. A világosság ruháiba öltöztetett hamis elméleteket Isten népe elé tárják. Sátán ily módon igyekszik elhitetni, ha lehetséges a választottakat is. A legfélrevezetőbb befolyásokat árasztják s hipnotizálják az embereket.

Mindenféle romlottságot fognak behozni, amelyek hasonlítanak majd a vízőzön idején uralkodó gonoszságokhoz, hogy foglyul ejtsék az embereket. A természet istenítését, az emberi akarat korlátlan szabadságát, az istentelenek tanácsát Sátán felhasználja céljainak elérésére. Egyik elme erejét a másik fölé emeli (hipnózis által), hogy keresztülvigye szándékát. A legszomorúbb mindezekben az, hogy megtévesztő befolyása alatt az emberek magukra öltik a kegyesség látszatát, anélkül, hogy igazi kapcsolatban állnának Istennel. Ádámhoz és Évához hasonlóan akik ettek a jó és gonosz tudása fájának gyümölcséből sokan még most is a tévelygés megtévesztő gyümölcsével táplálkoznak.

Sátán ügynökei a hamis elméleteket tetszetős palástba öltöztetik, amiképpen Sátán is elrejtette kilétét ősszüleink előtt azáltal, hogy a kígyón keresztül szólt. Sátán eszközei halálos tévelygést tartalmazó gondolatokat sugallnak az emberek lelkébe. Sátán hipnotikus befolyása alá kerülnek mindazok, akik Isten tiszta Igéjétől a népszerű mesékhez fordulnak.

Sátán azokat igyekszik a legkitartóbban törbe ejteni, akik a legnagyobb világossággal bírnak, mert tudja, hogy ha elcsábítja őket, akkor az ő irányítása alatt a bűnt a világosság ruháiba öltöztetve másokat is félrevezetnek.

Mindenkinek ezt mondom: Legyetek résen, mert Sátán, a világgosság angyala megjelenik a keresztény munkások minden összejövetelén, minden gyülekezetben és igyekszik a tagokat maga mellé állítani. Parancsot kaptam, hogy közöljem Isten népével a következő figyelmeztetést: „Ne tévelyegjete, Isten nem csúfoltatik meg” (Gal 6:6-7) [8T 292-294].

Sátán terve az, hogy a természetet istenné emelje

[371]

Midőn az anyag törvényeinél és a természeti törvényeknél időznek, sokan szem elől tévesztik Isten közvetlen ténykedését, tevékenységét. Az emberek terjesztik azt az elgondolást, hogy a természet Istentől függetlenül működik, saját határain és erején belül. Elgondolásuk szerint jelentős különbség van a természetes és a természetfeletti között. A természetes jelenségeket közönséges okoknak tulajdonítják, amelyek nincsenek kapcsolatban Isten hatalmával. Élő erőt tulajdonítanak az anyagnak és a természetet istenné teszik. Azt gondolják, hogy az anyagok bizonyos kölcsönhatásban állnak egymással és kiszabott törvények szerint tevékenykednek, amelyekbe Isten se avatkozhat bele. Azt gondolják, hogy a természet bizonyos tulajdonságokkal bír és alá van rendelve a természeti törvényeknek és azután magára van hagyva, hogy önmagától engedelmeskedjék ezeknek a törvényeknek és elvégezze kiszabott megparancsolt munkáját.

Ez hamis tudomány, amelyet Isten Igéje semmiképpen se támogat. Isten nem törli el törvényét, hanem állandóan munkálkodik általuk és eszközül használja azokat. Isten természeti törvényei nem önműködőek. Isten állandóan munkálkodik a természetben, amely az Ő szolgája, amelyet tetszése szerint irányít. A természet, munkája által bizonyoságot tesz egy olyan értelmes Lény jelenlétéről és tevékenységéről, aki minden cselekedetében az Ő akarata szerint munkálkodik. A föld nem természettől örökölt eredeti ereje által termi meg évről évre bőséget és végzi keringését a nap körül. Egy végtelen Hatalom kezének állandó munkálkódása vezeti bolygónkat. Földünket Isten minden pillanatban gyakorolt hatalma tartja meg helyzetében és keringésében.

Az emberi test szerkezetét nem érthetjük meg teljesen. Oly titkokat rejt magában, amelyeket a legértelmesebb emberek se fejthetnek

meg. Nem egy valamikor mozgásba hozott gépezet önműködő munkája által ver a szívünk és lélegzünk. Istenben élünk és mozgunk. Őbenne van a mi életünk. Minden lélegzetünk, szívünk minden dobbanása állandó bizonyítéka a mindig jelenlevő Istennek.

[372] A legbölcsebb emberek se érthetik meg Isten titkait, amelyek a természetben feltáruulnak. Az ihletett Szentírás sok olyan kérdést tesz fel, amelyet a legnagyobb tudós se válaszolhat meg. A kérdést nem azért teszi fel, mintha megválaszolhatnánk, hanem, hogy felhívja figyelmünket Isten mély titkaira és meggyőzzön minket arról, hogy környezetünkben sok olyan dolog van, amely túlhaladja véges értelmünket, hogy Isten ítéletei és céljai kikutathatatlanok és bölcsessége kinyomozhatatlan (8T 259-261).

A földön megkezdett nevelésünk nem fejeződik be életünkben, hanem folytatódik az örökkévalóságon át, mindig előre halad és sohasem ér véget. Az Isten trónjáról áradó fényben eltűnnek a titkok és lelkünk csodálattal telik meg a dolgok egyszerűsége felett, amelyet azelőtt nem értettünk meg (7T 328).

Figyelmeztetés a feltűnéstkeltő vallások ellen

Ebben az időben Isten művében lelki gondolkodású emberekre van szükség, akik elvhűek és világosan értik az igazságot. Oktatást nyertem, hogy most nem új, népszerű tantételekre van szükségük az embereknek. Nincs szükségük emberi feltevésekre. Oly férfiak bizonyágtevésére van szükség, akik ismerik és gyakorolják az igazságot; megértik és engedelmeskednek a Timótheushoz intézett felhívásnak: *„Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmatos, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülök; És az igazságtól elfordítják az ő fülöket, de a mesékhez odafordulnak”* (2Tim 4:2-4).

Járj szilárdan, határozott léptekkel, a békesség evangéliumának készségével felsaruzott lábakkal! Bizonyos lehetsz abban, hogy a szeplőtlen és tiszta vallás nem feltűnést kereső vallás. Isten nem bízott meg senkit azzal, hogy támogassa a feltevéseken alapuló tantételek és elméletek utáni vágyat. Testvéreim, e dolgokat hagyjátok

ki tanításaitokból! Ne szőjétek be azokat tapasztalataitokba! Ne engedjétek, hogy megrontsák életetek munkáját! (8T 294-295)

A lelki élet megújulásának szükségessége

Utasítást kaptam, hogy mondjam meg népünknek a következőket:

Kövessük Krisztust! Ne felejtjük el, hogy Ő legyen Mintaképünk minden dologban! Biztonsággal kiküszöbölhetjük azokat az eszméket, amelyeket nem találhatunk meg az Ő tanításaiban. Felhívom lelkészeimet, hogy győződjenek meg róla, hogy lábaik az örök igazság alapján állnak-e. Óvakodjatok attól, hogy érzelmi felárlásaitokat kövessétek, és azt a Szentléleknek tulajdonítsátok. Némelyeket veszély fenyeget e tekintetben; ezért felhívom őket, hogy legyenek józanok a hitben, hogy megfelelhessenek mindazoknak, akik a bennük levő reménység alapja felől érdeklődnek. [373]

Az ellenség igyekszik testvéreink és testvérnőink gondolatait elterelni arról a munkáról, amelynek célja az, hogy egy népet készítsen el, hogy megállhasson az utolsó napokban. Az ellenség álbölcseleteinek célja az, hogy az emberek gondolatait elterelje a jelen veszedelmeiről és kötelességeiről. Semmibe se veszik azt a világosságot, amelynek közléséért Krisztus lejött a mennyből, hogy János apostol által népének adja. Azt tanítják, hogy a szemeink előtt lejátszódó események nem elég fontosak ahhoz, hogy felkeltsék különleges figyelmünket. Hatástalanná teszik a mennyből származó igazságot és elrabolják Isten népétől a múltban szerzett tapasztalatokat, és helyettük hamis tudományt adnak számukra.

„Így szólt az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, és kérdezősködjétek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugodalmat találjatok a ti lelketeknek” (Jer 6:16).

Az Úr felszólít bennünket, hogy újítsuk meg az elmúlt években tett határozott bizonyágtételeket. Felhív bennünket lelki életünk megújulására, mert népének erői régen elsatnyultak, ezért fel kell támadnunk a tetszhalálból.

Ima és bűnvallomás által kell megtisztítanunk a Király országútját. Midőn ezt cselekedszük, a Lélek ereje reánk száll. Szükségünk van a pünkösdi erőre, ami eljön, mert az Úr megígérte, hogy elküldi az Ő Lelkének mindent legyőző erejét.

Veszedelemes idő előtt állunk. Ébredjen fel mindenki, aki ismeri az igazságot! Rendelje alá magát: testét, lelkét és értelmét Isten fegyelmezésének! Az ellenség nyomunkban van, ezért ébredjünk fel és legyünk résen ellene! Öltözzük fel Isten teljes fegyverzetét! Kövessük a Prófétaság Lelke által adott utasításokat! Szeressük a jelenkori igazságot és engedelmeskedjünk neki, mert ez megoltalmaz bennünket attól, hogy elfogadjuk a megtévesztő ámitásokat! Isten szólt hozzánk Igéje által, a gyülekezethez intézett Bizonyságtételek által, és azon könyvek által, amelyek megvilágítják jelen kötelességeinket, és azt az álláspontot, amelyet el kell foglalnunk. A figyelmeztetéseket, amelyeket most kaptunk, pontról-pontra, egyik előírást a másik után szívleljük meg! Ha semmibe vesszük azokat, milyen mentséget hozhatunk fel?

[374] Kérem azokat, akik Istenért munkálkodnak, hogy ne fogadják el az utánzatot a valódi helyett! Ne tegyék az emberi észt az isteni, megszentelő igazság helyébe! Krisztus arra vár, hogy népe szívében lángra gyújtsa a hitet és szeretetet. Ne támogassa a téves elméleteket az a nép, amelynek szilárdan kell állnia az örök igazság sziklaalapján! Isten felhív bennünket, hogy ragaszkodjunk szilárdan alapelveinkhez, amelyek kétségbevonhatatlan tekintélyen alapulnak (8T 296-298).

Az Ige szeretete és ismerete a biztosítékunk

Kemény, ítélkező lelkület ural sok keresztényt, akik már régen az igazságban vannak. Élesek, kritizálok, hibakeresők. Felkapaszkodnak az ítélszékre, hogy ítéletet mondjanak azok felett, akik nem alkalmazkodtak elgondolásaikhoz. Isten felszólítja őket, hogy szálljanak le az ítélszékből, hajoljanak meg Előtte és vallják meg bűneiket. Így szól hozzájuk: *„De az a mondásom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz”* (Jel 2:4-5). Az első helyért küzdenek. Szavaikkal és cselekedeteikkel sok szívet megsebeznek.

Krisztus felszólítja népét, hogy higgyék és cselekedjék az Ő Igéjét. Azok, akik elfogadják és magukévá teszik az Ő Igéjét és minden cselekedetüknek és jellemtulajdonságuknak részévé teszik,

növekednek Isten erejében. Láthatóvá válik, hogy hitük a mennyből ered. Nem térnek idegen ösvényekre. Gondolataik nem terelődnek érzelmekre és izgalmakra alapozott vallás felé. Isten és az angyalok előtt, mint szilárd, következetes jellemű keresztények állnak.

Az igazság arany tömjénezőjében, amint azt Krisztus tanításai bemutatják, olyan valamivel bírunk, ami meggyőzi és megtéríti az embereket. Mutasd be Krisztus lelkületével azokat az igazságokat, amelyek hirdetésére Ő a földre jött, és megérzik üzeneted erejét! Ne hirdess olyan elméleteket vagy elveket, amelyekről Krisztus sohase tett említést, és amelyeknek nincs bibliai alapjuk! Magasztos és ünnepélyes igazságot kell hirdetnünk. A „Meg van írva!”: az a próbakő, amelyet meg kell ismertetnünk minden emberrel.

Forduljunk vezetésért Isten Igéjéhez és keressük meg a választ e szavakban: „*Meg van írva!*” Elegünk van az emberi módszerekből. A csupán világi tudományokban képzett ember nem érti meg Isten dolgait, azonban ugyanaz a megtért és megszentelődött elme meg látja a Szentírásban az isteni erőt. Csak a Lélek megszentelő ereje által megtisztult elme és szív képes megérteni, felfogni a mennyei dolgokat (8T 298-391).

A teljes alárendelés szükségessége

[375]

Testvéreim, az Úr nevében felszólítalak benneteket, hogy ébredjete fel és teljesítsetek kötelességteket! Engedjétek át szíveteket a Szentlélek erejének, akkor fogékonyá teszi az Ige tanításai iránt, úgyhogy képesek lesztek megérteni. Közölnünk kell a világgal Krisztus bizonyágtételét, ami a legünnepélyesebb bizonyágtétel. Az egész Jelenések könyve tele van a legbecsesebb, felemelő ígéretekkel, a legfélelmetesebb, ünnepélyes fontosságú figyelmeztetésekkel. Vajon azok, akik azt állítják, hogy ismerik az igazságot, ne olvasás-e azokat a bizonyágtételeket, amelyeket Krisztus adott János apostolnak?! E bizonyágtételek nem találgatások, nem tudományos alapra fektetett megtévesztések. Oly igazságok, amelyek közlelről érintik jelen és jövő jólétünket. Mi köze van a polyvának a búzához?

Az Úr nemsokára eljön, ezért felhívja Sion falainak őrizőit, hogy ébredjenek fel és viseljék Istentől kapott felelősségüket. Isten őrállókat hív, akik a Szentlélek erejében hirdetik a világnak az utolsó figyelmeztető üzenetet, az éjszaka idejét. Olyan hű őrállókat hív, akik

felébresztik a férfiakat és nőket tompult, álmkóros állapotukból, hogy halálos álomba ne merüljenek (8T 301-302, 304).

Felhívták figyelmemet e szövegre, amely különösen alkalmazható a legújabbkori spiritizmusra: „*Meglássátok, hogy senki ne legyen, aki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és nem a Krisztus szerint való*” (Kol 2:8). Megmutatták nekem, hogy ezeket rontottak meg és űztek a hitetlenségbe a frenológia (arcismeret) és az állati magnetizmus által. Ha az ember rálép erre az útra, majdnem biztos, hogy elveszti lelki egyensúlyát és Sátán uralma alá kerül. A szegény halandók gondolatait hiábavaló megtévesztés uralja. Azt gondolják, hogy önmagukban oly erővel rendelkeznek, amely által nagy dolgokat cselekedhetnek és így nem ismerik fel a magasabbrendű Erő szükségességét. Elvük és hitük „*az emberek rendelése és a világ elemi tanítása szerint*” és nem Krisztus szerint való.

Jézus nem tanította őket erre a bölcséletre. Tanításaiban nem találhatunk semmi ilyent. Ő nem irányította a szegény, halandó emberek gondolatait önmagukra, arra az erőre, amivel ők rendelkeznek. Gondolataikat mindig Istenre, a világegyetem Teremtőjének, az erő és bölcsesség Forrására irányította. Az apostol a következő figyelmeztetést intézi hozzánk: „*Senki tőletek a pálmát (jutalmat) el ne vegye, kedvét találván alázatoskodásban és az angyalok tisztelésében (imádásában), amelyeket nem látott, olyakat tudakozván, ok nélkül felfuvalkodván az ő testének értelmével*” (Kol 2:18).

A spiritizsta tanítók megnyerő, elbűvölő módon jönnek hozzád, hogy megtévesszenek és ha hallgatsz meséikre, az igazság ellensége megcsal téged és biztosan elveszted jutalmadat. Midőn egyszer az őscsaló lebilincselő befolyása erőt vesz rajtad, akkor már meg vagy mérgezve. Halálos befolyása megmételtyezi és megsemmisíti hitedet Krisztusban, mint Isten Fiában és többé nem hiszel véreinek érdemeiben. Akiket megtévesztettek a bölcsélettel, azoktól Sátán elvette jutalmukat, mert saját érdemeikre támaszkodnak. Színlelt alázatosságot tanúsítanak, még áldozatokra is készek. Lealacsonyítják

[377] magukat és elfogadják a leghetlenebb dolgokat azoktól, akikről azt hiszik, hogy meghalt barátaik. Sátán annyira elvakította szemeket, megrontotta ítélőképességüket, hogy nem ismerik fel a gonoszt. Követik az utasításokat, amelyekről azt vélik, hogy meghalt szeretteiktől származnak, akik most magasabb hatáskört betöltő angyalok (1T 297-298).

Megmutatták nekem, hogy védelemre van szükségünk minden oldalról és kitartóan ellent kell állnunk Sátán csalásainak és megtévesztéseinek. Sátán átalakítja magát a világosság angyalává, ami által ezeket csal meg és ejt foglyul. Elképesztő, hogy milyen előnyt szerez magának az emberi tudományból. Az arcismeret, a lélektan és a hipnotizmus tudományán keresztül könnyebben eléri ezt a nemzedéket, és olyan hatalommal munkálkodik, amely a próbaidő közeledő végén jellemzi erőfeszítéseit (1T 290).

Ne engedd, hogy valaki uralja gondolataidat!

Egy személynek se engedjék meg, hogy uralja egy másik személy gondolatait, azt gondolva, hogy az illető nagy áldást nyer. A lélekgyógyászat az egyik legveszedelmesebb csalás, amelyet gyakorolhatnak valakin. Időleges enyhülést érezhet az illető személy, azonban elméje többé sohase lesz oly erős és megbízható, miután már egy másik személy uralma alatt állott. Olyan gyengék lehetünk, mint az asszony, aki érintette Krisztus ruhájának szélét, ha azonban élünk az Istentől nyert alkalmainkkal és hitben Krisztushoz jövünk, Ő ugyanolyan gyorsan válaszol nekünk is, ahogyan az asszony hitének érintésére válaszolt.

Isten nem akarja, hogy egyik ember alárendelje gondolatait egy másik ember gondolatainak. A feltámadt Krisztus, aki most királyiságában ül az Atya jobb keze felől, hatalmas Gyógyító, ezért Tőle várd a gyógyító erőt. A bűnösök egyedül csak Általa jöhetnek Istenhez úgy, amint vannak. Sohase jöhetnek hozzá más ember gondolatai által. Emberi eszköz sohase álljon a mennyei eszközök és a szenvedő emberek közé.

Mindenki legyen olyan állapotban, hogy együttműködjék Istennel, hogy az emberek gondolatait Istenre irányítsa. Beszéljenek az embereknek Krisztus kegyelméről és erejéről, mint a világ legnagyobb Orvosáról.

Nem kérünk arra, hogy rendeld alá magadat más ember gondolatainak. A lélekgyógyászat a legfélelmetesebb tudomány, amelyet valaha ápoltak, mert minden álnok ember felhasználhatja gonosz szándékainak véghezvitelére, ezért óvakodjunk tőle! Sohase vigyük be egyetlen intézetünkbe se ezeket az alapelveket! (MM 115-116)

Az ima elhanyagolása arra vezeti az embert, hogy saját erejére támaszkodjék, ami által megnyitja az ajtót a kísértések előtt. A tudományos kutatás sok esetben foglyul ejti a képzeletet, mert az embereknek hízeleg saját erejük tudata. Az emberi értelemmel foglalkozó tudományokat nagyon felmagasztalják. Saját helyükön jók, azonban Sátán eszközül használja azokat az emberek megtévesztésére és megsemmisítésére. Művészetét úgy fogadják, mintha a mennyből eredne és így elnyeri azt az imádatot, ami kielégíti őt.

[378]

E tudományok megsemmisítik az erényt és megalapozzák a spiritizmust. (1884. nov. 6.)

Varázslat és babona

Midőn az efézusi megtértek elégették varázslással foglalkozó könyveiket, kinyilvánították, hogy most borzadnak azoktól a dolgoktól, amelyeket egykor szerettek. A varázslás gyakorlása által különösen megbántották Istent és veszélyeztették lelküket. Midőn felháborodtak a varázslás ellen, bebizonyították, hogy igazán megtértek.

Szívesen feltételezik, hogy a huszadik század műveltségének hatására a pogány babonák eltűntek. Azonban Isten Igéje és a tények megcáfolhatatlan bizonyágtétele igazolja, hogy a varázslást ebben a korban is ugyanúgy gyakorolják, mint a régi idők varázslóinak napjaiban. Sátán ezekhez hozzáfér azáltal, hogy az embereknek elhalt hozzátartozó álarcában jelenik meg. A Szentírás kijelenti, hogy „*a halottak semmit nem tudnak*” (Préd 9:7). Gondolataik, szeretetük, gyűlöletük elveszett, ezért nem tarthatnak fenn kapcsolatot élőkkal. Sátán azonban ősi ravaszságához hűen alkalmazza régi csalásait, hogy uralja az emberek gondolatait.

A spiritizmuson keresztül a betegek, a halottak hozzátartozói és a kíváncsiak közül sokan tartanak fenn kapcsolatot az elbukott angyalokkal, azonban a Szentírás kijelenti, hogy Isten hogyan tekinti őket. A régi időben szigorúan ítéletet mondott egy királyra, aki a

pogány jóshelyre küldött tanácsért: „*Nincs-é Isten Izraelben, hogy Baálzebubhoz, az Ekron istenéhez mentek tanácsot kérni? Azért azt mondja az Úr: Az ágyból, amelyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül meghalsz*” (2 Kir 1:3-4).

[379] A pogány varázslók hasonmásait megtalálhatjuk a mai spiritiszta médiumokban, a látómédiumokban és a jövőmondókban. A titokzatos hangok, amelyek Endorban és Efézusban hangzottak, hazug beszédükkel még mindig félrevezetik az embereket. Ha elvehetnék szemeink elől a függönyt, látnánk, hogy a gonosz angyalok felhasználják minden művészetüket, ravaszságukat, hogy megtévesszék és megsemmisítsék az embereket. Ahol az emberekkel el akarják felejtetni Istent, ott mindig Sátán gyakorolja elbűvölő hatalmát. Midőn az emberek engedelmessé válnak Sátán befolyásának, mielőtt még tudatára ébrednének, gondolataikat megzavarja és lelküket beszennyezi. Isten népe ügyeljen ma is az apostolnak az efézusi gyülekezethez intézett figyelmeztetésére: „*ne legyenek közösségek a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább meg is feddjétek azokat*” (Ef 5:11).

A hit imája

Ha szemeink megnyílnának és megláthatnánk az elbukott angyalok munkálkodását, akkor nem éreznénk magunkat oly biztonságban. A gonosz angyalok minden pillanatban nyomunkban vannak. Számíthatunk arra, hogy a gonosz emberek Sátán sugallata szerint fognak cselekedni, azonban mialatt védtelenek vagyunk láthatatlan ügynökeivel szemben, új területet szállnak meg és jeleket, csodákat művelnek szemeink előtt. Készek vagyunk-e, hogy ellenálljunk neki Isten Igéje által, amelyet sikerrel használhatunk?

Némelyeket az a kísértés fenyeget, hogy e csodákat úgy fogadják, mintha Istentől erednének. A betegek szemeink láttára gyógyulnak meg és egyéb csodák történnek. Elkészültünk-e a reánk váró próbákra, amikor Sátán hazug csodái nagyobb mértékben fognak megnyilvánulni? Vajon Sátán nem ejt-e majd törbe és foglyul sokakat? Midőn sokan eltérnek Isten világos rendelkezéseitől és parancsolataitól és a mesékre hallgatnak, ezzel előkészülnek e hamisságok elfogadására. Mindnyájan most készüljünk fel arra a küzdelemre, amelyet nemsokára meg kell vívnunk! Az Isten Igéjébe vetett hit, a

Szentírás imádkozó lelkülettel való tanulmányozása és a gyakorlati életben való megvalósítása lesz oltalmunk Sátán hatalma ellen és vezet bennünket győzelemre Jézus Krisztus vére által (1T 301).

Fejezet 61 — A közeledő válság

Amikor az Isten törvénye iránti tiszteletlenség fokozottabb mértékben fog megnyilvánulni, akkor a választóvonal a törvény megtartói és a világ között felismerhetőbb lesz. Az Isten rendeletei iránt érzett szeretet az egyik osztály tagjaiban olyan mértékben növekszik, mint amilyen mértékben növekszik a másik osztály tagjaiban a törvénnyel szemben megvetés.

A válság gyorsan közeledik. A gyorsan „*megsokasodó gonoszság*” megmutatja, hogy Isten büntető ítéleteinek ideje már elközeledett. Isten nem szívesen büntet, de gyorsan büntet.

Isten bosszúállásának ideje már eljött. Isten pecsétjét csak azoknak homlokára helyezik, akik sóhajtoznak és sírnak azon útalatosságok miatt, amelyeket cselekedtek a földön. Azok, akik rokonszenveznek a világgal, együtt „*esznek és isznak a részegesekkel*”, együtt pusztulnak el azokkal, akik gonoszt cselekszenek. „*Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és az Ő fülei azoknak könyörgésein; az Úr orcája pedig a gonoszt cselekvőkön*” (1 Pt 3:12).

Saját eljárásunk dönti el, hogy elnyerjük-e az élő Isten pecsétjét, vagy elpusztulunk a megsemmisítő fegyverek által. Isten haragjának néhány cseppje már lehullott földünkre. Amikor azonban Isten haragjának poharába elegyítetlenül töltik ki a hét csapást, akkor már örökre késő lesz, hogy megtérjünk és menedéket találjunk, mert az engesztelő vér már nem mossa le bűneink foltjait.

Nem minden szombatünneplőt pecsételnek el. Sokan, akik tanítják az igazságot másoknak, nem nyerik el Isten pecsétjét homlokukon. Az igazság világosságával bírtak, ismerték Isten akaratát, megértették hitük minden pontját, azonban nem rendelkeztek megfelelő cselekedetekkel. Ezeknek, akik oly jól ismerték a próféciákat, a jövendöléseket, és az isteni bölcsesség kincseit, hitük szerint kellett volna cselekedniük. Meg kellett volna parancsolniuk házuk népének, hogy tanításuk szerint éljenek, hogy bemutassák a világnak az igazságnak az emberi szívekre gyakorolt hatását.

Odaadásuk és kegyességük hiánya, valamint alacsony lelki színvonaluk arra indította az embereket, hogy megelégedjenek állapotukkal. A véges ítélőképességű emberek nem képesek meglátni, hogy amidőn követik ezeket az embereket, akik oly gyakran eléjük tárták Isten Igéjének kincseit, biztosan veszélyeztetik lelküket. A mi igazi Mintaképünk Jézus. Mindenki a maga számára kutassa a Bibliát, Isten előtt térdre borulva, a gyermek tanulékony lelkületével, ha igazán tudni akarja, hogy mit kíván tőle az Úr. Bármily magasan állhat a lelkész Isten kegyelmében, ha nem követi az Istentől kapott világosságot, ha nem engedi meg, hogy úgy tanítsák, mint egy gyermeket, akkor a sötétségben fog járni, áldozatul esik a sátáni ámításoknak és másokat is ugyanarra az ösvényre vezet.

[381]

Közülünk senki se nyeri el Isten pecsétjét addig, amíg jellemünkön egy szennyfolt van. Rajtunk áll, hogy kiküszöböljük jellemhibáinkat és megtisztítsuk lelkünk templomát minden szennytől; akkor a késői eső lehullik reánk, amiképpen a korai eső lehullott a tanítványokra pünkösöd napján.

Ne mondja senki, hogy az ő esete reménytelen, hogy nem élhet keresztényi életet! Halála által Krisztus bőségesen gondoskodott minden emberről. Jézus a mi állandóan jelen levő segítségünk a szükség idején. Kiáltás Hozzá hittel, mert Ő megígérte, hogy meghallja és válaszol kéréseidre!

Nagy szükségünk van élő, cselekvő hitre. Legyen hitünk, mert nélküle ellankadunk és kudarcot vallunk a megpróbáltatások napján. Az ösvényünket borító sötétség ne csüggeszen el és ne kergessen bennünket a kétségbeesésbe, mert ezzel a lepellel takarja el Isten az Ő dicsőségét, amidőn közeledik felénk, hogy gazdag áldásában részesítsen bennünket. Ezt tudnunk kell múlt tapasztalatunkból. Azon a napon, amidőn Isten perelni fog népével, ez a tapasztalat a vigasz és reménység forrása lesz számunkra.

Most őrizzük meg magunkat és gyermekeinket szeplőtlenül a világtól! Most mossuk és fehérítsük meg jellemruhánkat a Bárány vérében! Most győzzük le a büszkeséget, szenvedélyt és a lelki restséget! Ébredjünk fel most és tegyünk határozott erőfeszítéseket a kiegyensúlyozott jellem kifejllesztése érdekében! „*Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket*” (Zsid 3:7-8, 15).

Most van itt az előkészület ideje. Isten pecsétjét sohase helyezik tisztátalan, becsvágyó, világszerető, álnok-nyelvű, vagy csalárdszívű férfi, vagy nő homlokára. Mindazoknak, akik el akarják nyerni Isten pecsétjét, szeplőtlenül kell állniuk Isten előtt, mint akik a menny jelöltjei. Törekedjete előre kedves testvéreim és testvérnőim! Jelenleg csak röviden írhatok e tárgyról és csak az előkészület fontosságára hívom fel figyelmeteket. Tanulmányozzátok a Szentírást a magatok számára, hogy megérthessétek a jelen óra félelmetes ünnepélyességét! (5T 209, 212-216).

[382]

A szombat a vitapont

A Szombat-kérdés a vitapont a végső, nagy küzdelemben, amelyben az egész világ részt fog venni. Az emberek jobban tisztelték Sátán elgondolásait a mennyben uralkodó alapelveknél, mert elfogadták a hamis szombatot, amelyet Sátán magasztalt fel, mint tekintélyének jelét, bélyegét. Azonban Isten ráhelyezte pecsétjét királyi követelményére, mert minden Szombat magán viseli Szerzőjének nevét, azt a kitörölhetetlen jelet, amely megmutatja mindegyik tekintélyét. A mi feladatunk az, hogy megértessük ezt az emberekkel. Győzzük meg őket, hogy életbevágóan fontos: Isten országának jelét viseljük-e, vagy a lázadás országának bélyegét, mert amelyik királyság alattvalóinak vallják magukat, annak a jelét viselik. Isten felszólít bennünket, hogy emeljük fel letaposott Szombatjának zászlaját (6T 352).

Ugyanaz a mesteri elme, aki az elmúlt korszakokban összeesküvést szőtt a hűségesek ellen, még mindig arra törekszik, hogy kiirtsa a földről azokat, akik félik Istent és engedelmeskednek törvényének. Sátán felháborodást kelt az alázatos kisebbség ellen, amelynek tagjai lelkiismeretükre hallgatva nem fogadják el a népszerű szokásokat és hagyományokat. Magas állású és híres emberek is csatlakoznak a törvényszegőkhöz és gonoszokhoz, hogy tanácskozzanak Isten népe ellen. Gazdagság, lángész és tudás egyesülnek, hogy megvetéssel kezeljék őket. Üldöző uralkodó lelkészek és gyülekezeti tagok is összeesküdnek ellenük. Élőszóval és írásban, kérkedéssel, fenyegetéssel és gúnyolódással igyekeznek kioltani hitüket. Hamis színben való bemutatásuk, s haragos felhívások által felingerlik a nép szenvedélyeit. Mivel nem hivatkozhatnak a Szentírás „*Meg van írva!*”

szavaira a Biblia szent Szombatjának védelmezői ellen, ezért elnyomó rendelkezésekhez folyamodnak, hogy pótolják ezt a hiányosságot. A törvényhozók engednek a vasárnapi törvény követelésének, hogy biztosítsák népszerűségüket és az emberek támogatását. Azok, akik félik Istent, nem fogadhatnak el olyan intézményt, rendelkezést, amely áthágja a Tízparancsolat előírását. Ezen a csatatéren zajlik majd el az igazság és tévelygés közötti harc utolsó nagy küzdelme, aminek kimenetele fölül nincs semmi kétségünk. Az Úr most ugyanúgy megvédi népét, mint Márdokeus napjaiban (5T 450-451).

Készüljetek a viharra!

[383]

Isten kijelentette, hogy mi fog történni az utolsó napokban, hogy népe elkészülhessen és megállhasson az ellenkezés és harag viharában. Azok, akiket figyelmeztettek a bekövetkező eseményekre, ne nyugodtan ülve várják a közelgő vihart és ne vigasztalják magukat azzal, hogy az Úr megoltalmazza hűséges gyermekeit a nyomorúság idején! Ne tétlenségben várjuk az Urat, hanem komoly munkában, rendíthetetlen hittel! Most nincs idő arra, hogy gondolatainkat kisebb jelentőségű dolgok kössék le. Miközben az emberek alszanak, Sátán úgy rendezi a dolgokat, hogy Isten népe nem számíthat irgalomra, vagy igazságra. A vasárnapi törvény mozgalma a sötétségben halad előre. A vezetők elrejtik igazi célját, ezért sokan, akik egyesülnek velük a mozgalomban, maguk se látják, hova vezet ez a titkos mozgalom. Hitvallomásuk szelíd és látszólag keresztény, azonban midőn megszólalnak, kinyilvánítják a sárkány lelkületét.

A zsoltáríró kijelenti: „*az emberek haragja megdicsőít téged, miután felövezed végső haragodat*” (Zsolt 76:11). Isten szándéka az, hogy a próbatevő, vizsgáló igazság előtérbe kerüljön, hogy tanulmányozás és megbeszélés tárgya legyen még akkor is, ha megvetéssel kezelik, mert az emberek gondolkodását fel kell serkenteni. Isten minden vitát, minden gyalázást, minden rágalmat eszközül használ fel arra, hogy felkeltse az érdeklődést és felébressze az emberek gondolkodását, amely máskülönben szunnyadó állapotban maradna (5T 452-453).

Mi mint nép, nem végeztük el azt a munkát, amelyet Isten reánk bízott. Még nem készültünk el azokra az eseményekre, amelyeket a vasárnapi törvény kikényszerítése hoz számunkra. Midőn látjuk

a közelgő veszedelem jeleit, kötelességünk, hogy felébredjünk és cselekedjünk! Ne várjuk a gonoszt nyugodtan ülve, azzal a hittel vigasztalva magunkat, hogy e műnek előre kell haladnia, mert e jövődőlés kijelentette, hogy az Úr megoltalmazza népét! Nem járunk el az Úr akarata szerint, ha nyugodtan ülve semmit se teszünk a lelkiismereti szabadság megőrzése érdekében. Szálljon fel buzgó hatásos imánk a mennybe, hogy e szerencsétlenség bekövetkezését még elhalasszák, hogy elvégezhessük azt a munkát, amelyet oly sokáig elhanyagoltunk! Imádkozzunk a legkomolyabban és azután cselekedjünk imáinkkal összhangban! Úgy tűnhet fel, hogy Sátán diadalmaskodik és az igazságot előzönlí a hamisság és tévelygés. Isten azonban emlékeztet bennünket arra, hogy milyen módon bánt népével a múltban, hogy megmentse őket ellenségeiktől. Az Úr mindig a végső válságos helyzeteket választotta, amikor már nem volt semmi reményük a Sátán hatalmából való szabadulásra, hogy ki-
 [384] nyilvánítsa isteni hatalmát. Az ember szüksége: Isten alkalma a cselekvésre.

Kedves testvéreim, tudjátok-e, hogy üdvösségetek és más emberek sorsa is attól függ, hogy hogyan készültök fel az előttetek levő próbákra? Rendelkezzetek azzal a mély buzgósággal, kegyességgel és odaadással, amely képesít benneteket, hogy megálljatok az ellenetek támadó ellenségeskedés közepette! Ha Isten valamikor szólt általam, akkor most mondom, hogy tanácsulések elé visznek benneteket és az igazsággal kapcsolatban elfoglalt álláspontotokat mindenben szigorúan megbírálják. Azt az időt, amelyet most sokan elfecsérelnék, szenteljük megbízatásunk teljesítésére, amelyet Isten adott, hogy elkészüljünk a közeledő válságra (5T 713-717).

Isten büntető ítéletei

Közel vagyunk az idők végéhez. Megmutatták nekem, hogy Isten büntető ítéletei már megjelentek a földön. Az Úr figyelmeztetéseket adott azokkal az eseményekkel kapcsolatban, amelyek előttünk játszódhatnak le. Az Ő Igéjéből világosság árad, mégis „sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket” (Ésa 60:2). „Akkor hirtelen veszedelem jó rajok..., és semmiképpen meg nem menekednek” (I Thess 5:3) [5T 99].

Az Úr visszavonja korlátozó erejét a földről, ezért nemsokára halál, pusztulás, növekvő bűnözés tapasztalható mindenütt és gonosz módon támadnak a gazdagok ellen, akik a szegények fölé emelkedve, felmagasztalták magukat. Azok, akiket Isten nem oltalmaz, nem lesznek biztonságban semmilyen helyen és semmilyen tisztességben. Az embereket kiképezték, hogy feltaláló képességüket arra használják fel, hogy működésbe hozzák a leghatalmasabb gépezetet, hogy sebezzenek és öljenek (7T 50).

Isten büntetőítéletei sújtják a földet. Háborúk, háborúk hírei, a tűz és víz által történő pusztítások világosan hirdetik, hogy a nyomorúság ideje, amelynek növekednie kell egészen a vég idejéig, nagyon közel van, az ajtó előtt.

Nemsokára súlyos nehézségek, bajok támadnak a nemzetek között, amelyek egészen Jézus eljöveteleig tartanak. Tartsunk össze úgy, mint eddig még soha, és szolgáljuk Őt, aki elkészítette trónját az egekben, és akinek országa mindenekfelett uralkodik! Isten nem hagyta el népét, és a mi erőnk abban rejlik, hogy mi se hagyjuk el Őt (3T 286).

Fejezet 62 — A rostálás ideje

Az apostol a következő szavakkal buzdítja a testvéreket: „*Végezetre atyámfiái, legyetek erősek az Úrban, és az Ő hatalmas erejében*” „*Őltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok... ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok*” (Ef 6:10, 13).

Óh, milyen nap elé tekintünk! Milyen rostáláson esnek át azok, akik Isten gyermekeinek vallják magukat! Az igazságtalanokat az igazak között találjuk. A megvetett világosság arányában sötétség borul azokra, akik világossággal rendelkeztek, de nem jártak a világosságban. Ügyeljünk a Pál apostol szavaiban rejlő tanulságra: „*megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek*” (1 Kor 9:27).

Azonban a gyülekezet megtisztításának napjai gyorsan közelednek. Istennek lesz egy tiszta népe. A hatalmas rostálás folyamán, amely nemsokára végbemegy, jobban lemérhetjük majd Izrael erejét. A jelek mutatják, hogy közel van az idő, amidőn az Úr kinyilvánítja, hogy „*szórolapát van az Ő kezében, és megtisztítja az Ő szérűjét*” (Mt 3:12) [5T 80.

A szabadulást várók győzelme

Megmutatták nekem Isten népét és láttam, hogy hatalmasan megrázták őket. Némelyek erős hittel és gyötrelmes kiáltásokkal küzdöttek Istennel.

Láttam, hogy némelyek nem vettek részt e gyötrő és küzdő könnyörgésben. Közönyösöknek és gondtalanoknak látszottak. Nem küzdöttek az őket körülvevő sötétség ellen, ezért az sötét felhőként borult rájuk. Isten angyalai elhagyták ezeket és láttam, hogy azok segítségére siettek, akik minden erejükkel küzdöttek, hogy ellenálljanak a gonosz angyaloknak és igyekeztek segíteni önmagukon azáltal, hogy kitartóan imádkoztak Istenhez. Azonban az angyalok elhagyták

azokat, akik nem tettek erőfeszítéseket, hogy segítsenek magukon, ezért elvesztettem őket szemeim elől. Amidőn az imádkozók folytatták komoly könyörgéseiket, időnként a világosság sugarai áradtak reájuk Jézustól, hogy bátorítsa őket és felvidámítsa orcájukat. [386]

Kérdést tettem fel a rostálás jelentősége felől, amelyet láttam, és megmutatták, hogy a világos, határozott bizonyágtétel okozza, amelyet az Igaz Tanúbizonyosság intéz a laodiceabeliekhez. A bizonyágtétel hatást gyakorol elfogadójának szívére és arra indítja, hogy magasra emelje a zászlót és a tiszta igazságot hirdesse. Némelyek nem képesek elviselni ezt a határozott bizonyágtételt, ezért ellene támadnak és ez okozza a rostálást Isten népe között.

Az Igaz Tanúbizonyosság bizonyágtételét félig se szívlelték meg. Könnyedén, vagy egészen semmibe vették az ünnepélyes bizonyágtételt, amelytől a gyülekezet sorsa függ. Ennek a bizonyágtételnek mély bűnbánatot kell előidéznie és mindazok, akik igazán elfogadják, engedelmeskednek neki és megtisztulnak.

Az angyal így szólt: „*Figyeljete!*” Nemsokára sok zenei hangszerhez hasonló hangot hallottam, amelyek tökéletes összhangban voltak egymással. Felülmúlt minden zenét, amelyet valamikor is hallottam. Telve volt irgalommal, részvétellel, és felemelő szent örömmel. Átrezgett egész lényemen. Az angyal így szólt: „*Nézzétek!*” Ekkor figyelmem arra a csoportra terelődött, amelyet láttam, akiket hatalmasan megráztak, megrostáltak. Megmutatta azokat, akiket az előbb gyötrődve, sírva és imádkozva láttam. A körülöttük levő őrző angyalok megkettőzték erejüket és tetőtől talpig fel voltak fegyverkezve. Tökéletes rendben, szilárd léptekkel haladtak, mint egy csapat katona. Arcukon meglátszottak a kiállott nehéz harc és gyötrelmes küzdelem nyomai. Jóllehet, arcukon még meglátszottak a belső gyötrelem nyomai, most már a menny világosságától és dicsőségétől ragyogtak. Kivívták a győzelmet, ami mély hálával, s magasztos, szent örömmel töltötte be őket.

E csoport létszáma lecsökkent. Némelyek kirostálódtak és elmaradtak az úton (lásd: Jel 3:15-17). A gondtalanok és közönyösek, akik nem csatlakoztak azokhoz, akik eléggé értékelték a győzelmet és az üdvösséget ahhoz, hogy küzdjenek és kitartóan könyörögjenek érte, nem nyerték el a győzelmet, ezért hátramaradtak a sötétségben. Helyüket azonban azonnal mások foglalták el, akik befogadták

az igazságot és beléptek soraikba. A gonosz angyalok még mindig tolongtak, de nem vehettek erőt rajtuk (lásd: Ef 6:12-18).

[387]

Hallottam, hogy azok, akik felvértezték magukat, nagy hatalommal hirdették az igazságot, ami mély hatást gyakorolt rám. Láttam azokat, akik meg voltak kötözve. A férjek megkötözték feleségüket, a szülők gyermekeiket. Azonban az őszinték, akiket visszatartottak vagy megakadályoztak, hogy meghallgassák az igazságot, most lelkesen megragadták és elfogadták azt. A rokonoktól való minden félelmük eltűnt. Egyedül az igazságot magasztalták fel. Drágább és értékesebb volt számukra életüknél is. Megkérdeztem az angyaltól, hogy mi okozta ezt a nagy változást, amire ő így felelt: *„A késői eső, az Úr színétől való felüldülés, a harmadik angyal kiáltása.”*

Nagy erő kísérte a választottakat. Az angyal ismét így szólt: *„Nézzétek!”* Figyelmem most a gonoszok, vagy hitetlenek felé irányult. Mindnyájan felháborodtak. Isten népének lelkesedése és ereje felébresztette és haragra ingerelte őket. Mindenütt zűrzavar uralkodott. Láttam, hogy rendszabályokat foganatosítottak a kis csoport ellen, akik Isten erejével és világosságával rendelkeztek. A sötétség mindig sűrűbb lett körülöttük, mégis szilárdan álltak. Elnyerték Isten tetszését és bíztak Benne. Láttam, hogy zavarban voltak, azonban nemsokára hallottam, hogy komolyan Istenhez könyörögnek éjjel és nappal (lásd: Lk 18:7-8; Jel 14:14-15).

Hallottam szavaikat: *„Óh Isten, legyen meg a Te akaratod! Ha megdicsőíti a Te nevedet, nyisd meg a menekülés útját néped számára. Ments meg bennünket a körülöttünk levő pogányoktól! Ők halálra szántak bennünket, azonban Te megszabadítasz minket!”* Ezekre a szavakra emlékszem. Mindnyájan érezték méltatlanságukat és teljesen alárendelték magukat Isten akaratának. Jákobhoz hasonlóan mindnyájan könyörögtek és küzdöttek szabadulásukért.

Könyörgésük megkezdése után az angyalok részvétükben hamarosan meg akarták menteni őket. Azonban egy magas termetű parancsnokló angyal nem engedte meg, hanem így szólt: *„Isten akaratára még nem teljeseedett be! Ki kell inniuk a poharat! Meg kell keresztelkedniük a keresztséggel!”*

Nemsokára hallottam Isten szavát, amely megrázta az egeket és a földet (Jóel 3:16; Zsid 12:26; Jel 16:18). Hatalmas földrengés rázta meg a földet. Az épületek mindenhol összedőltek. Ekkor egy hangos, tiszta, és zenéhez hasonló diadalmas győzelmi kiáltást hallottam.

Rátékittem a csoportra, amelynek tagjai rövid idővel ezelőtt oly nagyon szenvedtek és rabságot állottak ki. Fogságuk véget ért. Dicső világosság ragyogott reájuk. Milyen szépek voltak most! A fáradtság és gond minden jele eltűnt róluk. Minden arcon egészség és szépség ragyogott. Ellenségeik, az őket körülfogó pogányok halottként estek le a földre. Nem viselhették el azt a világosságot, amely beragyogta a megszabadult szenteket. Ez a világosság és dicsőség mindaddig körülvette őket, amíg Jézust meglátták az ég felhőiben és akkor a megpróbált, hűséges csoport egy szempillantás alatt átváltozott dicsőségről dicsőségre. A sírok megnyíltak és a szentek halhatatlanságba öltözve jöttek elő e kiáltással: „*Győzelem a halál és a sír felett!*”, és az élve maradt szentekkel együtt elragadtattak, hogy találkozzanak Urukkal a levegőben, mialatt gazdag zenéhez hasonló dicsőség — és győzelmi — kiáltások csendültek fel minden halhatatlan ajakról (1T 179-184).

[388]

A két hadsereg

Látomásban láttam, hogy két hadsereg rettenetes harcot vívott egymással. Az egyik hadsereget a világ jelvényeit viselő zászlók vezették, a másik sereg élén Immánuel fejedelem véráztatta zászlaja lobogott. Egyik zászlót a másik után hagyták el és dobták a porba, amidőn az Úr seregének csoportjai egymás után csatlakoztak az ellenség seregéhez; azonban az ellenség seregéből is egyik törzs a másik után csatlakozott Isten szombatünneplő népéhez. Az ég közepén repülő angyal Immánuel zászlaját sok ember kezébe helyezte, mialatt egy hatalmas vezér hangosan kiáltotta: „*Lépjetek be a sorba! Most álljanak ki azok, akik hűek Isten parancsolataihoz és Krisztus bizonyágtételeihez! Jöjjetek ki közülük és szakadjatok el, tisztátalant ne illessetek, és én elfogadlak titeket, Atyátok leszek és ti az én fiaim és leányaim lesztek! Mindazok, akik akarnak, jöjjenek az Úr segítségére, hogy segítsék az Urat a hatalmas ellenség ellen.*”

A gyülekezet most harcoló gyülekezet. Most egy éjszakai sötétségbe burkolt világgal állunk szemben, amely majdnem teljesen átadta magát a bálványimádásnak. Azonban eljön az a nap, amikor a harcot megharcoljuk és a győzelmet kivívjuk. Isten akaratát úgy cselekszik majd a földön, mint a mennyben. A nemzetek nem ismernek majd más törvényt a menny törvényén kívül. Mindnyájan egy

egyesült, boldog családot alkotnak, akik felöltöznek a dicséret és hálaadás ruháiba, Krisztus igazságának palástjába. Felülmúlhatatlan szépségében az egész természet állandóan dicsérettel és imádatl adózik Teremtőjének. E világot elárasztja a menny világossága. Az évek boldogságban telnek el.

A hold fénye olyan világos lesz, mint most a nap fénye és a nap világossága hétszer fényesebb lesz, mint most. A jelenet felett együtt énekelnek majd a hajnalcsillagok és Isten fiai ujjongnak örömben, miközben Isten és Krisztus egyhangúlag kijelenti: „*Többé nem lesz bűn, sem halál!*” (Ésa 30:26; Jel 21:4).

Ezt a jelenetet mutatták be nekem. Azonban a gyülekezetnek még küzdenie kell és küzd is látható és láthatatlan ellenségei ellen. Sátán eszközei emberi formában jelennek meg a küzdőtéren. Az emberek is szövetségre léptek, hogy a seregek Ura ellen támadjanak. Ezek a szövetségek fennállnak mindaddig, amíg Jézus abbahagyja a kegyelem királyiszéke előtt végzett közbenjárói szolgálatát és felveszi a bosszúállás ruháit. Sátán ügynökei minden városban buzgón tevékenykednek, csoportokba szervezik azokat, akik ellenzik Isten törvényét. Sok hitvalló szent és a nyílt hitetlenek állást foglalnak e csoportok mellett. Ebben az időben Isten gyermekei nem lehetnek gyengék. Egy pillanatra sem lehetünk vigyázatlanok, gondatlanok (8T 41-42).

[389]

Tanítványaival közölt tanításait Jézus minden korszakban élő követőinek áldására adta. Azokra tekintett, akik az idők végéhez közel élnek, amidőn így szólt: „*Vigyázzatok magatokra!*” A mi munkánk egyénenként az, hogy ápoljuk szívünkben a Szentlélek becses kegyelmi ajándékait (5T 102).

Nagy válság előtt állunk. Kitartó hitre van szükségünk, hogy szembeszálljunk e válságos idő kísértéseivel és próbáival, és teljesítsük kötelességünket. Azonban dicsőséges győzelmet arathatunk. Az ellenség egyetlen éber, imádkozó hívő keresztényt se ejtethet törbe.

Kedves testvéreim, akik előtt feltárultak Isten Igéjének igazságai, milyen szerepet vállaltok majd e világ történelmének végső jeleneteiben? Tudatában vagytok-e ezen ünnepélyes valóságoknak? Felismeritek-e az előkészület nagy munkáját, amely végbemegy a mennyben és a földön? Mindazok, akik elfogadták a világosságot, akiknek alkalmuk volt arra, hogy hallgassák és olvassák a Szentírás jövendöléseit, figyeljenek azokra a dolgokra, amelyek „*megíratlak abban; mert az idő közel van*” (Jel 1:3). Senki se játsszon most a bűnnel, amely a világ minden nyomorúságának forrása. Ébredjete fel az álomkórból és ne maradjatok tovább közönyösek! Lelketek sorsa ne legyen tovább bizonytalanságban. Győződjete meg róla, hogy teljesen az Úr mellett álltok-e? Tegyétek fel a kérdést őszinte szívvel és remegő ajkakkal: „*Ki állhat meg?*” A próbaidőnek ez utolsó óráiban a legjobb anyagot használtátok-e jellemetek felépítésében? Megtisztítottátok-e szíveteket minden szennytől? Követtétek-e a világosságot? Vannak-e hitvallomástokhoz illő cselekedeteitek?

Látszólagos, formai hívő lehetsz, ezért híjával találnak majd és elveszted az örök életet. Betarthatod némelyik bibliai rendelkezést és kereszténynek tekinthetnek az emberek, de mégis elveszel, mert hiányoznak belőled a lényeges keresztényi jellemtulajdonságok. Ha elhanyagolod és közömbösen kezeled az Istentől eredő figyelmeztetéseket, ha ápolod és menteted bűneidet, akkor megpecsételed sorsodat. Megmérnek a mérlegen és híjával találnak. A kegyelem,

[391] békesség és bűnbocsánat örökre megszűnik számodra. Jézus elmegy, ezért többé sohase érheted el imáiddal és könyörgéseiddel. Amíg a kegyelem tart, amíg Megváltónk közbenjár értünk, addig munkálkodjunk komolyan az örökkévalóságért (6T 404-105).

Sátán nem alszik. Teljes erejével igyekszik hatástalanná tenni a biztos prófétai Igét. Ügyességével és megtévesztő hatalmával munkálkodik, hogy elhomályosítsa Isten kifejezett akaratát, amelyet világossá tett az Ő Igéjében. Sátán éveken át uralmat nyer az emberek gondolatai felett alattomos álbölcsekedése által, amelyet ő talált ki, hogy elfoglalja az igazság helyét. E veszélyes időkben az igazság cselekvői Isten félelmében dicsőítik az Ő nevét Dávid szavaival: „*Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet*” (Zsolt 119:126).

Mi, mint nép, azt állítjuk, hogy az igazságot jobban ismerjük a föld minden népénél, de akkor életünk és jellemünk legyen összhangban hitünkkel. Már eljött az a nap, amikor az igazakat a drága gabonához hasonlóan összekötik kévékbe, a mennyei csűr számára, míg a gonoszokat a konkolyhoz hasonlóan összegyűjtik az utolsó nap tűzében való megégetésre. Azonban a búza és a konkoly együtt növekednek az aratásig.

Az élet kötelességeinek teljesítése közben mindvégig kapcsolatban állnak az istentelenekkel, mert a világosság gyermekei szét-szóródtak a sötétség gyermekei közé, hogy a köztük levő ellentétet mindenki megláthassa. Isten gyermekei így „*hirdették annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívta el őket*”. A szívükben égő isteni szeretet, az életükben megnyilvánuló krisztusi összhang, mennyből eredő fénysugár lesz az emberek számára, hogy meglássák és értékelhessék kiválóságát (5T 100).

Senki se szolgálhat Istennek anélkül, hogy ne lázítaná maga ellen a gonosz angyalokat és a gonosz embereket. A gonosz angyalok nyomon követik mindazokat, akik igyekeznek csatlakozni Krisztus seregéhez, mert Sátán szeretné visszaszerezni azokat, akiket kiragadtak karmaiból. A gonosz emberek készségesen hisznek az erős ármításokban, hogy kárhoztatva legyenek, azonban felöltöznek az őszinteség ruhájába, „*hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is*” (Mt 24:24) 4T 595.

A vég közel

Krisztus visszajövele világunkban nem késik sokáig. Ez legyen alaphangja minden üzenetünknek.

Isten korlátozó Lelke már most kezd visszavonulni a földről. Forgószelek, orkánok, viharok, tűzvészek, árvizek, tengeri és szárazföldi szerencsétlenségek gyorsan következnek egymás után. A tudomány igyekszik magyarázatot találni mindezekre és a körülöttünk megsokasodó jeleket, amelyek hirdetik Krisztus közeli eljövetelét, az igazi ok helyett más oknak tulajdonítják. Az emberek nem ismerik fel, hogy az őrálló angyalok visszatartják a négy szelet, hogy ne fújjanak addig, amíg Isten szolgáit el nem pecsételik. Midőn azonban Isten megparancsolja angyalainak, hogy engedjék szabadon a szélviharokat, akkor a vizsálynak olyan jelenetei peregnek le előttünk, amelyet toll le nem írhat.

[392]

Ha a függönyt félrehúзва felismerhetnénk Isten céljait és a büntető ítéleteket, amelyek világunkat sújtják; ha láthatnánk saját magatartásunkat, akkor félnénk és rettegnénk saját és embertársaink lelki üdvösségéért. Szívszaggató könnyörgéseket küldenénk fel Istenhez. Sírnánk a tornác és az oltár között és megvallanánk lelki vakságunkat és visszaesésünket (6T 406).

Veszélyes az a gondolat, hogy Krisztus eljövetele késik

A gonosz szolga, aki így szólt szívében: „*Halogatja még az én uram a hazajövetelt*” (Mt 24:48), azt állítja, hogy várja Krisztust és külsőleg Isten szolgálatára szentelte magát, azonban szívében Sátánnak engedelmeskedett.

Nem tagadja meg nyíltan az igazságot, mint a csúfolódók, azonban életében kinyilvánítja szívének érzelmét, hogy az Úr eljövetele még késik. Elbizakodottsága gondatlanná teszi őt örök érdekeivel szemben. Elfogadja a világ eszméit és alkalmazkodik szokásaihoz. Önzés, világi büszkeség és becsvágy uralja életét. Attól való féltelmében, hogy testvérei magasabban állhatnak, mint ő, ócsárolja, lekicsinyli erőfeszítéseiket, és támadja indítóokaikat. Ily módon veri szolgatársait.

Mialatt elidegenedik Isten népétől, mindig jobban egyesül az istentelenekkel. Együtt eszik és iszik a részegesekkel (Mt 24:49),

vagyis csatlakozik a világiakhoz és átveszi lelkületüket. Így testi biztonságba ringatja magát, ezért úrrá lesz rajta a feledékenység, közönyösség és restség (5T 101-102).

[393]

Megtévesztő „új világosság”

Sátán azt reméli, hogy Isten maradék népét is belesodorja az általános romlásba, amely földünkre következik. Midőn Krisztus eljövetele közeledik, Sátán határozottabban és elszántabban igyekszik legyőzni a választottakat. Férfiak és nők állítják majd, hogy új világossággal, vagy új kinyilatkoztatással rendelkeznek, amelynek célja az, hogy megingassák a régi útjelzőkben való bizalmat. Tanítételeik azonban nem állják ki Isten Igéjének vizsgálatát, de mégis megtévesztik az embereket.

Hamis híreket terjesztenek, ami által némelyeket törbe ejtenek, mert elhiszik ezeket a híreket és továbbadják, így összekötő láncszemet alkotnak az őscsalóval. Lelkületük nem mindig nyilatkozik meg az Istentől küldött üzenet megvetésében, de megrögzött hitetlenséget nyilvánítanak ki sokféle módon. Minden hamis állítás táplálja és erősíti hitetlenségüket és így sok lelket hamis irányba terelnek.

Nem őrizkedhetünk eléggé a tévelygés mindenféle alakjától, mert Sátán állandóan arra törekszik, hogy az embereket eltérítse az igazságtól (5T 295-296).

A személyes átadás fontossága

Ha elhanyagoljuk a titkos imát és a Szentírás tanulmányozását ma, holnap már lelkiismeretünk kevesebb tiltakozásával is megtehetjük. Ezután a mulasztások hosszú sora következik, amelyek mind a szívünk talajába ültetett egyetlen magból keltek ki. Másrészről a világosságnak minden ápolt sugara növeli világosságunkat. Az egyszer legyőzött kísértés erőt ad, hogy másodszor még határozottabban ellenálljunk neki. Az „én” felett aratott minden győzelem egyengeti az utat a magasztosabb és nemesebb győzelem felé. Minden győzelem egy elvetett mag az örök életre (5T 120).

Minden keresztény, aki igaz szívvel jön Istenhez és őszinte imáját hittel küldi fel Hozzá, választ nyer imáira. Hited ne csökkenjen Isten ígéreteiben, ha nem látod, vagy nem érzed azonnal a választ imádra.

Ne félj bízni Istenben! Támaszkodj ígéretére: „*Kérjétek és adatik néktek*” (Mt 7:7; Jn 16:24).

Isten sokkal bölcsebb annál, semhogy tévedjen és sokkal jobb annál, semhogy visszatartsa valamilyen jót gyermekeitől, akik igazságosan járnak el. Az ember téved és habár kérései őszinte szívből származnak, nem mindig kér olyan dolgokat, amelyek javára szolgálnak, vagy dicsőítik Istent. Ha így áll a helyzet, akkor a mi bölcs és jó mennyei Atyánk néha azonnal válaszol imáinkra, azonban azokat a dolgokat adja, amelyek a mi javunkra és az Ő dicsőségére szolgálnak. Isten reánk árasztja áldásait. Ha bepillantnánk tervébe, akkor világosan meglátnánk, hogy Ő tudja, mi a legjobb számunkra, s hogy imánkat meghallgatta. Azonban Ő nem ad számunkra káros dolgokat, hanem helyettük azt az áldást adja, amire szükségünk van.

[394]

Ha imáinkra nem kapunk választ azonnal, tartsunk ki a hitben és ne engedjük, hogy erőt vegyen rajtunk a bizalmatlanság, amely elválaszt Istentől! Ha hitünk ingadozik, semmit se kapunk Tőle. Istenbe vetett bizalmunk legyen szilárd és amikor a legnagyobb szükségünk lesz rá, az áldás záporosóként hullik majd reánk! (1T 120-121)

A keresztények szívesen elmélkednek és beszélnek mennyei dolgokról

A mennyben Isten minden mindenben. A mennyben a legnagyobb szentség uralkodik. Semmi se rontja meg az Istennel való tökéletes összhangot. Ha valóban a menny felé zarándokolunk, akkor már itt ezen a földön is a menny lelkülete lakik bennünk. Ha azonban most nem találunk örömet a mennyei dolgokról való elmélkedésben, ha nem törekszünk komolyan eljutni Isten ismeretére és nem gyönyörködünk Krisztus jellemének szemlélésében, ha nem vonz bennünket a szentség, akkor biztosak lehetünk benne: hiába reménykedünk abban, hogy eljutunk a mennybe.

A keresztény magasztos célja állandóan az Isten akaratához való tökéletes alkalmazkodás legyen. Az igazi keresztény szeret beszélni Istenről, Jézusról, az áldás és tisztaság otthonáról, amelyet Krisztus elkészített az Őt szeretők számára. Az apostol e tárgyokról való elmélkedést amidőn a hívő keresztények Isten áldott ígéreteivel táp-

lálkoznak úgy ábrázolja, mint akik „*megízlelték... a jövő világnak erőit*” (Zsid 6:5).

A nagy küzdelem befejező jelenetei előtt állunk, amidőn „*Sátán... a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, És a gonoszságnak minden csalárdságával*” (2Thess 2:9-10) munkálkodik, hogy hamisan mutassa be Isten jellemét, hogy „*elhitesse, ha lehet, a választottakat is*” (Mt 24:24). Ha valamikor egy népnek szüksége volt állandóan növekvő világosságra, akkor ez elsősorban arra a népre érvényes, amelyet Isten e veszedelmes időben azért hívott el, hogy törvényének őrizői legyenek és védelmezzék, igazolják jellemét e világ előtt. Bennünket, akik oly szent megbízatást [395] kaptunk, tegyenek lelkiekké, emelkedettekké és életerősekké azok az igazságok, amelyeket állítólag hiszünk! (5T 745-746)

Isten népe haladjon előre kételye és félelme ellenére!

Az Úr most kapcsolatban áll népével, akik hisznek a jelenkori igazságban. Fontos eredményeket akar biztosítani számukra, és miáltal gondviselése által munkálkodik e cél érdekében, így szól népéhez: „*Haladjatok előre!*” Igaz, hogy az út még nem nyílt meg, azonban midőn előrehaladnak a hit és bátorság erejében, az Úr szabadabbá teszi előttük az utat. Mindig vannak panaszkodók, mint a régi Izraelben is voltak, és nehéz helyzetükért azokat vádolják, akiket Isten hívott el arra a különleges feladatra, hogy művét előrevigyék. Nem látják, hogy Isten vizsgálja és próbálja meg őket azáltal, hogy nehéz körülmények közé juttatja őket, amelyekből csak az Ő segítségével szabadulhatnak ki.

Eljön az idő amikor a keresztyényeket veszélyek fogják körül, és kötelességeik teljesítése megnehezedik. Képzeletük fenyegető romlást rajzol eléjük; fogságot és halált láttat mögöttük. Azonban Isten szava a csüggesztő körülmények ellenére is világosan hangzik: „*Haladjatok előre!*” Engedelmeskedjünk e parancsnak, bármi is a következménye, ha szemeink nem is hatolhatnak át a sötétségen és ha a hideg hullámokat érezzük is lábaink alatt!!! (4T 26)

Egy megosztott, félszívű életben csak kételyt és sötétséget találasz. Nem örvendhetsz hitvallomásod vigasztalásában, sem abban a békeségben, amelyet a világ ad. Ne ülj be a semmittevés kényelmes karosszékébe, amelyet Sátán tesz eléd, hanem kelj fel és

igyekezz arra a magasztos színvonalra, amelynek elérése előjogod! Kiváltságod, hogy mindent feladj Krisztusért. Ne nézz másokra és ne utánozd őket, hanem emelkedj magasabbra! Csak egyetlen igaz, tévedhetetlen Mintaképed van: Jézus, ezért csak Őt kövesd! Határozd el, hogy ha mások a lelki restségben élnek, te elhagyod őket és tovább haladsz a keresztyeni jellem tökéletesedésének útján! Fejleszd ki jellemedet a menny számára! Ne aludj el őrhelyeden! Bánj hűségesen és igazán a saját lelkeddel! (1T 241)

Fejezet 64 — Krisztus a mi nagy Főpapunk

A mennyei templomban folyó szolgálat megértése hitünk alapját képezi (EV 221). (Lásd: Jel 11:19; Jel 15:5-8)

A földi szenthelyet (szenthajlékot, szent sátor) Mózes építette arra a mintára, amelyet a hegyen mutattak neki. *„Ami példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak... ajándékokkal és áldozatokkal”* (Zsid 9:9). A szent sátor két szent helyisége *„mennyei dolgoknak ábrázolatai”* voltak (Zsid 9:23). Krisztus a mi nagy Főpapunk, a *„szent helynek és amaz igazi sátornak szolgálja, amelyet az Úr és nem ember épített”* (Zsid 8:2). Midőn János engedélyt kapott, hogy betekintszen Isten mennyei templomába, látta, hogy *„hét tűzlámpás ég vala a királyiszék előtt”* (Jel 4:5).

A próféta engedélyt kapott, hogy szemlélje a mennyei templom (szenthely) első részét: a szentélyt; *„hét tűzlámpást látott”* ott és az arany oltárt, amelyeket a földi szentélyben a hétágú arany gyertyatartó és a füstölő oltár ábrázolt. Majd újra *„megnyilatkozik az Isten temploma a mennyben”* (Jel 11:19), és a belső függöny mögött látta a szentek szentjét a szövetség ládájával, amelyet a Mózes által készített szent frigyláda ábrázolt a benne levő kőtáblákkal, amelyek Isten törvényét tartalmazták.

János kijelenti, hogy látta a mennyei templomot (Jel 11:19). Az a szenthely (templom), amelyben Jézus szolgál érdekünkben, a nagy eredeti, amelynek másolata volt a Mózes által készített szenthely, szent sátor vagy szent hajlék.

A mennyei templom a királyok Királyának lakóhelye, ahol ezer-szer ezeren szolgálnak Neki és tízezerszer tízezren állnak előtte (Dán 7:10). Az a templom megtelt Isten örökkévaló trónjának dicsőségével, ahol a szerafimok, az Ő ragyogó testőrei imádatukban eltakarják arcukat. A mennyei templom mérhetetlen nagyságát és dicsőségét semmilyen földi építmény se ábrázolhatja. Mégis a földi szenthely (szent sátor) és szolgálata fontos igazságokat tár elénk a mennyei templommal (szent-hellyel) és az emberiség megváltása érdekében ott folyó nagy munkával (közbenjárói szolgálattal) kapcsolatban.

Mennybemenetele után Megváltónk megkezdte szolgálatát, mint Főpapunk, amelyről Pál apostol így ír: *„Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék éret-tünk”* (Zsid 9:24). Amiképpen Krisztus szolgálata két nagy részből állt és mindegyik egy bizonyos ideig tartott, s bizonyos jellegzetes helyet foglalt el a mennyei templomban (szenthelyen), úgy a jelképes földi szolgálat is két részből állt: a mindennapi és az évenkénti szolgálatból. Mindegyik szolgálatot a szent sátor (szenthely) más más helyiségében végezték.

[397]

Amint mennybemenetelekor Krisztus megjelent Isten jelenlétében, hogy kiontott vérére hivatkozva könyörögjön a bűnbánó bűnösökért, úgy a pap a mindennapi földi szolgálatban az áldozati állat vérére hintette a szentélyben a bűnös érdekében. Amiképpen Krisztus vére felmenti a bűnöst a törvény kárhóztatása alól, de nem törli ki a bűnt, hanem a szenthely feljegyzésében marad a végső engesztelésig, úgy a jelképes szolgálatban a bűnért való áldozat vére eltávolította ugyan a bűnbánó bűnösről a bűnt, azonban a szent hajlékban maradt az engesztelés napjáig.

A végső ítélet nagy napján megítélik *„a halottakat azokból, amik a könyvekbe írva voltak az ő cselekedeteik szerint”* (Jel 20:12). Akkor Krisztus engesztelő vérének érdeme által minden igazi bűnbánó bűnét kitörlik a mennyei könyvekből. Így a mennyei szenthely (templom) megszabadul, vagy megtisztul a feljegyzett bűnöktől. A jelképes földi szolgálatban ezt a mennyei, nagy engesztelési napot, vagyis a bűnök kiirtását az engesztelési nap (7. hó, 15. napjának) szolgálata, a földi szent hely, szent sátor megtisztítása ábrázolta. Ezt a szolgálatot a szenthelyet (szent sátort) beszennyező bűnök eltávolítása által végezték el a bűnért való áldozat vérének ereje, érdeme által (PP 356-358).

Sátán számtalan tervet talál ki, hogy lefoglalja gondolatainkat, hogy ne időzzenek annál a munkánál, amelyet a legjobban meg kell ismernünk. Az őcsaló gyűlöli azokat az igazságokat, amelyek elének tárják az engesztelő áldozatot és a mindenható Közbenjárót, Krisztust. Tudja, hogy minden sikere attól függ, hogy eltérítse az emberek gondolatait Krisztustól és az Ő igazságától.

Krisztus az Ő átszegzett kezeire hivatkozva könyörög az embere-
kért, és így szól mindazokhoz, akik követni akarják Őt: *„Elégséges*

nektek az én kegyelemem!” „*Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek; Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű*” (Mt 11:29-30). Akkor senki se tekintse hibáit gyógyíthatatlannak, mert Isten hitet és erőt ad legyőzésükhöz.

[398] Mi most a nagy engesztelési nap idejében élünk. A jelképes szolgálatban, midőn a főpap engesztelést végzett Izraelért, mindnyájuknak meg kellett szagatni a szívüket bűnbánat és az Úr előtt való megalázkodás által, hogy ki ne irtsa őket népe közül. Így mindazok, akik azt akarják, hogy nevük bent maradjon az élet könyvében, most a próbaidő hátralevő néhány napján alázzák meg magukat bűneik őszinte megbánása és igazi megtérés által. Mély őszinteséggel vizsgálják meg szívüket. Hagyják el könnyelmű, léha lelkületüket, amelyet oly sok hitvalló keresztény ápolt. Heves harc vár mindazokra, akik le akarják győzni gonosz hajlamaikat, amelyek küzdenek az uralomért. Az előkészület munkája egyéni feladat. Nem csoportokban nyerjük el az üdvösséget. Egyik személynek tisztasága és odaadása sem pótolja ki e tulajdonságok hiányát a másik személyben. Habár minden nemzetnek ítéletre kell állnia Isten elé, azonban Ő minden egyén esetét oly részletes és lelkiismeretes pontossággal vizsgálja meg, mintha egyedül csak ő létezne a földön. Mindenkinek át kell mennie a vizsgálaton, „*úgyhogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögzés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen*” (Ef 5:27).

Az engesztelés munkájának befejezésével kapcsolatban ünnepélyes jelenetek fognak lejátszódni és fontos érdekek fűződnek hozzá. A mennyei templom szentek szentjében most folyik és sok év óta tart a vizsgálati ítélet. Senki se tudja, milyen hamar kerül sor az élők esetére. Isten félelmetes és szent jelenlétében átvizsgálják esetünket. Ebben az időben mindenkinek legfőbb érdeke, hogy ügyeljen Megváltónk eme intésére: „*Vigyázzatok és imádkozzatok; mert nem tudjátok, mikor jő el az az idő*” (Mk 13:33).

Midőn a vizsgálati ítélet befejeződik, akkor minden ember sorsát eldöntik életre vagy halálra. A próbaidő befejeződik rövid idővel Jézusnak az ég felhőiben való megjelenése, eljövetele előtt. Krisztus ez időre tekintve kijelenti a Jelenések könyvében: „*Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is és aki tisztátalan, legyen tisztátalan (fertelmes) ezután is és aki igaz, cselekedjék igazságot ezután is,*

és aki szent, legyen szent ezután is. Íme hamar eljövök és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek az ő cselekedete szerint” (Jel 22:11 Károli Czeglédy átdolgozott fordítás).

Az igazak és a gonoszok még mindig élnek a földön halandó állapotukban, és „*ültetnek, építenek, esznek és isznak*” (lásd: Lk 17:24-30; Mt 24:37-39). Nem tudják, hogy a végső, visszavonhatatlan döntést kihirdették a mennyei templomban, a mennyei szethelyen.

Az éjjeli tolvajhoz hasonlóan csendesen, észrevétlenül jön el a komoly óra, amely minden ember sorsát eldönti, amidőn a bűnös embereknek felajánlott kegyelmet végleg visszavonják (GC 488-491).

Fejezet 65 — Jósua és az angyal

Ha félrehúzzhatnánk a függönyt, amely elválasztja a látható világot a láthatatlantól, és Isten népe szemlélhetné a nagy küzdelmet, amely Krisztus és szent angyalai, valamint Sátán és gonosz angyalai között folyik az ember megváltásával kapcsolatban; ha megérthetnék Isten csodálatos munkáját, hogy megszabadítsa az embereket a bűn szolgaságából; ha megérthetnék, hogy Isten állandóan gyakorolja hatalmát, hogy megmentse az embereket Sátán rosszindulatától, akkor jobban felkészülnének, hogy ellenálljanak csalásainak. Lelkük ünnepélyes áhítattal telne meg, amidőn szemlélnék a megváltás óriási kiterjedését és fontosságát és azt a magasztos munkát, amely reájuk, mint Krisztus munkatársaira vár. Megaláznák magukat, és mégis felbátorodnának abban a tudatban, hogy az egész menny érdeklődik megváltásuk iránt.

Zakariás próféta a legerőteljesebben, s a leghatásosabban szemlélteti Sátán és Krisztus munkáját, és Közbenjárónk hatalmát, hogy legyőzze népének vádolóját. A próféta szent látomásban szemléli Jósua főpapot szennyes ruhákba öltözve, amint az Úr Angyala, (Krisztus) előtt áll és kegyelemért könyörög Isten népe érdekében, amely nagy gyötrelmet él át. Sátán az Úr Angyalának jobb keze felől áll és vádolja őt. Jósua főpap nem védheti magát, vagy népét Sátán vádjaival szemben. Nem állítja, hogy Izrael hibátlan. Jósua szennyes ruhái a nép bűneit jelképezik, amelyeket ő visel. Mint a nép képviselője áll az Angyal előtt és megvallja bűneiket. Hivatkozik bűnbánatukra és megalázkodásukra. A bűnbocsátó Megváltó kegyelmére támaszkodik, s hitben magáévá teszi Isten ígéreteit.

Ekkor az Angyal, aki Maga Krisztus, a bűnösök Megváltója, e szavakkal hallgattatja el népének vádolóját: *„Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-e ez?”* (Zak 3:2).

Miután az Úr elfogadta Jósua közbenjárását, kiadja a parancsot: *„Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged!*

Azután mondám: Tegyenek fejére tiszta süveget! Feltevék azért fejére a tiszta süveget, és ruhákba öltöztetek őt, az Úrnak angyala pedig ott áll vala” (Zak 3:4-5). Jósua bűnbocsánatot nyert saját és népe bűneire. Izraelt felöltöztették ünnepi ruhákba, vagyis neki tulajdonították Krisztus igazságát.

[400]

Amiképpen Sátán vádolta Jósuát és népét, úgy minden korszakban vádolja azokat, akik Isten irgalmáért és kegyelméért könyörögnek. A Jelenések könyve a testvérek vádolójának nevezi Sátánt, aki „*vádolja vala őket éjjel és nappal*” (Jel 12:10). A küzdelem megismétlődik minden bűnös felett, aki megmenekült Sátán hatalmából és nevét beírták „*az életnek könyvébe, amely a Bárányé*” (Jel 13:8). Midőn valakit Sátán családjából Isten családjába fogadnak, mindig felkeltik a gonosz ellenség határozott ellenállását. Sátán nem azért vádolja azokat, akik keresik az Urat, mintha rosszallását akarná kifejezni bűneik miatt, sőt inkább ujjong örömeben hibás jellemük felett, mert csak Isten törvényének áthágása által nyerhet hatalmat felettük. Kizárólag Krisztussal szemben tanúsított ellenségeskedésből vádolja őket. A megváltás terve által Krisztus megtöri Sátán erejét az emberi család felett és megmenti őket hatalmából. Az őscsaló minden gyűlölete és rosszindulata felébred, amidőn látja Krisztus felsőbbségének bizonyítékát, ezért démoni erővel és ravaszsággal munkálkodik, hogy elragadja Tőle az emberek fiainak maradékát, akik elfogadták az Őáltala szerzett üdvösséget.

Sátán kételkedésre bírja az embereket, hogy elveszítsék bizalmukat Istenben és elszakadjanak szeretetétől. Ráveszi őket, hogy megrontsák Isten törvényét és akkor foglyainak tekinti őket és kétségbe vonja Krisztusnak azt a jogát, hogy elvegye tőle őket. Tudja, hogy elnyerik a kegyelmet és bűnbocsánatot mindazok, akik komolyan könyörögnek érte Istenhez. Állandóan okot keres azok ellen, akik igyekeznek engedelmeskedni Istennek. Legjobb és legkedvesebb szolgálatukat is igyekszik romlottnak feltüntetni. A legalattomosabb és legkegyetlenebb kigondolásaival igyekszik megokolni kárhoztatásukat.

Az emberek önmagukban nem szállhatnak szembe e vádolásokkal. Bűn által beszennyezett ruháikban, bűneiket megvallva állnak Isten előtt. Azonban Jézus, a mi Védőügyvédünk mindazok érdekében elmondja hatásos esedezését, akik bűnbánattal és hittel Reá bízták lelkük megtartását. Isten törvénye iránti tökéletes engedel-

messége, amelyet a kereszthalálig megőrzött, hatalmat adott Neki a mennyben és a földön, ezért igényt tart rá, hogy az Atya kegyelmezzen a bűnös embereknek és kiengesztelődjék irántuk. Népének vádolójához így szól: *„Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán! Ezek az én vérem által megvásárolt tulajdonaim, tűzből kikapott üszkök!”* Mindazok, akik hitben Reá támaszkodnak, elnyerik a vigasztaló ígéretet: *„Íme, levetem rólad a te álnokságodat és ünnepi ruhákba öltöztetek téged.”*

[401] Mindazok, akik felöltözködnek Krisztus igazságának ruháiba, úgy állnak majd Előtte, mint választottak, hűségesek és igazak. Sátánnak nincs hatalma arra, hogy kiragadja őket Krisztus kezéből. Krisztus egyetlen olyan embert sem hagy az ellenség hatalmában, aki bűnbánattal és hittel kéri segítségét. Így szól: *„Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem”* (Ésa 27:5). A Józsuéának adott ígéret mindenkinek szól: *„Ha az én útaimban jársz, és ha parancsolataimat megtartod, ...kis bejárást engedek néked ez itt állók között”* (Zak 3:7). Isten angyalai kísérik őket már ezen a földön és végül az Isten trónját körülvevő angyalok között fognak állni.

Az a tény, hogy Isten elismert népe szennyes ruhákban ábrázolva áll Isten előtt, indítsa alázatra és mély önvizsgálatra azokat, akik az Ő nevét vallják. Azok, akik valóban megtisztították szívüket az igazság iránti engedelmesség által (hit által Krisztus vérében) a legszerényebb véleményt alkotják önmagukról. Minél közelebbről szemlélik Krisztus szeplőtlen jellemét, annál jobban vágyódnak arra, hogy átalakuljanak az Ő képmására; annál kevesebb tisztaságot s szentséget látnak önmagukban. Azonban mialatt fel kell ismernünk saját bűnös állapotunkat, támaszkodjunk Krisztusra, aki a mi igazságunk, szentségünk és váltságunk. Mi nem válaszolhatunk Sátán ellenünk emelt vádjaira. Egyedül Krisztus esedezhet hatásosan érdekünkben. Ő olyan érvekkel hallgattatja el a vádolót, amely érvek nem a mi érdemeinken, hanem az Ő érdemein nyugszanak.

A maradék gyülekezet

Zakariás próféta látomása Jósuáról és az angyalról rendkívüli erővel tárja elénk Isten népének tapasztalatát a nagy engesztelési nap végén. A maradék gyülekezet nagy próbán és szenvedésen megy

keresztül. Azok, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét, érezni fogják a sárkánynak és seregének haragját (Jel 12:12). Sátán a világot alattvalói közé sorolja, és uralmat nyert a hitehagyó egyházak felett, azonban egy kis csoport ellenáll felsőbbségének. Ha kiirthatná őket a földről, győzelme teljes lenne. Amiképpen befolyásolta a pogány nemzeteket, hogy semmisítsék meg Izrael népét, úgy a közeljövőben felingerli a föld gonosz hatalmait, hogy megsemmisítsék Isten népét. Mindenkitől megkövetelik majd, hogy engedelmeskedjenek az emberi rendeleteknek Isten parancsolatainak megrontása árán is. Azokat, akik hűek maradnak Istenhez és kötelességeikhez, megfenyegetik, kiközösítik, száműzik. *„Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is”* (Lk 21:16).

Reménységüket Isten kegyelmébe vetik és egyedüli oltalmuk az ima. Amiképpen Jósua esedezett az Angyal előtt, úgy a maradék gyülekezet is megtört szívvel, de erős hittel esedezik bűnbocsánatért és szabadulásért, Jézus, az Ő Védőüggyvédük által. Teljes tudatában vannak bűnösségüknek; látják gyengeségüket és méltatlanságukat, ezért amidőn önmagukra tekintenek, majdnem kétségbe esnek. Az ellenség ott áll, hogy vádolja őket, amiképpen Jósuát is vádolta. Rámutat szennyes ruháikra és hibás jellemükre. Hivatkozik gyengeségeikre és balgaságukra, hálátlanságuk bűneire és Krisztuséhoz nem hasonló jellemükre, amely által meggyalázták Megváltójukat. Igyekszik megrémíteni őket azzal a gondolattal, hogy esetük reménytelen, hogy szennyfoltjaikat sohase moshatják le. Azt remélik, hogy annyira kiolthatja hitüket, hogy kísértéseinek engedve feladják Isten iránti hűségüket és felveszik a fenevad bélyegét.

Sátán hangoztatja Isten előtt az Ő népe ellen emelt vádjait, hogy bűneik által eljátszották Isten védelmét, és hivatkozik arra a jogára, hogy megsemmisítse őket törvényszegéseikért. Kijelenti, hogy éppen úgy megérdemlik az Isten kegyelméből való kizárást, mint ő, ezért így szól: *„Ezek azok, akiknek majd el kell foglalniuk az én helyemet és a velem egyesült angyalok helyét? Mialatt azt állítják, hogy engedelmeskednek Isten törvényének megtartották-e előírásait? Nem szerették-e jobban önmagukat, mint Istent? Tekints bűneikre, amelyek életüket jellemezték! Nézd önzésüket, rosszindulatukat és egymás iránti gyűlöletüket!”*

Isten népe sok tekintetben nagyon hibás volt. Sátán pontosan ismeri azokat a bűnöket, amelyeknek elkövetésére csábította őket,

[402]

amely bűnöket most a legtúlzottabb megvilágításban mutat be e szavakkal: *„Isten száműz jelenlétéből engem és angyalaimat és mégis jutalmat ad azoknak, akik ugyanazokat a bűnöket követték el? Te nem teheted meg ezt Uram, igazságosan! Ha mégis megteszed, trónod nem áll meg igazságban és ítéletben. Az igazság azt követeli, hogy kihirdesd ellenük a büntető ítéletet!!”*

Azonban habár Krisztus követői vétkeztek, nem adták át magukat a gonosz uralmának. Elhagyták bűneiket. Alázattal és bűnbánattal keresték az Urat, ezért isteni Védőügyvédjük közbenjár érettük. Ő, akit a legmélyebben megbántottak hálátlanságukkal, aki ismeri bűneiket, de bűnbánatukat is, kijelenti: *„Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán!”* Én életemet adtam ezekért. *„Markaimba metszettem őket”* (Ésa 49:16).

[403]

Krisztus igazságának ruháival betakarva

Midőn Isten népe megszaggatja szívét az Úr előtt, és tiszta szívért könyörög, elhangzik a parancs: *„Vegyétek le rólok a szennyes ruhákat!”*, és e bátorító szavakat intézik hozzájuk: *„Íme, levettem rólad a te álnokságodat és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged!”* Isten megpróbált, megkísértett, de mégis hűséges gyermekeit felöltöztetik Krisztus igazságának szeplőtlen palástjába. A megvetett maradékot dicső ruhákba öltöztetik, hogy a romlott világ többé sohase szennyezze őket. Nevük bentmarad az élet könyvében minden korszak hűségesei között. Ők ellenálltak a csaló fortélyainak. A sárkány ordítása se térítette el őket hűségüktől, ezért most örökre biztonságban vannak a kísértő csalásai ellen. Bűneiket ráhelyezték a bűn szerzőjére, okozójára.

Maradék népét az Úr nemcsak bűnbocsánatban részesítette, nemcsak elfogadta, hanem megtiszteltetésben is részesítette. *„Tiszta süveget”* tettek fejükre. Az Úr *„királyokká és papokká”* tette őket *„az Ő Istenének és Atyjának”* (Jel 1:6). Miközben Sátán tovább is hangoztatta vádjait és igyekezett megsemmisíteni e csoportot, a láthatatlan szent angyalok elpecsételték őket az élő Isten pecsétjével. Ezek azok, akik *„Sión hegyén”* állnak a Báránnyal (Jel 14:1), és az Atya *„neve homlokukon lesz”* (Jel 22:4). *„És énekelnek vala mintegy új éneket a királyiszék előtt, és a négy lelkes állat előtt és a Vének előtt; és senki meg nem tanulhatja vala azt az éneket, csak az a száz*

negyvennégy ezer, akik áron vétettek meg a földről. Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magokat; mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Barányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Baránynak zsengeiül. És az ő szájokban nem találtak állnokság; mert az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek” (Jel 14:3-5) [5T 467-476).

Fejezet 66 — Íme, Én hamar eljövök

Nemrég egyik éjszaka a Szentlélek azt a gondolatot hozta elémbe, hogy ha az Úr olyan hamar eljön, mint azt hisszük, akkor határozottabban kell a nép elé tárnunk az igazságot, mint a múltban tettük.

Ezzel kapcsolatban gondolataim visszaszálltak az 1843-1844-ben élő hívők tevékenységére. Abban az időben sok házról házra való munkát végeztek és fáradhatatlan erőfeszítéseket tettek, hogy figyelmeztessék az embereket az Isten Igéjében felsorolt dolgokra. Nekünk még nagyobb erőfeszítéseket kell tennünk, mint amit ők tettek, akik oly hűségesen hirdették az első angyal üzenetét. Gyorsan közeledünk a föld történelmének végéhez, azért midőn felismerjük, hogy Jézus valóban nemsokára eljön, ébredjünk fel és munkálkodjunk úgy, mint még soha azelőtt. A parancsunk az, hogy húzzuk meg a vészharangot és életünkkel mutassuk be az igazságot és az igazságosságot. A világnak nemsokára szembe kell állnia a nagy Törvényhozóval és felelnie kell törvényének megrontásáért. Csak azok remélhetnek bűnbocsánatot s békeséget, akik törvényszegésükből megtérve engedelmeskednek a törvénynek.

Mily sok jót tehetnénk, ha mindazok, akik ismerik az igazságot, az élet Igéjét, munkálkodnának azok megvilágosításáért, akik nem ismerik az igazságot! Midőn a samáriabeliek Krisztushoz jöttek a samáriai asszony hívására, Krisztus úgy beszélt róluk tanítványainak, mint egy aratásra érett gabonaföldről, e szavakkal: *„Ti nem azt mondjátok-é, hogy még négy hónap és eljön az aratás? Ímé mondom néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra”* (Jn 4:35). Krisztus két napig lakott a samariabelieknél, mivel vágyódtak az igazság után. Milyen elfoglalt napok voltak azok, amelyeknek eredményeképpen sokan hittek Őbenne az Ő saját beszédéért, amiről a következő szavak tettek bizonyosságot: *„Nem a te beszédédért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynyal ez a világ idvezítője, a Krisztus”* (Jn 4:41-42) [8T 252-254].

Közel van a ti megváltástok

[405]

Midőn hallom a rettenetes szerencsétlenségeket, amelyek hétről hétre történnek, felteszem magamnak a kérdést: Mit jelentenek ezek a dolgok? A legrettenetesebb csapások gyorsan követik egymást. Mily gyakran hallunk földrengésekről, szélviharokról, tűz és árvizek által okozott pusztulásokról, amelyek sok életet és tulajdont megsemmisítenek. Ezek a szerencsétlenségek látszólag a szervezetlen és szabálytalan erők szeszélyes kitörései, azonban Isten céljait olvashatjuk bennük. Istennek eszközei ezek, amelyek által igyekszik felébreszteni az embereket veszedelmük tudatára.

Krisztus eljövedele közelebb van most, mint amikor hívőkké lettünk. A nagy küzdelem végéhez közeledik. Isten büntető ítéletei már sújtják földünket. Ünnepeles figyelmeztetésük így hangzik: *„legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia”* (Mt 24:44).

Azonban gyülekezeteinkben nagyon sokan csak alig ismerik a jelenkori igazság jelentőségét, ezért felhívom őket, hogy ne vegyék semmibe az idők jeleinek teljesedését, amelyek világosan mutatják, hogy az idő közel. Nemsokára sokan, akik nem keresték lelkük üdvösségét, keserűen panaszkodnak majd: *„Elmúlt az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg!”* (Jer 8:20).

A föld történelmének végső jeleneteit éljük. A jövendölések gyorsan beteljesednek. Próbaidőnk órái gyorsan letelnek. Egy pillanatot se veszíthetünk!!! Ne aludjunk el őrhelyünkön! Senki se mondja szívében cselekedetei által: *„Halogatja még az én Uram a hazajövetelt!”* Hirdessük komoly, figyelmeztető szavakban Krisztus közeli eljövetelének üzenetét! Figyelmeztessük az embereket mindenütt, hogy térjenek meg és meneküljenek meg az eljövendő haragtól! Serkentsük őket azonnali előkészületre, mert csak alig sejtjük, hogy mi előtt állunk! A lelkészek és gyülekezeti tagok menjenek ki az érett mezőkre! Mondják meg a közönyösöknek, hogy keressék az Urat, amíg megtalálható! A munkások bárhol hirdetik a Biblia elfelejtett igazságait, megtalálják aratásukat. Megtalálják azokat, akik elfogadják az igazságot és odaszentelik életüket, hogy lelkeket nyerjenek meg Krisztusnak.

Az Úr nemsokára eljön, ezért legyünk készen, hogy békességben találkozzunk Vele! Határozzuk el, hogy mindent megteszünk, ami

[406] tőlünk telik, hogy közöljük a világosságot a körülöttünk élőkkel! Ne szomorkodjunk, hanem legyünk vidámak és mindig tekintsünk az Úr Jézusra, mert nemsokára eljön! Legyünk készen és várjuk az Ő megjelenését! Milyen dicsőséges lesz, amidőn meglátjuk Őt és üdvözöl bennünket, mint az Ő megváltott gyermekeit. Sokáig vártunk, de reménységünk ne aludjék ki. Ha megláthatjuk a Királyt az Ő szépségében, örökké boldogok és áldottak leszünk. Úgy érzem, hogy hangosan kell kiáltanom: „Megyünk hazafelé!!!” Közeledik az idő, amikor Krisztus eljön hatalommal és dicsőséggel, hogy megváltott gyermekeit elvigye örök otthonukba.

A nagy befejező munkában oly bonyodalmakkal kerülünk szembe, amelyeket önmagunk nem tudunk megoldani, de ne felejtsük el, hogy a három mennyei Nagy hatalom munkálkodik értünk. Egy isteni Kéz fogja a kormányt és Isten teljesíti ígéreteit, s összegyűjt a világból egy olyan népet, amely igazságban szolgálja Őt (8T 252-254).

A győzelem ígérete

Imádkozom, hogy az a munka, amelyet jelenleg végzünk, milyen bevésődjék az emberek szívébe, leikébe és elméjébe. A bajok, zűrzavarok növekednek; azonban mint Isten hívő gyermekei, bátorítsuk egymást! Ne szállítsuk le a színvonalat, hanem inkább emeljük magasra! Tekintsünk hitünk Szerzőjére és Bevégzőjére, Jézusra. Midőn éjjel nem tudok aludni, felemelem szívemet imában Istenhez. Ő megerősít engem és biztosít arról, hogy munkálkodó szolgálói mellett áll az otthoni és a távoli misszióterületeken egyaránt. Felbátorít és áldásomra szolgál az a gondolat, hogy Izrael Istene most is vezeti népét és velünk marad mindvégig.

Az Úr szeretné látni, hogy a harmadik angyal üzenetének hirdetése sikeresen halad előre. Amiképpen minden korszakban munkálkodott, hogy győzelmet adjon népének, úgy ebben a korszakban is szeretné győzelmesen keresztülvinni gyülekezetével kapcsolatos szándékait, ezért megparancsolja hívő szenteinek, hogy egyesült erővel haladjanak előre, hogy hitük növekedjék, és bízzanak az Ő ügyének igazságában és igazságosságában.

Álljunk sziklaszilárdan Isten Igéjének alapelveiben és gondolkodjunk arra, hogy Isten velünk van és erőt ad, hogy szembeálljunk

minden új tapasztalattal! Életünkben mindig őrizzük meg az igazság és igazságosság alapelveit, hogy „erőről erőre” jussunk az Úr nevében. Őrizzük meg szentül azt a hitet, amelyet Isten Lelkének tanítása és tetszése igazolt legkorábbi tapasztalatainktól kezdve a jelen korig. Drága kincsként kezeljük azt a művet, amelyet az Ő parancsolattartó népe által előrevitt, amely az idő múlásával az Ő kegyelmének ereje által mindig erősebb és hatékonyabb lesz. Az ellenség arra törekszik, hogy elhomályosítsa Isten gyermekeinek megkülönböztető képességét és elgyengítse erejüket. Ha azonban a Szentlélek irányítása alatt munkálkodnak, akkor megnyitja előttük a lehetőségek ajtajait, hogy felépítsék a régi, puszta helyeket. Az állandó növekedés tapasztalatának örvendenek mindaddig, amíg az Úr leszáll az égből hatalommal és nagy dicsőséggel, hogy ráhelyezze hűséges gyermekeire a végső győzelem pecsétjét.

[407]

Az előttünk álló munka végzése közben meg kell feszítenünk emberi lényünk minden erejét. Erős hitet és állandó éberséget kell gyakorolnunk. Néha a legsüggesztőbb nehézségekkel kell szembezállnunk. A munka nagysága megrémít bennünket, de Isten segítségével szolgálai mégis kivívják a győzelmet. Testvéreim, „kérlek, hogy ne csüggedjete el” (Ef 3:13) az előttetek levő próbáratevő tapasztalatok miatt! Jézus veletek lesz; előttetek megy Szentlelke által és előkészíti számotokra az utat. Ő lesz a ti segítségetek minden szükségben.

„Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, Annak légyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre (minden korszakban) örökkön örökké” (Ef 3:20-21) [3T 309].

Mély hatást gyakoroltak reám azok a jelenetek, amelyek nemrég vonultak el előttem éjszakai látomásban. Láttam, hogy egy nagy mozgalom, ébredés és a felelevenedés munkája megy végbe sok helyen. Feleletül Isten hívására, népünk munkára sorakozott. Kedves testvéreim, az Úr szól hozzánk! Ne figyeljünk-e az Ő szavára?! Ne tisztítsuk-e meg lámpánkat és ne cselekedjünk-e úgy, mint akik várjuk az Úr eljövetelét? Ez az idő felhív bennünket arra, hogy világosságghordozók legyünk és cselekedjünk.

Testvéreim, „kérlek azért titeket..., hogy járjatok úgy, mint illik elhívásokatokhoz, amellyel elhivattatok. Teljes alázatossággal és

szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben” (Ef 4:1-3) [3T 441-443].

A hűségesek jutalma

[408] Kedves testvérek és testvérnők, kérlek titeket, készüljétek Krisztusnak az ég felhőiben való eljövetelére! Napról napra vessétek ki szívetekből, lelketekből a világ szeretetét! Tapasztalatból ismerjétek meg, mit jelent a Krisztussal való közösség! Készüljétek az ítéletre, hogy amidőn Krisztus eljön, csodálják Őt mindazok, akik hisznek, hogy azok között legyetek, akik békességben találkoznak Vele! Azon a napon a megváltottak fénylenek az Atya és a Fiú dicsőségében. Az angyalok arany hárfáikat pengetve üdvözlik a Királyt és győzelmének jelvényeit, a megváltottakat, akik *„megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében” (Jel 7:14)*. Felhangzik a diadalének, amely betölti az egész mennyet. Krisztus győzött és bevonul a mennyei udvarokba a megváltottak kíséretében, akik igazolják, hogy szenvedésének és kereszthalálának küldetése nem volt hiábavaló.

Urunk feltámadása és mennybemenetele biztos bizonyítéka Isten szentjei győzelmének a halál és a sír felett. Biztosítéka annak, hogy a menny nyitva áll azok számára, akik megmossák jellemük ruháit és megfehéřítik a Bárány vérében. Jézus az emberiség képviselőjeként ment fel a mennybe, és Isten megengedi, hogy azok, akik visszatükrözik az Ő képését, szemléljék Őt és részesüljenek Vele az Ő dicsőségében.

E földi zárandokokat várják mennyei otthonaik. Fehér ruhák várnak az igazakra a dicsőség koronáival és a győzelmi pálmákkal. Az eljövendő világban világos lesz előttünk mindaz, ami Isten gondviselésében e földön zavarba hozott és érthetetlen volt számunkra. A nehezen érthető dolgokra magyarázatot találunk. A kegyelem titkai feltáruľnak előttünk. Ahol véges elménk itt zűrzavart és megszegett ígéreteket lát, ott a legtökéletesebb és legszebb összhangot fedezzük fel. Akkor megtudjuk, hogy legsúlyosabbnak látszó tapasztalatainkat a Végtelen Szeretet rendelte el. Midőn felismerjük Annak végtelen gondoskodását, Aki minden dolgot javunkra változtat, kimondhatatlan örömmel és teljes dicsőséggel fogunk örvendezni.

A menny légkörében nem létezhet fájdalom. A megváltottak otthonában nem lesz könnyhullatás, nem lesznek temetési menetek és gyászjelvények. „*Nem mondja a lakos: beteg vagyok! A nép, amely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer*” (Ésa 33:24).

Nemsokára meglátjuk Őt, akiben örök életünk reményei összpon-
tosulnak. Az Ő jelenlétében az élet minden próbája és szenvedése
semminek tűnik majd. „*Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek
nagy jutalma van. Mert békességes túrésre van szükségetek, hogy az
Isten akarátát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi
kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik*” (Zsid 10:35-37). Nézz
fel és hited növekedjék állandóan! Ez a hit vezessen a keskeny úton,
amely Isten városának kapuin bevezet a mennyei hazába, az örök-
kévaló dicsőségben, amely a megváltottakra vár. „*Legyetek azért,
atyámfiak, béketűrők az Úrnak eljöveteleig. Imé a szántóvető várja a
földnek drága gyümölcsét, béketűrőssel várja, míg reggeli és estveli
esőt kap. Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert
az Úrnak eljövetele közel van*” (Jak 5:7-8) [9T 285].

„*Még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy* [409]
*ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzát; mert meg fogjuk
őt látni, amint van*” (1 Jn 3:2).

Akkor Krisztus szemléli munkája eredményét. Abban a meg-
számlálhatatlan, nagy sokaságban, amely az Ő dicsőségében áll
„*feddhetetlenségben nagy örömmel*” (Júdás 24. vers), Krisztus, aki
vérevel megváltott és életének példájával tanított bennünket, „*lelke
szenvedése folytán látni fog, és megelégszik*” (Ésa 53:11) [ED 309].

A bátorítás és bizalom búcsúszavai

Már nem számítok rá, hogy még sokáig élek. Munkámat majd-
nem befejeztem... Nem gondolom, hogy még több bizonyágtételt
kapok népünk számára. Józan gondolkodású vezető férfaink tudják,
mi szolgál művünk felemelésére és felépítésére; azonban szükséges,
hogy szívükben Isten szeretetével mindig jobban belemélyedjenek
Isten dolgainak tanulmányozásába (3T 443).

Midőn áttekintem múltunk történetét és követem előrehaladá-
sunk minden lépését egészen jelen állapotunkig, elmondhatom: Di-
csőség Istennek!! Midőn látom, hogy mit cselekedett Isten, csodálat
és bizalom tölt el Krisztus, a mi Vezetőnk iránt. Nem kell félnünk

a jövőtől, kivéve, ha megfeledkezünk arról az útról, amelyen az Úr vezetett minket, és ha elfeledjük tanítását, amelyet elmúlt történelmünkben adott nekünk (LS 196).